

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE BINDING CHRONICLES BOOK 4

ONE DECISION CAN CHANGE EVERYTHING.

TROUBLED

ELAYNA R. GALLEA

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Sorunlu

BAĞLAMA GÜNLÜKLERİ KİTAP 4

ELAYNA R. GALLEA

OceanofPDF.com

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı© 2024 yazan Elayna R. Gallea

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde alıntılarının kullanılması dışında, telif hakkı sahibinin yazılı izni olmadan çoğaltılamaz veya herhangi bir şekilde kullanılamaz. Daha fazla bilgi için, adres: hello@elaynargallea.com

Harita tasarımı: Daniela A. Mera

Kapak tasarımı: Elayna R. Gallea E-

kitap ISBN: [978-1-998219-19-3](#)

Ciltsiz ISBN: [978-1-998219-18-6](#)

Ciltli ISBN: [978-1-998219-20-9](#)

✿ [Vellum ile oluşturuldu](#)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

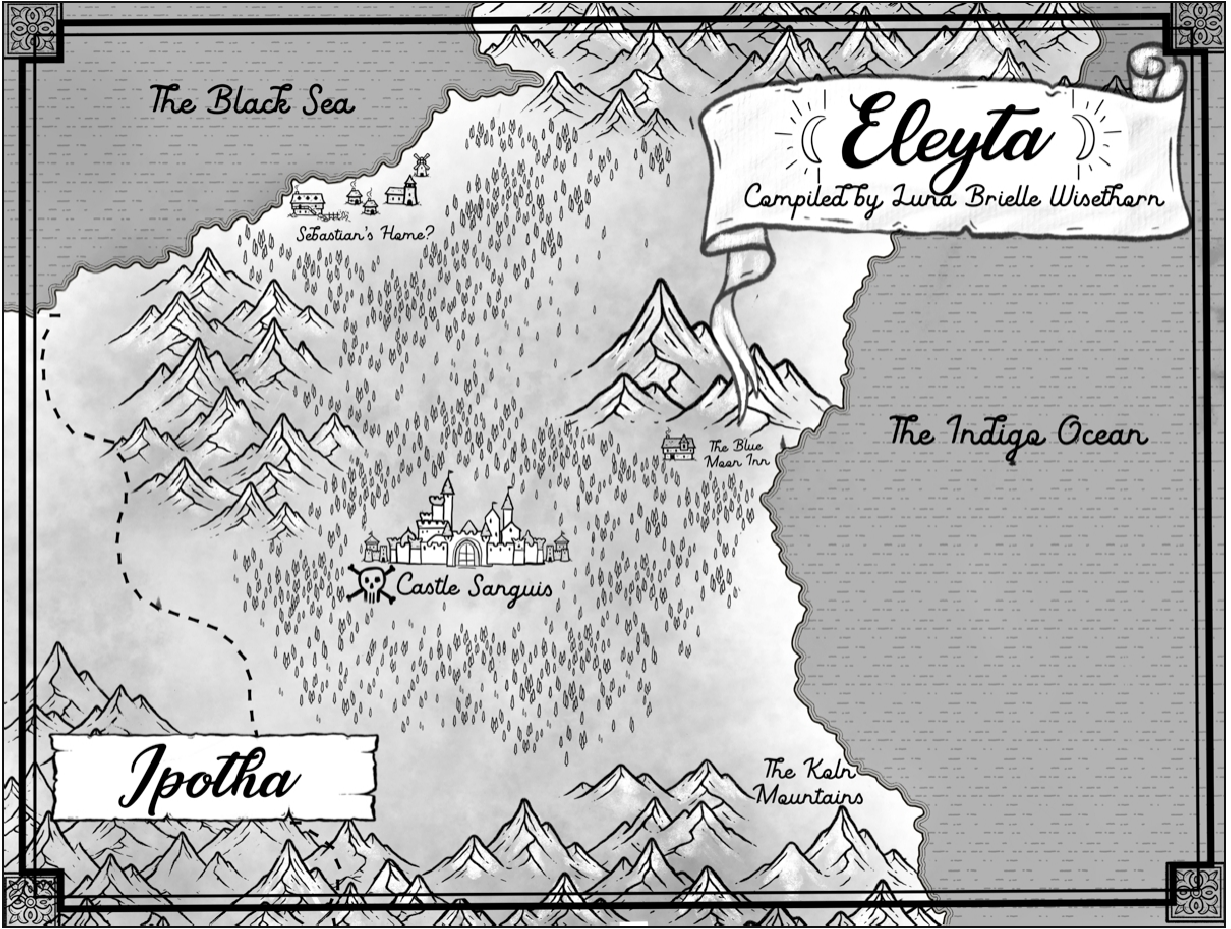
Twilight', çünkü sen olmasaydın vampirlere asla aşık olamazdım.

*Ve çıkmaya başladığımızda vampirlerle ilgili bir seri olduğunu bilmeden beni
ilk Alacakaranlık filmine götüren Aaron'a.*

OceanofPDF.com

Map of Eleyta, as drawn by Luna

DAHA BÜYÜK BİR VERSİYON İÇİN LÜTFEN ŞU GİDİN:
[HTTPS://WWW.ELAYNARGALLEA.COM/MAPS](https://www.elaynargallea.com/maps)

[OceanofPDF.com](https://www.oceanofpdf.com)

Pronunciation Guide

Merhaba sevgili okuyucular,

Eleyta bir fantezi dünyasının parçasıdır. Yararlı bulmanız ihtimaline karşı bu telaffuz kılavuzunu ekledim. (Ancak her zaman olduğu gibi, lütfen beni görmezden gelmekten ve kelimeleri uygun gördüğünüz şekilde telaffuz etmekten çekinmeyin). Sonuçta, okumanın güzelliği hepimizin zihnimizde dünyalar yaratmasıdır.

İsimler:

Kinthani: Kin-tha-nee
Montquartier: Mon-kar-tee-yay
Therese: Te-reese
Phyrra: Fie-rah
Amalthea: Ah-mal-theee-yah
Aileana: Ay-lee-ah-na
Xander: Zan-der
Daegal: Day-gal
Myhhena: My-hen-na
Boucher: Boo-shay

Tanrılar:

Kydona: Key-doh-na
Ithiar: Ih-thee-ar
Isvana: Iss-vah-nah

Yerlerinize:

Ithenmyr: Ih-thin-meer

Ipotha: Ih-poh-tha

Eleyta: Ill-ee-tah

OceanofPDF.com

Contents

[Daha önce The Binding Chronicles'da](#)

[Yazarın notu](#)

[Önsöz](#)

1. [Bir Buçukluk Prensi ve Bir Yığın Bela](#)
2. [Maceralar için Bir Gece](#)
3. [Kötü Bir Durumun Tanımı](#)
4. [Gümüş Uçaklar, Teselli Edilemeyen Keder ve Baş Ağrıları](#)
5. [Tehditkâr Bakışlar ve Ölümle Dans](#)
6. [Kan Tutkusu](#)
7. [Ölümün Kokusu](#)
8. [Hala Geri Dönebiliriz](#)
9. [Yaşayan Bir Ceset](#)
10. [Dire Straits](#)
11. [Tanrıların lanetlediği bir hücre](#)
12. [Karanlık Kişileştirildi](#)
13. [Onlar karanlıktı.](#)
14. [Bozulmuş Bir Yemin](#)
15. [Her Son Kızıl Damla](#)
16. [Her zaman benim evim olacaksın](#)
17. [Ölüm Buraya Geldi](#)
18. [Bir Ölüm ve Bir Kutlama](#)
19. [Küçük bir sorun var](#)
20. [Ravenwood Zindanı](#)
21. [Bu Onun Amacıydı](#)
22. [Ipothan Ovaları ve Antik Kalıntılar](#)
23. [Unutulmuş Gölgeler Evi](#)
24. [Mürekkep Gölgeler ve Kızıl Gözler](#)
25. [Karanlık Bir Siren Şarkısı](#)
26. [Vampirler Ateşe Dayanıklı Değildir](#)
27. [Bana Odaklanın](#)
28. [Tanrıların Nektarı](#)

29. [Ölüm Dağı'na Hoş Geldiniz](#)
30. [Gelmiş Geçmiş En Kötü Tırmanış](#)
31. [Birlikte Kalıyoruz](#)
32. [Terk Edilmiş Kılıç](#)
33. [Pazarlık Ettiğinden Daha Fazlası](#)
34. [Ölümün Kokusu](#)
35. [O bir Tanrıça'ydı.](#)
36. [Küllenmiş Et ve Yürüyen Ölüm](#)
37. [Öfke, Kızgınlık ve Umutsuzluk](#)
38. [Kanlı Bir Savaş Alanı](#)
39. [Ölüm Kanatlarda Bekliyordu](#)
40. [Mucizeden Başka Bir Şey Değil](#)
41. [Sonsöz](#)

[Verilen](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Ayrıca yazar: Elayna R. Gallea](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

Previously in The Binding Chronicles

Eleyta'ya tekrar hoş geldiniz! İster uzun süredir, ister sadece birkaç dakikalığına gitmiş olun, burada olmanıza çok sevindim!

Sorunlu bağımsız bir hikâye olsa da, aynı zamanda Bağlanma Günlükleri'nin dördüncü kitabı ve önsöz Hazine'nin sonunda (özellikle Kanlı Ay'dan sonraki gece) başlıyor. The Binding Chronicles'da nerede kaldığımıza dair hızlı bir genel bakış sağlamanın yararlı olabileceğini düşündüm. **Lütfen**

Not: Bu olacak içerir hafif spoiler için Bağlı,

Eziyet ve Hazine.

Eğer ileriye atlayıp okumaya başlamak isterseniz, kesinlikle sorun değil! İki sayfa çevirin, Yazarın Notu'na gidin ve yolunuza devam edin!

Ancak, hızlı bir tazeleme havasındaysanız, bu kitap tam size göre.

herkes karar verirken müziği başlat

Tamam.

Hâlâ buradaysanız, spoilerlardan rahatsız olmadığınızı varsayıyorum. Daha fazla uzatmadan, işte başlıyoruz!

Treasured'ın sonunda Sebastian ve Luna Kraliçe Marguerite'i yendi. Dürüst olmak gerekirse, onlar için iyi oldu, çünkü o tam bir baş belasıydı, değil mi?

Eleyta'nın yöneticileri olarak onun yerini aldılar ve ülkeye verdiği zararı onarmaya koyuldular. Sanguis Kalesi'nde yaşıyorlar ve en iyi vampir hayatlarını sürüyorlar.

Hazine'nin birinci ve ikinci epilogunda onları iki kez kontrol ettik ve ülkeyi yönetme konusunda iyi ilerlediklerini gördük. Ithenmyr'deki Yaşam ve Ölümün Yüce Leydileri ile yeni arkadaşlar edindiler ve Dört Krallığı yeni, dengeli bir dünyada bir araya getiriyorlar.

Herkes mutlu... Marius hariç. O huzursuz hissediyor.

Treasured'da gördüğünüz Marius bir çocuk olmasına rağmen, artık büyüdüğünden emin olabilirsiniz. O artık olgun bir buçukluk (yarı insan, yarı Servet Elfi) ve Sanguis Kalesi'nden çıkıp maceralara atılmak için can atıyor. Onu son gördüğümüzden bu yana on yıldan fazla zaman geçti ve artık kendi hikâyesine hazır.

Hadi , olur mu?

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Author's note

Eleyta'ya tekrar hoş geldiniz! Yolculuklarında Marius ve Vivienne'e katılmaya karar vermenize çok sevindim.

Sorunlu, birkaç farklı biçimde şiddet içeren yüksek fantezi ortamında geçiyor.

Ayrıca dil, kan, sayfa dışı SA'kısa bahsedişler, kan, ölüm ve olgun durumlar içerir.

OceanofPDF.com

Önsöz

T *Kanlı Ay'dan sonraki gece,*

Karanlık, yaratığın uyandığı gece toprağa karıştı.

İlk başta ne olduğunu anlamadı. En son uyandığı zamandan bu yana yüzyıllar geçmişti. Nesiller yaşayıp ölmüş, dünyaya izlerini bırakırken, yaratık gözlerini açma zahmetine bile girmeden mezarında çürümüştü.

Ne de olsa, insan delirmeden önce saf, mürekkep gibi bir karanlığa ancak bu kadar çok bakabilirdi.

Ayın gümüş ışıltısı yaratığın zihninden çok uzaktaydı ve ışığın kendisi uzak bir anıdan başka bir şey değildi.

Uzun zaman önce, yaratık uyanır ve inler, kendini içinde bulduğu lanetli ölü ama ölü değil, farkında ama farkında değil durumundan dolayı acı çekerti.

Artık değil.

Şimdi, sadece bu kara cehennemde var oluyordu.

Bir zamanlar, yaratık bu korkunç, kadim yere ilk atıldığında, ağırlar ve acılar onu rahatsız ediyordu.

Her şey acıtmıştı.

Bu ilk birkaç yüzyıl boyunca yaratık çılglık attı, bağırdı ve ağladı, birinin dikkatini çekmek için çaresizce çabaladı - onu bu ölümsüz duruma bağlayan büyüden kurtarmak isteyen herhangi birinin.

Kimse cevap

vermedi. Kimse

gelmedi.

Sonunda, umutsuzluk yaratığı sonsuza dek kalacağı mezarının taşlarını oymaya itti.

Hiçbir şey işe yaramadı ve daha da umutsuzluğa kapıldı.

Kayalar çok kalın, mezar çok güçlü, lanet çok . Yüzyıllar geçti.

Yaratığın sesi boğuklaştı. Kemikleri kırılğanlaştı ve eti kuruyarak gövdesine yapıştı. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadı.

Yaratık sık sık derin, kâbus dolu uykusundan uyanırdı. Kaç yıl geçerse geçsin, her seferinde aynı rutini izledi. Gözlerini araladığında sadece sonsuz bir karanlıkla karşılaşıyordu. İnlemedi. İnleyemezdi. Bir noktada, sesi tamamen kesilmişti.

Kalbi bir ya da iki kez atıyordu. En iyi ihtimalle düzensizdi.

Dakikalar geçerci. Saatler mi?

Önemli değildi.

Sonunda, mezarın büyüğü yaratığa baskı yaparak onu tekrar uykuya zorlayacak ve asla gelmeyecek bir ölümü beklemeye itecekti.

Hatırlayabildiği kadarıyla yaratığın kaderi buydu, ama bu gece...

Bu gece bir şeyler değişmişti.

Yaratığın kadim siyah gözleri şaşkınlıkla kırpışarak açıldı. İçgüdüsel olarak çevresini inceledi.

Büyülü bağlar mezarın etrafında kalmıştı ama öncekinden daha zayıftı. Karanlık o kadar yoğun değildi. Hava o kadar boğucu değildi.

Ve sonra, yaratık onu gördü.

O kadar uzun zaman olmuştu ki, olduğunu zar zor kavrayabiliyordu.

Yaratığın başının üstündeki uçsuz bucaksız şeylin arasından bir ışık şeridi, ancak bir çatlaktan daha fazlası, kırıldı. Boynunu kırdı, kırılğan kemikleri bin yılı aşkın bir süredir ilk kez hareket ederken çatırdadı.

Kullanılmadığı için ağrıyan eski dişleri diş etlerini yakıyor, ruhunun derinliklerindeki açlık büzüşmüş midesini sıkıştırıyor ve soğuk hava ciğerlerine sızıyordu.

Bunlar yeni bir şey değildi.

Ama ışık...

Yaratık, gerçek olduğuna ikna olana kadar ışığa baktı.

Sonra, ancak o zaman, kuru, çatlak dudakları, ürkütücü bir gülümsemeye dönüştü.

Çatlak ortaya çıktığından beri BİRÇOK GECE GEÇMİŞTİ. Yavaşça -yani Ithiar'a göre lanet olasıca bir yavaşlıkla- eğer yaratığın zihni yüzyıllar önce bozulmamış olsaydı, bitmek bilmeyen bekleyiş onu deliliğe sürüklerdi- çatlak genişledi.

İlk başta, bir şeritti. Yaratığın ışığın varlığından haberdar olmasına yetecek kadar. Zaman geçtikçe, çatlak genişledi.

Gündüzleri, yaratık mezarına çömeliyor, lanetli evine giren ölümcül güneş ışığı parçalarından kaçınıyordu. Yaratık, kırık dökük haliyle bile güneş ışığının öpücüğünün hızlı ve ateşli bir ölüm getireceğini biliyordu.

Geceleri, kendini hapishanesinden kurtarmak için çalıştı, çatlağı yenilenmiş bir güçle kazdı, açıklığı genişletmeye çalıştı.

Aylar yıllara dönüştü.

Mezarın etrafındaki bağlayıcı büyü çok eskiydi, ipleri taşın derinliklerine işlemişti. Yaratık bir sebepten ötürü kapana kısılmıştı... ya da öyle sanıyordu. Zihni geçmişe dönmek için çabaladı ve yaratık çok fazla düşündüğünde, kafatasına saplanan hançerler gibi bıçak gibi bir acı zihnine saldırdı.

Yine de pes etmedi.

Çoktan solmuş cadılar tarafından yapılan arkaik büyüler bile yaratığı sonsuza dek tutamazdı. Mezara girildiğine göre artık değil.

Yaratık sabırlıydı... Ya da en azından sabırlı olmaya çalışıyordu.

Çatlak genişlerken bekledi, büyü her geçen gün yavaş yavaş azalıyordu. Yarık önce bir parmak, sonra bir el, sonra da bir kol uzunluğundaydı.

Çatlağın ilk ortaya çıkışından on yılı aşkın bir süre sonra kutsanmış bir gecede, boşluk yaratığın başının ve omuzlarının sığacağından emin olabileceği kadar büyüktü.

Kendini yeniden düzenleyip yavaşça ayağa kalkarken çatlak dudaklarından hırıltılı, soluk soluğa bir inilti çıktı. Bacakları titredi ve sarsıldı, kasları bir kez daha ağırlık taşımaya alıştıkça çığlık attı.

Yaratık kollarını kaldırdı ama çatlak hâlâ başının üzerindeydi.

Hayır.

Pes etmedi. Şimdi başarısız olmak için bunca zaman beklemedi.

Dizlerini büken ve eklemlerinin çatırdamasına aldırmayan yaratık sıçradı. Ayakları yerden zar zor kalktı.

Tekrar denedi. Ve tekrar.

Yaratık, zayıf ve ince parmakları taşla buluşmadan önce havada kaç kez sıçradığının sayısını unuttu.

Kırık, sivri çiviler şeyle kazılmış.

Kadim eti kayaya sürtünürken vücudundan geçen acı parıltılarını görmezden gelen yaratık tırnaklarından asılı kaldı.

Kadim varlık çoktan körelmiş kaslarını kullanarak kendini yukarı çekerken ayaklar sallanıyor ve kollar çığlık atıyordu.

Acı yaratıktı ve yaratık da . Yine de gitmesine izin vermedi. Bırakamazdı.

Şeylden sarkarak, kararmış ruhunun derinliklerinden güç aldı. Ağzını açarak, ölü kollarını çekerken göklere doğru çığlık attı.

Yukarı, yukarı, yukarı.

Her santim bir öncekinden daha çok acıtıyordu.

Büyü, yarattığı iten ve onu dik duran tabutun içinde kalmaya zorlayan ağır bir duvardı.

"Hayır." Kelime ezilmiş ve sertti. Özgürlük çok yakındı; tadını alabiliyordu.

Yaratık parmaklarını kayaya soktu ama kaydı.

Hayır, hayır, hayır.

Elini şeyle çarparak bir tutamağa tutunmaya çalıştı. Bir . Bir şey. Herhangi bir şey.

Bir çivi koptu ve yarattığın içinden ateş çıktı. Çığlık attı.

Hâlâ ağlayabilseydi, gözyaşları yanaklarından aşağı akardı.

Sallanıyordu, ayakları kayaya sürtünüyordu.

Her şey acı veriyordu ama özgürlük bu kadar yakınken acının ne önemi vardı?

Yukarı, yukarı, yukarı, kadim varlık kendisini yerinde tutan baskıcı güçleri aşmaya zorladı.

Santim santim, gecenin içinde ortaya çıktı.

Çok geçmeden vücudunun üst yarısı mezarın dışına sarktı. Büyülü ağırlık her zamankinden daha ağırdı ve onu tekrar içeri itmeye çalışıyordu.

Yaratık itilip . Özgürlük bu kadar yakınken olmazdı.

Son bir itiş ve düzensiz bir çığlıkla kendini mezardan dışarı itti ve yüzüstü donmuş, beyaz bir çarşafın üzerine düştü.

Kar, yarattığın zihni bir an sonra tedarik etti.

Parmaklarını karın içine sokarak titredi.

Mezar sıcak değildi ama bu...

Bu korkunçtu.

Yaratığın bir zamanlar güzel olan bedeninden sarkan yırtık pırtık paçavralar, acı havanın kemiklerine sızmasını engellemek için hiçbir şey yapmıyordu. Yaratık kalan gücünü toplarken dişleri birbirine çarpıyordu.

Burada kalamazdı.

Hava tehlikeyle doluydu ve eski büyü şimdi bile varlığını sürdürüyordu.

Yaratığın zihnine kararlılık sızdı ve kollarında hâlâ devam eden acıya rağmen kendini titreyen ayaklarının üzerine itti. Kemikli bir elini uzatarak mezara yaslandı ve titrek nefesler aldı.

Yaratığın ayak parmakları karın içinde kıvrıldı. Soğuk.

Çok, çok soğuk. Yukarı baktı.

Gece gökyüzünde sayısız yıldız parıltıyordu. Ay çok küçüktü ama yaratık ona doğru çekiliyordu.

Bir zamanlar ayı ve soğuğu severdi. Şimdi ise adını bile bilmiyordu.

Yaratık bir heykel gibi hareketsiz durdu, ayın gümüş ışıltısını içti, ta ki acı karnını burkana kadar.

Acı.

Kadim varlığın içinde saf acının beyaz ateşten ipleri çözülde.

Yaratık bu duyguya yakından aşınaydı. Açlık çok basit bir kelimeydi. Doymak bilmiyordu, içi boş midesi ve düşünebildiği tek şey beslenme ihtiyacıydı.

Yaratık bir zamanlar güçlüydü.

Şimdi, sadece kendisinden bir kalıntıydı, bir hayaletten biraz daha fazlasıydı. Burada kalamazdı. Yiyeceğe ihtiyacı vardı.

Yaratık bakışlarını göklerden indirdi ve etrafına bakındı. Her biri gümüşle kaplı daha fazla mezar, yaratığın etrafında geniş bir daire şeklinde duruyordu. Diğerleri uyanık mıydı?

Uzun bir süre dinledi, duyularını genişletti ama hiçbir şey duymadı. Başını salladı.

Uzaklara. Gitmesi gerekiyordu.

Diğerleri kendi bağlarını koparmak zorunda kalacaktı.

Yaratık iterek mezardan uzaklaştı. Sendeledi, bacakları nasıl yürüyeceğini hatırlamaya çalışıyordu.

Sağ ayak. Sol ayak.

Mezarları geride bırakarak yavaşça ilerledi. Bir zamanlar,
yaratığın bir adı vardı.

Artık değil.

Karla kaplı ağaçlara doğru ilerlerken aklında tek bir şey vardı: kan.

Önce yaratık beslenecekti. Sonra, onu hapseden insanlardan intikamını
alacaktı.

Her seferinde bir kişi.

OceanofPDF.com

Bir Buçukluk Prensi ve Bir Yığın Bela

Vivienne Beaumont çok korkunç, çok aleni bir şekilde ölecekti.
Bunu zihninde canlandırabiliyordu bile.

Vampir kral onu sarayın önüne sürükleyecek, gölgesinde bağlayıp ağzını tıkayacak ve kalbine tahta bir kazık saplayacaktı. Çığlık atacak, sesi tıkaçla boğulacak ama kimse onu durduramayacaktı. Ne de olsa o onların hükümdarıydı.

Onu hayal kırıklığına uğratmanın bedeli ölüm olacaktı.

Ona Karanlıklar Kralı demelerinin bir sebebi vardı. İyiliğiyle değil, kara kalbiyle tanınırdı. Herkes onun önceki kraliçe adına ne tür eylemlerde bulunduğunu biliyordu.

Vivienne o zamanlar sarayda olmasa da Kraliçe Marguerite'in zalimliğini duymuştu. Kral farklıydı ama Vivienne onu sadece karısına gülümserken görmüştü.

"*Tek bir işin vardı,*" diye mırıldandı, kalabalık balo salonunda aceleyle ilerlerken. Gözünün yarısını yere dikerek, dönen renkli kumaş denizine takılmaktan ustalıkla kaçındı. "Sadece bir tane. Prense dikkat et. Bunu nasıl berbat edebilirsin?"

Gardını bir anlığına indirmişti. Tam bir dakika bile.

gitmesi için tek gereken buydu.

Yeni koruması olarak resmi tanıtımı yarın yapılacağı için onun kendisini izlediğini bilmiyordu. Kral, görevine alışabilmesi için bu gece başlamasını istemişti.

Bu gecenin kolay olacağını düşünmüştü. Belli ki bir hata yapmıştı.

Kalbi, acı dolu son ölümüne hazırlanıyormuşçasına sıkıştı.

Ölümünün üzerinden bir asırdan fazla zaman geçmesine rağmen, ölümlü olduğu gece çektiği acıyı hâlâ hatırlıyordu. Kralın vereceği cezanın çok daha kötü olacağından hiç şüphesi yoktu.

Birisi dirseğini savurdu ve neredeyse Vivienne'e çarpıyordu. Vivienne nefesinin altında küfrederek direksiyonu kırdı.

Isvana'nın kutsal adı adına, prens nereye gitmiş olabilir? Herkesten kısa ve kolayca kaybedilebilecek bir çocuk değildi. Adam yirmili yaşlarındaydı, uzun boyluydu ve inkar edilemez derecede yakışıklıydı.

Güzel insanlarla dolu bir odada bile çarpıyordu.

Yine de Vivienne onu kaybetmişti.

Dans pistinin kenarında durdu, bakışları balo salonunda geziniyordu.

Saniyeler acı verici bir yavaşlıkla geçerken odanın öbür ucundaki kahverengi saç parıltısı gözüne çarptı. Açık balkon dansçıların diğer tarafındaydı ama onu gördüğünden emindi.

Köşedeki müzisyenler neşeli bir şarkıya geçtiler, yaylar tellerin üzerinde uçuşuyordu. Melodi çok güzeldi ve başka bir zaman olsa durup bunu takdir ederdi.

Ama şimdi bunun için zaman yoktu.

Vivienne bir asker gibi senaryoyu değerlendirerek balo salonunu inceledi.

Gökkuşağını andıran gösterişli ipek elbiseler giymiş dansçılar, partnerlerinin kollarında odanın içinde dönüyorlardı. Müziğe eşlik eden kahkahalar ve sohbetler havayı dolduruyordu. Partiye katılanlar farkında olmadan onun balkona giden yolunu kesmişlerdi ama onu presten uzak tutamadılar.

Vivienne bir yol haritası çıkardı ve vampir gücünü kullanmadan cesaret edebildiği kadar hızlı bir şekilde yola koyuldu. Dikkatleri üzerine çekmek akıllıca olmazdı. Siyah dövüş derisi ve sırtındaki kılıflı kılıç sayesinde zaten yeterince dikkat çekiyordu.

Dansçıların yanından geçerken yavaşladı ve alev alev yanan kızıl saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. Etrafındaki insanlar heyecanla sohbet ediyordu ve o da yanından geçerken konuşmalardan parçalar yakaladı.

"Yaşam ve Ölümün Yüce Hanımları bu proje üzerinde çok çalıştılar..."

Tiz bir kahkaha.

"Açılış balosu burada, yeni üniversitede olduğu için çok mutluyum..."

"... Kız kardeşim Kraliçe Luna'nın Yüce Yaşam Hanımefendisi ile iyi arkadaş olduğunu söyledi. Bu işe çok zaman ayırmışlar..."

Boynuzlu bir elf bir kadeh köpüklü Peri Şarabını geri fırlattı ve arkadaşına sırtıttı. "Kızımızın katılacağına inanabiliyor musun..."

Vivienne onları duymazdan geldi.

Ne de olsa, bu balonun neden önemli olduğu konusunda çoktan bilgilendirilmişti. Yıllar boyunca, Yaşam ve Ölümün Yüce Hanımları Vampir Kraliçe, Ithenmyr'de yeni bir üniversite açmak için. Dört Krallık'taki diğer akademik kurumların aksine, bu üniversite cinsiyet, sınıf veya ırk ayrımı gözetmeksizin herkesi kabul edecekti. Okul nihayet hazırды ve bu geceki balo da onun şerefine düzenlenen bir kutlamaydı.

Bir saat önce, Yüce Hanımlar herkesi Doğu Krallığı'na davet eden bir konuşma yapmıştı. Şimdi ise parti tüm hızıyla devam ediyordu.

Vivienne dışında herkes bu mutlu olayı kutluyordu. O sadece işini yapmaya çalışıyordu.

Teorik olarak, prensin koruması olmak, Eleyta'nın kuzey ucundaki orduda görev yapmaktan çok daha kolay bir pozisyondu, ki son yirmi yıldır yaptığı da buydu. Tek yapması gereken Prens Marius'u korumak ve onu hayatta tutmaktı.

Onu güvende tutacağına dair yemin ederek görevi kabul ettiğinde, bunun emekliliğe benzer bir şey olacağını düşünmüştü.

Belli ki, daha fazla olamazdı.

Hâlâ balkona ulaşamamıştı. Bu balo salonu neden bu kadar büyüktü?

Biri Vivienne'in adını seslendi ama Vivienne duymazdan geldi. Hiç vakit kaybedemezdi. Bakışları sanki mucizevi bir şekilde prensi çağırabilecekmiş gibi konukların üzerinde gezindi.

İşe yaramadı.

Tek bir buçukluk nasıl bu kadar soruna yol açabilirdi? Eleyta'nın buçukluk Prensi Marius Wisethorn'un kanatları ya da gölgeleri yoktu.

Eğer biri ona zarar verirse.

Bu düşünceyle kanı buza dönüştü. Sorumlusu zarar görürse, kazığa oturtulmak sorunlarının en küçüğü olacaktı.

Prensin kız kardeşi Kraliçe Luna, Eleyta'da iki şeyle tanınırdı: güneş ışığını kullanma yeteneği ve ailesinin hayatta kalan tek üyesi olan kardeşine olan sevgisi.

Prens yaralanırsa ya da Tanrı korusun Vivienne'in gözetiminde ölürse, kral şüphesiz onun kaçınılmaz ölümünü gerçekleştirmek için bir sürü korkunç yol bulacaktı. Bu, görevlerinde başarısız olduğu ve gelinine duygusal zarar verdiği için bir ceza olacaktı.

Bunun olmasına izin veremezdi.

Sonunda Vivienne balkona ulaştı.

Yaz ortası gecesinin soğuk havası teninde geziniyor, onu bir sevgili gibi kucaklıyordu. Parmakları yumruk şeklinde kıvrıldı ve mermer platform boyunca koştu. Bakışları önce sola, sonra sağa dönerken nefesi boğazında düğümlendi.

Nerede o?

İki kadın gölgelerin arasında durmuş, tutkuyla kucaklaşırken elleriyle birbirlerini keşfediyorlardı. Bu aşık çift dışında balkon boştu.

Vivienne küfretti.

Kadınları yalnız bırakmak için onlara sırtını dönerek mermer parmaklıkların üzerine eğildi ve manzarayı inceledi. Dağlar uzakta yükseliyor, uçlarını kar süslüyordu. Zümrüt ağaçlar gece yarısı gökyüzüne uzanıyor, yıldızlara dokunmak istiyordu. Koyu yeşil, neredeyse siyah yapraklar rüzgârda hışırdıyordu. Bir kurt uludu. Ağaçlar sallandı. Kuşlar uçtu, uzaklardaki bir şeyden rahatsız oldular.

Ithenmyr çok güzeldi, ağaçlar, dağlar ve yeşil, gelişen bir hayat vardı.

Başka bir zaman olsa Vivienne duraklar hayran hayran bakardı. Bu, eskiden resmini yapmayı sevdiği türden bir manzaraydı.

Ama sanat için uygun bir zaman değildi.

Dikkatini ay ışığının aydınlatığı çimenliğe verdi. Alt dudağını kemirerek, bakımlı bahçede prensi aradı. Bakışları bir ağaca yaslanmış bir elf çiftine takıldı ama Marius'un aksine ikisi de boynuzluydu. İkisi de ona bakmadı.

Vivienne aramaya devam etti, prensi her yerde aramadan vazgeçmek istemiyordu.

Kalbi her geçen saniye daha da çılgınca atıyordu. Belki de onu atlatıp içeri girmişti?

Balo salonuna dönmesine dakikalar kalmıştı ki göz ucuyla gördüğü bir hareket fısıltısı dikkatini çekti.

"Oh, tüm tanrılara şükürler olsun." Dini bir jestle göğsünü çaprazlayarak ay tanrıçasına bir rahatlama duası gönderdi.

Prens yüz metre ötede, gölgelerle örtülmüş ve bir tuğla duvara yaslanmıştı.

Marius'un siyah ipek tuniği ve özel dikim pantolonu geceye karışmıştı ama ne kulağının hafif kıvrımını ne de kahverengi saçlarının dalgasını fark etmek mümkündü. Kollarını kavuşturmuş, başını sallayarak kralın habercilerinden biri olduğunu gösteren bir kıyafet giyen vampirle konuşuyordu.

Vivienne kendini gölgelere doğru bastırdı. Her ne kadar ay tanrıçası Isvana onu bazı vampirlerin kontrol ettiği karanlık sihirlerle kutsamamış olsa da aldığı eğitim, durum gerektirdiğinde bir hayalet gibi hareket etmesini sağlıyordu.

Bu da öyle bir andı.

Korkuluklara tutundu ve balkonun üzerinden aşağıya sallandı. İki kat aşağı süzülüp aşağıdaki çimlerin üzerine sessiz bir çömelikle inerken rüzgâr yanından vınlayarak geçti. Vampir ordusunda geçirdiği bir asır ona sessizce hareket etme konusunda birkaç şey öğretmişti ve şimdi tüm bu teknikleri kullanıyordu.

Ne prens ne de haberci döndü.

Vampir sessizliğindeki ayaklarıyla çifte yaklaşırken merak onu kemiriyordu.

Tanrı aşkına, ne yapıyorlardı? Marius'un burada olmaması gerekiyordu. İçeride olmalı, herkesle birlikte partinin tadını çıkarmalıydı. İçiyor olmalıydı. Dans etmeliydi. Kötü kararlar verip sabah pişman olmalıydı.

Bu değil. Bu her neyse.

Vivienne ölümlü hayatından kalma bir alışkanlıkla nefesini tuttu ve dinledi. "...onların Majesteleri gerekir olmak bilgilendirilmiş olarak yakında olarak mümkün." ve haberci acilen fısıldadı.

Prens başını salladı. "Elbette. Ben ilgilenirim."

Vivienne'in kaşları kalktı.

Haberci Marius'a bir şey uzatırken gözüne beyaz bir ışık çarptı. "Teşekkür , . Lütfen acele etmelerini söyleyin. Durum tehlikeli ve hızla gelişiyor."

Gölgeler habercinin ayaklarının etrafında kıvrılırken prens kendisine verilen şeyi cebine attı.

"Ben bununla ilgilenirim, Pierre," dedi Marius. "İyi yolculuklar." Neyin icabına bakacakmışım?

"Teşekkür ederim, Majesteleri." Gölgeler onu bütünüyle yutarken haberci başını eğdi ve gecenin içinde kayboldu.

Vivienne nefes verirken parmaklarını iki yanına doğru büktü. Tamam. Düşündüğü kadar kötü değildi.

Belki de boşuna endişelenmişti. Marius partiye dönecek, Pierre'in ona verdiği şeyi krala teslim edecek, biraz dans edecek, belki biraz Peri Şarabı'nın tadını çıkaracak (elbette ölçülü bir şekilde) ve-

Prens ne yapıyordu?

Vivienne kendini duvara yapıştırdı. Elleri soğuk taşın üzerindeydi ve buçukluk tüm mantığa meydan okurken nefesi kısa aralıklarla geliyordu.

Aklından binlerce lanet geçti.

Marius içeri dönmek yerine, ki bu yapılacak en doğru şey olurdu, etrafına bakındı. Gözleri kısıldı ve hesapçı bakışlarını üniversitenin girişine çevirmeden önce Vivienne'in kısa süre önce boşalttığı balkona baktı.

Dört muhafız orada, parlayan mor Işık Elfi kürelerinin altında duruyordu. Derin bir sohbete dalmışlardı ve prensin randevusunu fark etmemişlerdi.

Marius kendi kendine başını salladı ve derin, hazır bir nefes aldı. Sanki bir şey yapmaya hazırlanmış gibiydi.

Koşmaya başladı ve partiden hızla *uzaklaştı*. Ağaçların ve heykellerin etrafından dolanarak ve parlak ay ışığından uzak durarak gölgelerde kaldı.

Hayır, hayır, hayır.

Vivienne daha önce prensi gözden kaybetmenin kötü olduğunu mu düşünüyordu? Bu daha kötüydü.

Kalbi hızla çarpıyor ve bakışları umutsuzca balo salonu ile hızla kaybolan prens arasında gidip geliyordu. Muhtemelen Marius'ün korumalarından birini daha çağırmalıydı -kendisi de dahil olmak üzere üç tane vardı- ama onu tekrar kaybederse nereye gideceği belli olmazdı.

Bir buçukluğa göre çok hızlıydı. Onu hâlâ görebiliyordu ama neredeyse ormana varmıştı.

"İsvana bana yardım et," diye inledi.

Doğru seçimi yaptığını umarak Vivienne kendi içine uzandı ve kanatlarını serbest bıraktı. Kanatlar, özel olarak tasarlanmış dövüşçü derisinin çıtalarından fırlayarak sırtına yerleşti.

Bir kanat ırpışıyla havalandı ve serseri buçukluk prensine doğru uçmaya başladı.

OceanofPDF.com

Maceralar için Bir Gece

Marius kollarını ve bacaklarını pompalayarak ağaçlara doğru koşarken kalbi hızla çarpıyordu. Hedefi her adımda daha da yaklaşıyordu; nefesi kısa aralıklarla geliyor ve ciğerleri her seferinde genişliyordu
Nefes al.

Tanrılara şükür, on beşinci yaş gününden beri her gece kale muhafızlarıyla birlikte eğitim görüyordu. Kıyafetleri içinde bile iyi eğitilmiş bir askerin çevikliğiyle hareket ediyordu.

Marius yıllarca, kız kardeşi onun üzerindeki koruyucu demir pençesini gevşettiğinde yaşayacağı maceraların ve gideceği yerlerin hayalini kurmuştu. Yine de en canlı rüyaları bile bununla kıyaslanamazdı.

Özgürlük dilinde tatlıydı ve yaklaşan orman büyüdükçe dudakları gülümsemeye dönüştü.

Gerçekten yapmıştı.

Aceleyle bir araya getirdiği planının işe yarayacağından emin değildi. Ne de olsa hazırlanmak için sadece bir günü vardı.

Dün güneş batmadan önce uyandı. Vampirler hâlâ uykudaydı, bu yüzden Servet Elfi büyüsünü uygulama ve gümüş düzlemlerde yürüme fırsatını değerlendirdi. Yeni bir patıkaya rastlayana kadar orada fazla kalmamıştı.

Geleceğin bazı yinelemeleri sağlam ve taşla bağlıydı, ama bu sulu ve akışkandı. Şekillendirilebilir.

Merak içinde yolu daha yakından inceledi.

Ölümün Yüce Leydisi'nin eşi ve Marius'a büyü eğitimi veren Servet Elfi Daegal Videntis bir keresinde akışkan yolların

en istikrarsız olanlarıydı. Sürekli değişim halindeydiler ve öngördükleri olaylar gerçekleşmeden önce birçok şey onların değişmesine neden olabilirdi.

Marius yolu ellerinin arasından geçirdiği anda, bunun özgürlük ve macera için bir şans olduğunu anlamıştı. Yol ona habercinin gelişini gösterdi ve tüm planını o anın etrafında şekillendirdi.

Daha önce, Pierre'i beklemek için Yüce Hanımlar'ın konuşması sırasında balodan gizlice kaçmıştı. Vampiri yakalamak planının hayati bir parçasıydı çünkü kral ve kraliçe mesajın içeriğini öğrenirlerse gitmesine asla izin vermezlerdi.

Marius elindeki sorunu görmezden gelmiyordu. Sadece sorunu kendi başına halledecekti.

Ormanın güvenlik vaadine o kadar odaklanmıştı ki, arkasındaki rüzgârın fısıltısını ya da kanat çırpışlarını duymadı. Aniden bir el koluna kilitlenene kadar hiçbir şey duymadı.

"Tanrılar aşkına ne yapıyorsun?"

Marius yeni gelen adamın kolunu kavrayışını kırmaya çalışarak çekiştirdi, ama uzvunun etrafına kenetlenen parmaklar daha da sıkılaştı.

Tutunmaları güçlüydü. Hatta vampirce.

İnledi.

Gecenin yaratıklarıyla dolu bir ülkede, onların ne kadar ölümcül olabileceklerini anlamadan uzun süre hayatta kalamazdınız. Bu kıtayı evleri olarak gören tüm türler arasında en tehlikelileri vampirlerdi. Eninde sonunda yok olacak olan diğerlerinin aksine, vampirler gerçekten ölümsüzdü.

Zamanla insanlıkla olan bağlarını kaybettiler. Ahlakları yavaş yavaş soldu ve çoğu zalim, karanlık ve kötü oldu.

Kızıl Kral'ın ölümünden ve dengenin yeniden kurulmasından sonra İthenmyria toplumuna yeniden entegre olmaya başlayan Karinok ejderhaları bile vampir türü kadar vahşi değildi.

Bileğinin kırılmamasını umarak, çünkü bunun yolculuğunda kendisine hiçbir faydası olmayacaktı, Marius debelenmeyi bıraktı. Bunun yerine dönüp kolunu ölümcül bir şekilde kavrayan vampire dik dik baktı.

Göz kamaştırıcıydı, ki bu sürpriz değildi. Tüm vampirler doğaüstü, tanrıça tarafından kutsanmış bir güzelliğe sahipti.

Sürpriz olan şey vampirin öfkesiydi.

Çenesi sıkılıydı ve siyah bakışlarında ateş parlıyordu. ondan daha kısaydı, başı onun omuzlarına geliyordu. teni

doğal olmayan bir şekilde solgundu. Düz kızıl saçları beline kadar ve büyük yarasa kanatları arkasında açılmıştı. Sırtına bağlanmış bir kılıç onun vahşi güzelliğine katkıda bulunuyordu.

Marius kadını hemen tanıyamadı ama kız kardeşinin sarayında hepsini tanıyamayacağı kadar çok vampir vardı.

"Neden umurunda ki?" diye soran kıza kendi sorusuyla karşılık verdi.

Buradan ne kadar çabuk çıkarsa o kadar iyiydi. Şafak söktüğünde hâlâ ormandaysa, her şeyi kaybetmiş olacaktı.

Vampir kırmızı bir kaş kaldırdı, kolunu her zamanki gibi sıkı sıkı tutuyordu. "İlgilenmek benim işim."

Marius'ün midesi bulandı ve içten içe lanet okudu.

Sebastian ona yeni bir koruma atamayı planladığını söylemişti ama Marius bu değişimin çoktan gerçekleştiğini fark etmemişti. Bu ilk kez olmuyordu, çünkü kral ve kraliçe ona göz kulak olan muhafızları değiştirmekten hoşlanıyorlardı. Onu güvende tutmak için üzerinde yeni bir çift göz tutmakla ilgili bir şey.

Tanrılar aşkına, Marius *bunu* neden görmedi? Bu son derece yardımcı olurdu.

Ne yazık ki, Servet Elfi büyüsü en güçlü elfler için bile zordu... ve kimse Marius'u güçlü olarak tanımlayamazdı. Hayatının ilk yarısında hastaydı. Şimdi daha iyi olsa da, ancak geçen yıl olgunlaşmış ve tam büyüsüne kavuşmuştu. Hâlâ gümüş düzlemlerde akıl hocasının gösterdiği kolaylıkla gezinmeye çalışıyordu.

"Ah." Burnundan nefes aldı, burun delikleri genişledi.

Bu vampirin varlığı işleri çok daha zorlaştıracaktı. Belki onu gitmeye ikna edebilir?

"Şu anda bir korumaya ihtiyacım yok," dedi ona. "Ormanda bizden başka kimse yok."

Ve umarım yakında yalnız kalır da yürüyüşüne devam edebilirdi.

"Evet, anlıyorum." Dudağını ısırды, ona *bakıyordu* ve kesinlikle Gidiyorum. "Ama... ne yapıyorsun?"

Kaçıyorum.

İçinden bir ses onun bu cevabı pek hoş karşılamayacağını söylüyordu.

Marius gülümsedi, ifadesinin masum görünmesini umuyordu. "Sadece geziniyordum."

Ağaçlara doğru adım attı. Kadın da onunla birlikte hareket etti, eli hâlâ adamın kolundaydı.

Tanrılar ona yardım etsin. Kaşlarını kaldırdı ve kadının onu tuttuğu yere dikkatle baktı. "Artık beni bırakabilirsin."

Vampir elini yavaşça çekmeden önce uzun bir süre onu inceledi, karanlık bakışları fazlasıyla sezgiseldi. Yine de hareket etmedi ve bir şey ona bu işin henüz bitmediğini söylüyordu.

"Kolum sana teşekkür ediyor." Kolunun yarın morluklarla kaplanacağını şimdiden söyleyebiliyordu.

"Bir değil." Vampir için hiçbir çaba göstermedi.

Tanrılar adına. Neden bu tür şeyler hep Marius'ün başına geliyordu?

"Peki, iyi geceler."

Lütfen git, diye ekledi sessizce.

Arkasını döndü ve korumasının ipucunu alıp kutlamaya geri dönmesini umarak ormana doğru yürüdü.

Vampir geri dönmek yerine, ki bu onun hayatını sonsuz derecede kolaylaştırırdı, kanatlarını geri çekti ve onu takip etti.

Hepsine lanet olsun.

Marius kaşlarını çattı ve omzunun üzerinden baktı. Vampir onun yanında yürüyordu, kolları iki yanında gevşekçe sallanıyordu.

"Biliyorsun, benimle gelmek zorunda değilsin," dedi, sesinde hayal kırıklığı vardı. "Tek başıma da gezintiye çıkabilirim."

"Öyle olduğuna eminim." Ellerini arkasına bağladı. "Ama başımı omuzlarımdan üzerinde tutmayı tercih için, sakıncası yoksa burada kalacağım."

Marius . Aslında çok fazla.

Dün gümüş düzlemleri sonra, kendisini ormanın diğer tarafından alması için bir araba ayarlamıştı. Ancak araba sadece şafağa kadar orada kalacaktı.

Birkaç kaçış yolu aramıştı ama sadece arabalı olanlar onu özgürlüğüne kavuşturmuştu. Bunu kaçırırsa, kendini kanıtlamak için bir sonraki fırsatın ne zaman ortaya çıkacağından emin değildi.

Marius'un bu işe ihtiyacı vardı çünkü Sanguis Kalesi'ne dönebileceğinden emin değildi. Kaledeki hayat çok boğucuydu ve macera için yanıp tutuşuyordu.

Çabucak yeni bir plan geliştirdi. Gerekirse yeni koruması sıkılıp kadar daireler çizerek yürürdü. O gittikten sonra, koşarak

vagonda zamanında.

Bu plan hiç yoktan iyiydi.

Tartışmayı bir kenara bırakıp kızın bir an anlamasını umarak Marius arkasını döndü ve bir kez daha ormanda ilerlemeye başladı.

BİR SAAT SONRA, Marius'un yeni koruması hâlâ yanındaydı.

Geçmiş yaşamında tanrıları kızdırmış mıydı? Bu yüzden mi şimdi sessiz, kızıl saçlı bir gölgeyle sıkışıp kalmıştı?

Anlamadı. Diğer muhafızlarından hiçbiri onu bu kadar yakından takip etmemişti. Çoğu geride durmaktan memnundu, varlıkları ona yaklaşılmasını engelleyecek kadar caydırıcıydı.

Ama bu vampir değil. İşini yapmakta sinir bozucu derecede ısrarcı görünüyordu. Adam bir adım atsa, o da aynısını yapıyordu. Adam bir kütüğün üzerinden atlasa, o da peşinden atlıyordu. Tutkal gibiydi, onun yanına yapışmıştı.

Dürüst olmak gerekirse, çok saçmaydı.

Attığı her adımda ve geçen her dakikada hayal kırıklığı içinde kabarıyordu.

Sonunda, daha fazla dayanamadı. Bu vampirin adını bile bilmiyordu ve onu takip ediyordu.

Yumruklarını sıkan Marius etrafında döndü. Burun delikleri alevlendi ve görüşünü kırmızıya boyadı.

"Gitmen *gerek*," diye hırladı.

Vampir ona baktı, siyah gözleri çileden çıkaracak kadar sakindi.

"Ah?" Başını eğerek gözlerini kırıştırdı. "Nedenmiş o?"

Çünkü gitmesi gerekiyordu.

"Korumaya ihtiyacım yok," diye .

Marius yıllardır kraliçeyle bu konuda tartışıyordu. Tanrılar aşkına, o yetişkin bir adamdı. Onun yaşına geldiğinde Luna çoktan evlenmiş, vampire dönüştürülmüş ve birkaç yıl boyunca kocasının yanında hüküm sürmüştü.

Vampir kımıldamadı. "Ne yazık ki bunu kralla görüşmen gerekecek. Seninle kalmak benim görevim ve sözümünden dönemem."

Tabii ki Marius, görünüşe göre hâlâ görev ve onura inanan tek vampire takılıp kalacaktı.

Saçlarını kökünden koparma dürtüsüyle savaşırken tırnakları avuçlarına battı. "Ya seni görevinden azat edersem?"

"Bunu sadece kral yapabilir," diye sakın bir yanıt verdi.

Sebastian bunu yapmazdı. Luna istemedikçe yapmazdı ve yapmazdı çünkü Marius'un bu tehlikeli topraklarda güvende olacağını düşünmüyordu. Dolayısıyla, onun muamması.

"Lütfen. Git buradan," dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

"Neden?"

"Yalnız kalmak istiyorum." Doğruyu söylüyordu. Kısa süreler için bile olsa tek başına kalması nadiren olurdu.

Sinir bozucu kadın yerinde durdu. "Dediğim gibi, seni güvende tutmak için verdiğim söze bağlıyım. Buradan ayırlamam."

"Yani gitmeyeceğini mi söylüyorsun?" Kollarını kavuşturdu ve ona ters ters baktı.

"Doğru." Onun pozisyonunu taklit etti ve ondan daha kısa olmasına rağmen sanki ona tepeden bakıyormuş gibi hissetti. "Sen baloya dönene kadar senin yanında kalacağım."

"Geri dönmeyeceğim," diye ağzından kaçırdı. Lanet olsun.

Bunu yüksek sesle söylemek istememişti ama kelimeler, onları durduramadan ağzından kaçtı.

Yanakları yanıyordu. Luna'nın aklından geçenleri söylemek gibi bir alışkanlığı vardı ve Marius kız kardeşi kadar açık sözlü olmadığı için kendisiyle gurur duysa da, görünüşe göre hâlâ kat etmesi gereken bir yol vardı.

Vampirin gözleri irileşti ve ona geldiğinden beri ilk kez panikle parladı.

"Majesteleri, gidemezsiniz." Sesinde telaşlı bir ton vardı. "Oh, sizi temin ederim, gidebilirim."

Hoşuna gitse de gitmese de gidiyordu.

Saçma planından vazgeçen Marius, ormanda yürümeye devam etti. Şafak sökmek üzereydi ve kaybedecek zamanı yoktu.

O demir pençe kolunu tekrar sıkı ve onu etrafında döndürdü.

Lanet vampirler ve güçleri. Lanet olası korumalar. Her şeye lanet olsun. "Hayır, yapamazsın," diye ısrar etti.

"Yapabilirim," dedi dişlerini sıkarak ve kolunu geri çekmeye çalıştı. "Bırak beni."

Vampir buna uymadı.

"Anlamıyorum. Neden istiyorsun?" Ne kadar saçma bir soru.

"Neden?" Ondan acı bir kahkaha kaçtı. Gerçekten bu kadar şaşırtıcı mıydı? "Ben kız kardeşimin askerleri kadar eğitilmiş, yetişkin bir buçukluğum. Ve yine de, onların aksine, hayatı deneyimlememe hiç izin verilmedi. Pek sayılmaz."

Luna onu güvende tutmuştu ve Sanguis Kalesi'nde büyümüşü ama hiçbir zaman gerçekten *yaşamamıştı*.

"Kraliçe-"

"Anlamıyor." Kimsenin onun nereden geldiğini anlamadığını düşünmeye başlamıştı. Korumasına ters ters baktı. "Bu bir rica değil. Sanguis Kalesi'ne dönmeyeceğim."

Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa, hayır.

Vampirin tutuşu amansızdı. "Nereye gidiyorsun?" "İlgilenmem gereken bir mesele var."

Çenesi titredi ve bakışları adamın tunik cebine kaydı. Parmaklarını esneterek elini ondan çekti. "Mesaj."

Dudaklarından bir küfür döküldü.

Ne zamandır onu takip ediyordu? Partiden sıvışırken fark edilmemek için o kadar dikkatli davranmıştı ki. Her şeyi onayladığını fark etmeden önce elini cebine onu korumaya aldı.

Oflayarak kollarını kavuşturdu ve ters ters baktı. Korumasının varlığı her geçen saniye daha da sorunlu hale geliyordu.

"Gitmemi engelleyemezsin."

Vampirin bir kılıcı vardı ama savunmasız değildi. Üzerinde sakladığı birkaç hançer vardı. Sanguis Kalesi'nin duvarları içinde var olan tehlikeyi anlayacak kadar büyür büyümez onları taşımaya başlamıştı. Bir damla ölümlü kanı taşıyan hiç kimse kalede korunmasız dolaşamazdı.

Sadece bu da değil, Marius son on yılını her gün kılıçlarla çalışarak geçirmişti. Luna bile, tüm aşırı korumacı eğilimlerine rağmen (ve çok fazla vardı), kendini savunabilmesi gerektiğini anladı. Kralın casus şefi Phyrre ne zaman Sanguis Kalesi'ne geri dönse, o da Marius'la birlikte antrenman yapıyordu.

Koruması uzun süre onu inceledi, bakışları gece gökyüzü kadar karanlıktı, sonra başını salladı. "Üzgünüm, gitmene izin veremem."

"Yapamaz mısın?" Sesindeki inançsızlığı engelleyemiyordu. Her şey gözlerinin önünde çözülüyordu.

"Hayır," dedi. "Eğer gidersen, kral beni öldürür."

Marius, kayınbiraderinin hayatlara son verme konusundaki ününü bilmeseydi bile, vampirin sözlerindeki korkuya bakarak ona inanırdı.

"O zaman benimle gel." O durduramadan teklif kaçtı.

İçinden küfretmek istedi. Bu, ağzının ondan daha iyi hale geldiği ikinci seferdi.

Vampir gözlerini kırıştırdı, kırmızı kirpikleri dalgalanıyordu. "Ne?" "Benimle gel," diye daha güçlü bir şekilde tekrarladı.

Belli ki kadın gitmiyordu ve o da burada kalamazdı. Zaman akıp gidiyordu ve ayrılmak için penceresi kapanıyordu.

"Sanmıyorum-"

"Bu şekilde beni güvende tutabilirsin." Sözlerin tadı acıydı ama bu noktada, onları tekrar harekete geçirmek için neredeyse her şeye katlanabilirdi. "İşini yaparsan Sebastian'ın seni öldüremeyeceği avantajından bahsetmiyorum bile. Onlara seni benimle gelmeye zorladığımı söyleriz."

Kaşlarını çattı, gözlerinde bir kez daha ateş parladı. "Beni gelmeye zorluyorsunuz, Majesteleri. Geri dönüp hemen şimdi gitmeyi tercih ederim."

Marius kollarını kavuşturdu ve bir elini saçlarında gezdirdi.

"Böyle bir şey olmayacak. Dediğim gibi, gitmem gerekiyor." Nefes verdi. "Ancak, belki de sizi en iyi noktaya koymadığımı kabul edeceğim. Bunun için özür dilerim."

"En iyi yer değil mi?" Karanlık bakışları onunkileri tuttu. "Beni soktuğun bu durum çok kötü."

Bunu görebiliyordu ve bunun için gerçekten üzülmüyordu. Zamanlama çok kötüydü. "Bu yüzden özür dilerim."

Vampirin gözleri büyüdü. "Ben... Teşekkür , sanırım."

Zaman akıp gidiyordu.

"Rica ederim..." Hâlâ onun adını bilmediğini fark etti. "Sana ne demeliyim?"

İç çekti ve planından hoşlanmadığı açıkça belli olsa da, yumuşadığını hissedebiliyordu.

"Benim adım Vivienne," dedi.

Onun adını dilinin üzerinde yuvarladı, kulağa hoş gelmesinin tadını çıkardı. "Keşke bu işe bulaşmamış olsaydın Vivienne. Seni de yanımda sürüklediğim için özür dilerim."

Onun varlığı öngöremediği bir karmaşaydı. Bu gece kimsenin onu koruyacağını düşünmemiştir. Anlamsız görünüyordu. Ne de olsa vampir kraliyet ailesinin yanı sıra, Yaşam ve Ölüm'ün Yüce Hanımları ve eşleri ile birkaç ejderha şekil değiştiren de balodaydı. Hiç kimse böylesine önemli bir olay sırasında sorun çıkaracak kadar aptal olamazdı.

Vivienne kaşlarını çatı, yakut dudakları onu incelerken büzüldü.

Marius gökyüzüne baktı ve yüzünü buruşturdu. Şafak sökmek üzereydi. "Ee, ne diyorsun? Bana katılacak mısın?"

Başını sallamadan önce alt dudağını çiğnedi. "Sanırım başka seçeneğim yok. Nereye gidiyoruz?"

Tanrılara şükürler olsun. İçini bir rahatlama kapladı ve korumasının kaçışını engellemesinden bu yana ilk kez gülümsedi. "Kuzeye gidiyoruz."

OceanofPDF.com

Kötü Bir Durumun Tanımı

T onun buçukluğu kesinlikle Vivienne'in ölümüne sebep olacaktı.

Belki de geri dönüp doğruca krala gitmeliyim?

Bu düşüncede haklılık payı vardı. Ne de olsa, her şeyi yeterince hızlı açıklarsa, kralın onu görevini terk ettiği ve kayınbiraderini kaybettiği için öldürmeme ihtimali vardı.

Ve belki de gökyüzü pembeydi, kahve lezzetli değildi ve üç kez kutsanmış kraliçe dışındaki vampirler güneşte yürüyebiliyordu.

Yukarıdaki tanrılar.

Bu kötü bir durumun tanımıydı.

Prens ondan uzaklaşıyordu, uzun bacakları birkaç saniye içinde ormanın zeminini yalayıp geçiyordu.

"Bundan daha fazla bilgiye ihtiyacım olacak, Majesteleri." Kadın ona ters ters baktı.

Kuzey pek çok anlama gelebilirdi. Hiçbiri iyi değildi.

Alçak bir dalın altına eğildi ve omzunun üzerinden baktı. "Uzak kuzey." Elini havada salladı. "Karadeniz'e yakın uzak bir bölge."

Elbette Eleyta Prensi sadece Ithenmyr'de küçük bir gezintiye çıkmayı planlamıyordu. Hayır, mümkün olduğunca uzağa gitmek istiyordu.

Vivienne oflayıp puflayarak onun peşinden koştu. "Biraz daha misiniz?" Omuz silkti. "Eninde sonunda anlatacağım."

Tanrılar adına. Prens bu kadar can sıkıcı olduğunu bilseydi bu görevi reddederdi.

Vivienne'in aklından prensi bayıltıp omzuna atmak ve baloya geri götürmek geçiyordu. Bunu daha önce yapmamıştı.

Çünkü Kral Sebastian ve Kraliçe Luna'nın bu hareket tarzını hoş karşılayacağını düşünmüyordu.

Gördün mü?

Onun mutlak ölümü.

Vivienne dişlerini sıktı, keşke Isvana onu gölgelerle kutsasaydı diye düşündü. Kanatlarını seviyordu ve uçmak vampir olmanın en sevdiği yanıydı ama Boşluk'ta hareket etmek şu anda son derece faydalı bir beceri olabilirdi.

Prens hâlâ ondan uzaklaşıyordu.

"Anlıyorum." Bir bulanıklık içinde onun yanına koştu. "Neden şimdi gitmek zorundasın?"

Neden biz Eleyta'ya dönene kadar bekley?"

Kraliyet vampirleri şafaktan önce onları Sanguis Kalesi'ne geri götürecekti. Vivienne, gölgesi olmadığı için Boşluk'ta tek başına yürüyemese de, kraliyet vampirleri aynı anda birden fazla kişiyi karanlıktan kadar güçlüydü.

"Bu benim tek şansım." Sinir bozucu adam devam etti.

Kaşlarını çattı ve onun sözlerini düşünmeye başladı. "Ne demek istiyorsun? Sen bir prensisin. Ne istersen yapamaz mısın?"

Sarayda fazla zaman geçirmemişti ama kraliyet mensuplarının hayatı oldukça kolay görünüyordu. İnsanlar onları el pençe divan bekliyor ve onlar için her şeyi yapmaya hazır oluyorlardı.

Vivienne'in hayatı hiç kolay olmamıştı. Bir ölümlü olarak bile, her şey için çalışmak zorundaydı. Made olduğunda da bu sona ermemişti.

Bu iş mükemmel bir örnekti: Bir asker olarak son derece sıkı çalışmış, kendisinden çok daha güçlü vampirlerle eğitim görmüş ve bu pozisyonu kazanmak için rütbelerini yükseltmişti. Şu anda buna değecek gibi görünmüyordu ama önemli olan düşüncesi idi.

Birkaç dakika boyunca sessizlik içinde yürüdüler ve Vivienne onun sorusunu duyup duymadığından şüphe etmeye başlamıştı.

Ağaçlar inceldi ve ileride bir yol ortaya çıktı.

"Hayır, her istediğimi yapamam." Prensın sesi derindi ve ileriye doğru yürürken ona bakmadı. "Varlığınız bunun mükemmel bir örneği."

Yine mi bu?

"Sana söyledim, seni korumak benim görevim."

Gözleri parlayarak etrafında döndü. "Evet, bu ne kadar garip? Kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayım ama kraliçe bana

korumalar, şimdi bile. Luna beni seviyor, ben de onu seviyorum ama daha fazla orada kalamam. Bunu yapmam *gerekiyor*."

Vivienne onun bu konuda tutkulu olduğunu söyleyebilirdi. Yine de bir şeyi hâlâ tam olarak anlayamamıştı.

"Bu hâlâ neden gizlice kaçtığını açıklamıyor," dedi. "Neden kraliçeyle konuşmuyorsun?"

Kraliçe Luna, her şey düşünüldüğünde kocasından çok daha makul görünüyordu.

"Denedim," diye cevap verdi.

Bir sonraki sorunun cevabını bildiğini düşünüyordu ama yine de sordu: "Ve..."

"Gitmeme izin vermiyorlar." Bir elini yüzünde gezdirdi. "Luna'ya her şeyi açıklayan bir not bıraktım."

Vivienne'in eli kalbinin üzerine gitti ve prence bakarken ayakları titredi.

Ciddi miydi?

"Bir not mu?" Durduramadan inanılmaz bir kahkaha patladı. "Güneşte Yürüyen Vampir Kraliçe'ye aslında neden kaçtığını açıklayan bir *not* mu bıraktın?"

Isvana ona yardım etti, bu gece her geçen dakika daha da kötüye gidiyordu.

Vivienne hızla korkunç bir hal alan bu durumun ortasında sıkışıp kalmasaydı, tüm bu olanları inanılmaz derecede eğlenceli bulabilirdi. Buçukluk prensi dünyanın en güçlü iki vampirine bir not bırakmıştı ve bunun kabul edilebilir bir hareket tarzı olduğunu düşünüyor gibiydi.

Tanrılar aşkına, bu tam bir felakete dönüşüyordu.

"Evet, yaptım." Sesi, yaptıklarının ne kadar gülünç olduğunu görmüyormuş gibi sakindi. "Ona geri döneceğimi söyledim." Omuz silkti. "Ayrıca, böyle bir fırsat her gün karşıma çıkmıyor."

Vivienne'in prensin ne yapmayı planladığı konusunda hâlâ karanlıkta hatırlatan bir hatırlatma.

Gözlerini kısmıştı. "Tam olarak ne gibi bir fırsat? Elçi sana ne verdi?"

"Uzun hikâye ama bir planım var." Tekrar yürümeye başladı.

Vivienne'in midesi bulandı. "Başka bir yerde olmayı dilememe neden olacak türden bir hikaye mi?"

Kadın ona yetişirken yüzünü buruşturdu. "Muhtemelen."

Vivienne'in gecesinin teması buydu, bu yüzden şaşırmamalıydı.

"Harika." Gökyüzüne baktı ve kaşlarını çatı. Bu konuşmaya daha sonra devam etmeleri gerekecekti. "Acaba planın beni buradan çıkarmanın bir yolunu içeriyor mu, böylece güneş doğduğu anda ölmeyeyim?"

Canlı canlı yanmak bu akşamki gündeminde yoktu.

"Aslında öyle." Marius iki parmağını ağzına götürdü ve ısıklık çaldı.

Bir an sonra bir at kişnedi. Toynaklar takırdadı ve siyah bir at arabası yoldan aşağı yuvarlandı. İki kestane rengi safkan atın önderliğindeki araç ormanda yersiz görünüyordu.

Sürücü koltuğunda yirmili yaşlarının ortalarında olduğu anlaşılan bir Ölüm Elfi oturuyordu. Sarı saçları ensesinde düğümlenmişti, sivri kulaklarını ve boynunda gezinen kırmızı Olgunlaşma dövmelelerini gösteriyordu.

Araba yavaşladı, sonra durdu.

"Ucuz atlattın, Mar." Şoför çenesini eğerek tanıdık bir sesle konuştu. "Neredeyse gidiyordum."

Prens, "Bir... komplikasyonla karşılaştım," dedi. Vivienne sinirlendi ama dilini ısırdı.

"Anlıyorum." Şoför ona baktı ve bakışlarını prene çevirmeden önce kaşlarını kaldırdı. "Anladığım kadarıyla artık yalnız seyahat etmiyorsunuz?"

"Bu doğru olur." Marius içini çekti ve yeni geleni işaret etti. "Felix, bu benim yeni korumam Vivienne. Vivienne, Felix. O benim arkadaşım ve Sanguis Kalesi'nde bir seyis."

Felix gülümsedi, öne doğru eğilip ona elini uzatırken gözleri kibardı. "Tanıştığımıza memnun oldum, bayan."

"Sen de öyle." Elini sıkmak için uzandığında hayal kırıklığını sesinden uzak tutmaya çalıştı. Arkadaşının onu bu saçma göreve sürüklemesi Felix'in suçu değildi.

Gecenin sessizliğini tiz bir çığlık bozduğunda eli onunkine henüz dokunmamıştı. Hemen ardından gırtlaktan gelen bir *kükreme* duyuldu. Derin ve uzun, kadim, ilkel bir öfkeyle doluydu.

Ses ormanın diğer tarafından gelse de, herhangi bir canavarın olabileceğinden çok daha yüksekti...

Çünkü bu canavar değildi.

Vivienne'in kasları gerildi, ciğerleri sıkıştı ve Kral Sebastian'ın öfkesini duyunca dizleri titredi. Bütün içgüduları onu

yere düşer ve hükümdarının önünde secdeye kapanır.

Felix elini geri çekti. "Bu-"

Prens küfretti, arabaya doğru adım atarken yüzündeki kan çekiliyordu. "Sanırım kayıp olduğumu fark ettiler."

Vivienne kuru bir sesle, "görünüyor," dedi. Bu son derece kötü bir fikirdi.

Marius, akıllı bir adamın yapacağı gibi arkasını dönmek yerine, arabanın kapısını çekerek açtı ve içeriyi işaret etti. "Haydi, gitmemiz gerek. Güneş doğduktan sonra bizi takip edemeyecekler. Gün batmadan önce aramızda mümkün olduğunca çok mesafe bırakmalıyız."

Vivienne bunun her kısmından nefret ediyordu.

"Bu iyi bir fikir değil Prens," diye uyardı.

"Umurumda değil. Bunu yapacağım." Aracın içine tırmandı.

İnatçı, inatçı adam.

Felix sarışın kaşlarını kaldırdı ve ona baktı. "Eee? Geliyor musun?"

Gerçekten de istemiyordu. Aslında, başka bir kükreme ormanda yankılanırken ve şafağın ilk ışıkları gökyüzünde kayarken, başka bir yerde olmayı diledi.

Ama prens arabadaydı ve onu korumak zorundaydı.

Keşke başka bir pozisyonu kabul etseydim diyerek prensi içeri kadar takip etti.

Marius'un kaşları kalktı. "Gelmeye karar verdin."

"Başka seçeneğim olduğunu ima etmeye karar verdim, ki yoktu." Kaşlarını çattı ve kollarını kavuşturdu.

Tüm seçenekler arasında bu, ölümüyle sonuçlanma olasılığı en düşük seçenek gibi görünüyordu. Öyle bile olsa, bu onu hiçbir şekilde iyi yapmıyordu.

Prens kaşlarını çattı. "Dediğim gibi, bunun için üzgünüm."

"Biliyorum." Vivienne ona inanıyordu ama bu durumu daha iyi hale getirmiyordu. Ne kadar sık özür dilediği önemli değildi; onu hâlâ bu işin içine sürüklüyordu.

Kollarını açarak arkasına uzandı ve kapıyı kapattı. Araba hemen hareket etmeye başladı. Bir elini uzatarak kendini duvara yasladı ve etrafını kolaçan etti.

Araç küçüktü, en fazla bir ya da iki kişi için tasarlanmıştı.

Bir kancaya asılı fenerin içinde tek bir mor küre yanıyordu, Işık Elf büyüğü asla şekilde yazılmıştı. Pencerele karartma panelleriyle kaplıydı,

arabanın kökenini Eleyta olarak işaretliyor. Vampirler tarafından vampirler için yapılmış. Eğer gerilirse, muhtemelen aynı anda iki karşı duvara da dokunabilirdi.

Harika.

Vivienne prensin karşısındaki yastıklı sıraya çöktü ve ona baktı. Bacaklarını açmış, dirseklerini kalçalarına dayamıştı ve elinde bir kâğıt parçası vardı. Sanki dünyanın tüm sırlarını içeriyormuş gibi kâğıda bakıyordu.

"Bu kadar mı?" diye sordu.

Tüm bunları başlatan mesaj.

Başını kaldırıp ona baktı, dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Öyle."

Bu kadar küçük bir eşya hayatını nasıl bu kadar edebilmişti?

"Umarım buna değer."

Bir kükreme daha havayı doldurdu ve prensin yüzünde pişmanlık olabilecek bir ifade belirdi, sonra yerini kararlılık aldı.

"Öyle olacak."

Saatlerdir arabada yolculuk ediyorlardı. Vivienne'in kılıcı kucağındaydı ve parmaklarını oymalı kabzasında gezdirdi. Elli yıl önce Ipothan sınırı yakınlarında son derece yetenekli bir demirciden aldığı bu silaha onlarca yıldır sahipti. O zamandan beri hep yanında olmuştu.

Kabzaya oyulmuş dağların izini sürerken, bu duruma düşmek için hangi tanrıları kızdırdığını merak etti. Bu bir ceza mıydı?

Kesinlikle öyle hissettirdi.

Prens ayrıldıklarından beri hiç konuşmamıştı, bu da onun için sorun değildi. Sessizliği, sorumlusu üzerinde çalışmak için bir fırsat olarak değerlendirmişti.

Dünden önce tanışmamış olsalar da onun adını duymuştu. İnsanlar gece geç saatlerde tavernaların karanlık köşelerinde kraliyet ailesi hakkında fısıldaşıyordu. Çoğu kral ve kraliçe hakkında konuşurdu ama bazıları da yakışıklı prensten bahsederdi. Eskiden hastaydı ama söylentiler iyileştiğini söylese de onu gören çok az insan vardı.

Şimdi Marius'e baktığında, bırakın ölümün eşiğine gelmeyi, onun hiç hasta olduğunu bile söyleyemiyordu.

Sert kahverengi bukleler alnına gelişigüzel düşüyordu. Güçlü kemikler yüzünü oluşturuyordu. Kulaklarının hafifçe sivrilmesi onun buçukluk soyundan geldiğini gösteriyordu. Kucağındaki kâğıtta dalgın dalgın desen çizen elinin üzerinde gümüş yara izleri vardı.

Başını sallamadan önce bir an onun bu yara izlerini nasıl edindiğini merak etti. Adamın yara izleri hakkında düşünmemeli ya da fiziğine hayranlık duymamalıydı. Adamdan neredeyse bir asır daha yaşlı olmasının yanı sıra, adam onun sorumluluğundaydı. Adamın yakışıklılığını fark etmek onun için bir şeydi ama asla ve asla bu düşüncelerle hareket etmemeliydi.

Zihnini açık tutmak zorundaydı. Bu karmaşadan canlı çıkabilmesinin tek yolu buydu.

Öğle saatlerinde prensin başı öne eğildi. Gözleri kapandı ve huzursuz bir uykuya daldı. Uykusunda bile parmakları mektubun etrafında kıvrılıyordu.

Vivienne uyumadı. Yüzyıllık bir vampir olmanın avantajlarından biri de uykusuz ve kansız birkaç gün geçirebilmesiydi. Onun türü ne kadar uzun yaşarsa, vücutlarının ihtiyacı da o kadar azalıyordu.

Prensın horultuları arabayı doldurdu ve Vivienne'in parmakları kılıcının kabzasında sıkılaştı.

Önümüzdeki günlerde silaha ihtiyacı olacağına dair bir his vardı içinde. Prens, kendi başına iyi olacağına dair tüm ısrarlarına rağmen hâlâ ölümlüydü. Tüm buçuklukların yaptığı gibi olgunlaşmıştı ve uzun bir hayat yaşayacaktı ama sadece vampirler gerçekten ölümsüzdü.

Saatler geçti.

Arabanın duvarına vuruldu ve Vivienne "Evet?" diye seslenince prensin gözleri açıldı.

Felix'in boğuk sesi, "Gün batımına bir saat var," diye geldi.

Marius, sesi uyku yüzünden hâlâ pürüzlü çıkarken, "Teşekkürler," diye cevap verdi.

Vampirlerin tekrar dışarı çıkmasına bir saat kalmıştı. Genellikle Vivienne güne böyle başlardı. Şimdi, yaklaşan akşam karanlığının ne anlama geldiğini düşündükçe korku midesini kavıyordu.

Kral ve kraliçe şüphesiz prensin peşinde olacaktı.

Yeterince uzağa gitmişler miydi? Kendilerini kraliyet çiftinden nasıl gizleyeceklerdi?

Yutkundu, bir kez daha bu işi hiç almamış olmayı diledi.

"Sonunda bana nereye gittiğimizi söyleyecek misin?" Öne doğru eğildi ve prensle göz teması kurdu. "Her şeyi bilmezsem seni koruyamam.

detaylar."

Bu noktada, kralın planladığı şeyin suç ortağı olmuştu bile. Gün boyunca, kralın gazabından kaçınmanın tek olası yolunun prensi tek parça halinde geri getirmek olduğuna karar vermişti. Bunu doğrulayan dört kelimeyi söylemeden önce derin bir nefes aldı

Vivienne hayatının en kötü yirmi dört saatini yaşıyordu. "Bir İlk kaçtı."

Uzun bir an boyunca sanki tüm dünya durmuş gibiydi. Vivienne'in kulaklarını dolduran bir çınlama, toprak yolda yuvarlanan tekerlekleri, dışarıdaki atların düzenli nefes alışlarını ve hatta prensin göğsündeki kalp atışlarını bile bastırdı.

Ağzını birkaç kez açıp kapatarak kelimeler oluşturmaya çalıştı.

Ondan kaçıyorlardı.

Şunu mu demek istedi?

Yapamazdı. Değil mi?

Kimse gerçekten bu kadar aptal olamaz.

Prens gülmese, bunun bir tür hastalıklı şaka olduğunu düşünecekti. Çikolata rengindeki kahverengi gözleri ona bakarken ciddiye. Neredeyse sanki....

Elini yüzünde gezdirdi. Daha da kötüsü.

Daha önce meydana gelen olaylar düşünüldüğünde bu akıl almaz görünüyordu ama işler daha da kötüye gidiyordu.

Vivienne olaya nasıl bakarsa baksın, aynı mide bulandırıcı sonuca varıyordu: Bu Isvana'nın lanet olası ölüm fermanıydı.

Arabanın duvarları sanki üzerine kapanıyormuş gibi hissetti ve kalbi hızlandı. Prensın bakışları hiç değişmiyordu ve onun doğruyu söylediğini anladı.

Bir İlk kaçtı.

Oh, Tanrım.

Hasta olacaktı.

Ne cüretle onu bu işe bulaştırır? Kraliyet ailesine bu mesajı doğrudan vermemeye nasıl cüret eder?

Prens'e bakarken kılıcı bıraktı, tırnakları avuçlarının hassas etine batıyordu. Ona bağırımalıydı - bunu yapmayı ne kadar çok istediğini sadece tanrılar biliyordu - ama ne olurdu?

Nokta mı? Güneş hâlâ tepedeydi ve o batana kadar prensle birlikte bu gülünç derecede dar, kapalı alanda sıkışıp kalmıştı.

Vivienne içindeki öfkeye teslim olmak yerine gözlerini kapadı ve kendini nefes almaya zorladı. Kendisini bu işe bulaştırdığı için prensin boğazını parçalama arzusu kontrol altına alınabilecek kadar sakinleşene kadar tekrar tekrar nefes alıp verdi.

Gitmemişti -asla kaybolmayacağından şüpheleniyordu- ama onu şu anda öldürmek istemiyordu.

İlerleme var.

Ancak o zaman gözlerini açtı ve bir kez daha onun bakışlarıyla buluştu. Marius oturduğu yerde kıpırdandı ve kadının midesinde mutluluk kıvılcımları çıktı. Güzel.

Rahatsız *olmalıydı*. Onu bu berbat duruma sürüklediği için en azından bunu hak ediyordu.

"Bakalım doğru anlamış mıyım, Prens." Sesi alçaktı. Kontrollüydü. "Binlerce yıl önce Kuzey Krallığı'nın neredeyse tüm nüfusunu öldürdükten sonra gömülen vahşi vampirlerden biri kaçtı ve bu gelişmeden ülkedeki en güçlü iki vampiri haberdar etmek yerine, bu durumla kendiniz mi başa çıkmaya karar verdiniz?"

Prens bakışlarını indirip yutkunana kadar uzun ve rahatsız edici bir an geçti. Sanki tüm bu durumun ne kadar inanılmaz derecede aptalca olduğunu yeni fark ediyordu. Sanki bunun bir ölüm cezası olmadığını düşünüyordu.

"Ah... evet."

Bu açıklama yeterli değildi.

Tırnakları avuçlarını kana buladı. "Ölmek mi istiyorsunuz, Majesteleri?"

Soru dudaklarından çıkarken soğuk ve mesafeliydi.

Sarsılarak doğruldu ve sanki kadın onu bağırsaklarını deşmekle tehdit etmiş gibi karnını kapattı. Karnının deşilmesinin vahşi İlk'ten göreceği ölümden daha temiz ve daha az acılı bir ölüm olacağı düşünüldüğünde ironikti.

"Hayır, bilmiyorum." Başını iki yana salladı.

Yine de burada, aksini söyleyen bir görevdeydiler.

"O zaman bunu neden yapıyorsunuz? Neden kaçağın icabına kral ve kraliçenin izin vermiyorsunuz?"

Vivienne'in hayatını neden bu kadar karmaşıktırmıştı? Bir asırdan fazla yaşlıydı ve kendi yaşındaki bir vampire göre güçlüydü, ama bir İlk...

Yukarıdaki tanrılar.

Vampir gücü sadece zamanla arttı.

Kadim vampirin damarlarında dolaşan gücü düşünerek ürperdi. Eski kraliçe güçlüydü ama bir İlk?

Gücün derinliği akıl almazdı.

Prensın bakışları keskinleşene kadar birkaç dakika geçti. "Hayatın Yüce Leydisi ile hiç tanıştınız mı?"

Onun bununla ne ilgisi vardı? "Dün geceki baloya kadar değil."

Güzel Toprak Elfi sahnedeydi ve karşılama konuşmasını yapıyordu. Kızıl saçları etrafına dökülmüş, zümrüt gözleri parlamış ve yeşil işaretler tüm vücudunu kaplamıştı.

"Evet, öyle." Marius kaskatı kesildi, çenesi sıkıştı. "Hepsiyle tanıştım. Yaşamın ve Ölümün Yüce Leydileri. Onların eşleri ve aileleriyle. Nightwings ve Carinoc ejderhaları. Kralın casus şefi Phyrre'dan, Luna'dan ve hatta Sebastian'dan sayısız hikâye dinledim. Dört Krallığın her birinden gelen öğretmenlerim oldu. Bu kıtadaki her ülke ve hatta denizin ötesindeki fae'ler hakkında bir şeyler okudum ama hiçbirini deneyimlemedim."

Yumruklarını sıktı. "Yüce Leydi'nin kulesinde kapana kısıldığı gibi ben de kapana kısıldım. *Yaşamam* gerek ve bunu böyle yapacağım. Luna'ya yetenekli olduğumu bir kez ve herkes için kanıtlayacağım ve o zaman beni özgür bırakmaktan başka çaresi kalmayacak."

Sözlerini bitirdiğinde göğsü kabarmıştı.

Vivienne derin bir nefes aldı ve araba ilerlerken prensin sözlerinin içine işlemesine izin verdi.

Özgürlük.

Kahretsin, gerekçeleri neden bu kadar zorlayıcı olmak zorundaydı?

Kız içini çekip başını sallamadan önce onun sözlerinin içine işlemesine izin verirken aralarında sessizlik uzadı. Bu pek çok açıdan kötü bir fikirdi ama görünüşe bakılırsa cezaya doymuyordu çünkü ayağa kalkıp vagonun duvarına vurarak doğruca Sanguis Kalesi'ne gitmelerini talep etmedi.

Sorun, prensin nereden geldiğini anlamış olmasıydı. Daha önce hiç tutsak edilmemiş olabilirdi ama

doğduğu andan itibaren.

Vivienne büyürken ona her zaman kadının yerinin evi olduğu söylenmişti. Bir kadın olarak görevi genç yaşta evlenmek, çocuk doğurmak ve kocasının çalışabilmesi için evi çekip çevirmektir. Bir ölümlü olarak bile böyle bir hayatı hiç istememişti. Ve sonra, Yapıldı.

Vampir olmak onu çocuk doğurma zorunluluğundan kurtarmıştı çünkü vampirler hamile kalamıyordu. Vivienne bunu ilk fark ettiğinde, büyük bir rahatlama içinde günlerce ağlamıştı. Geleceği olduğuna inandırılarak yetiştirildiği sosyal bağlardan kurtulmuş olarak yaşayabilirdi.

Prensi özgürlüğünden nasıl mahrum edebilirdi?

Arkasına yaslanarak avuçlarını açtı. Ellerindeki hilal kesikleri neredeyse anında iyileşti ve nefes verdi. "Pekâlâ Prensi. Sanırım bir İlk kaçtığına göre, Hoarfrost Hollow'a gidiyoruz."

Mezarlık vampirler arasında neredeyse efsanevi bir yerdi ve o sözleri söylerken içinden bir ürperti geçti.

Adamın gözleri parladı ve kadının onunla bu konuda tartışmaya devam etmeyeceğini anlayınca omuzları gevşedi. "Doğru."

Şakaklarını ovuşturdu. "Peki planın bizi kral tarafından durdurulmadan oraya götürmenin bir yolunu içeriyor mu?"

Dudakları ince bir çizgi oluşturdu ve yüzünü buruşturdu. "Buna plan demek cömertlik olur. Ama... işe yaraması gereken fikirlerin gevşek bir konfigürasyonu."

Olmalı.

Bu kelime Vivienne'in kafatasında duruyor ve başını ağrıtıyordu. Bu adam hiç şüphesiz onun ölümüne neden olacaktı.

Burnunun kenarını sıkarak içini çekti. "Pekâlâ. Sadece söyle bana."

Marius yolculuğun geri kalanını ne yapacaklarını detaylandırarak geçirdi. Yap.

Felix küçük, terk edilmiş bir kulübenin önünde durduğunda Vivienne prensi korumayı kabul etmenin resmen hayatı boyunca verdiği en kötü karar olduğuna karar verdi.

Bu yolculukta kesinlikle yok olacaklardı.

OceanofPDF.com

Gümüş Uçaklar, Teselli Edilemeyen Keder ve Baş Ağrıları

Marius'un yeni koruması pek konuşkan biri değildi. Yolculuklarına başladıklarından beri beş gün geçmişti ve Vivienne onunla neredeyse hiç konuşmamıştı. Bazen Vivienne'i, nefesinin altından bu "saçma durum" hakkında mırıldanırken yakalıyordu. onları öldürdü" dedi ama bunu asla yüzüne karşı söylemedi.

Şu anda vampir sırtını karşı duvara dayamış oturuyor, bir eli kılıcında sessizce onu inceliyordu.

Başını arabaya yasladı, dışarıdaki nal seslerini dinlerken gözleri kapalıydı.

Bu arabadan bıkmaya başlamıştı ve her gün bir öncekinden daha uzun geliyordu.

İkinci gün Marius arabadan inip Felix'le birlikte oturmayı denemişti ama koruması bu noktada sınırı çizmişti. Marius uyurken bile onu sürekli gözetim altında tutmakta ısrar ediyordu.

Güneşe çıkamadığı için sessizce oturup birbirlerine baktılar.

Sessizlik Marius'u rahatsız etmiyordu. Yıllarca çalışkan kız kardeşiyle birlikte yaşadıkten sonra, insanların kafalarının içinde kaybolmalarına alışmıştı.

Ayrıca, yeterince işi vardı ve bunlara bir de konuşmayı eklememişti. Hoarfrost Hollow'a varışlarını planlamak ve Luna'nın aslında kaçmak olduğunu fark ettiği şey için onu affetmesini ummak arasında sürekli düşünüyordu.

Özgürlüğün ilk heyecanı geçtiğine göre, Marius ani ayrılışının yol açacağı yıkımı hafife aldığı için biraz endişeliydi.

Luna'nın çığlığı ve Sebastian'ın kükremeleri çok *gürültüli*ydü ve çok fazla öfke ve ıstırapla doluydu. Marius geçmişte kralın öfkesine tanıklık etmişti. Kydona'nın hatırı için, Sebastian ve Luna kötü kraliçeyle savaşmaya gitmeden önceki saatlerde orada bulunmuştu.

Yine de kralın böyle kükrediğini hiç duymamıştı. Bu, kayınbiraderinin her şeyden önce bir yırtıcı olduğunu hatırlatan iyi bir şeydi.

Ve onu kızdırmıştı.

Daha da kötüşü, Marius kız kardeşini incitmişti. Luna'nın çığlığını hatırlayınca şu anda bile midesi bulanıyordu.

Hoarfrost Hollow'a ne kadar çabuk ulaşırlarsa o kadar iyiydi.

Buraya kadar gelebilmelerinin tek nedeni Bağ'dı. Marius, kız kardeşini kocasına bağlayan büyüünün, gündüzleri onu takip edemeyeceği anlamına geldiğini fark edene kadar hiç takdir etmemişti. Aklında hiç şüphe yoktu; vampirler gün batımından şafağa kadar onu arıyor olacaktı.

Güneş batar batmaz terk edilmiş binalara ya da mağaralara sığındılar. Varlıklarını vampirlere bildirebilecek insanlarla etkileşime girme riskini göze alamadıkları için kendi içlerine kapandılar. Kuzeye doğru yol aldıkça soğuyan derelerde yıkanmak için iki kez durdular.

Dün Needle Geçidi'nden Kuzey Krallığı'na geçmişlerdi. İnce patika Koln Dağları'nı kesiyordu ve geçiş günün büyük bir kısmını almıştı.

Bugün Marius havadaki karın tadını alabiliyordu. Çok yaklaşmışlardı. Luna ve Sebastian'a bir tehdit olduğunu ama bunu kontrol altına aldığını söylediğinde yüzlerindeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyordu.

Sonunda, kendi başının çaresine bakabileceğini anlamak zorunda kalacaklardı. Krallığa engel değil, yardımcı olduğunu kanıtladığında, onun üzerindeki baskılarını gevşetmek zorunda kalacaklardı.

Marius nefesini verdi ve elini yüzünde gezdirdi. Bu işe yaramalıydı çünkü işe yaramazsa ne yapacağından emin değildi.

Düşünceleri bugün ağırdı ve vagonun havasını yansıtıyordu. Bu gece hava değişmişti ve daha karanlıktı. Neredeyse tedirgindi. Varış noktalarına yaklaştıklarının bir işareti, diye düşündü.

Bir yumruk vagonun duvarına vurarak Marius'ü düşüncelerinden uzaklaştırdı. "Neredeyse gün batıyor, Mar," diye seslendi Felix.

Tanrılara şükürler olsun ki, damat da bu yolculukta Marius'a katılabilmıştı. Arkadaşının yardımını olmadan bunu yapamazdı.

Habercinin geldiğini görür görmez Marius Felix'i aramış ve planını açıklamıştı. Damat gelmeyi kabul edince, Marius bir başka vampir arkadaşı olan Malcom'dan bir iyilik istedi. Üniversitenin açılışı sırasında Felix'i ve arabayı Ithenmyr'e kadar takip etmeyi kabul etti.

Geri vurdu. "Anladım."

Vivienne hâlâ hareket etmemişti ve siyah gözleri ona dikilmişti. Bu onu tedirgin etmeliydi ama vampirin değerlendirici bakışlarında bir şey ona kendini güvende hissettiriyordu.

"Ben önüme bakacağım," dedi ona.

Marius'un Servet Elfi akıl hocası Daegal'ın ona öğrettiği ilk derslerden biri, sessiz anların gümüş düzlemlerde yürümek ve görmek için mükemmel fırsatlar olduğuydu. Daegal tam bir Servet Elfiydi, bir buçukluk değil, ama nazikti ve Marius'a büyü konusunda ders vermek için sayısız saatler harcamıştı.

Koruması başını eğdi. "Siz gidin, ben nöbet tutarım."

Marius kendi içine uzandı ve Fortune Elfinin doğuştan hakkı olan büyü iplerine tutundu.

Toprak Elflerinin yeşil, hayat veren büyüleri vardı. Ölüm Elfleri kırmızı, hayat çalan büyüye sahipti. Işık Elflerinin büyü, arabanın köşesinde yanan küre gibi mor renkteydi. Cadıların iyileştirme ve büyütme yeteneğine sahip mavi büyüleri vardı... ya da, eğer siyah renkliyse, başkalarına zarar verirdi.

Büyüsü gümüş rengindeydi ve araba gözden kaybolurken görüşünü doldurdu.

Marius nefesini bıraktı ve büyü etrafına yerleşirken gülümsedi.

Gümüş düzlemler uhrevi bir şekilde güzeldi. Burası bir yer değildi, gerçekten. Ne bir gökyüzü ne de duvarlar vardı. Parıltıyan ışık göz alabildiğine yayılıyordu. Hava serindi ama soğuk değildi. Bir güven duygusu iliklerine kadar işlemişti.

Ayaklarının altında gümüş yollar uzanıyordu. Her biri olası bir gelecek içeriyordu ve yıldızlar kadar sayısızdılar.

Marius burayı her zaman sevmişti. Burası onun mirasıydı ve annesine burada bağlandığını hissediyordu. O doğduğunda annesini kaybetmişti ama burada onun varlığını hissedebildiğine yemin ederdi. Eğer gümüş düzlemlere gelmek onu tüketmeseydi, her gün ziyaret ederdi.

Bugün, başına gelecekleri görmek için tahliye riskini göze almaya hazırды.

Eğildi, ayaklarına en yakın duran patikayı aldı. Parmaklarının arasından su gibi aktı.

Gelecek zihninden geçti, olabileceklerin anlık görüntüleri. Kendisini Vivienne ve Felix'le birlikte ormanda koşarken gördü. Hırlayan, yüz­süz vampirler etraflarını sarmış, onları gafil avlıyorlardı. Acı. Çığlıklar.

Hayır.

Marius bu yolu onu yakmış gibi fırlatıp attı.

Ellerini pantolonuna sürterek bir sonrakini aldı. Benzerdi, tek farkı Felix'in kanlar içinde karda sırt üstü yatması ve boğazının parçalara ayrılmasıydı.

Ürpererek bunu da bir kenara attı. Felix'e zarar gelmesini göze alamazdı. Ölüm Elf'i onun tek arkadaşlarından biriydi.

Felix'in babası Sanguis Kalesi'ndeki ahırlarda çalışıyordu ve iki çocuk Luna ve Sebastian tahta geçtikten kısa bir süre sonra tanıştılar. Marius'un kız kardeşinin kraliçe olması Felix'in hiç umurunda olmamıştı ve yıllar geçtikçe yakınlaşmışlardı.

Marius güneş ışığıyla doluymuş gibi parlayan bir patika seçti ve parmaklarını patikanın üzerinde gezdirdi.

İlk başta bu da diğerleri gibiydi. Koşuyordu. Vampirler.

Çığlık

atıyor.

Ama son...

Marius'ün elleri titredi ve bacakları sarsıldı. Yolu bir kenara fırlatıp atmak ve bir daha asla düşünmemek istiyordu ama bakışları dehşet verici bir netlikle önünde beliren görüntüye kilitlenmişti.

Luna ve Sebastian birbirinin eşi olan obsidyen tahtlarında oturmuş mahkemeyi yönetiyorlardı. Düzinelerce vampir ay ışığıyla aydınlanmış taht odasında, kraliyet ailesinin oturduğu kürsünün karşısında toplanmıştı.

Kral her zamanki gibi siyah giymişti ve bacaklarını gölgeler sarmıştı. Ayakları yere sağlam basıyordu ve karanlık bakışları dümdüz ileriye bakıyordu. Luna kıpkırmızı bir elbise giymişti, kadife kumaş kıvrımlarını sararak önünde uzanıyordu. Marius'un dikkatini çeken tek şey bu değildi.

Sebastian'ın yüzündeki acımasız ifade ve Luna'nın yüzündeki dehşet ifadesi Marius'ün kusacakmış gibi hissetmesine neden oldu.

Bir haberci, sırtını Marius'e dönmüş, kraliyet mensuplarının önünde duruyordu. Adamın sesi tizleşti ve son kelimeyi söylediğinde görüntü başladı. "... öldü."

Bu kelime habercinin ağzından daha yeni çıkmıştı ki Luna'nın boğazından kulakları delen, camları kıran bir çığlık koptu.

Tahtının önünde dizlerinin üzerine çöktü, elleriyle kıpkırmızı elbisesini kavradı. Taç başından yuvarlanarak taş zemine düştü. Kırmızı

Gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyordu. Ellerinden gölgeler akıyordu.

Çılgılık devam etti ve devam etti. Hiç bitmiyordu. Tanrım, neden bitmiyordu?

Kral tahtından sıçradı.

"Herkes dışarı!" diye kükredi, gölgeler alanı karartıyordu.

Vampirler harekete geçti, bazıları gölgelenirken diğerleri olabildiğince hızlı koştu. Marius oradaydı ama kimse ona dokunmadı.

Saniyeler içinde, haberci ve kraliyet mensuplarından başka kimse kalmamıştı.

Sebastian çömeldi, dikkati tamamen karısının üzerindeydi ve ona doğru uzandı. "Luna-"

Çılgılığı bir feryada dönüştü ve titredi. "Kardeşim!" Kederi, Marius'ün kalbini göğsünden oyan keskin bir kılıç gibiydi.

Görüntü bitmemişti ama daha fazla izlemeye dayanamadı. Kalbi dört nala atıyor ve nefesi kesik kesik geliyordu. Yolu kenara fırlattı ve başını sallayarak geriye doğru süründü.

Bu geleceğin gerçekleşmesine izin veremezdi.

Aptal.

Luna'nın gitmesini sorun etmeyeceğini düşünmekle ne kadar da aptallık etmişti. Neden bir notun kayboluşunun acısını hafifleteceğini düşünmüştü ki?

O resmen dünyadaki en kötü kardeşti.

Marius Sanguis Kalesi'ne başarısız olarak dönerse, kraliçenin azarını hak edecekti. Kraliçenin bir muhafız birliğini hayatının geri kalanında onu takip etmeye zorlayacağından emindi. Üç korumayı unutun, bir daha asla yalnızlık nedir bilmeyecekti.

Çılgınca, başka bir patika yakaladı. Bu da diğerleri gibi sona erdi. Onu fırlatıp attı, bir diğerine uzanmaya başladı bile.

Şiddet, başarısızlık ve ölümle sonuçlanmayan bir gelecek olmalıydı.

Yollarda ilerlerken zamanın hiçbir anlamı yoktu. Görüşü bulanıklaştı, İleriye bakmaya devam ettikçe başı zonkluyordu. Yorgunluk hareketlerini yavaşlattı ve geleceğin bir başka yinelemesini yakaladığında büyü kuyusu neredeyse tükenmek üzereydi.

Kendini daha fazla acı ve ölüm imgesine hazırlayarak yolu izledi. Kalbi boğazına düğümlendi ve yolun içerdiği şeye inanmakta güçlük çekti.

Önceden haber verdiği gelecek hâlâ tehlikeliydi ama bu yeni bir şey değildi. Lordlar Konseyi kız kardeşini vampirlere sattığından beri Marius tehlikedeydi.

Marius'a umut veren şey ölümün ve yasin olmayışydı. İzlemeleri gereken yol buydu. Değişken olmasına ve en küçük bir kararın rotasını değiştirebilmesine rağmen, hiç yoktan iyiydi.

Gelecek değiştiğinde yolu serbest bırakmak ve gümüş düzlemleri terk etmek üzereydi. İlkini yerini yeni bir görüntü aldı ve kalbinden bir korku şimşegi geçti.

Oh, Tanrım.

Lanet okudu ve yolu bıraktı. Kaybedecek zaman yoktu. Hepsi tehlikedeydi ve diğerlerini uyarması gerekiyordu.

Sihirini bırakan Marius gümüş düzlemlerden kaçtı. Büyü onu bedenine geri bıraktığında sallanmaya başladı, başı kafatasının sınırlarında zonkluyordu.

Acı onu pençesine almıştı. Her şey acıyordu ve nefes almak tüm konsantrasyonunu alıyordu. Ciğerleri yanıyormuş gibi hissediyordu ve her yeri ağrıyordu.

Konuşması ve onlara ne gördüğünü anlatması gerekiyordu ama sanki Fade'den birkaç dakika uzaktaymış gibi .

Çok uzun.

Gümüş uçaklardan uzun zaman önce dönmeliydi.

"Eee?" Vivienne vagonun diğer ucundan sordu. "Ne ..."

Sesi kesildi. Adamın o anki haliyle takip edemeyeceği kadar hızlı bir hareketle kılıcını kınına soktu ve adamın önünde çömeldi.

Elleri yanaklarını kavradı, dokunuşu soğuktu ama soğuk değildi ve gözleri onunkileri aradı. "Neyin var?"

Alabildiği kadar derin nefes aldı.

"Belki... abartmış olabilirim." Her kelimenin tadı tebeşir gibiydi ve dili ağırlaşmıştı. "Buçukluk."

Daha dikkatli olmalıydı. Daha yavaş hareket etmeliydi. Daha az büyü kullanmalıydı.

Bu onun hayat hikâyesiydi. Bunun doğru olmamasını ne kadar isterse istesin, diğer Servet Elfleri kadar güçlü değildi.

Vivienne kaşlarını çattı, hâlâ onun yanaklarını avuçluyordu.

Marius önündeki vampiri incelemekten kendini alamıyordu. Ona karşı çok sinirliydi, onu suçladığından değil, ama şimdi bu kadar yakın olduklarına göre, güzelliğini görmezden gelemezdi. Alev alev yanan kızıl saçları yüzünü perdeliyordu.

Onu inceledi; elmacık kemikleri güçlüydü ve gözleri başkalarında nadiren gördüğü bir şiddetle yanıyordu.

Sağ elini adamın yanağından çekerek, elinin tersiyle adamın alnına bastırdı. "Ateşin yok."

Başını salladı, hareketin neden olduğu acıdan irkildi.

"Geçecek," dedi güçlkle.

Koruma, başını sallayıp diğer banka dönmeden önce uzun bir süre daha ona baktı. Bu sefer daha yakındı ve dizleri neredeyse birbirine değiyordu.

"Neye ihtiyacınız var?"

Elini alnında gezdirdi. "Su yardımcı olur. Ve sadece... zaman."

Genellikle, büyü efordan kurtulmak için ihtiyacı olan tek şey buydu. Umarım bugün kendini çok zorlamış olsa da çabuk iyileşirdi.

Vivienne bankın altına uzandı ve Felix'in getirdiği erzak dolu çantayı çıkardı. Ona bir şişe su uzattı ve tamamını içmesini izledi.

Marius şapkayı yerine koydu ve başını salladı.

"Teşekkür ederim." Sözcükleri daha kolay döküldü ve rahat bir nefes aldı.

"Fe'yi uyarmalıyız-"

Araba ani bir sarsıntıyla durdu.

Marius sarsıldı ve banktan fırladı. Karşı duvara çarpmadan önce güçlü kollar onu yakaladı.

"Dikkatli ol," diye uyardı Vivienne.

Dışarıdan bir çarpma sesi geldi, ardından bir alarm çığlığı duyuldu. Atlardan biri kişnedi.

Çok geç.

Midesi çalkalandı ama bunu görmezden geldi. Daha hızlı hareket etmeli ve onları daha önce uyarmalıydı. İçmek için zaman ayırmamalıydı.

Banktan kalkan Marius, kalçasına kınına soktuğu hançerini çekerken titrek bacaklarının üzerinde durdu. Felix'in onun yardımına ihtiyacı vardı. Burada kalamazdı.

Vivienne, "Prens, ne yapıyorsunuz-" diye haykırdı.

Marius, güneşin son ışıklarının vampire değmemesine dikkat ederek arabanın kapısını açtı ve yere atlayıp kapının arkasından kapanmasına izin verdi.

Kendini toparladığı anda inledi.

Kydona hepsine yardım etsin, bu gördüğü şeyden daha kötüydü.

OceanofPDF.com

Tehditkâr Bakışlar ve Ölümle Dans

T Saniyeler acı verici bir yavaşlıkla geçerken vagonun duvarları Vivienne'in üzerine kapanıyordu.

"Marius," diye tısladı sıkılmış dişlerinin arasından, iri gözleri şaşkınlıkla kapıya bakıyordu. "Geri dön."

Cevap gelmedi.

Tabii ki gelmedi.

Bu toprakların prensi neden kendi kişisel iyiliğini düşünsün ki?

Vivienne kafasını vagonun duvarına vurmak istiyordu. Neden? Neden bu onun hayatıydı? Şimdi, her zamankinden daha fazla, lanetlendiğinden emindi.

Önceki hayatında bir tanrıyı kızdırmış olmalı. Başka bir açıklaması yoktu. Önce gizlice kaçtı. Şimdi de bu.

Duyularını genişleterek prensi dinledi ama sesini duymadı. Düşünecek olursak, hiçbir şey duymamıştı.

İçindeki karanlık, durumun yanlışlığı karşısında çılgılık atıyordu.

Dışarıda bir şeyler oluyordu. Onu uyaracak gölgeleri olmasa da havadaki değişikliği hissedebiliyordu. Dudağını çiğnedi, en iyi hareket tarzını tartışırken tırnakları bir kez daha avuçlarının derisini kesti.

Bir yandan da Marius kapıyı dışarı çıktığında güneş batmak üzereydi. Onu dışarıda takip etmesinin güvenli olma ihtimali vardı.

Öte yandan -yüzyılı aşkın bir süredir hayatta kalmasını sağlayan- Vivienne bir şansa dayanarak hayatını riske atmaya hevesli değildi.

Ancak, erkeksi bir acı homurtusu kulaklarına ulaştığında seçimi onun için yapıldı. Bunun Felix'e mi yoksa prene mi ait olduğundan emin değildi ama korumak için kan yemini ettiği kraliyet mensubuna bir şey olurken saklı kalmayı reddetti.

Bunun yaptığı son seçim olmaması için dua eden Vivienne, kılıcının kabzasını sıkıca kavradı ve kapıyı hızla açtı.

Dışarı atlayıp ayakları yere basar basmaz yere indiğinde zaman yavaşlıyor gibiydi.

İçgüdüsel olarak gözlerini sıkıp kapatarak, güneşin etine sertçe vurmasına ve ardından alevlerin onu içten dışa doğru yiyip bitirdiği acımasız, yakıcı sıcağa kendini hazırladı.

Uzun bir kalp atışı boyunca dışarıda durdu ve ölmek.

Sonra, tanıdık, acı, kar taşıyan rüzgar sanki yanağını öptü onu evine davet ediyordu.

Bu dünyada Eleytan rüzgârıyla kıyaslanabilecek hiçbir şey yoktu. Diğer krallıklar daha sıcaktı elbette ama o soğuğu hep sevmişti. Karadeniz'in kuzey ucunda doğup büyüdüğü için karsız bir gün bile geçirmemişti.

Bir anlığına, eve dönmenin verdiği huzurun tadını çıkarmasına izin verdi.

Sonra gözlerini açtı.

Soğuk rüzgârın ona getirdiği huzur sanki hiç var olmamış gibi dağıldı. Dudaklarından soluk soluğa bir küfür döküldü ve hayatta olduğu için duyduğu anlık rahatlama yok oldu.

Hepsi kapüşonlu pelerinler giymiş bir düzine adam, yirmi adım ötede daire şeklinde duruyordu. Dış giysileri, yazların bile ormanların derinliklerindeki inatçı kar parçalarını eritecek kadar sıcak olmadığı Eleyta'da yaygındı.

Onu endişelendiren görünüşleri değil, ellerindeki silahlardı. Bazıları kılıç taşıırken, diğerleri çeşitli keskin tarım aletleri tutuyordu. Biri hariç tüm silahlar, çemberin ortasında sırt sırta duran Marius ve Felix'e doğrultulmuştu.

Etrafları sarılmıştı.

Keskin bir nefes alıp havayı koklarken Vivienne'in aklından binlerce lanet geçti.

Adamlar insandı. Hepsinin kaşları çatıktı, gözleri şiddetle parlıyordu.

Kollarındaki deri karıncalandı ve gökyüzünden yavaşça düşen ve toprak yolu beyaza boyayan kar taneleri bile havadaki gerginliği azaltmadı.

Kılıcını tutuşunu düzeltti.

Prens hançerini çekecek kadar ileri görüşlüydü ama bıçak daha büyük silahlar karşısında gülünç derecede küçük görünüyordu. Artık sallanmıyor olsa da yüzü her zamankinden daha solgundu.

Böyle bir şeyin olması için onca zaman varken, neden şimdi?

Felix sırtı dik bir şekilde durmuş, Ölüm Elfi büyüünden yapılmış kıpkırmızı kılıcını kaşlarını çatmış insanlardan birinin göğsüne doğrultmuştu. Damadın sol yanağında uzun bir kesik vardı ve kan çenesinden aşağı süzülüyordu.

Vivienne bu manzara karşısında tısladı, dişleri yanıyordu.

"Merhaba küçük hanım." Yağlı siyah saçlı ve sol gözünde yara izi olan bir adam diğerlerinden uzaklaştı. Vivienne'e yaklaşırken adımları otoriteyle doluydu, kendini beğenmiş tavrı Vivienne'e bakarken gözlerindeki şehvet dolu parıltıyla çelişiyordu. "Siz çocuklar arabanızda bu kadar lezzetli küçük bir ikram sakladığınızı söylememiştiniz."

Ona dokunmak istercesine elini kaldırdı ki bu gülünçtü. Vivienne evlendiği gece, kendi izni olmadan başka bir erkeğin ona dokunmasına asla izin vermeyeceğine yemin etmişti ve şimdi de buna başlamaya niyeti yoktu.

Hırlayarak kılıcını kaldırdı ve aralarında tuttu. Ağzını kapalı tuttu ve siyah gözlerini görmemeleri için dua etti. İçinden bir ses Vivienne'e vampir doğasını gizli tutmanın bu gece hayati önem taşıdığını söylüyordu.

Marius hırladı, "Ona dokunma."

Bu çok hoştu ama prensin onu korumasına ihtiyacı yoktu. Kendini koruyabilecek kapasitedeydi.

Yine de bunu ona söylemenin sırası değildi. Ona uyarıcı bir gülümseme fırlattı ve *"Bırak da bununla ben ilgileneyim, lütfen" demesini umdu.*

Ondan çok uzaktaydı.

Kılıcını insanlarla arasında tutarak prene doğru ilerledi. Ona mümkün olduğunca çabuk ulaşması gerekiyordu.

Vivienne dişlerini saklamaya dikkat ederek, "Geri çekil," diye uyardı. "Daha fazla yaklaşma."

Yaralı adam sanki kız şaka yapmış gibi güldü.

"Ne yapacağını sanıyorsun, mı yakacaksın?" Gözlerini silahına . "O kılıç çok ağır görünüyor. Belki de kendini yaralamadan önce onu yere bırakmalısın."

Bir erkeğin elinde keskin bir bıçak tutan bir kadın görmesi ve hemen onunla ne yapacağını bilmediğini düşünmesi gibi bir şeydi.

"Ben iyiyim."

Bir yanı insanın onu daha da zorlayacağını umuyordu. Bir dövüş işine yarayabilirdi. Bu pozisyona geldiğinden beri uğraştığı tüm öfke ve hayal kırıklığı için mükemmel bir çıkış yolu olabilirdi.

Bakışlarını insanların liderine kilitleyerek Marius'a doğru bir adım daha attı.

Belki onu konuşturmaya devam ederse... "Ne istiyorsun?" diye sordu.

Kaşlarını kaldırdı ve kendi kılıcını tutuşunu düzeltti. "Bildiğinizden eminim, zor zamanlar geçiriyoruz."

Bir adım daha atarak başını salladı. "Farkındayım."

Kuzeyde her zaman zor zamanlar yaşanırdı. Eleyta'daki insanların çoğu Batı ve Doğu Krallıklarıyla sınır komşusu olduğu için kuzeydeki köylerde nüfus azdı. Bu soğuk, misafirperver olmayan topraklarda insanlar için hayat kolay değildi.

"Kışlar uzun ve köyümüzün ihtiyaçları var." İnsanın bakışları arabaya kaydı. "Arabanızı ve atlarınızı istiyoruz. Onları bize verin, biz de yaşamınıza izin verelim."

Lanet olası haydutlar. Onlar Ithenmyrian ve Eleytan yollarında bilinen bir sorundu ama Vivienne onlarla karşılaşmayacaklarını umuyordu.

Belli ki şans onların değildi.

Yaralı adam sanki yalanlarına inanmasını bekliyormuş gibi ona baktı. Sonsuza kadar bekleyecekti. Onun ağzından çıkan tek bir kelimeye bile güvenmiyordu.

Havadaki şiddeti hissedemeyeceğini ya da kadın olduğu için doğrudan kendilerine doğrultulmuş silahları bir şekilde görmezden mi düşünüyordu?

Neredeyse gülünçtü.

Hayır, kavga çok yakındı.

"*Seninle* bir anlaşma yapmama ne dersin?" Prense doğru bir adım daha attı.

Adam kaşlarını kaldırdı ve sırttı. "Öyle mi?"

Yüz ifadesinden, kızın sunacak kayda değer bir şeyi olmadığını düşündüğü anlaşılıyordu.

Tanrım, ondan hoşlanmıyordu. Ona hırlamamak için büyük çaba sarf etti.

Bunun yerine derin bir nefes aldı ve sakince, "Gidersen seni öldürmem. Çok uzun bir hafta oldu ve işleri daha da karmaşık hale getirmezsene memnun olurum."

Bir adam kahkahalarla güldü. Hangisi olduğunu göremedi. "Tanrılar adına, çok geveze biri."

"Onu istiyorum," dedi bir diğeri.

Adamlardan bir anlaşma homurtusu yükseldi ve Vivienne'in midesi bulandı. Yakın zamanda yemek yemiş olsaydı, boğazında safra birikebilirdi.

Hayır.

Kesinlikle olmaz.

Böyle bir şey olmayacaktı.

Vivienne içini çekti, omuzlarını yuvarladı ve dövüşmeye hazırlandı. Sırf boyu kısa olduğu için onu küçümseyen erkeklerle ilk kez karşılaşmıyordu ve muhtemelen sonuncusu da olmayacaktı.

Hava yoğunlaştı, bastırılmış şiddetle titreşti.

Eğer ölümlü olsaydı, endişelenebilirdi. Ama değildi ve endişelenmek aklının ucundan bile geçmiyordu.

"Son şansınız," dedi eşkıyalara, dişlerini hâlâ gizliyor ve bakışlarındaki karanlığı görmemeleri için gözlerini kaçırıyordu. "Şimdi giderseniz yaşarsınız."

Kadının cömert teklifini kabul etmek yerine, ki bu yapılacak en akıllıca şey olurdu, erkekler kötü bir seçim yaptılar.

Her şey göz açıp kapayıncaya kadar oldu.

Lider elini bir işaret için kaldırdı. Biri kükredi. Saldırdılar.

Vivienne kurnazlıktan vazgeçti ve prene doğru koşmaya başladı. Aynı anda, Marius'a en yakın olan adam saldırdı. Prens sola doğru eğilerek saldırganın kılıcından kurtuldu.

Marius'un rakibi sanki daha yeni başlıyormuş gibi kıkırdadı.

Olmuyor.

Gerçek kimliğini saklamanın zamanı geçmişti.

Vivienne kendi içine uzandı, bir ay çocuğu olarak ona bahşedilmiş olan kara büyüü yakaladı ve kanatlarını serbest bıraktı. Kanatlar karanlık bir telaşla içinden fırladı ve ağırlıkları sırtına çöktü.

Hatalarını anladıklarında etraflarındaki adamlardan alarm çığlıkları yükseldi. Eşkıyaların üzerine korku çökerken hava bir kez daha değiştii.

"Vampir!" diye bağırdı

biri. Bir diğeri küfretti.

"Koş!" Komut solundan geldi.

Ne kadar panikledikleri önemli değildi. Hiçbiri bu ormandan canlı ıkamayacaktı. Kaçmak için çok geçti. Anlaşmayı kabul etmek için de çok geçti.

Prese zarar vermeye çalıştıkları anda ölüm fermanlarını imzalamış oldular.

Vivienne gülümseyerek ölümün tatlı şarkısına teslim oldu. Melodisi ruhunun derinliklerinde çalıyordu ve vampir hassasiyetiyle en yakındaki adama dönüp hırlarken karanlık hareketlerini besliyordu.

İnsanlar bir şeyler bağırıyordu ama o artık onların sözlerini duymuyordu.

Bir ölüm aracına dönüştü ve prensi güvende tutmak için ettiği kan yemini her hareketinin arkasındaki güç oldu.

Bir kılıç havada süzülerek prensin boynunu hedef aldı. Vivienne

kükredi, acımasız sesi hızlı bir intikam vaat ediyordu.

Kılıcıyla saldırıyı engelledi ve etrafında döndü. Adamın üzerine atılıp tek bir yumuşak ve ölümcül hareketle kafasını omuzlarından ayırdığında gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Cesedi yola düşmeden önce arkasını dönmüş, kanlı kılıcını bir kez daha havaya kaldırmıştı.

"Onu güvenli bir yere götürün!" diye bağırdı Felix'e.

Ölüm Elfi başını salladı ve Marius'u arabaya doğru çekerken elinin etrafına kıpkırmızı kurdeleler doladı. Prens tökezledi, çok fazla büyü kullandığı için hâlâ güçsüzdü.

Tanrım, ne karmaşa.

Yine de en azından şimdi bastırılmış öfkesinin bir kısmından kurtuluyordu. Bu küçük bir umut ışığıydı ama o bunu kabul etti.

Vivienne adamların geri çekilişini kanatlarıyla örttü ve avını inceledi. Bir düzine silahlı saldırgan çoğu insan için ölüm anlamına gelirdi ama kralın prensi koruması için onu seçmesinin bir nedeni vardı. Yapıldığı geceden beri en iyi savaşçılardan biriydi.

Bir asırdan uzun süredir yoldaşı olan gecenin ölümcül yaratığına teslim olmak neredeyse bir rahatlamaydı.

Sarışın bir adam Vivienne'e saldırdı. Bir sonraki ölen oydu.

Ondan sonra hepsi birbirine karıştı.

Adamlar teker teker sonlarını bulurken çığlıklar inlemelere dönüştü.

Vivienne öldürücü sakinliği severdi. Her zaman . Bir ölümlü olarak zayıftı. Diğerleri onu bir oyuncak olarak görmüş ve onu kırmışlardı.

Ama şimdi?

Diğerlerini kıran oydu. Haydutlar teker teker düştü.

Bir noktada kılıcını bıraktı. Bakırımsı kan kokusu ağzını doldururken, dişleriyle insanları parçaladı ve hızlıca işlerini bitirdi.

Hepsiyle başa çıkana kadar saniyeler mi yoksa dakikalar mı geçtiğinden emin değildi. Ölümle dans ederken zamanın bir önemi yoktu.

Sonunda havayı ağır bir sessizlik doldurdu. Son cesedi de yere bıraktı, dişlerini yaladı ve avuçlarını dövüş derisine sildi.

Hepsi ölmüştü.

Vivienne cesetlere baktı ve bu konuda kendini kötü hissetmesi gerekip gerekmediğini düşündü. Ne de olsa onları o öldürmüştü.

İçinde zerre kadar pişmanlık duygusu aradı ama bulamadı. İnsanlar onlara zarar vermek istemişti; onun tek yaptığı ise sorumluluğunu korumaktı. Ona kalırsa, anlaşmasını kabul etmeyerek bunu onlar istemişti.

Arkasından gelen keskin bir nefes düşüncelerini böldü.

Bu prensti. Nasıl anladığından emin değildi ama nefes alışından mı yoksa arkasındaki varlığından mı bilinmez, onu tanıdı.

Vivienne yavaşça döndü ve kendini Marius'un tepkisine hazırladı. Vampirlerin arasında büyüdüğü için ölüme alışkın olduğundan emindi ama şimdi neler yapabileceğini gördüğü için ona farklı bakıp bakmayacağını bilmiyordu.

Prens yalnızdı, arabaya yaslanmıştı. Yanaklarındaki rengin çoğu geri gelmişti ve eskisinden daha kendinde görünüyordu. Ve gözleri...

Ne göreceğini emin değildi ama adamın kahverengi bakışlarında titreşen huşu bu değildi.

Marius cesetleri göstererek, "Teşekkür ederim," dedi. "Siz olmasaydınız ne yapardık emin değilim."

Ölülerdi. Bunu görmek için vampir olmaya gerek yoktu.

At kişnerken Felix'in alçak sesi arabanın diğer tarafından geldi. Kısık sesle konuşarak onu sakinleştirdi.

Sadece ikisi vardı.

Bir anlık mahremiyetten yararlanan Vivienne yumruklarını sıkarak prene yaklaştı. "Arabada kalmalıydınız."

Muhtemelen itiraz etmek için ağzını açtı ama o konuşmadan kadın devam etti. "Sen tehlikeye doğru koşarken ben seni nasıl koruyabilirim ki?"

Marius kaşlarını kaldırarak arkasındaki katliama baktı. "Görünüşe göre beni koruyarak harika bir iş çıkarmışsın. Ben iyiyim."

Ne?

Adam pusuya düşmeden *önce* bayılmak . Hayal görüyordu. Kesinlikle, yüzde yüz kuruntuluydu.

"Bizim 'iyi' tanımlarımız saçma bir şekilde farklı," diye tersledi. Görünüşe göre, onca cinayetten sonra hâlâ biraz öfkesi kalmıştı. "Seni kurtarmaya gelmemiş olsaydım, şişlenmiş olacaktın!"

"Ama sen geldin." Sanki ortada bir sorun yokmuş gibi konuştu.

"Tanrılar yukarıda!" Bir elini havaya kaldırdı ve ona ters ters baktı. "Asıl noktayı kaçırıyorsun."

"Hiç sanmıyorum." Gülümsedi, bu ifadenin bu kadar çekici olmaya hakkı yoktu.

"Evet, öylesin. Ya yeterince hızlı olmasaydım?" Kadının yüzündeki kan çekildi ve titreyen parmağını adama doğrulttu. "Bir an için kendinizi benim yerime koyun, Majesteleri. Krala karnına kılıç yediğini söylemek zorunda kalırsam bana ne olacağını bir düşünsene."

Adam ona baktı ve kadın onun için her şeyi açıklamak zorunda olduğunu fark etti. "Kral beni *öldürecek*," diye tısladı. "Söz konusu olan sadece senin hayatın değil.

riske atıyorsun, Prens. Eğer size bir şey olursa, bedelini hayatımla öderim."

İşi ilk aldığı anda bu şartları kabul etmişti ama işler farklıydı. Marius güvenli bir şekilde Sanguis Kalesi'ndeydi ve böyle bir şeyin olacağını hiç tahmin etmemişti.

Marius'un kahverengi bakışları çok uzun bir süre onun üzerinde gezindi. Ondanda daha uzun boyluydu ama ona kendini küçük hissettirmiyordu.

Arabadan inip bir cesedin üzerinden geçerken bakışları Vivienne'e kilitlendi. "Özür dilerim, Vivienne. Gerçekten üzgünüm."

Onun böyle bir şey söylemesini beklemiyordu ve öfkesinin büyük bir kısmı boşaldı.

Bir elini yüzünde gezdirdi. "Ayrılmadan önce tam olarak düşünmediğim bazı şeyler olduğu açık. Beni affedecek misin?"

Tanrılar.

Onu bu kadar öfkeliendiren adamın aynı anda hem bu kadar yakışıklı hem de pişman görünebilmesi hiç adil değildi. Bu durum düşünmeyi neredeyse imkânsız hale getiriyordu.

Özrü aralarında havada asılı kaldı ve birkaç dakika boyunca ikisi de konuşmadı.

İç çekti.

Isvana ona yardım etti ama Marius hızla soğuyan cesetlerin arasında öyle içten görünüyordu ki Vivienne onun ne söyleyeceğini biliyordu.

"Elbette, seni affediyorum." Başka ne seçeneği vardı ki? "Ama en azından bir dahaki sefere seni korumama izin vermeyi deneyebilir misin?" Cesetleri işaret etti. "İşimde oldukça iyiyimdir."

Prens kaşlarını kaldırdı, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "İyi miydi? Harikaydınız." Ona doğru bir adım attı. "Senin gibi hareket eden birini daha önce hiç görmemiştim."

Övgü karşısında göğsü gururla ısındı. Bazı insanlar öldürme teknikleri konusunda iltifat edilmeyi garip ya da itici bulabilirdi ama o öyle değildi. O bir askerdi ve işinde çok iyiydi.

Yanaklarına sıcaklık hücum etti. "Teşekkür ederim."

Gülümsemesi genişledi ve bakışlarına bir pırıltı girdi. "Yanımda olduğun için mutluyum, Viv."

Bir lakap bu kadar hoş gelmemeliydi, özellikle de ona bu kadar sorun çıkaran adamın ağzından.

Marius onun sorumluluğundaydı. Bunu hatırlaması gerekiyordu. "Seni güvende tutacağım ve kayınbiraderin beni öldürmesin diye seni şatoya geri götüreceğim," gibi tamamen platonik duygulardan başka bir şey hissetmesine kesinlikle izin veremezdi.

Nedense şu anda bunu hatırlamak olması gerekenden daha zordu.

Omuz silkti. "Yapılması gerekeni yaptım. Yine de keşke gitmiş olsalardı."

Öfkesinin bir kısmından kurtulmak her ne kadar iyi hissettirse de, insanları öldürmekten nefret ediyordu. Asla adil bir dövüş gibi hissetmiyordu.

"Çaresiz durumdaydılar." Felix arabanın etrafında dönerek uzun boylu atın koşumundan tuttu. Küheylan topallıyordu ve bacağından kan akıyordu. "Azil iyi ama Gümüşayak daha fazla gidemez. İyileşmesi ve dinlenmesi gerekiyor."

Vivienne'in kalbi atın kanlı bacağına görünce sızladı. "Gümüşayak yaşayacak mı?"

Hayvanları acı içinde görmek kadar nefret ettiği çok az şey vardı. Az önce bir düzine adamı öldürdüğü düşünülüşünde ironikti ama at masumdu. Karanlık niyetleri ve vahşi auralarıyla insanlar masum değildi.

"Yapacak." Felix bir elini sevgiyle atın yelesinde gezdirdi. "Eşkılar onu ürküttü, atladılar ve bizi pusuya düşürdüler. Sarsıldı ve sivri bir dal ön bacağına kesti. Dinlenebildiği sürece iyi olacak." Vivienne kaşlarını çatı.

Burada kalma fikri hoşuna gitmemişti.

hedef olurlardı. "Plan nedir?"

Neyse ki damat bunu çoktan düşünmüş gibi görünüyordu.

"Kısa bir süre önce terk edilmiş bir ahırın yanından geçtik. Gümüşayak'ı oraya götüreceğim ve iyileştikten sonra onu Sanguis Kalesi'ne geri getireceğim." Felix kaşlarını çatı ve prene baktı. "Bu ayrılmak zorunda kalacağımız anlamına geliyor, Mar. Üzgünüm, ama ben-"

"Anladım." Marius damadın sırtını sıvazladı. "Gümüşayak'a iyi bak. Zaten Hoarfrost Kovuğu'na yakınız. Arabayı burada bırakabiliriz, Vivienne ve ben de Azil'le yola devam edebiliriz."

Vivienne iniltisini bastırmak için her şeyini ortaya koydu.

Tabii ki prens, haydutların kurduğu pusuyu ya da atın yaralanmasını geri dönmek için bir işaret olarak kabul etmeyecekti. Bu çok kolay olurdu ve prens hakkında öğrendiği bir şey varsa o da nadiren işleri kolay yoldan hallettiğiydi.

Marius ve Felix başlarını birbirine eğmiş, planlarını tamamlıyor ve vedalaşıyorlardı. Birbirlerini önemsiyor gibi görünmeleri çok tatlıydı.

Vivienne'in hiç yakın arkadaşı yoktu. Gerçekten de yoktu. Yapıldıktan sonraki ilk birkaç on yıl boyunca arkadaş edinmek için eğitimle çok fazla ilgilenmişti ve kendine güvenen bir asker olduğunda, birliğindeki diğer vampirlerin hiçbirisiyle özellikle ilişki kurmadığını fark etti. Yeterince iyi anlaşıyorlardı ama asla tanıdıktan öte bir şey olduklarını söyleyemezdi.

Bu Vivienne'i daha önce hiç rahatsız etmemiştii ama şimdi bir arkadaşaa sahip olmanın iyi olabileceğini düşünüyordu. Derin sohbetler edebileceğı, hikayeler paylaşabileceğı ve gerçek bir ilişki kurabileceğı birinin olması hoşuna giderdi.

Belki tüm bunlar sona erdiğinde, bağ kurabileceğı birini bulabilirdi. Marius ve Felix'in önemsediği gibi onu önemseyen birini.

Bu güzel olurdu. Farklı ama güzel.

Düşüncelerinde kaybolan Vivienne, adamların arabayı yoldan çıkarıp yakındaki ormana götürmelerine sessizce yardım etti. Eğer vampir gücü olmasaydı, bu iş dakikalar yerine saatler sürerdi.

İş bittikten sonra Felix onun elini sıktı. "Onu güvende tutacak mısınız?" Prens.

"Her zaman," diye söz verdi.

Buçukluğa karşı hiç bitmeyecekmiş gibi görünen hayal kırıklıklarına rağmen kelimeler dudaklarından kolayca döküldü. Sonunda, onu sinirlendirmiş önemli değildi.

Bedeli ne olursa olsun onu koruyacaktı.

Felix son vedalarını edip topallayan atı yolun aşağısına götürürken bile bu düşünceler aklından çıkmıyordu.

Adam gözden kaybolunca ellerini kalçalarına koydu ve Marius'e döndü. "Geri dönmek istemediğimize emin misiniz, Majesteleri? Onunla birlikte gidebiliriz."

"Hayır." İnatçı adamın gözlerinde meydan okuma parladı ve başını salladı. "Kesinlikle olmaz. Bu işin sonunu görmek istiyorum."

Vivienne iç çekti. Onun cevabını bekliyordu ama yine de sinir bozucuydu. Ne yazık ki, cesetlerle çevrili bir ormanda tartışmanın anlamsız bir zaman kaybı olacağının farkındaydı, bu yüzden hayal kırıklıklarını daha sonra ele almak üzere bastırdı.

"Pekâlâ." Etraflarını saran katliamı işaret etti. "Bunu temizlesek iyi olur."

Cesetleri yola saçılmış halde bırakmak istemedi. Adamlar onları öldürmeye çalışmıştı ama yine de öldükten sonra biraz saygıyı hak ediyorlardı.

Ve sonra, Hoarfrost Hollow'a gitmek için ayrılacaklardı.

Belki de antik mezarlara ulaştıklarında prensi Sanguis Kalesi'ne dönmeye ikna edebilirdi.

Onun kabul edeceğinden şüpheliydi ama yine de denemek zorundaydı. Ne de olsa buçukluk prensini hayatta tutmak için her şeyi yapardı.

OceanofPDF.com

Kan Tutkusu

B Kan.
Yaratığın kana ihtiyacı vardı. Kaç gırtlak parçalamış ya da kaç insanın kanını emmiş olursa olsun, açlığı asla tatmin olmuyordu.
Bir daha asla tatmin olmayı bilmeyecekti. Yaratığın midesi içi boş bir çukurdu ve dişleri diş etlerinde bulunan yakıcı varlıklardı. Zihnini bir sis kaplamıştı; ne kadar uğraşırsa uğraşsın, karanlık sisi aşamıyordu.
Çok da önemli değildi.
Önemli olan tek şey, bitmek bilmeyen açlığını doyurmaktı. Yaratık yemek yediğinde kana olan ihtiyacı katlanıyordu.
Sonsuzluk mezarından ilk kaçtığında, açlık mevcuttu ama ezici değildi.
Artık böyle bir durum söz konusu değildi.
Yaratık bunca yüzyıl sonra insan kanı olan kızıl çöküşü tattığına göre, açlık derisinin altında yaşayan bir canavardı ve durmadan içini kemiriyordu.
İçindeki soğuk ve karanlık açlığı yatıştırmak, yaratığın düşünebildiği tek şeydi.
Kadim varlık, etrafında yükselen devasa ağaçların budaklı, kahverengi gövdeleriyle ormanın içinde süzülüyordu.
Yaratık ne ağaçları, ne ormanda koşuşturan küçük hayvanları, ne de sesleri gece havasını dolduran kuşları umursuyordu. Hiçbiri midesindeki ağrıyı dindiremezdi.
Taş tabutundan ilk çıktığından bu yana ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi. Umurunda da değildi.

Kadim varlığın tek bildiği üşüdüğü, bitkin düştüğü ve aç olduğuydu.
Bir ağaca çok yaklaştı ve iğneler çıplak tenine değdi. Boğazından parçalanmış bir hırıltı çıktı ve hızla uzaklaştı.

Yanlış, yanlış, , yanlış, .

Her dokunuş yabancıydı. Her his çok . Açlık daha da kötüleşti.

Gece ilerledi.

Ay ışığının rehberliğindeki yaratık ormanda tökezleyerek ilerledi. Yiyecek. Yiyeceğe ihtiyacı vardı. Tek düşünebildiği, tek odaklanabildiği şey buydu.

Yemek, ay kaybolmadan önce.

Şimdi bile, bu kırık haliyle, ayın güvende olduğunu ve güneşin olmadığını biliyordu.

Kokladı. Kar ve buzun ikiz kokuları havayı dolduruyordu, ancak bunun altında belirgin bir koku vardı...

Hayat.

Uğuldayan rüzgârın altında bir kalbin zayıf atışı duyulabiliyordu. Yaratığın kulaklarında bir davul sesi de olabilirdi.

Yenilenmiş bir enerjiyle ileri atılan kadim varlığın dudakları gülümsemeye benzer bir şekil aldı.

Aç, aç, aç-

Keskin bir acı ayağına saplandı. Ağzı acı içinde açılarak uludu. Yere baktığında, bir taşın yarararak açtığı ayağından siyah sızıntılar geliyordu.

Yaratık ürperdi ve topallayarak ilerlemeden önce sağlam ayağıyla kayayı tekmeleyerek uzaklaştırdı.

Nefis kokunun kaynağını bulana kadar durmayı reddetti.

Yaratığın adı hafızasının derinliklerinde kaybolmuş olsa da, aya, kara ve soğuğa olan sevgisi çoktan unutulmuş olsa da, o kokuyu asla unutmayacaktı.

Ruhunun en derin, en karanlık kısmıyla konuştu.

Baştan çıkarıcı kokuyu takip eden kadim varlık ağaçların arasından ilerledi. Donmuş bir derede tökezledi, bir nehir kıyısına tırmandı ve derin karın içinden geçti. Ayağı zonkluyordu ama durmadı.

Koku gittikçe . Ve sonra, yaratık onu gördü.

Ormanın derinliklerinde, bacasından kömür dumanı yükselen tek odalı, ev gibi bir kulübe vardı. Ahşap çatıyı kar kaplamıştı, pencerede bir fener duruyordu ve ön kapının her iki yanında iki yükseltilmiş bahçe yatağı bulunuyordu.

Yaratık bir ağacın arkasında durdu ve gözlerini kırpmadan kulübeye baktı. Çok geçmeden kapı açıldı.

Bir ölümlü dışarı çıktı. Av için giyinmiş olan adamın sırtında kar ayakkabıları vardı. Kukuletalı bir pelerin giymişti ve yüzünün alt yarısını kıllar süslüyordu. Yaratık artık yaşları ayırt edemiyordu. İnsan hayatının ikinci ya da dördüncü on yılında olabilirdi. Sonunda bunun bir önemi kalmamıştı.

Kan kandı.

Adam bir melodi mırıldandı ve farkında olmadan yaratığa sırtını dönerken bakışları sabit bir şekilde ormana doğru ilerledi.

"Aptal," diye tısladı kadim varlık, hışırtılı sesi soğuk ve kulaklarına yabancıydı.

Adam henüz bilmesede ölüm .

Derin bir nefes alan yaratık, insanın kışkırtıcı kokusunu içine çekti. Kalp atışları düzenliydi ve kokusunda hiçbir hastalık izi yoktu. Güçlü ve yapılıydı. Kanı bir nehir gibi akacaktı.

Belki bu, yaratığın midesindeki bitmek bilmeyen ağrıyı dindirmeye yeterdi.

Yaratığı ileri iten de bu düşünce oldu. Adamın peşinden tökezledi, ayağı hâlâ acıyordu ama umurunda değildi.

Hiçbir şey avdan daha önemli değildi.

Adam birkaç adım ötede olana kadar ormanın içinde hızla ilerledi. Hâlâ mırıldanıyordu.

Bir ölümlünün çevresinin farkında olmaması gibi bir şeydi bu.

Yaşam kokusu her zamankinden daha güçlüydü.

Yaratık dudaklarını geri çekti, sessizce hırladı ve saldırdı. Adamı arkadan yakaladı ve dişlerini boynuna geçirdi.

Yaradan kan fişkırdı, kıpkırmızı görkemli bir pınar. Kanı içerken yaratığın zihninde bir kelime belirdi.

Vampir.

Kurbanının boynuna doğru sırttı.

Adam çırpındı, sırtını bir ağaca çarparak saldırgandan kurtulmaya çalışırken küfürler savururken içinden parçalanmış bir çığlık geldi.

Vampir darbeyi zar zor fark etti. Daha sıkı tutundu, daha hızlı içti.
Bu ölümlü kazanamayacaktı.
Daha, daha, daha, daha.
Adamda hiçbir şey kalmayana kadar içti ve içti.
Ormanda yankılanan son bir ölüm çığlığıyla adam dizlerinin üzerine çöktü ve yüzüstü kara gömüldü.
Yaratık, adamın vücudundaki her damla kanı alıncaya kadar içmeye devam etti. Ancak o zaman dişlerini geri çekti.
Nefes aldı ve bir yapboz parçasının yerine oturması gibi, kan zihninin bir kısmını iyileştirdi.
Birazcık. Yeterince.
Sisin içinden bir anı geçti ve yaratık sıırttı. Kaçışından beri ilk kez kendini canlı hissetti.
Ciğerleri genişledi.
Sanki daha önce hiç nefes almamış gibiydi. Her şey daha iyi hissettiriyordu.
Başını mehtaplı gökyüzüne kaldırdı ve ayın sevgi dolu bakışlarının altında güneşlendi. Ayın ona nasıl huzur verdiğini hatırladı, o gümüş parıltının altında insan avladığını ve ay tanrıçasının onuruna düzenlenen kutlamalara defalarca katıldığını hatırladı.
Hatırladı.
"Benim adım Therese," diye nefes aldı, kendine uzun zamandır unuttuğu şeyleri hatırlatarak.
Adı ağzında küllenmişti ama cümle kulaklarına müzik gibi geliyordu. *Sonunda* kim olduğunu hatırladı.
"Ben Onikilerden biriyim, bizzat tanrılar tarafından kutsandım ve bir zamanlar yönettiğim topraklara geri döndüm."

Ölümün Kokusu

M Vivienne'in cesetleri yoldan çekmesine yardım etmekten Arius'un kolları ağrıyordu. Bunu kendisi yapmak için gönüllü olmuştu ama Arius bunu doğru bulmamıştı. Onun yüzünden bu yolculuğa çıkmışken olmazdı.

Saldırıyı görmüştü ama onları uyaracak kadar hızlı davranamamıştı. Marius arabadan ayrıldığında Felix'in yanağında bir kesik oluşmuştu bile.

Utanç midesinde soğuk bir çukur oluşturmuştu. Bu onun hatasıydı. Arkadaşlarını korumak için büyüsünü bile kullanamayacaksa bir Servet Elfi olmanın ne anlamı vardı?

Felix gideli yarım saat olmuştu ve yoldaki son cesedi de şimdi temizliyorlardı. Ay tepelerinde parlıyordu ve ormanda serin bir rüzgâr esiyordu.

Vivienne içini çekerek son cesedi de yere bıraktı ve ellerini birbirine sürttü. "Bu sonuncusu."

Marius omuzlarını devirerek etrafına bakındı.

Kar ve çamur kızıla boyanmıştı, bir itiş kakışın izleri durdukları yerden bile belli oluyordu. Vivienne dışarı çıkmasaydı, o ve Felix ölebilirdi.

Onları kurtarmıştı, saf ve basit.

"Bizi kurtarmaya geldiğiniz için teşekkür ederiz," dedi, kelimeler acı verici bir şekilde yetersiz kalıyordu.

Felix'le birlikte sayıca az olduklarını itiraf etmekten gurur duymuyordu. Ufukta ölüm görünüyordu. Ölecekti ve sonra Luna'nın yanaklarından akan kanlı gözyaşlarıyla çığlık attığı hayali gerçek olacaktı.

Tanrılar.

Kalbi sıkıştı ve suçluluk duygusu midesini bulandırdı.

Aptal.

Çok aptalca davranmıştı.

"Ben sadece işimi yapıyordum." Vivienne, Azil'in dizginlerini yakındaki ağaçtan çözdü.

Felix yola çıkmadan önce atı eyerlemişti, seyis her ihtimale karşı arabanın saklama bölmesinde eyer getirmişti. Ayrıca heybeler, erzak ve iki yedek pelerinle donatılmış olarak gelmişti.

Birini Felix almıştı, diğeri de Marius'ün omuzlarına asılmıştı. Heybeler Azil'in üzerindeydi ve Marius'un dikkatli bir dağıtımla bir hafta yetecek kadar yiyeceği olmalıydı.

"Yine de minnettarım." Marius ata doğru bir adım attı, elini uzatmış, dizginleri almak istiyordu.

"Ata binmeyi biliyorsunuz, değil mi Prens?" Vivienne'in ses tonu alaycıydı ama sözlerinin ciddi bir tonu vardı.

Alay etti. "Tabii ki biliyorum."

Luna aşırı korumacıydı ama Marius on yıl önce ata binmeyi öğrenmek için ısrar etmişti. Tanrılara şükürler olsun ki, kral bunun onun için iyi bir beceri olacağını söyleyerek onu desteklemişti. Luna gergindi ama sonunda kabul etmişti.

gerektirecek bir şey yoktu.

Marius atlara doğuştan alışmıştı ve kız kardeşi ata binmenin ona iyi geldiğini kabul etmek zorunda kaldı.

"Bunu duyduğuma sevindim." Vivienne dizginleri ona uzattı ve serçe parmakları birbirine değdi.

Dokunuş bir fısıltıdan daha fazla değildi ama tüm vücudunda yankılandı.

Adam nefesini içine çekti ve kadın dondu kaldı. Marius'ün kalbi küt küt atmaya başladı ve kasları gerildi. Sıcaklık onu sardı, elinden başlayıp ateş gibi içine doğru ilerledi.

Gümüş ay ışığı, hâlâ dizginleri tutan parmaklarını belirginleştiriyordu. Kadının kivraktı, onunkinden daha inceydi ve kar gibi solgundu. Elleri boyunca uzanan nasırlar, muhafızlarla yaptığı eğitimler sırasında aldığı çentik ve yara izleriyle birlikte etini süslüyordu. Kızın teni kusursuzdu.

Ve dokunaklılardı.

Bir ömür boyu sürecekmış gibi görünen uzun bir an boyunca ikisi de kıpırdamadı.

Bu neden bu kadar iyi hissettiriyordu? Neden içinden farkındalık sarsıntılarını geçiyordu? Bilmiyordu, umurunda da değildi. Ateş onu içten dışa doğru ısıtıyordu. Eğer bu bir dokunuştan kaynaklanıyorsa, ona sarılırsa ne olurdu?

O daha ne olduğunu anlayamadan, vampir keskin bir nefes aldı. Parmakları kasıldı ve dizginleri bıraktı.

"Eyeri kontrol edeceğim," diye mırıldandı. "Ne de olsa senin güvende olduğundan emin olmam gerekiyor. Bu benim işim."

Çünkü onun korumasıydı ve o da... Bir aptaldı.

Ona sarılamadı. Onu öpemezdi. Ona dokunmaması bile gerekiyordu.

Vivienne onun etrafında dans etmese de, kral ve kraliçeyle olan ilişkisi nedeniyle her sözüne ve hareketine dikkat etse de, engeller onları ayırıyordu. Başka bir şeye sahip olamazlardı.

O sadece çarpıcı güzellikte bir kadın değildi. Kralın çalışanıydı. Korumasıydı.

boşluk olması gerekiyordu. Marius bunu biliyordu. Mantıklı geliyordu.

Peki neden geri adım atıp aralarında daha fazla boşluk yaratmak bu canını yakmıştı? Neden umutsuzca onu kendine doğru çekmek istiyordu? Neden onun geri kalanının da eli kadar yumuşak olup olmadığını öğrenmek istiyordu?

Sebepler ne olursa olsun, bunu daha sonra ele alması gerekecekti.

Vivienne eyeri çekti ve Azil'in böğrünü şefkatle okşadı. "Güvenli. Atına binmelisin; burada oyalanmak istemiyorum."

Yüzünü buruşturarak yakındaki cesetlere baktı. O da aynı şekilde hissediyordu.

Ölüm şimdi bile bu ormanda kalmaya devam ediyordu.

Marius onaylarcasına homurdanarak eyerin üzerine çıktı. Koltuğuna , tekrar ata binmiş olmanın verdiği rahatlık, gümüş düzlemlerde yürüdüğünden beri taşıdığı gerginliğin bir kısmını dağıttı.

Yerleşip dizginleri tutmaya başladığında Vivienne'e baktı. Kılıcı sırtına bağlanmıştı ve saçlarını çabucak taç şeklinde örmüştü.

"Peki ya sen? Benimle mi geliyorsun?"

Daha önceki düşüncelerine rağmen, yardım edemedi ama atı onunla paylaşacağını umdu. Yakın oturmak ve birbirlerine dokunmak zorunda kalacaklardı ve zihni koruması olduğunu ve aralarında platonik bir olması hatırlasa da, vücudu bunu anlamıyor gibiydi.

Mesaj. Kızın ağırlığının ön tarafına baskı yaptığını, kollarının arasında gevşeyene kadar serin bedeninin eyerde sert bir şekilde oturduğunu hayal edebiliyordu.

Bu düşünceyle dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Vivienne cevap vermek yerine omuzlarını yuvarladı. Kollarını uzattı ve boynunu önce sola, sonra sağa doğru kırdı. Doğrulurken siyah gözleri parıldadı ve ona hayatında gördüğü ilk içten gülümsemeyi gösterdi.

Güzel bir manzaraydı ve kendisine bunların asla harekete geçemeyeceği uygunsuz düşünceler olduğunu hatırlatmak zorunda kaldı.

"Benim için endişelenmeyin, Prens." Kaşlarını salladı. "Siz ata binin. Devam edeceğim."

Kadının sesindeki vaat ilgisini çekmişti. Ne planladığını öğrenmek için sabırsızlanıyordu.

Vampire son bir meraklı bakış atan Marius başını eğdi, Azil'e bir emir fısıldadı ve kalçalarını sıktı.

At dörtnala koşmaya başladı. Azil'in toynakları sanki ormanlarda koşmak için doğmuş ve at arabası çekmek sadece vakit geçirmek için yaptığı bir şeymiş gibi kara çarpıyordu.

Orman yeşil, beyaz ve kahverengi bir bulanıklıktı. Çok güzeldi.

Serin esinti yanaklarını okşarken Marius'ün içinden bir kahkaha yükseldi. Eyerinde geriye yaslandı ve başını gökyüzüne doğru eğdi. Bulutlardan kar dans ediyor ve ay onaylarcasına parlıyordu.

Bu özgürlüktü.

Soğuktu, ay ışığıyla aydınlanmıştı ve tadı yeni deneyimler gibiydi. Daha fazlasını istiyordu. Hepsini istiyordu.

Sonra sağına baktı.

Vivienne, Azil'in yanında rüzgârla bütünleşmiş gibi koşuyordu. Atın yanında süzülüyor, hareketleri zarif ve dans eder gibiydi. Her hareketinde güç vardı ve sırtarak Azil'e baktı.

Gecenin güzel bir yaratığıydı, tamamen kendi elementindeydi.

Dakikalar geçti. Adam ata bindi, kadın koştu.

Önlerindeki yolu devrilmiş bir kütük kaplamıştı. Hâlâ arabada olsalardı, bu sorun yaratabilirdi.

Marius dilini şaklattı ve Azil hiçbir şey olmamış gibi kütüğün üzerinden atladı.

Yanından kaygısız, çınlayan bir kahkaha geldi. Vivienne engelin üzerinden süzülerek geçti, zarif hareketleri kesintiye uğramadan diğer tarafa yumuşak bir iniş yaptı.

Vampir, ayakları karla kaplı yola vurarak ilerledi ve omzunun üzerinden seslendi: "Haydi bakalım Prens. Tüm yapabildiğin bu mu?"

Sesini dolduran neşe, en karanlık gecelerde en soğuk adamı bile ısıtabilirdi.

"Bu bir meydan okuma mı?" diye sordu.

Koruması göz kırptı. "Kesinlikle."

Marius gülerek Azil'in boynuna eğildi ve cesaretlendirici sözler fısıldadı. At kişnedi, Marius onun kalçalarını sıktı ve eskisinden de hızlı bir şekilde yola koyuldular.

Bu.

Bu, umutsuzca aradığı bağımsızlık, uzun zamandır mahrum bırakıldığı özgürlüktü.

Rüzgâr Marius'ün yanaklarını öperken ve kahkahalar havayı doldururken sııttı.

Özgürlüğün tadı hayal ettiğinden daha güzeldi.

Marius'ün yüreğindeki hafif, havadar sıcaklık birkaç saat boyunca devam etti. Ay hâlâ tepedeydi ve kar yağmaya devam ediyordu ki, aniden ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Hava, sanki Karadeniz'e daldırılmış gibi aniden soğudu.

Kuşlar serenatlarını yarıda kesti. Kurtlar ulumayı kesti. Baykuşlar ötmeyi yarıda kesti. Marius'ün yanaklarını gıdıklayan ve kulaklarına fısıldayan rüzgâr bile aniden sustu.

Marius kalçalarını sıkarak Azil'e yavaşlamasını işaret etti ve etrafına bakarak rahatsızlığın kaynağını aradı. Hâlâ ormanın , yol toprak ve kardan biraz daha fazlasıydı ama bir şeyler farklıydı.

Kalbi çarpmaya başladı ve dizginler ellerinden kaydı. Azil durdu, beyaz bulutlar gece havasında dalgalanırken burun delikleri açıldı.

Saniyeler sonra Vivienne kayarak onun önünde durdu. Kılıcını kınından çıkarırken şarkı söyledi, sırtından devasa gece yarısı yarasa kanatları açılırken bir yay çizerek başının üzerine çekti.

Duruşunu genişletti, koruyucu bir şiddet aurası ondan yayılıyordu. Karanlığın gece boyunca yarışan neşeli yaratığı gitmişti.

Şimdi, o baştan aşağı bir ölüm getiricisiydi. Her şeyden önce onun korumasıydı.

Omzunun üzerinden ona baktı, gözleri kocaman olmuştu. "Kokuyu alıyor musun?"

Derin bir nefes aldı ama anında pişman oldu. Daha önce hava kötü kokuyordu. Şimdi ise sanki etraflarını çürüten yüzlerce ceset sarmış gibi ölüm ve çürüme kokuyordu.

Ancak bu tür bir koku üretecek hiçbir ceset yoktu.

"Biliyorum." Nefes almamaya çalışarak burnunu kırıştırdı. Çabaları büyük ölçüde işe yaramadı. Kokuyu şimdi fark etmişti ve her geçen an daha da kötüleşiyordu.

Vivienne'in siyah gözleri sertleşti. "Önce ben, Prens."

Soru değildi. Bir emir.

Marius ilk kez emirleri dinlemekte sorun yaşamıyordu. Vampirlerle dolu bir şatoda büyüdüğü için, tehlikeyi fark etme konusunda özellikle yetenekliydi. Şu anda ölüm havadaydı. Her soluk alışta, her geçen saniyede daha da yaklaşıyordu.

Çenesini eğdi ve kolaylıkla attan indi. Dizginleri sol elinde tutarken, sağ eliyle hançerini çıkardı.

Vivienne kanatlarını birbirine geçirdi, onu ormana doğru götürürken omuzları gergindi. Ormanda ilerleyen sessiz bir hayalet gibiydi, kılıcı bir yol açıyor ve ayakları kara zar zor değiyordu.

Nefes kesici, güçlü vampirin kendi tarafında olduğu için tüm tanrılara şükreden Marius, onun yolundan gitti.

Ölüm kokusu, koklayabildiği tek şey olana kadar güçlendi. Ormanı kaplayan tuhaf sessizlik kokuyu daha da kötüleştiriyordu.

Marius'un diğer duyuları bir şeylerin yanlış gittiğini haykırıyordu.

At da bunu hissediyor gibiydi. Azil'in adımları yavaşladı ve sonunda durdu. Kışnedi ve başını salladı, Marius onunla Felix'in yaptığı gibi yumuşak bir şekilde konuştuğunda bile hareket etmeyi reddetti.

Azil'i daha fazla ürkütmek istemeyen Marius, dizginleri bir dalın üzerinden geçirdi.

"Hemen döneceğiz," dedi atına.

Kız ona baktı, kahverengi gözleri, "*Belki de yapmayacaksın*," der gibiydi.

Ya da belki bu Marius'ün kafasındaydı.

Her halükârda hançerini daha sıkı kavradı ve korumasının arkasından birkaç adım atarak çok sessiz ormanda ilerledi. Nefesi önünde bulutlar oluşturdu, sıcaklık büyük ölçüde düşüyordu.

Azil'i bıraktığı yerden çok uzak olmayan bir yerde ağaçlar seyreldi. Ölüm kokusu daha da kötüleşti ve kalbi göğsünde gümbürdedi.

Eski büyü havada asılı duruyordu. Göğsüne baskı yapan ağır bir yük gibiydi. Bir uyarı. Seyrelen ağaçların ardında neyin saklandığını görmeden git.

Uyarıyı dikkate almadılar, yürümeye devam ettiler. Hava inanılmaz derecede daha da soğudu.

Her adım kumda ilerlemek gibiydi; ilk başta zor değildi ama her geçen an daha da yorucu hale geliyordu.

Tüyleri diken diken oldu.

Kar sessiz bir telaşla yağıyordu ve önünü birkaç metreden fazla görmek zordu.

Ve sonra, ağaçlar devrildi.

Vivienne'in kolu yana doğru fırlayarak onun önüne geçmesini engelledi. Bu hareket gereksizdi. Maceraya atılmak istiyordu ama hâlâ sağduyusu ve yaşama arzusu vardı. Her ikisi de ölümün hüküm sürdüğü bu yerde dikkatli olması için ona bağıırıyordu.

Hoarfrost Hollow.

Adından da anlaşılacağı gibi hiç de misafirperver değildi.

Marius gümüş düzlemlerde dolaşırken efsanevi mekâna dair bir şeyler görmüştü ama bunlar önündeki korkunç gerçeğin yanına bile yaklaşamamıştı.

Karanlık burada ikamet ediyordu. Her yerdeydi; boş açıklıkta, havada ve ayaklarının altındaki karlı zeminde.

Yeryüzü, kollarındaki tüyleri diken diken eden kadim, karanlık bir büyüyle uğulduyor gibiydi.

Orman arkalarında nöbet tutuyordu. Ay ışığının aydınlattığı açıklığın üzerine ağaçların uzun, heybetli gölgeleri düşse de, Hoarfrost Hollow'un çevresinde hiçbir bitki yetişmiyordu. Hiç bitki yoktu.

Marius'un kolları ürperdi.

Burada, Hoarfrost Hollow'da, kız kardeşi ve kocası kötü kraliçeyi yenmiş ve Eleyta'nın hükümdarları olarak onun yerini almışlardı. Hikâyeyi birçok kez duymuştu ama o sahneyi hiçbir zaman tam olarak hayal edememişti. Ta ki şimdiye kadar.

Kraliçe Marguerite ve Kanlı Yakut'unun burada ölmüş olması mantıklı geliyordu.

Kötülük bu boş yerde ikamet ediyordu.

Luna ve Sebastian'ın yaşlı kraliçeyi yendiğı gece, Hoarfrost Hollow'dan çıkan kıvıll güller tüm ülkeye yayılmıştı.

O çiçeklerin izleri çoktan kaybolmuştu.

Sanki görünmez bir çizgi Hoarfrost Hollow'u dünyanın geri kalanından ayırıyordu.

Bir tarafta ağaçlar, bitkiler ve yaşamın kendisi vardı.

Diğer tarafta ise ölümden başka bir şey yoktu. Ölüm ve mezarlar.

Marius titreyerek korumasına yaklaştı.

Toplamda on iki taş tabut vardı. Her biri en az üç metre boyundaydı ve açıklığın içinde eşit aralıklarla yerleştirilmişlerdi, kaba bir daire oluştuyorlardı. Her biri arasında yaklaşık iki düzine metre mesafe vardı. Taşlar o kadar beyazdı ki neredeyse kör ediyorlardı. Her bir mezarı kalın, yarı saydam buz tabakaları kaplamıştı.

"İsvana hepimize yardım et," diye nefes aldı Vivienne.

Marius onun duygularını tekrarlardı. Bu, beklediğinden çok daha kötüydü.

Kılıcını önünde tutan Vivienne ölüm çemberinin içine adım attı. Marius hemen arkasından takip etti.

Şu anda, kız kardeşinin aşırı korumacılığı için minnettardı. Burada yalnız olmayı hayal bile edemiyordu.

Çemberin ortasına ulaştılar ve on ikinci mezarla yüzleştiler.

Pürüzlü bir yarık yüzey boyunca uzanıyordu, bir ceset için yeterince büyük bir boşluk bırakıyordu ve içinde...

"Boş," diye nefes aldı, önünde duran şeye inanmakta güçlük çekiyordu.

Gözlerini kırıştırdı ama görüntü aynı kaldı.

Bir İlk'in mezarından kaçtığını bilmek bir şeydi, ama onu bizzat görmek tamamen başka bir şeydi.

Midesi düğümlendi. Oh,
Tanrım.

Boş mezara bakarak ne kadar süre durduklarından emin değildi. Dakikalar ya da saatler olabilirdi. Bu garip, doğal olmayan yerde zaman çarpıtılmıştı.

Vivienne arkasını döndü. Çenesi tüylendi ve kanatları seğirdi. "Gitmeliyiz."
Marius'ün kaşları çatıldı. "Gitmek mi? Daha yeni ."

Burası karanlık ve doğal olmayan bir yerdi ve garip bir büyü mevcuttu ama yine de İlk'i bulmaları gerekiyordu.

Sanki aklını kaçırmış gibi ona baktı.

"Tehlike burada ikamet ediyor," diye
tısladı.

Besbelli. Bu, ayın gümüş olduğunu ya da Karadeniz'in sularının mürekkep gibi olduğunu söylemek gibi bir şeydi.

"Biliyorum." Mezarları işaret etti. "Ama biz de tam olarak bunun için geldik."

Korumasının etrafından dolanarak parçalanmış mezara yaklaştı. Kumda yürüme hissi geri geldi ve derisi eski büyüyle ürperdi.

Yanlış, yanlış, yanlış.

Servet Elfî tarafı onu gitmeye çağırdı ama o bu çağrıya kulak vermeyi reddetti.

Buraya gelmek için yaşadığı onca şeyden sonra kaçıp gitmezdi.

"Prens," diye fısıldadı Vivienne, onun kolunu tutarak.

Adam kadının elinden kurtuldu ve kadın küfretti. "Sadece görmem gerekiyor," diye
açıkladı.

Ölüm kokusu, sanki on iki mezardan gibi her adımda daha da güçlendi.

"Buradan çıkmamız gerek!"

Dalgınca başını salladı. "Yapacağız."

Daha iyi baktığında.

O bükülmüş onun Hançer, hareketliyavaşça içindedava bir
Büyü mezarı sarmıştı.

"Aman Tanrım. Kral Sebastian bunun için kesinlikle kellemi alacak," diye yakındı Vivienne onu takip ederken.

"Bir dakika daha," diye mırıldandı Marius, boş mezarın önünde dururken.

Uzun boyluydu ve taş öyle bir şekilde kırılmıştı ki boynunu bükerek tabutun dibini görebiliyordu.

Eğer Hoarfrost Hollow'un etrafındaki hava ölüm gibi kokuyorsa, mezarın içi de cehennem gibi kokuyordu.

İlk içgüdüğü dönüp kaçmaktı ama kendini olduğu yerde kalmaya ve kırık taşı incelemeye zorladı. İç kısım kâbuslara benziyordu; pürüzsüz şeylden aşağı doğru uzanan uzun, ince, paslı çizgilerle kaplıydı.

Pençe izlerini ürpererek fark etti.

"İlk" gömüldüğünde karşı koymuş olmalı. Vampir bağlanıp buraya atıldığında çılgılık atmış mıydı?

Marius elbette İlkler'i biliyordu. Ay tanrıçası Isvana ve kan tanrısı Ithiar tarafından kutsanmış olan On İlkler, orijinal vampirlerdi. Kader gecelerinden birinde kontrollerini kaybetmeden önce binlerce yıl yaşamışlardı. Nasıl başladığını kimse bilmiyordu ama yüzlerce insanı öldürdüler ve tüm ülkeyi kıpkırmızıya boyadılar.

Tanrılara şükür, İlkler durduruldu. Cesur cadılar onları tuzağa düşürerek ölümcül saldırılarını kısa kesip mezarlara attılar. Taşların etrafına kadim, güçlü büyü iplikleri örüldü, Onikileri yerlerine kilitledi ve sonsuz yaşamlarının geri kalanını büyüleri tabutlarda geçirmeye mahkûm etti.

Uyanıktılar ama değillerdi. Uyanık ama bağlı.

Kendilerine ne olduğunu, zamanın geçtiğini biliyorlardı ama kanları yoktu.

İlkler hapsedildiklerinden beri nasıl bir yaşam sürmüşlerdi, yüzyıllar boyunca beslenmeden yaşamışlar mıydı?

Eğer taştaki oyuklar bir işaretse, bu en iyi ihtimalle tatsız bir işaretti.

Marius ürpererek geri çekildi.

İlk gitmişti. Yarı yarıya kara gömülmüş ayak izleri mezar çemberinden uzaklaşıyordu.

"Güzel, işin bitti." Vivienne hemen arkasında durmuş, kılıcını kavrayarak ona bakıyordu. "Artık gidebiliriz, değil mi? Sanguis Kalesi'ne dönüp bunu kral ve kraliçeye rapor etmemiz gerekiyor."

"Hayır, İlk'i bulmalıyız." Zaten bunu planlıyordu ama şimdi boş mezarı gördüğüne göre, bunun doğru hamle olduğundan emindi.

"Tanrılar yukarıda. Bunu söylemeden korkuyordum." Vivienne kılıcını kınına soktu ve bir yumruğunu şakağına bastırarak inledi. Kara bakışlarıyla onu çivilemeden önce keskin bir nefes aldı. "İlklerin delirdikleri için buraya gömüldüklerinin farkındasın, değil mi?"

"Tabii ki biliyorum. Ama yakalanacak bir sürü yok ki." Diğer kapalı mezarları işaret etti. "Sadece bir tane var. Ne kadar kötü olabilir ki?"

Hâlâ İsrâf Hastalığı'ndan muzdarip bir çocuk değildi. Güçlüydü ve tek bir vampiri alt edip hayatta kalabilirdi.

"Ne kadar kötü?" Vivienne boğuldu, gözleri yuvalarından gibiydi. "Ne kadar.

Kötü mü?"

"Vampirlerle nasıl başa çıkılacağını biliyorum," diye cevap verdi kesin bir ifadeyle. "Bunun için eğitim aldım."

Bir vampiri öldürmenin birçok yolu vardı. Kafa kesme, kalbe kazık saplama, ateş, gümüş. Hepsini biliyordu.

Vivienne'in dudakları bir hırıltıya dönüştü ve obsidyen gözlerine tehlikeli bir parıltı girdi. "Prens vampirlerle nasıl başa çıkılacağını bildiğini sanıyor, öyle mi?"

Tepesi attı. Ona karşı bu ses tonunu kullanmaya nasıl cüret ederdi? O, alay edilecek çaresiz bir çocuk değildi.

"Onlarla nasıl başa çıkacağımı biliyorum."

Neden bu konuda tartışıyorlardı ki? Hoarfrost Hollow'dan ayrılmaları ve İlk'i aramaları gerekiyordu.

Vivienne kaşlarını kaldırmadan önce hava ağırlaşarak uzun bir an geçti. "Bunu göreceğiz."

Marius'un buçukluk gözlerinin takip edebileceğinden daha hızlı bir şekilde ona doğru hücum etti. Ona çarptı ve çarpışmanın şiddetiyle ikisi de yere yığıldı. Korumasını itip uzaklaştırmaya çalıştı ama bunu yapamadan kadının kolu şahdamarına bastırdı. Siyah gözleri ay ışığında parlarken solunum yollarını daraltmış ve onu boğmuş.

Adam yuvarlanıp kaçmaya çalıştı ama kadın onun üzerine ve hançerini ondan koparıp fırlattı. Bir mezara çarparak parçalandı.

Küfrederek kolunu kadının sırtına çarptı. "Bırak beni!"

Korumasının göğsünden vahşi bir hırıltı yükseldi.

Yırtıcı.

Karanlık.

Tehlikeli.

Bir an onu boğuyordu.

Bir sonraki adımda kalçaları ona doğru bastırdı ve dişleri boğazına sürtündü.

İkisi de donakaldı. Marius'un kalbi göğsünde hızla çarpıyor, vücudu bunun gezegendeki son anı olabileceği konusunda çılglık atıyordu.

"Sen öldün, buçukluk," diye nefes aldı vampir koruması boynuna doğru, jilet gibi keskin dişleri boğazını parçalamaya hazırlanıyordu. "Bir ısırık, hepsi bu kadar."

OceanofPDF.com

Hala Geri Dönebiliriz

T Prens akçaağaç ve amber gibi kokuyordu.

Vivienne'in aklından geçen ilk düşünce buydu.

İkincisi ve daha önemlisi, tüm bu durumun tamamen uygunsuz olmasıydı ve bu düşünce iki kat daha fazlaydı çünkü söz konusu prensin üzerine binmişti ve dişleri prensin boynuna bastırılmıştı.

Onu ısırmamıştı ama ısırabilirdi. Isırıp kanını tatma arzusu her geçen saniye daha da güçleniyordu.

En uzun an boyunca ikisi de kıpırdamadı.

Vivienne daha önce yüzlerce insanla bu pozisyonda bulunmuştu - çoğunlukla eğitim sırasında diğer askerlerle, ancak birkaçı çok daha zevkli nedenlerle- ama hiçbiri ona böyle hissettirmemişti.

Sanki bu doğru ve iyiydi ve dudaklarını kaldırıp onun ağzına götürebilir ya da belki kanını tadabilirdi ve sonra-

Yanlış.

Bu çok ama çok yanlıştı.

Tanrılar ona merhamet etsin.

Belli ki, bunu enine boyuna düşünmeyi başaramamıştı. Prense iddiasının neden ukalaca ve aptalca olduğunu göstermeye çalışıyordu. Birkaç hançerle bir vampire karşı koyabileceğini nasıl ?

Onu saniyeler içinde etkisiz hale getirmiş ve hiç düşünmeden sırt üstü yatırmıştı.

Tek yapmak istediği bir şeyi kanıtlamaktı.

Prens onu bu maceraya sürüklemiş, ölüm ve eski büyü kokan bu ürkütücü kovuğa getirmişti ve nedense bu tehlikeli yolculuğa devam etmek istiyordu.

Ama şimdi...

Şimdi dişleri adamın boynuna dayanmıştı, genellikle yavaş atan kalbi göğsünden fırlamak için yoğun bir çaba sarf ediyordu ve bu karşılaşmadan tahmin ettiğinden çok daha fazla etkilenmişti.

Prens hızla atan kalbine ve genel katılığına bakılırsa, etkilenen tek kişi o değildi.

Onu korumakla yükümlüsün, aptal.

Sert, azarlayıcı ses Vivienne'in zihninde yankılandı.

Yüzyıllık yaşamı boyunca kazandığı disiplinin her zerresini kullandı, ama dişlerini prensin boynundan yavaşça çıkardı ve ondan uzaklaştı.

Sınırlar.

Onlar önemliydi.

Daha fazlasına ihtiyacı vardı. Tamam. Şimdi.

Niyeti ne olursa olsun, Marius'e sarılmak kötü bir fikirdi. Bunu bir daha yapamazdı. Tamamen uygunsuz düşüncelere yol açmıştı.

Ayağa kalkarak elini uzattı.

Prese saldırdığı için özür dilemeyecekti. Sadece bir noktayı kanıtlıyordu ve bunu yaptığından emindi. Ona biraz akıl onun işiydi. Muhtemelen onun kokusunu aldığı için özür dilemesi gerekiyordu ama şu anda bunun ne önemi vardı ne de anlamı.

Ayrıca, prens bir haftadır ormanda yaşayan bir adam için fazla güzel kokuyordu. Kokusunda onu cezbeden bir şeyler vardı. Prens de onun altında kendini iyi hissetmişti.

Dürüst olmak gerekirse, çok iyiydi.

Tanrım, sınırları güçlendirmek hiç bu kadar zor olmamıştı.

Prens hâlâ yerde yatıyordu. Rahatlamış görünüyordu, dirsekleri ağırlığını destekliyordu, başını kaldırıp kızın uzattığı ele baktı ve kaşlarını kaldırdı. Dudakları onu fazlasıyla çekici kılan bir sırıtışa dönüştü.

Ne kadar sinir bozucu.

Onun korumasıydı. Bunun ilişkilerinin sonu olması gerekiyordu. Sorun şu ki, her geçen an bunu hatırlamayı daha zorlaştırıyordu.

"Göründüğünden daha güçlüsün Viv," dedi.

Lakabı görmezden geldi çünkü bu ona hissetmemesi gereken şeyler hissettiriyordu. "Ben bir askerim. Güç bir iş gerekliliğidir."

Marius hâlâ yerde dinleniyordu, sanki etrafları ölümsüz vampirlerle dolu mezarlarla çevrili değilmiş gibi. "Sanırım öyle. Biliyor musun, benim tarafımda olmana sevindim. Yanımda olman işleri çok daha kolaylaştıracak."

Söylediklerinin anlamının zihnine yerleşmesi bir an aldı, ama yerleştiğinde tökezleyerek geri çekildi.

Ne? Hayır.

Gösterisinin amacını tamamen kaçırmıştı.

"Sanırım size göstermeye çalıştığım şeyi yanlış anladınız," diye sıkılmış dişlerinin arasından mırıldandı, prenze ters ters bakıp yumruklarını sıkı.

Onun yardımını olmadan ayağa fırladı.

"Hayır, hiç sanmıyorum." Prens açıklık boyunca ilerledi ve hançerini aldı.

"Bana vampirlerin güçlü olduğunu göstermek istedin. Bunu anlıyorum." Marius kılıcını sertçe kınına soktu. "Aslında, sanırım bunu çoğu insandan daha iyi anlıyorum."

Vivienne başını salladı. "Aynen öyle. İşte bu yüzden geri dönmeliyiz." "Hayır." Sesi çok emin geliyordu. Kendinden çok emin.

Sinir bozucu adam.

Belki de farklı bir taktik denemeliydi. Annesi, tanrılar onun ruhuyla olsun, her zaman nezaketin öfkeden çok daha fazlasını başarabileceğini söylardı.

Vivienne bunu aklında tutarak nefes verdi ve yumruklarını açtı. Prense tatlı tatlı gülümsedi, dudaklarında yabancı bir ifade vardı. "Prensime, belki-"

"Bana 'prensime' deme," diye tersledi, burun delikleri alevlendi. "Bunu halledene kadar Sanguis Kalesi'ne dönmeyeceğim."

Arkalarındaki kırık mezarı işaret etti, ne demek istediği açıktı.

"Bence kral ve kraliçe bu görev için daha uygun olabilir," dedi Vivienne yumuşak bir sesle, annesinin tavsiyesi hâlâ aklının bir köşesindeydi.

"Bundan kaçmayacağım."

"Ama-"

"Hayır! Ölüm hayatımın her günü etrafımı sardı." Marius ona döndü, yüzünde sert bir ifade vardı. "Annem beni bu dünyaya getirirken öldü. Yıllarca hastaydım. Babam ve kız kardeşlerimin hepsi öldü, biri hariç. Luna beni ölümün soğuk pençesinden korumak için on yıldan fazla uğraştı ama artık kaçmayacağım."

Sözleri açıklıkta yankılanırken göğsü kabarmış bir şekilde ona bakıyordu
On

u. Tanrılar. Vivienne, prensin ne demek istediğini anlamış olmaktan nefret ediyordu.

dan. Sadece inatçılık edip onu dinlemek istemeseydi her şey çok daha kolay olurdu. O zaman onu kaleye geri dönmeye zorlayabilirdi.

Sorun şu ki, çürütülmesi zor geçerli noktalar ortaya koymaya devam ediyordu. Kendi ebeveynlerinin anıları zihninden geçerken kalbi burkuldu ve gözlerinin arkasından yaşlar süzüldü. Annesi ve babası uzun zaman önce ölmüştü ama o hâlâ onların ölümünün acısını hissediyordu.

İnsan ölümsüz bir varlık olduğunda ölüm hayatın kaçınılmaz bir parçasıydı. Zaman kederin acısını hafifletse de asla tamamen yok olmazdı.

"Ailen için üzgünüm, gerçekten." Gözyaşlarını geri kırttı. "Ama İlk-"

"Beni koruyacaksın, değil mi?" Kahverengi gözleri doğrudan onun ruhuna bakıyor gibi görünen bir bakışla onu hizaladı. "Bu senin işin değil mi?"

Lanet olsun, onu orada yakalamıştı.

"Öyle," diye itiraf etti, bu pozisyonu aldığına pişman olmuştu.

Prensin yüzüne bir sırtıma yayıldı, öfkesi ortaya çıktığı kadar çabuk kayboldu. Sağ yanağını bir gamze süsledi. Kız bir iniltiyi bastırdı.

Hiçbir şey hissetmediği bu sinir bozucu adamın bu kadar yakışıklı olması büyük bir haksızlıktı.

"Harika." Kaşlarını salladı. "O zaman beni koru. Sebastian ve Luna'nın bu iş için neden seni seçtiğini göster bana."

Sinir bozucu buçukluk. "Bu değil-"

"Muhtemelen gitmeliyiz. Ne de olsa İlk'in bir vardı."

Prens dönüp geldikleri yöne doğru ilerlerken Vivienne'in çenesi düştü. Tartışmalarının bittiğini mi düşünüyordu?

Kesinlikle yanılıyordu.

"Geliyor musun, Viv?" Sinir bozucu adam omzunun üzerinden seslendi. Neredeyse ağaçlara ulaşmıştı.

Isvana ona yardım ediyordu ama prens hızla onun için keskin bir diken haline geliyordu. Kendisini bu işe bulaştırdığı için ondan nefret etmeye başlamıştı... eğer nefret etmekten kastı onu bu işe nasıl bulaştırdığı ise, ama onu düşünmeden de edemiyordu.

Lanet olsun. Sınırlar, hatırladın mı?

Bu gece hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu.

Kanatları sırtında kaşınıyor, ona varlıklarını hatırlatıyordu. Sanki unutulmuş gibi. Ya hâlâ uzaklaşmakta olan prensi takip edecek ya da Sanguis Kalesi'ne geri uçup krala prensin nerede olduğunu bildirecekti.

Ancak Marius'un yine de İlk'in peşinden tek başına gideceğinden oldukça emindi ve bunun neden son derece kötü bir fikir olduğunu çoktan kanıtlamıştı.

Yukarıdaki tanrılar.

Her iki seçenek de iyi değildi ama sonuçta yapabileceği tek bir şey vardı.

Marius ağaçlara ulaşınca kadar bekledi ve prensin peşinden aceleyle giderken durumun ne kadar saçma olduğunu içinden mırıldandı.

Artık resmileşmişti: Onu baloda bağlayıp kralın yanına götürmeliydi.

Bundan çok daha kolay olurdu.

Azil'in dizginlerini ağaçtan indirmekte olan prense yetiştirdi. Heybesinden bir ödül maması çıkardı ve ata yedirdi.

Vivienne bağırmadan konuşabileceğinden emin olana kadar derin nefesler aldı ve sakince, "Peki, plan nedir?" diye sordu.

Prens gülümsedi ve kahverengi gözleri parlayarak, deneyimli bir atlının rahatlığıyla eyerine bindi.

Tam o anda, sorumlusu her ne söyleyecekse ondan nefret edeceğini biliyordu.

Vivienne'in, prensin planının korkunç olduğu konusunda haklı olduğunu söylemek, destansı boyutlarda bir küçümseme olurdu.

Nefret ettiği bazı şeyler vardı. Güneş, bariz nedenlerden dolayı (ara sıra sıcak ten hissini özlese de). Ölmeden gümüşe dokunamaması. Haklı bir sebep olmaksızın başkalarına karşı gereksiz yere kaba davranan insanlar.

Vivienne bu plandan sadece nefret etmiyordu. Varlığının her zerresiyle nefret ediyordu. Aptalcaydı ve ikisinin de ölümüne neden olacaktı.

Marius, İlk'in izini sürmek, onu tuzağa düşürmek ve hiçbir destek almadan öldürmek istiyordu. Tüm tehlikeli fikirler arasında, gidip en kötüsünü uydurmak zorundaydı.

Onunla tartışmaya ve bunun aptalca olduğuna onu ikna etmeye çalıştı, ancak onu dinlemeyi reddetti. Sonunda pes etti çünkü güneş doğduğunda Hoarfrost Hollow'da olmayı reddetti.

Çoğu kardaki girintilerden biraz daha fazlası olsa da ayak izlerini takip ettiler.

Bir saat sonra ilk cesedi buldular.

Otuzlu yaşlarında gibi görünen kadının kanı çekilmişti. Gözleri ardına kadar açıktı ve ağzı çarpılmış ve donmuştu. Ceset yarı yarıya karla kaplanmış ve dikkatsizce yere bırakılmıştı. Kırılmış tırnaklar ve kadının yanaklarını kaplayan donmuş gözyaşları, ölmeden önce verdiği mücadeleyi anlatıyordu.

Hoarfrost Hollow'a bu kadar yakın dolaşırken ne düşünüyordu? Asla bilemeyeceklerdi.

O ilk gece, her biri tükenmiş ve insanların karşı koyduğuna dair kanıtlar taşıyan iki cesede daha rastladılar.

şafak yaklaştığında, Vivienne kalmaları için donmuş bir mağara buldu. Azil dışarıda dururken bile sıkışıktı. Marius gözlerini dinlendirmeden önce heybesinden çıkardığı kurutulmuş et parçalarını yedi ama Vivienne uyumaya cesaret edemedi. Uyanık kaldı, mağaranın dışında güneşin doğuşunu izlerken hayatındaki seçimlerinden pişmanlık duydu.

Güneş batar batmaz yola koyuldular. İlk'i avlamanın tek iyi yanı -ve Vivienne 'iyi' terimini mümkün olan en geveşek anlamda kullanıyordu- vahşi vampirin de gün ışığından kendisi kadar etkilenecek olmasıydı.

Avlarının da güneş ve ayın hareketlerini takip etmek zorunda olması küçük bir rahatlamaydı.

Dn haydutlar ve Hoarfrost Hollow arasında kötü geçmişti, ama bugün?

Nedense bugün daha kötüydü.

Vivienne, Azil'in yanında koşuyordu ve donmuş kuzey ormanlarında İlk'in izlerini takip ederek ilerliyorlardı.

Koşmak kötü bir şey değildi. Aslında Vivienne egzersiz yapmaktan hoşlandığını söyleyecek kadar ileri gidebilirdi. Bir insan bile bunu her zaman teşvik edici bulmuştu.

Ama diğer her şey korkunçtu.

Dişleri diş etlerinde yanıyordu ve midesine kramplar giriyordu. Açlığın erken belirtilerini tanıyacak kadar uzun süredir vampirdi.

içine yerleştii. Eşkıyaları öldürdüğünde onlardan biraz kan almıştı ama beslenmekten çok prensin hayatını kurtarmaya odaklanmıştı.

Kan bulamazsa beslenme dürtüsü daha da kötüleşecekti.

Sadece bu da değil, gökyüzünde kömür bulutları çalkalanıyordu. Bir fırtına yaklaşıyordu. Havadaki değişime bakılırsa, kötü olacaktı. Eğer kar yağarsa, izler kaybolacaktı.

Prens, İlk'i bulmalarında ısrar ettiğı için bu bir sorun olabilirdi.

Ay yükselmişti ve birkaç saattir kadim vampirin izlerini takip ediyorlardı ki tiz bir çığlık gecenin sessizliğini bozdu.

Ölmek üzere olan birinin acı dolu yakarışları gibi uzun uzadıya konuşuyordu.

Çığlık sona ermeden Vivienne'in kılıcı elindeydi ve Marius'e baktı. "Son şansınız, Prens. Hâlâ geri dönüp kralı alabiliriz."

Attan indi ve Azil'in dizginlerini bir dalın üzerinden kaydıldı. "Hayır, yapamayız."

Marius hançerlerini kınından çıkardı, onları ustalıkla çeviriyor ve çoğu askerden daha iyi kullanıyordu. Kadın etkilenmiş olmalıydı çünkü Marius kaşlarını kaldırdı. "Hayatın Yüce Leydisi bana hançer kullanmakla ilgili birkaç şey öğretti."

Dört Krallığın yönetim organlarıyla ne kadar bağlantılı olduğunu ve onu güvende tutmanın ne kadar önemli olduğunu hatırlatan bir hatırlatma.

Hatırlatma iyiydi. Sınırlarını hatırlaması gerekiyordu. O onun sorumluluğundaydı. Daha fazlası değil.

Bir çığlık daha yükseldi.

," dedi Marius, başını sese doğru sallayarak. "Gidelim." Prens gözlerinde Vivienne'in çok iyi tanıdığı bir parıltı belirdi.

Kendisini tehlikeye atmak anlamına gelse bile, onu hedefine her duruma atılırdı.

Bu gecenin daha da kötüye gideceğinin neredeyse kesin olduğu gerçeğine boyun eğen Vivienne bir inilti tutturdu. "En azından önce benim gitmeme izin verir misin?"

Buçukluk iç çekti ama durdu ve onun bekledi. Küçük merhametler için tüm tanrılara şükürler olsun.

Vivienne kılıcını kavradı ve prensin önüne geçti.

"Bu taraftan." Her geçen saniye daha da güçlenen inkar edilemez bakır kokusuna doğru kaydıldı "Hızlı hareket etmeliyiz."

Hiçbir ölümlü o kadar kan kaybedip uzun süre yaşayamazdı. Özellikle de vahşi bir vampir onları emerken.

Prens pelerininin kapüşonunu çekerek, "buyurun," dedi. Ve böylece koşmaya başladılar.

Kanın kaynağını bulmak uzun sürmedi.

Vivienne bu dünyanın karanlığıyla uyum içinde olan bir vampir olmasaydı bile, onu bulurlardı. Rüzgâr kulaklarına belli belirsiz çığlıklar taşıyordu, sanki ormanın kendisi birinin başının dertte olduğunu bilmelerini istiyordu.

Ölümün kokusu geri dönmüştü.

Hoarfrost Hollow'da karşılaştıklarının aynısıydı ama daha etkiliydi. Korkunç koku karşısında gözleri yandı. Tüm vücudu iğrenç kokudan tiksiniirken, artan duyuları bir lanet gibi hissetti.

Vivienne kardeşlerinin gölgelerini çağırabilirse, ormanda ilerlerken onları görünmez .

Ne yazık ki, onsuz yapmak zorunda kaldılar.

Vivienne prensi ormanda gezdirirken tuhaf bir şey fark etti. Büyük bir kaya parçası, kalın beyaz paltolar giymiş iki devasa çamın arkasında yarı gizli bir şekilde karın içinde duruyordu.

Ya da en azından Vivienne onun bir kaya olduğunu düşündü... ta ki *hareket edene* kadar.

Marius onun arkasında durdu, dudaklarından bir küfür döküldü. "Bu-"

Bir kolunu uzattı ve ona ters ters baktı.

"Sessiz ol," diye tısladı.

Artık çok geçti.

Kaya etrafında döndü.

Bu kez lanet okuma sırası Vivienne'deydi. Kalbi göğsünde hızla çarpmaya başladı ve kanatlarını serbest bıraktı.

Tüm tanrılar ve değer verdiği diğer her şey , bu korkunçtu. *Kesinlikle* geri dönüp kralı almalıydılar.

Yaşayan Bir Ceset

A Marius'un boğazında bir yumru belirdi ve onu kabaca yutarak uzaklaştırdı. Hayatı boyunca çok sayıda korkunç şey görmüştü- Muhtemelen bir insanın uğraşması gerekenden çok daha fazlası... Ama bu...

Bu hepsinin toplamından daha kötüydü.

Oh, Tanrım.

Koruması başından beri haklıydı. Buraya gelmekle büyük bir hata yapmıştı. Delilikle parıldayan ilkel oniks gözler ağaçların arasından onunla buluştuğunda vücudundaki ölümlü kanın her zerresi çılgılık attı. Kalbi gümbürdeyerek göğsünden çıkmak için yoğun bir çaba sarf etti.

Yaratık -buna kadın demek, Marius'ün hayatı boyunca karşılaştığı bütün güzel kadınlara haksızlık etmek olurdu- yaşayan bir cesetti.

Bir deri bir kemik kalmış, gri, çürüyen etler kemiklere yapışmış. Bir zamanlar güzel olan saç telleri yaratığın yüzünün etrafından sarkıyor, çökük yanakları ve uzun, ince burnu çerçeveliyordu. Soluk gül renginden çok gri olan kuru ve çatlak dudaklar parlak bir kıpkırmızıya boyanmıştı. Bu renk şoku yaratığın kül rengi teniyle uyumsuzdu. Bir zamanlar güzel bir elbise olabilecek paçavralar yaratığın bedenine yapışmıştı.

Kırılğan eller, kahverengi saçları arkasında karda sürüklenen zayıf bir kadını kavradı. İnsanın başı gevşek bir şekilde sarkıyordu ve boynundan aşağı kan akıyordu.

Marius'un boğazında safra birikti ve ne yaptığının farkına bile varmadan bir adım geri attı. Zamanında binlerce vampirin etrafında bulunmuştu ve onların doğaüstü güzelliklerine ve zarafetlerine alışkındı.

Ama bu.

Bu öyle bir şey
değildi. Hiç de
değildi.

Ölümün vücut bulmuş hali İlk'in şeklini almıştı ve bu onun en kötü kâbuslarının malzemesiydi. En çılgın rüyalarında bile, bu tür korkunç bir yaratığın gerçekten var olduğunu asla hayal edemezdi.

Öyle ve daha da kötüsü, bakıyordu. Direkt olarak.

At.

Onlar.

Siyah gözleri karanlığın sonsuz çukurlarıydı.

İçinden bir ses silahlarının bu yaratığa zarar veremeyeceğini söylese de Marius'ün parmakları hançerlerinin etrafında daha sıkı kıvrıldı.

Birinci'de daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemeyen bir uhrevilik vardı.

Bu bir hataydı. Bunu şimdi anlayabiliyordu. Büyüsü damarlarında kıvranıyor, onu kaçmaya zorluyordu.

Ama artık çok geçti.

İlk, avını değerlendiren bir avcı gibi başını eğdi. Vampir parmaklarını açıp gevşek kadını yere bırakmadan önce uzun bir an geçti.

İnsan düşerken boğuk bir çığlık attı.

İlk'in dudakları ardına kadar açıldı, kırmızı uçlu dişleri ay ışığında parladı ve yaratık *uludu*.

Ses, Marius'ün daha önce duyduğu hiçbir şeye benzemiyordu.

Uzun ve kesik kesikti, durmadan devam ediyormuş gibi görünen yırtıcı, kadim bir çığlıktı. Ensesindeki tüyler diken diken oldu ve omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı.

Vivienne omzunun üzerinden baktı, siyah gözleri sertti ve ona, "*Eğer bundan kurtulursak Prens, seni öldüreceğim,*" diyen bir bakış fırlattı.

Dürüst olmak gerekirse, onun nereden geldiğini çok iyi anlıyordu.

Gördüğü onca imgelemde, İlk'i hiç gerçekten görmemişti. Gerçekten görmedi. Belki görseydi, farklı seçimler yapardı.

Ancak pişmanlık duymanın zamanı geçmişti.

Tüm ceset gibi yüz hatlarına rağmen, Birinci bir hayalet gibi hareket ediyordu. Ayağa kalktı, çıplak ayaklarını kanlı kara gömdü ve omuzlarını yuvarladı. İlk

Hareket o kadar ölümcüldü ki, Marius bir an için bir ölüm yaratığıyla karşı karşıya olduklarını unuttu.

Ve sonra Birinci'den gölgeler aktı, saf gecenin karanlık şeritleri.

Gri vampirin onlara doğru hücum etmesi için tek bir kalp atışı yetti. Hırladı, vahşi sesi daha küçük varlıkların ölüm karşısında titremesine neden olacak şekilde tasarlanmıştı.

Hançerlerini kavrayan Marius, Hayatın Yüce Leydisi'nin talimatlarını hatırlaması için dua etti. Duruşunu genişletti, hafifçe öne eğildi, ağırlığını eşit olarak dağıttı ve saldırmaya hazırlandı.

İlk tahmin ettiğinden çok daha tehlikeli olsa da, bu savaştan geri adım atmayacaktı. Eğer bir şey varsa, bu korkunç yaratığı yüz yüze görmek sadece şimdi durdurulması gerektiğini onayladı.

Vivienne havaya fırladığında kanatlar çırpıldı. İlk'le kafa kafaya çarpıştı, kılıcı uzanmıştı.

Çelik, kadim etle çarpışarak yaratığın böğrünü parçaladı.

Sıradan bir varlık bu darbe karşısında tökezlerdi. Sıradan bir varlık Vivienne'in silahının ortasından bir parça koparması sonucu ölebilirdi. Sıradan bir varlık da kıpkırmızı kanardı.

Bunların hiçbiri olmadı.

İlk çığlık atarken öfkeli görünüyordu, umutsuzca yan tarafını pençeliyordu. Yaradan yoğun, mürekkep gibi kan sızıyordu. Ve koku...

Yabani vampir ölüm kokuyorsa, kanı da küf ve çürük yumurta kokuyordu.

Marius'ün boğazının arkasını safra kapladı ve gözleri yandı.

Tepki verecek zaman yoktu.

Vivienne bıçağını İlk'tçetti ve topukları üzerinde dönerken siyah kan püskürdü. İlk darbesi İlk'i hazırlıksız yakalamış olabilirdi ama yaratık artık onun için hazırды. Yüzlercesi açıklığı doldurana kadar ölüm şeritleri yaratıktan dışarı aktı. Ayı ve yıldızları silerek onları koyu bir karanlık örtüsüyle çevrelediler.

İlk onlara doğru hücum etti; parmaklarını korkunç bir pençe taklidiyle uzatmıştı.

Vivienne bir kez daha Marius'le göz göze geldi ve "Kaç Prens!" diye bağırdı. Korkakların yolunu seçip kaçmasını mı istiyordu?

Hayatta olmaz. Onları bu karmaşanın içine o sokmuştu. Vampirle tek başına başa çıkması için onu burada bırakmayı reddetti.

Onun yerine, Marius Birinci'ye doğru koştı.

Bir vampirin hızına ya da gücüne sahip olmayabilirdi ama yıllardır eğitim alıyordu. Bıçakları gümüşten yapılmıştı, vampirleri yaralayabilen birkaç malzemedен biriydi.

İlk, saf gölgelerden bir duvar oluştururken neredeyse tamamen Vivienne'e odaklanmış görünüyordu. Hırlayarak karanlığı ona doğru fırlattı.

Vivienne yere düştü, gölgeler birkaç dakika önce başının olduğu yerde süzülürken kanatları düzleşti.

Kadim vampir hayal kırıklığı içinde çılglık atarak avuçlarında daha fazla gölge topladı.

Marius, İlk'in dikkatinin dağılmasından yararlanarak bıçaklarını sırtına sapladı ve daha fazla kan akıttı.

İlk çılglık atarak ona doğru döndü. Kaşlarını çattı, karanlık gözleri acı dolu bir ölüm vaat ediyordu.

Vahşi vampir ona karanlığı fırlatırken Marius lanet okudu. Yoldan çekildi ama gölgeler yanağını sıyırdı. Yüzü buz gibi oldu ve bir çılglık attı.

Sonra, Vivienne oradaydı, onunla birlikte İlk'le savaşıyordu.

Zaman akıp gitti.

Marius'un aldığı eğitimlerin hiçbiri onu böyle bir şeye hazırlamamıştı.

Vahşi vampir doğal olmayan bir şekilde hareket ediyordu. Canlıdan çok ölüydü ama yine de rüzgârla birdi. Hiçbir yaratık, hatta tanrılar tarafından kutsanmış bir yaratık bile böyle hareket etmemeliydi.

Marius'un kalbi, büyüyle aynı şarkıyı söyleyerek çarpıyordu.

Aptal, aptal, aptal.

İlk'le tek başına savaşabileceğini nasıl düşünebilirdi ki?

Eğer Vivienne'le birlikte bu olaydan sağ kurtulurlarsa -ki bu her geçen an daha az olası hale geliyordu- bir dizi özür dilemek zorunda kalacaktı.

Önce korumasına.

Sonra da kız kardeşi ve eniştesine.

Marius, bir kez daha ölüme bu kadar yaklaştığını öğrendiklerinde kraliyet mensuplarının ne kadar kızacaklarını düşünerek ürperdi. Öncekinden daha kötüydü, çünkü bu kez kendisini bu duruma o sokmuştu.

Wasting Hastalığı'ndan, ailesini öldüren yangından kurtulması, kaçırılması ve Kuzey'e götürülmesi ne kadar korkunç bir ironi olurdu

Krallık ve kötü kraliçenin gazabına uğrayıp uzak bir ormanda ölmek mi?

Bunun olmasına izin veremezdi.

İçinin derinliklerine uzanarak, sahip olduğunu bilmediği güç iplerini çekti.

İlk Vivienne'e doğru hücum ediyordu, eli kanatlarını kesecekmiş gibi havadaydı.

"Hayır!" O güzel, karanlık uzantıların tanınmayacak kadar parçalanmasına ve ezilmesine izin veremezdi.

Etrafında döndü ve vahşi vampire doğru koşarken avazı çıktığı kadar bağırdı. Dikkatini çekmek için yaptığı taktik işe yaramıştı. Bu hem korkutucu hem de rahatlatıcıydı.

Vahşi vampir, avını yutmak üzere olan bir aslan gibi kükredi.

Marius ne yaptığını düşünmedi. Sadece harekete geçti.

Rakibi kolunu havada savurarak Vivienne'in kanatlarını hedef aldı. Hançerini sallayarak Vivienne'in önüne atladı. Ateş göğsünden geçerken çığlık attı ve aynı anda gümüş hançerini İlk'in kalbine sapladı. Mükemmel bir vuruştı, siniri ve kemiği geçerek hayati organı delip geçti.

Bu kadar olmalıydı.

Gümüşün vampiri öldürmesi gerekirdi. Ama öldürmedi.

Bıçağın etrafından kan aktı, bir mürekkep fiskiyesi. Başka birinin ölmesine yetecek kadar.

İlk ölmedi ama. Çığlık bile atmadı.

Onun yerine, kadim dudakları ürkütücü bir gülümsemeyle yüzüne yayıldı. Yaratık başını eğdi ve ağzından bir zamanlar kahkaha sayılabilecek kaba bir ses çıktı.

Marius bir kâbusun içine hapsolmuş gibi hissederek titredi.

Göğsünden ateş fişkırıyordu ama bakışları yaratığın içinden çıkan hançere kilitlenmişti.

Ne tür bir vampir böyle bir darbe alıp hayatta kalabilir?

Kanatlar çırpıldı. Vivienne hareket etmişti ve şimdi İlk'in arkasında duruyordu. Kılıcını kaldırdı ve bir çığlıkla havaya savurdu.

İlk hançeri çekip yere fırlattı ve topukları üzerinde döndü. Vivienne'in bıçağı yaratığın omzunu kesti ve tiz bir çığlık havayı doldurdu.

Marius bağırdı ve görüşünü siyah noktalar kapladığında kalan hançerini kaldırmaya gitti. Serbest elini göğsüne götürdü ve parmakları ıslak çıkınca kaşlarını çattı.

Aşağı baktı. Parmakları kıpkırmızı olmuştu. Göğsünden akıyordu; dört uzun çizik gömleğinin kumaşını yırtmış ve derisini parçalamıştı.

"Ah." Bakışlarını kaldırdı ve bacakları bükülürken Vivienne'in iri gözleriyle karşılaştı.

Karanlığa gömülmeden önce duyduğu son şey onun öfke çılgılığıydı.

"Seni aptal, çekilmez adam. Sakın şimdi gidip de beni öldürmeye kalkma. Bunu kral ve kraliçeye nasıl açıklayacağım?"

Serin bir el Marius'ün şakağına bastırdı ve o da başını bu hisse doğru çevirdi.

"Mhmm," diye mırıldandı halsizce. "Bu güzel bir his."

Konuştuğu anda, el sanki hiç orada olmamış gibi kayboldu.

"Uyanmışsın." Birkaç dakika önce sesinde var olan sıcaklık kayboldu.

Gözlerini kırptırdı, bu hareket olması gerekenden çok daha fazla çaba gerektiriyordu. "Öyle görünüyor, evet."

Her şey acıyordu. Baş. Göğsü. Kolları ve bacakları.

"Ne oldu?" diye sordu, kelimelerin tadı kuru ağzında tebeşir gibi kalmıştı.

Kızgın kızıl saçlarla çerçevelenmiş çatık kaşlı bir yüz ona

bakıyordu. Vivienne suçlayıcı bir ifadeyle, "Neredeyse ölüyordun," dedi.

Göğsündeki ağrıya ve üzerine çöken dehşet hissine bakılırsa bu pek de şaşırtıcı değildi. Ölüm yakınlarda durmuş, bekliyordu.

Marius başını kaldırmaya çalıştı ama çok acıyordu. Bunun yerine, bıraktı ve çevresini gözden geçirdi. Yerdeydi, çam ağaçları tepesindeydi ve Birinci ortalıkta görünmüyordu. Etraflarındaki kar kırmızıya boyanmış, vahşi vampirin siyah kanıyla karışmıştı.

Çok fazla kan var.

Tüm hesaplara göre, şu anda ölmüş olmalıydı.

"Ben nasıl hayattayım?" Marius bakışlarını korumasına doğru sürükledi.

Kollarını kavuşturdu ve kaşlarını çatı. Kılıcı kınına geri dönmüştü, kabzası gümüş ay ışığında parlıyordu. Kanatları geri çekilmişti ve onun yanında diz çökmüş, dudaklarını büzmüştü.

Marius uzun bir süre onun cevap vereceğinden emin olamadı.

"Viv?"

Kaşları çatıldı ve bileğine dokundu. "Sana biraz kan verdim," diye yanıtladı isteksizce. "Sadece küçük bir miktar."

Gözleri büyüdü. "Sen-"

"Aklına bir şey gelmesin," diye araya girdi kaşlarını çatarak. "Bunun hiçbir anlamı yoktu ve bunu sadece hayatta kalmayı tercih ettiğim için yaptım."

Marius yavaşça gözlerini kırıştırdı. Bunun bir anlamı yokmuş gibi davranabilirdi ama gecenin yaratıklarının kanlarını paylaşmadıklarını bilecek kadar uzun süre vampirlerin arasında yaşamıştı. En azından, hafifletici nedenler olmadıkça.

Vampirlerin Kaynaklarından su içmeleri bir şeydi. Ne de olsa bu şekilde hayatta kalıyorlardı. İyileştirici kanlarını isteyerek bir başkasına vermeleri ise tamamen başka bir konuydu.

Savaşlar çok daha azı için yapılmıştı.

Ama Vivienne'in gözlerindeki ifadeye bakılırsa, konuyu zorlamanın sırası değildi. Onun yerine başını eğdi.

"Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim." Dirseklerine kadar iterek başındaki ağrıyı görmezden geldi. "İlk-"

"Gitti." Vivienne kaşlarını çatı. "Onu yaraladım ve o da gitti."

Şimdilik.

Kadının söylenmemiş sözleri etrafında yankılandı ve adam ürperdi.

"Teşekkür ederim." Kelimeler acı verici bir şekilde yetersizdi ama yine de söylemesi gerekiyordu. Vampir iki kez hayatını kurtarmıştı.

"Ben sadece işimi yapıyordum."

Bunu söyleyip duruyordu ama diğer muhafızlarından hiçbiri ona kanını vermemişti.

İş olsun ya da olmasın, ona gerektiği gibi teşekkür etmeliydi. Hareketlerin neden olduğu acıyı görmezden gelerek ayağa kalktı. Uzanarak onun elini tuttu, dokunuşu içinde bir sarsıntı yarattı.

Aralarında engeller vardı ve ona dokunmanın neden kötü bir fikir olduğuna dair çok sayıda neden vardı, ama bu çok... doğru hissettirirken onları hatırlamak zordu.

Tüm vampir gücüne ve zarafetine rağmen Vivienne'in eli onunkinden çok daha küçüktü. Uzun parmakları pürüzsüzdü, Marius de dahil olmak üzere silahlarla eğitim gören çoğu askerin ellerinde bulunan nasır ve yara izlerinden yoksundu. Teni soğuktu -altlarındaki kar gibi değil, ama onunki kadar da sıcak değildi- ama yine de rahatsız edici değildi.

İçinde, temas noktasından kaynaklanan bir şey dönüp duruyordu. Bu, geçen gün dizginleri değiştirirken parmaklarını birbirine sürttükleri zamankinden çok daha güçlüydü ve neredeyse nefesini kesecekti.

Daha önce bazı romantik birliktelikler yaşamış olsa da, hiçbiri ona böyle hissettirmemişti. Sanki dokunmaya devam ederlerse tüm vücudu alev alacakmış gibiydi. Yine de aldırmadı. Bu kadar iyi hissettiğinde değil.

Onun için seve seve yanabileceğini düşünmeye başlamıştı. Onlar için. Eğer "onlar" diye bir şey varsa.

Vivienne nefesini tuttu ve kaşları kalktı. Bakışları ellerinin birleştiği yere kaydı. Nefes aldı, parmakları onunkilerin içinde seğiriyordu. "I-"

Onun parmaklarını daha sıkı kavradı, çekilmesine izin vermedi.

"Sen benim hayatımı kurtardın." Sesi her zamankinden daha derindi ve kız tekrar ona bakana kadar bekledi, onun kendisini duymasını istiyordu. "Sana tahmin ettiğinden çok daha fazla minnettarım."

Ölmeye hazır değildi. Yakınından bile geçmedi. Yapacak çok şeyi, yaşayacak çok hayatı vardı.

Vivienne nefesini vermeden önce o an sonsuza kadar uzamış gibiydi. "Tamam."

Elleri hâlâ birleşti ve adam başparmağını kızın pürüzsüz teninin arkasında gezdirdi. Kadın ürperdi, bakışları parmaklarına kayarken ağzı hafifçe açıldı.

Onları bir ayak ayırıyordu. Bu hem çok büyük bir boşluktu hem de neredeyse yeterli değildi.

Marius Vivienne'in elini ne kadar uzun süre tutarsa, ona ne kadar uzun süre bakarsa, çevrelerindeki diğer şeyler de o kadar kayboluyordu. İstese de bakışlarını ondan çekemiyordu.

Onu korumakla görevli bu vampir, Tanrı'nın lanetlediği kadar güzeldi.

Yanan saçları ayın gümüş ışıltısında parlıyordu. Dudakları kiraz kadar kırmızı, teni kar kadar solgundu.

Güzelliğinin altında güç yatıyordu. Tüm vampirlerin sahip olduğu öteki dünyalıktan daha fazlasıydı. O da aynı derecede güçlü ve büyüleyiciydi. Onu her incelediğinde takdir edecek yeni bir şey buluyordu.

Bakışları onunkilerle buluşmak için yükseldi.

Gözlerinin siyah derinliklerinde onu bütünüyle yutmakla tehdit eden bir karanlık vardı. Onu tuzağa düşürdü ve başka tarafa bakamadı.

O istemedi.

Marius daha da yaklaştı, açıklanamaz bir güç onu korumasına doğru çekiyordu. Kalbi gümbür gümbür atan bir davul gibiydi ve göğsündeki acı çoktan unutulmuştu.

Aralarındaki boşluk hızla azalıyordu.

Adını soludu, dudakları keskin, ölümcül dişlerini ortaya çıkarmak için ayrıldı. Başka bir vampir olsaydı, o keskin dişlerin yapabileceklerinden korkardı ama ondan korkmak için kendinde bir şey bulamadı.

Hayır.

İçinde dolaşan duygular korkudan olabildiğince uzaktı.

Onun dişleriyle boğazları parçaladığını görmüştü ama bu onu korkutmamıştı. Aksine, bu kadar güçlü olduğunu bilmek onu daha da cezbediyordu.

Parmaklarını onunkilere daha sıkı dolamıştı, ona izin veremiyordu ve vermek istemiyordu.

Git.

Dudaklarını yaladı, gözleri hâlâ onunkilere kilitlenmişti ve fısıldadı, "Prens, yapmamalıyız-"

Arkalarından alçak bir inilti geldi.

Ses bir fısıltıdan öteye geçmiyordu ama bir gök gürültüsü de olabilirdi.

Vivienne'in gözleri irileşti ve elini sanki onu haşlamış gibi adamın elinden çekti.

"Aman Tanrım, kadın." Ayağa kalktı ve vampirik bir bulanıklıkla karda hızla ilerledi. Bir an sonra seslendi, "Acele edin, Majesteleri. Hâlâ hayatta."

Kelimeler sanki başından aşağı buzlu su dökülmüş gibi onu soğuttu. Ayağa kalktı ve hâlâ içinde devam eden acıdan dolayı yüzünü buruşturdu.

"Marius!" Vivienne bağırdı. "Gel!"

Tanrılar aşkına, çok otoriterdi. Sorun, eğer öyle denebilirse, Vivienne'in otoriterliğinin onu rahatsız etmemesiydi. Hatta bunu Vivienne'in kılıç ustalığından ve öldürme konusundaki genel yeteneğinden daha çekici buluyordu.

Cesedin yanına koştu, pelerini arkasında dalgalanıyordu ve göğsüne bir göz attı. Tuniği yırtılmıştı ama kumaş şeritlerini ayırdığında, İlk'in pençelerinden geriye kalan tek şey derisinde hızla solan dört pembe çizgiydi.

Vivienne'in yanında dizlerinin üzerine çökerken dudaklarından bir küfür döküldü. "Başarabilecek mi?"

Vampir onun bakışlarına karşılık verdi, yüz ifadesi asıktı. "Bilmiyorum." Dudağını ısırdı. "Hiç böyle yaralar görmemiştim."

Marius'un boğazında bir yumru oluştu ama yutkundu ve dikkatini ölmekte olan kadına verdi.

"İlk" onun boynunu ısırmasıydı. Bu çok medeni olurdu. Hayır, ölümün varlığı bu zavallı kadını *yutmuştu*.

Parlak kırmızı ısırık izleri insanın vücudunu kaplamıştı. Eti yer yer parçalanmıştı ve sağ kolu zar zor ayakta duruyordu. Vücudunun parçalanmamış kısımları kanla kaplıydı.

"Ona yardım etmeliyiz," dedi Marius, elini uzatıp parmak eklemine kadının yanağında gezdirerek. Kadının ısırılmadığı tek yerlerden biri orasıydı.

Vivienne nefesini içine çekti. "Ben... Yapmalı mıyız bilmiyorum." Gözlerini kırıştırdı, kaşları birbirine çatıldı. "Ne?"

Neden ona yardım etmediler? O ölüyordu.

Vivienne uzandı ve kadının sol elini nazıkçe kavradı. "Belki de bu onun için daha iyidir," diye mırıldandı vampir. "Belki de ölmesine izin vermeliyiz. Belki bu daha kolay olur."

Marius Vivienne'e baktı, sesindeki acıyı duydukça kalbi hızla çarpıyordu. Onun hayatı boyunca nelere katlandığından emin değildi ama sözlerinin ardındaki söylenmemiş anlamı dinlerken kalbi sızladı.

Bu vampir acıyı yakından tanıyordu. Anlıyordu. Ve onun korkunç bir şey yaşamış olmasından nefret etse de, bu bilgi kendisini ona az önceki öpüşmelerinden bile daha yakın hissetmesine neden oldu.

"Bu bizim seçimimiz değil," diye fısıldadı.

"Biliyorum," diyerek dikkatini kadına çevirdi. "Ama bunu yapmak zorunda olduğum için üzgünüm."

OceanofPDF.com

Dire Straits

I Vivienne kadına yardım etmek istemediğinden değildi.

Aksine, acı çeken bir ölümlüyü görünce kalbi sızladı.

Yüz yıl önce, bir şekilde dün ve sonsuzluk gibi gelen bir zaman önce, bu kadın olmuştu.

Kraliçe'nin ordusunda asker olan Ian Beaumont, Vivienne'i bulduğunda, Vivienne bir vampir saldırısının ardından ölümün eşiğindeydi. Ian onu iyileştirerek hayatını kurtarmıştı.

Kız güvende olduğunda, onu gece yarısı atıştırmalığı olarak kullanmadan önce ona saldıran üç vampiri avladı. Ian yeni soyunun intikamını almış ve onların ölümsüz yaşamlarına son vermişti.

Vivienne'in Yaratıcısı ona vampir olmayı öğretmişti ve onun sayesinde vampir ordusuna katılmıştı.

Onun için yaptıklarını asla unutmayacaktı.

Sorun şu ki, Vivienne geçtiğimiz yüzyıl boyunca karmaşık bir gerçeği öğrenmişti.

Bazen ölüm bir lütuftu.

İnsanın hayatında öyle anlar vardır ki, her şeyi bırakıp artık nefes almamanın verdiği huzura teslim olmak, çoğu zaman bu hayatın cehenneminde hayatta kalmaktan daha kolaydır. Eleyta, özellikle ölümlüler için yaşanması zor bir yerdi ve bazen iyileşmenin en iyi yolu hızlı bir ölüm için dua etmektir.

İnsanın yaraları çok büyüktü. Isırıklar vücudunun büyük bölümünü kaplamıştı, kar kanı yüzünden kıpkırmızıydı ve kalp atışları düzensizdi. Vivienne'in kendi elleri arasında tuttuğu el buz gibiydi ve içindeki karanlık bu kadının sona yaklaştığını biliyordu.

Ölüm, kadının iyileşme yolunda katlanmak zorunda kalacağı acıdan daha kolay olacaktı.

Marius onun bakışlarıyla karşılaştı. "Ona kanını verebilir misin Vivienne?"

Bu onların sorunlarını çözebilirdi ama ne yazık ki bu bir seçenek değildi.

"Üzgünüm, yapamam." Başını iki yana salladı. "Sana sahip olduğum her şeyi verdim." Beslenmesi gerekiyordu.

Önceleri, artan açlığı görmezden gelebileceği bir şeydi ama artık durum böyle değildi. İlk'le savaşırken açlığı on kat artmıştı. Midesi içi boş bir varlık haline gelmişti ve dişleri ağrıyordu. Prensi iyileştirmek sahip olduğu her damla kanı almıştı.

Onun yaşındaki vampirlerin hâlâ düzenli olarak kan tüketmesi gerekiyordu.

Vivienne prensten beslenmeyecekti -bu birçok nedenden ötürü berbat bir fikirdi- ama bir Kaynak bulması gerekiyordu. Önündeki kadından su içmesi de söz konusu olamazdı. İnsanın ölüme yakın hali düşünüldüğünde bu sadece ahlaka aykırı olmakla kalmaz, İlk'in ısırığının ne tür toksinler bulaştırdığını kim bilebilirdi ki?

Yaratığın kanı siyahtı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti.

Bu noktada, bir geyik bile hiç yoktan iyidir.

"Lanet olsun." Marius kaşlarını çatı, bir elini saçlarında gezdirdi. "Onu burada bırakamayız. Bu yanlış olur."

Vivienne, prensin kahverengi saçlarının alnına sert bir şekilde yerleşmesini dikkatle görmezden geldi.

Sen adamın korumasısın ve önünde bir kadın ölüyor; İsvana'nın hatırı için, diye kendi kendini azarladı. Başını omuzlarının üzerinde tutmak istiyorsan, onu bu şekilde düşünmeyi hemen şimdi bırakacaksın. Sınırlar, hatırladın mı?

Prensin bu göreve gitmesini engelleyemediği için kralın ona kızmasını unutup. Neredeyse onun sorumluluğunu öptüğünü öğrendiğini düşünsene.

Gölgeler hiç şüphesiz Kral Sebastian'ın üzerine üşüşecek, kanatları sırtından fırlayacak ve Vivienne'i ibret olsun diye uzun süren bir ölümle cezalandıracaktı.

Hayır, teşekkür ederim.

"Haklısın." Bakışlarını ölmek üzere olan insana çevirdi ve başparmağıyla kadının elini okşadı.

"Merhaba," diye fısıldadı. "Benim adım Vivienne Beaumont." Vampir geleneğine uyarak, ölümlü hayatını geride bıraktıktan sonra Yaraticısının soyadını almıştı. "Beni anlayabiliyor musun?"

Yaralı kadın gözlerini açana kadar uzun bir süre geçti. Şaşırtıcı derecede maviydiler, güneşli bir gündeki berrak su gibiydiler. Dudakları aralandı ama bu hareket boynundaki yaradan daha fazla kan akmasına neden oldu.

Vivienne telaşla, "Konuşmaya çalışma," dedi.

Uzarak prensin pelerininin eteklerini yakaladı. Prens onun ne yaptığını anlamış gibiydi ve birlikte bir şerit kopardılar. Kan akışını durdurmak için onu kadının boynuna dayadı. Sağlıksız görünüyordu ama hiç yoktan iyiydi.

"Sadece göz kırp." Vivienne kadının mavi bakışlarını tuttu. "Evet için bir kez, hayır için iki kez. Bunu yapabilir misin?"

Ölümlü günlerinden kalma bir alışkanlıkla, yaralı kadın gözlerini bir kez kapatıp yeniden açana kadar nefesini tuttu.

"Güzel," diye mırıldandı. "Acı çektiğini biliyorum ve üzgünüm."

Kadın inledi, bu ses Vivienne'in canını dişlerindeki acıdan daha çok yaktı.

Marius öne doğru eğildi. "Eviniz yakınlarda mı?"

Bir göz kırpması.

"Tamam, güzel." Vivienne kadının samur saçlarından bir tutamı geriye doğru taradı, bir sonraki soruyu sormaya hazırlanırken midesi bulanıyordu. "Bir aileniz var mı?"

Ne görmek istediğinden emin değildi - bir ya da iki göz kırpma.

Kadın gözlerini bir kez kapatmadan önce uzun bir an geçti.

Nedense bu her şeyi daha da kötüleştirdi.

Vivienne'in gözlerinin arkasında bir basınç oluştu ve gözyaşlarını kırıştıracak uzaklaştırdı. "Köyünüzde bir şifacı var mı?"

Yine bir göz kırpma.

Bu iyiye işaretti.

Vivienne başını kaldırıp nefes veren Marius'e baktı.

"Güzel." Prens ses alçaktı ve daha önce duymadığı bir nezaketle doluydu. "Seni geri getirmemizi istiyor musun? Eğer istemiyorsan, senin için işleri kolaylaştırabiliriz. Seni daha rahat ettirebiliriz."

O anladı.

Macera ve tehlike arzulayan ve saçlarını yolmak istemesine neden olan bu adam, bu dünyanın acı ve ıstırapla dolu olduğunu biliyordu.

Vivienne'in kalbi sıkıştı. Belki de prensi yanlış değerlendirdiğini kabul edecek kadar kendini beğenmiş değildi. Hayatın ne kadar karanlık olabileceğini anlamıştı ve bu aynı anda hem olabilecek en iyi hem de en kötü şeydi.

Aralarındaki bu bariyeri korumak şimdi her zamankinden daha zor olacaktı.

O mavi gözler aralarında gezindi ve insan göz kapaklarını indirene kadar sanki bir sonsuzluk geçti.

Sadece bir kere.

"H-ev-ev," diye mırıldandı insan.

Gözyaşları Vivienne'in gözlerinden taşı ve onları durdurmadı. "Tamam," diye fısıldadı sulu bir perdenin ardından. "Seni geri getireceğiz."

Umarım çok geç olmadan onu oraya ulaştırırlar.

Vivienne kadını kaldırmak için uzandı ama Marius ondan önce davrandı. Kolları yaralı kadının etrafını sarmış, bir eli sırtını çevreleyip bezi boynuna dayamış, diğeri de bacaklarının altından dolanmıştı.

"Onu yakaladım," dedi. "Köyünün kokusunu alabiliyor musun?"

Vivienne dudağını çiğnedi. "Olabilir. Bir ."

Yapıldığı geceden beri ona kolay gelen dövüşün aksine, iz sürmek hiçbir zaman güçlü yönlerinden biri olmamıştı.

Yine de deneyecekti. Eğer bu isimsiz kadın onun gözetiminde ölürse, bu ölümün ağırlığını ömrünün sonuna kadar taşıyacaktı.

Kadın seçimini yapmıştı ve Vivienne bunu onurlandırmak için elinden geleni yapacaktı.

Bu düşünce onu ayağa kaldırdı. Gözlerini kapadı ve vampir duyularına odaklanırken derin derin nefes aldı.

Ormanın kokuları içine doldu.

Yeni yağmış karın keskin kokusu.

Kadına ve Marius'a ait bakır kan kokusu. Çam iğneleri.

Her birinin kendine özgü kokusu olan düzinelerce hayvan.

Tüm bunların altında savaşı iki koku vardı. Gözlerini açtı ve doğuya baktı. İlk'e yapılan ölüm kokusu o yönde daha güçlüydü.

Başını batıya doğru çevirdi. Orada, ormanın ötesinde, ruhuna hitap eden kokular vardı.

Taze kan. *Hayat*.

Vivienne'in dudakları küçük bir gülümsemeye dönüştü. "Şu yönde insanlar var." Doğuyu işaret etti. "Çok uzakta olamazlar."

Marius yaralı ölümlüyü kavrayışını düzeltti ve başını salladı. "İyi iş çıkardın."

Onun övgüsü göğsünü ısıttı, ki bu kesinlikle olmamalıydı. Ona karşı bir şeyler hissetmesine izin verilmiyordu. Bunu biliyordu ama bu bilgi ona karşı bir şeyler hissetmesini engellemiyordu, özellikle de maceracı dış görünüşünün altında saklanan nazik ve şefkatli adamı gördüğünden beri.

Aralarına mesafe koyma ihtiyacı duyan Vivienne bir adım uzaklaştı. "Ben Azil'i alayım, sonra gideriz."

Onu güvende tutmakla yükümlü olduğunu kendine hatırlattı. Sen aslında onun çalışanısın.

bu kadardı. başka hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey.

At.

He

psi.

Fırtına hızla üzerlerine çöktü.

İnsan yerleşimi henüz görünür hale gelmişti ki, rüzgâr birdenbire şiddetlendi.

Karla kaplı, beyaz badanalı iki katlı evler arnavut kaldırımli bir avlunun etrafında duruyordu. Köy, üç dağın eteklerindeki bir vadide kurulmuştu. Bacalardan gökyüzüne uzanan parmaklar gibi dumanlar yükseliyordu. Elektrik direklerinde birkaç fener titriyor ve köyün derinliklerinden bir kahkaha yükseliyordu. Bu ses hafif, hoş bir yaşam belirtisiydi.

Bulutlar kalan birkaç yıldızın üzerini örttü ve kar beyaz tabakalar halinde etraflarına yağdı. Rüzgâr uğuldadı ve Azil homurdanarak ön ayaklarını yere vurdu. Sıkıntı içinde kişnedi ve Marius atın tepesinden küfretti. Kollarında yaralı kadınla ata binmişti. İnsan hâlâ hayattaydı ama yaşam iplerine zar zor tutunuyordu.

Vivienne prensle endişeli bir bakış alışverişinde bulundu.

"Dur!" diye seslendi bariton bir ses ormandan. "Oraya kim gidiyor?"

Vivienne sese doğru kayarken ensesindeki tüyler diken diken oldu. Kanatlarını açmış, gelenlere vampir doğasını ilan ediyordu. Eşkıyalarla daha önceki karşılaşmalarının aksine, sürpriz unsuru onların tarafında değildi.

Umarım buna ihtiyaçları olmaz.

Ormandan karanlık şekiller çıktı, yüzleri kar duvarının arkasına gizlenmişti.

Vivienne'in midesi çalkalandı ve damarlarına huzursuzluk doldu. Sorunun tam olarak ne olduğundan emin değildi ve belki de uzun bir gece geçirdiği için aşırı tepki veriyordu ama bir şeyler... ters gidiyordu.

Parmakları iki yanında seğirdi.

"Selamlar," diye seslendi yeni gelenlere.

Uğuldayan rüzgâr tek yanıttı.

"Arkadaşım ve ben," -içinden bir ses krallığın prensinin kendisiyle seyahat ettiğini bilmelerinin akıllıca olmayacağını söylüyordu- "köylülerinizden birini kurtardık. Çok zor durumda ve bir şifacıya ihtiyacı var."

"Bir kadın mı?" Ses şimdi daha yakındı.

"Alyce mi?" diye sordu daha uzaktaki başka bir adam.

Marius'ün kollarındaki kadın, adının söylenmesiyle inledi. Ses yumuşaktı, bir kedi yavrusunun miyavlaması gibiydi.

"Bu o!" diye bağırdı üçüncü bir adam esen rüzgârın üzerinden.

Kısa boylu, tıknaz bir adam onlara doğru ilerledi. Kukuletalı pelerininin ağır kumaşının altında metalik bir şeyin parıltısı Vivienne'in gözüne çarptı ama adam ata yaklaşırken ona iyice bakamadı.

"Onu ben alırım." Kollarını Marius'e doğru uzattı. "Alyce benim baldızım ve dünden beri kayıp. Çocukları endişeden hasta oldular."

Çocuklar.

Bu kelime Vivienne'in zihninde yankılandı ve midesi dibe vurdu. Elbette bu yaralı kadın bir anneydi.

Kaderin acımasız bir cilvesi.

Uzun yaşamı boyunca pek çok şey görmüştü ama onu her zaman diğerlerinden daha fazla rahatsız eden, aklından hiç çıkmayan şey, bu dünyanın özellikle annelere karşı acımasız görünmesiydi.

Vivienne düşüncelerine o kadar dalmıştı ki, prensin Alyce'i ettiğini fark etmedi bile. Adam yaralı kadını göğsüne bastırdı

kar fırtınasının içine doğru kayarken.

Vivienne ancak o zaman diğer adamların ilkiyle birlikte geri çekilmediğini fark etti. Aksine, öncekinden daha gergin görünüyorlardı.

"İsimleriniz ne demiştiniz?" Soru, sol gözünün altındaki morluğun gölgesini seçebileceği kadar yakın olan ilk adamdan geldi.

Vivienne onun ses tonundan mı yoksa fırtına başladığından beri hissettiği huzursuzluktan mı emin değildi ama midesi düğümlendi. Gölgelerle kutsanmış olsaydı, damarlarında kıvranıyor olurlardı.

Kaşlarını kaldırdı. "Aslında yapmadık."

Prens ondan on adım ötede, hâlâ Azil'in tepesinde oturuyordu. Kadını teslim ederken daha da uzaklaşmış mıydı?

Hepsine lanet olsun.

Vivienne gezgin zihninin ve yumuşak kalbinin onu elindeki işten uzaklaştırmasına izin vermişti.

Köylü boğazının arkasından bir ses çıkardı. "Biliyor musun, bu çok ilginç. Adamlarımdan birkaçı bir hafta önce Güney Sınırına doğru yola çıktı. Dün dönmeleri gerekiyordu ama hala dönmediler."

Vivienne'in karnındaki düğümler sıkılaştı ve huzursuzluğu daha da kötüleşti. Cildi bedenine dar geliyordu ve prene doğru bir adım daha attı.

Kayıp köylülerin Hoarfrost Hollow'a giderken karşılaştıkları köylülerle aynı olma ihtimali neydi?

"Ah?" Vivienne, her parçası kılıcına uzanmak istese de rahat görünmeye çalıştı. Bunu yapmadı çünkü aşırı tepki verme ve hiçbir sorun olmama ihtimali vardı. Eğer durum böyleyse, köylüleri ürkütmek istemiyordu. "Bunu duyduğuma üzuldüm."

Kar yağışı artmış gibiydi ve uğuldayan rüzgâr eskisinden daha da şiddetliydi.

"Öyle misin?" diye düşündü adam. Daha da mı yaklaşmıştı? "Çünkü ortadan kaybolmaları ve sonra ikinizin ortaya çıkması son derece şüpheli. Alyce'ye zarar verenin siz olmadığınızı nereden bileceğiz?"

Marius ve Vivienne aynı anda, "Biz ," dediler.

Kendisine yapılanlardan sonra Vivienne asla isteksiz bir Kaynak almazdı. İsteği dışında birinden beslenmeden önce kendini açlıktan bir kabuk haline getirirdi.

"Eminim," dedi adam, ses tonundan onlara inanmadığı açıkça anlaşılıyordu. Elini omzunun üzerinden attı ve Vivienne'in arkasında bir şey hışırdadı. "Alın onları."

"Hayır!" diye bağırdı ve prene doğru koşarken kılıcına uzandı.

Parmakları oymalı kabzanın etrafında kıvrıldı ama silahı çekemeden soğuk ve ağır bir şey başının arkasına çarptı.

Aynı anda Marius haykırdı. Birisi onu Azil'in üzerinden çekip aldı, at binicisini kaybetmenin paniğini yaşıyordu.

Eller boynuna dolanırken Vivienne çığlık attı ve tekmeledi. "Buraya gelmemeliydin, *vampir*."

Göz ucuyla, birinin Marius'un cesedini omzuna atıp köye doğru taşıdığını gördü.

Böyle bir şey olamaz.

Vivienne onu yakalayanın tutuşuna karşı kendini savurdu. Dirseğini geri çarptı ve adam homurdandı.

"Buna pişman olacaksın, kan emici sürtük," diye bir adam.

Eller boynundan kalktı ve o da fırladı. Kar fırtınasına doğru ilerlerken kolları ve bacakları pompalanarak koştu.

Kollar onu sardı ve geriye doğru çekti. Çığlık attı.

"Yakaladım seni," diye alay etti biri.

Onların pençesinde kıvrıldı, kanatları alevlendi. Biri homurdandı ama sonra soğuk metal boynuna dolandı.

Hayır, hayır, hayır.

Vücudu panik haline girerken zaman durmuş gibiydi.

Haykırdı, kanatları sanki hiç var olmamış gibi yok oldu. Sihrini bulmak için kendi uzandı ama sanki boş bir çukura bakıyordu.

Bir hıçkırık boğazını tırmaladı.

Gitti.

Hepsi gitmişti.

Karanlığı, kanatları, hepsi.

Diş etlerinde yuvalanmış dişler olmasa, kendini tamamen ölümlü sanacaktı.

Aman Tanrım.

Keskin bir kılıç Vivienne'in sırtının küçük bir kısmına saplandı.

"Yürü," diye tısladı onu esir alan kişi. "Yoksa hemen şimdi kafanı bedeninden ayırırım."

Isvana ona yardım etti ama o da tam olarak onun istediğini yaptı.

OceanofPDF.com

Tanrıların lanetlediği bir hücre

Silver Marius'un etrafını sarmıştı ama bugün geleceğın uçakları hakkında hiçbir şey rahatlatıcı değildi. Vücudu ürperdi, başı çarptı ve obsidyen bir duvar anılarına çarptı o denediğinde Geleceğı görmeye neden geldiğini hatırlıyordu.

İnledi. Vivienne ile ormandaydı, yaralı kadını köyüne geri götürüyordu ve sonra...

Hiçbir şey.

Ondan sonra olan tek bir şeyi bile hatırlayamıyordu.

Obsidyen duvar pürüzsüzdü; ne kadar dürtülürse dürtülsün, tek bir çatlak bile bulamadı.

Eğilip geleceğın yolunu tutarken kaşları çatıldı. Ona dokunduğı anda zihnini karanlık kapladı. Kara bir sis tüm geleceğı görüş alanından çıkarmıştı ve tek bir şey bile göremiyordu.

"Tuhaf," diye mırıldandı.

O yolu bir kenara fırlattı ve bir sonrakini aldı. Mürekkeple kaplıydı.

Onu atıp bir tane daha aldı. Ve bir tane daha. Her biri

siyah ve boştu.

Aramaya devam etti.

Saatler geçti ve gümüş düzlemleri aramak enerjisini tüketti ama o devam etti.

Ve sonra, başka bir yol daha karanlıktan başka bir şeyle dolduğında, Marius eski bir anının zihninin ön saflarına itilmesiyle soluk soluğa kaldı. Parmakları kasıldı ve boş yolların ne anlama geldiğini anlayınca tökezleyerek geri çekildi.

Kydona ona merhamet et. Eğer haklıysa...

Aman Tanrım.

Hasta olacaktı.

Marius sihrinin son damlalarını kullanarak gümüş düzlemleri geride bıraktı. Normalde saniyeler süren şey saatler gibi geldi ve bir anlığına bedensiz kaldı. Ruhu arada asılı kalmıştı ve her şey çok hafifti.

Ve sonra, her şey bitti.

Kendine döndü, zihni bir kez daha bedenine yerleşti. Soğuk.

Dişleri takırdadı ve tüyleri diken diken oldu. Sanki bir buzdağının üzerine düşmüş gibiydi. Hava buz gibiydi ve yer buzdan yapılmış gibi hissediyordu.

Marius'un midesi çalkalandı ve başı kafatasına çarptı. Gözleri kapalıydı ve onları açması gerekiyordu ama sihrini kullanmaktan çok yorulmuştu. Çok yıpranmıştı.

Baş geriye düştü ve soğuk bir duvara çarptı. Bunun için endişelenmesi gerekirdi. Bir yanı duvarların ormanda işi olmadığını biliyordu ama umursamayacak kadar yorgun ve üşümüştü.

Bu kadar soğuk olabileceğinden haberi bile yoktu, yılın on ayı kar yağan bir yerde yaşadığı için bu bile başlı başına bir başarı sayılırdı.

Aklı başında hiç kimse Sanguis Kalesi'ne sıcak demezdi ama şu anda onun taş duvarlarının içinde olmak için her şeyi yapardı. Koridorları aydınlatan mor Işık Elfi küreleri ısı yaymıyordu ama en azından sıcaklık yanılsaması sağlıyorlardı.

Burada öyle bir şey yoktu.

Baş dönmesi geçene kadar nefes alış verişine odaklandı.

Kollarını kendine sararak ve dişlerinin takırdamasını önlemek için çenesini sıkarak gözlerini zorla açtı.

Dudaklarından bir küfür döküldü ve nefesi önünde bulanıklaştı. Tanrılar adına, geleceğın boş yolları endişe vericiydi ama bu daha da kötüydü.

Karanlık, nemli duvarlar onu üç taraftan çevreliyordu. Beyaz buz parçaları taş zemin boyunca süzölüyordu. Dördüncü bir duvarın olması gereken yerde demir bir kapı vardı. Hiç pencere yoktu ve tek ışık aşağıdan geliyordu.

Koridorda. Köşede küçük, üstü kapalı bir toprak kap duruyordu ve ayaklarının yanına gelişigüzel bir battaniye atılmıştı.

Bir hücre.

Lanet olası bir hücreydi.

"Vivienne?" diye seslendi, sesi kullanılmamaktan çatallaşmıştı. "Beni duyabiliyor musun?"

Hiçbir şey.

Adını tekrar bağırdı. Sessizlik.

Midesinde bir çukur açıldı ve boğazında safra yükseldi.

Kendi başının çaresine bakabileceğini kanıtlamak buraya kadarmış. Hapse atılmıştı ve koruması kayıptı.

Burada, kız kardeşi ve kocası Eleytan tahtını ele geçirmeden önce yaşadığı korkunç koşullarla hiçbir şeyin yarışamayacağını düşünüyordu ama görünüşe göre yanılıyordu.

Tanrılar , bunu Luna'ya nasıl açıklayacaktı?

Bu, See'ye yardımcı olabilirdi. Karanlık değil. Hiçbir şey değil. Marius'un başı geriye düştü ve lanet okudu. Hayatında ilk kez değildi, büyüünün daha güçlü olmasını diledi. Belki daha iyi, daha güçlü bir Servet Elfi olsaydı, bunun olmasını engelleyebilirdi.

Ama bunu durduracak kadar güçlü değildi. Yeterince güçlü değildi.

O yeterli değildi.

Marius'ün gözleri dalgalandı ve ruhu acıdı. Kendini hiç o anki kadar işe yaramaz hissetmemişti. İstese bile şu anda önüne bakamazdı. Büyüsü tükenmişti ve neredeyse ölümlüydü.

Karanlıkta, kırıldı. Göğsü

ağrıyordu.

Ruhu büküldü.

Zayıf, ölümlü bedeni yorgunluktan inledi.

Karanlıkta bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. Onun için, bu durum için ve ne kadar uğraşırsa uğraşsın asla en zayıf vampir kadar bile güçlü olamayacağı gerçeği için düştü.

Zaman akıp gitti.

Marius, parmaklıkların ötesindeki koridordan alçak, mizahsız bir kahkaha gelene kadar dakikalar mı yoksa saatler mi geçtiğinden emin değildi.

"Ah, uyandı."

Ensesindeki tüyler diken diken oldu ve her parçası alarm durumuna geçti. Konuşmacı gizliydi ama buçukluk büyüsünün kalan tortuları damarlarında uyarı halinde dönüyordu.

Marius yumruklarını sıktı ve dengesizce ayağa kalktı. Uzuvarları a rıyor, eklemeleri sertleşiyor ve soğuk tüm varlığına nüfuz ediyordu. Yine de bir şey ona bunun için ayakta durması gerektiğini söylüyordu. Her ne ise.

"Sen de kimsin?" İçinde bulunduğu koşulları göz önünde bulundurarak sesine olabildiğince prens otoritesi kattı. Fazla değildi ama iş görürdü. "Göster kendini."

Sert bir kıkırdama.

İlkinden daha derin bir başka ses ekledi: "Bunu duydun mu Lucien? Sanki parmaklıklar ardında olan de ilmiş gibi *bize* emirler veriyor."

"Duydum, Artie." Lucien kıkır kıkır güldü, sesi sıcaklıktan yoksundu. Marius kahkahayı duymazdan geldi. "Bir yanlışlık olmalı."

"Hayır." Lucien "p"yi patlattı. "Hata yok."

Adam  yle kendinden emin konuşuyordu ki, Marius bir an için Vivienne'le birlikte bir suç işleyip işlemediklerini merak etti. Yine de bu onun yapacağı bir şey gibi görünmüyordu.

"Biz yanlış bir şey yapmadık." Yapmış olsalardı hatırlardı, değil mi? "mi düşünüyorsun?" Konuşmacı, kirli yüzlü, iri yarı bir adamdı.

Sarı saçları ve çarpık burnuyla gölgelerin arasından çıkıp Marius' n hücresinin önüne geldi. Dudakları zalim bir sırtışla kıvrıldı ve kahverengi gözlerinde şiddet parladı.

"Sen," diye tısladı Marius.

Anılar sel gibi geri geldi.

Kar fırtınası, kadının köylülere getirilmesi, öfke, bir adamın onu atından çekmesi.

Bu adam. Lucien'in Artie dediği adam.

Marius ellerini yumruk yaptı, şaşkınlı ı öfkeye dönüştü. "Bunu neden yaptınız? Arkadaşım nerede?"

Hatırladı ı son şey Vivienne'in ormana doğru koştu uydu. Kaçmış mıydı? Belki de yardım alıyordu.

G  s nde umut alevlendi ama Artie başını sallayıp alaycı bir tavırla, "Sen ve s l k dedi in *arkadaşın* soru soracak durumda değilsiniz. ř  anda değil."

Midesindeki  ukur genişledi. "Ne demek istiyorsun?"

"Duruşmanız sırasında kendinizi savunma şansınız olacak." Lucien kaşlarını çatı. "Yine de cinayet için ne tür bir makul savunma yapabileceğinizden emin değilim."

Cinayet.

Bu kelime soğuk hücrede yankılandı ve ayaklarının altındaki zemin kaymış gibi hissetti.

Marius geri çekildi, gözleri irileşmişti. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Beni duydun." Lucien tükürdü, bir topak tükürük Marius'ün yanağına düştü.

Koluyla sildi ve dehşet içinde iki adama baktı. "Anlamıyorum."

İşler nasıl bu hale geldi?

"Anlamıyor," diye alay etti Artie, yüz hatları sertleşmişti. "Gerçekten bu kadar kalın kafalı mısınız? Bir düzine adamımızı öldürüp paçayı kurtarabileceğini mi sandın?"

Lucien küfretti. "İkiniz de katilsiniz." Tanrılar neden bahsediyorlardı?

Marius buzlu parmaklıkları kavradı ve onları dik durmak için kullandı. Parmaklarına soğuk iğneler gibi acı batıyordu ama dayanmaya devam etti.

"Ben..."

"Cesetlerini bu sabah bulduk," dedi Artie. "Onları vampir öldürdü."

Korku Marius'ün midesini kavradı ve içinden bir titreme geçti. Haydutların bu köyden gelme ihtimali neydi?

Marius'un birçok hatasının ağırlığı üzerine çökmüş, nefesini kesmişti.

"Nefsi müdafaaydı," diye mırıldandı. "Cinayet değil."

Sesinin sessiz olduğunu sanıyordu ama iki adam da dönüp ona baktı.

Lanet olsun.

Bunu da hataları listesine ekleyin.

"Demek neden bahsettiğimizi biliyorsun." Lucien muzaffer bir edayla gülümsedi. "Güzel. Üç gece sonra yargılanacaksın. Kısa bir süreç olmalı."

Artie, "Bana suçunu kabul etmiş gibi geldi," diye onayladı.

Marius buzlu parmaklıkları salladı, çingirakları zindanda yankılandı. "Hayır, bunu yapamazsın."

Cinayet.

Bu kelime zihninde bir zil sesi gibi yankılanıyordu. Bunun asla olmaması gerekiyordu.

"Sizi temin ederim, yapabiliriz ve yapacağız da," dedi Lucien. Gümüş düzlemlerin karanlık olmasının nedeni buydu.

Marius bundan daha önce de şüphelenmişti ama bu onu doğruladı. Servet Elfleri kendi ölümlerini göremezlerdi, bu da bir şeyler büyük ölçüde değişmezse, birkaç gün içinde bir geleceği olmayacağı anlamına geliyordu.

Alnında boncuk boncuk ter vardı ve yutkundu.

"Lütfen, size yalvarıyorum, krala bir mesaj gönderin." Marius yalvardığını umursamadan gözlerini büyüttü. "Bunu duymak isteyecektir."

"Kral mı?" Artie arkadaşına dirsek atarak güldü. "Bunu hayal edin. *Kral* kuzeydeki iki katil hakkında bir şeyler duymak isteyecektir."

"Öyle!" Marius parmaklıkları tekrar sallayarak itiraz etti. "Lütfen!"

Devam eden çığlıklarını duymazdan gelerek arkalarını dönüp uzaklaşırken verdikleri tek tepki kahkahalar oldu.

SOĞUK ve Marius'ün artan açlık sancıları arasında, zaman acı verici bir yavaşlıkla geçti.

İki adam gittikten sonra koridor boş kaldı. Önce bağırdı, ancak bunun beyhude bir çaba olduğunu anlayınca durdu. Soğuk daha da kötüleşmişti ve ona verdikleri eski püskü battaniye bile soğuğu engelleyemiyordu.

Kulaklarına bir ayak sesi gelene kadar saatler mi yoksa bütün bir gün mü geçtiğinden emin değildi. Yerde oturduğu yerden doğruldu ve koridorun aşağısından gelen ayak sesleriyle parmaklıklara tutundu.

"Alo?" diye seslendi, sesi kullanılmamaktan boğuklaşmıştı. Yanıt gelmedi ama ayak sesleri daha da yükseldi.

Marius yüzünü parmaklıklara dayamış, koridordan aşağı bakıyordu.

Onlu yaşlarının sonlarında genç bir kadın ona yaklaştı. Koyu mavi bir elbisenin üzerine beyaz bir önlük giymiş, kahverengi saçlarını topuz yapmış ve omuzlarına kürklü bir pelerin asmıştı. Koridorda yürürken çizmeleri tıkırdıyor, parmaklarıyla içinde bir fincan, bir kâse ve bir dilim ekmek bulunan tahta bir tepsiyi tutuyordu.

Hücresinin önünde durdu, tepsiyi demir parmaklıklardaki bir çatlaktan geçirdi. Ağzı bir çizgi halinde kıstırılmıştı ve ona bakmayı reddetti.

Marius tepsiyi tuttu ama . "Bekle." Sanki Marius ona bağırmış gibi sıçradı.

İçinden küfrederek sesini yumuşattı. "Özür dilerim. Seni korkutmak istememiştim."

Kadının bakışları yere yapışmıştı ama hâlâ orada olduğunu görünce devam etmesi gerektiğini düşündü.

"Adın ne senin?" Marius sessizce sordu.

En ufak bir esintide düşmeye hazır bir sonbahar yaprağı gibi titriyordu. Dudağı titredi ve gözlerinin dibinde yaşlar toplandı.

Tanrılar aşkına, ona onun hakkında ne söylemişlerdi? "Lütfen," diye mırıldandı. "Benim adım Marius."

Parmakları tepsinin etrafında gevşedi ve bir adım geri gitti. Sonra bir adım daha. Lanet olsun.

"Seninle konuşamam." Sanki ona sırtını dönmekten korkuyormuş gibi geriye doğru yürüdü. "Babam dedi ki-"

Elindeki tek fırsatın kaçmakta olduğunu hisseden Marius ihtiyatı bir kenara bırakarak, "Sadece bir mesaj göndermeni istiyorum," diye geveledi.

Genç kadın durdu; geri çekilişi bir an için durakladı. "Tek istediğim bu," diye ekledi aceleyle.

Elleri iki yanında büküldü. "Bir mesaj mı?"

Kızın çığlık atarak kaçmadığını görünce devam etti: "Evet, sadece bir tane, Sanguis Kalesi'ne."

Kraliyet ailesi, öncelikli görevleri Eleyta'ya mesaj iletmek olan yüzlerce kuzgun değiştirici ve diğer gece yaratıklarını istihdam ediyordu. Umarım yakınlarda böyle bir haberci görevlendirilmiştir.

"Kaleye mi?" Solgunlaştı ve başını salladı. "I-"

"Lütfen." Marius çaresizliğin sesine sızmasından nefret ediyordu ama elinde değildi. "Yardıma ihtiyacım var."

"Ben-"

Parmaklıkları kavradı. "Seni temin ederim, bana yardım ettiğin için kral seni cömertçe ödüllendirecek."

Kuzey köylerinde hayat zordu. Marius'un eniştesi ve kız kardeşi bunu kolaylaştırmak için ellerinden geleni yapıyorlardı ama sert hava koşulları ya da kuzeylileri kıtanın geri kalanından ayıran mesafe konusunda yapabilecekleri hiçbir şey yoktu.

Kadın nefesini tuttu. Yüz hatları yumuşadı ve kahverengi gözleri ilk kez onunkilerle buluşmak üzere yükseldi. Dudağını ısırıldı. "Ödeyecek mi?"

"Evet." Marius, kral ve kraliçenin ona yardım etmek için her şeyi yapmaya hazır olduklarından emindi. Kız kardeşinin ona olan sevgisinden bir an bile şüphe etmemişti.

Kadın çenesini eğmeden önce uzun bir süre dudağını çiğnedi. "Deneyeceğim," diye fısıldadı. "Söz veremem ama deneyeceğim."

Hiç yoktan iyiydi.

Nefes vererek parmaklıklardaki tutuşunu gevşetti. "Teşekkür ederim. Söylemeni istediğim şey şu."

Yavaşça konuştu, kelimelerini özenle seçti. Bunu yapmak için tek bir şansı vardı ve bunu mahvetmek istemiyordu.

Mesajı iki kez tekrarladıktan sonra geri . "Gitmem gerekiyor. Eğer oyalanırsam babam şüphelenecek."

Marius, kadın giderken ona baktı, ancak tekrar yalnız kaldığında yere çöktü. Bayat ekmeği kemirdi, zar zor tadına bakarken, kadının mesajı iletebilmesi için hararetle dua etti.

Tek umutlarının o olduğunu düşünmeden edemiyordu.

Karanlık Kişileştirildi

F Vivienne'in diş etlerinde öfke dolaşıyor, midesine kramplar giriyor ve açlık midesinde bir çukur oluşturunuyordu. Buraya yerleştirildiğinden beri ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi, ama ona saplanan hançerlere bakılırsa

bağırsak, ona yemek yemediğini hatırlatarak, günler olmasa saatler olmuştu.

Yalnızdı.

İnsanların onu attığı bu kara çukuru fareler bile ziyaret etmiyordu. Hâlâ hayatta olduğunu bilmesinin tek nedeni, ruhunun derinliklerinde yaşayan karanlık canavarın sürekli gümbürtüsü ve yakınlarda bir yerde sürekli damlayan, *damlayan, damlayan* suydur.

Burada ışık yoktu. Vampir görüşü bile bu her şeyi tüketen karanlığa denk değildi.

En azından diğer duyuları hâlâ yerindeydi.

Acı, soğuk hava taze kar tadındaydı. Altında ince, kaygan bir buz tabakasıyla kaplı soğuk, pürüzsüz taşlar vardı. Oyuklar duvarlar boyunca uzanıyordu, sanki birileri burada geçirdikleri günlerin çetelesini tutuyormuş gibi metodik düz çizgiler.

Kanatları gitmişti. Soğuk tasma hâlâ boynundaydı ve büyü yapmasını engelliyordu.

Prohiberis.

Her zaman hayal ettiği kadar korkunçtu.

İlk uyandığında, yakınlarda olup olmadığını merak ederek prence seslenmişti. Tamamen yalnız olduğunu fark etmesi uzun sürmemişti.

O zamandan bu yana uzun zaman geçti.

Ölüm onun için geliyordu. Eğer insan köylülerin elinden değilse, ki şu anda öyle görünüyor, o zaman kralın elinden olacaktı.

onun suçu.

Bu noktada Vivienne ölümden kaçmayı bırakmıştı.

Belki de ölmek sonsuza kadar hayatta kalmaktan daha iyi olurdu. İlk uyandığından beri geçen saatler boyunca, İlk'le olan korkunç karşılaşmalarını sayısız kez tekrarlamıştı. Kadim vampir, Vivienne'in daha önce hiç görmediği türden bir çılgınlığın pençesine düşmüştü.

Eğer binlerce yıl yaşayan vampirlerin başına gelen buysa, bunun bir parçası olmak istemiyordu.

Belki de bu hayatı bir sonraki hayat için terk etmenin zamanı gelmişti. Belki de.

Vivienne'in başının üzerinde bir tutam akkor gümüş ışık parlıyordu.

Bu güzel manzara karşısında kesik kesik bir nefes verdi, yanakları nemlendi. Sırtını taş duvara dayayarak boynunu büktü ve ışığa baktı.

Çok geçmeden yukarıdan karanlık bir kahkaha geldi. Gözyaşlarını silen ve başına geleceklere karşı kendini hazırlayan Vivienne, taş tahtaya sürtünürken bakışlarını küçük ışık şeridinde tuttu.

Bir örtü kaldırılmıştı ve ay ışığı onun üzerinde parlıyordu.

O daha manzaranın değerini anlayamadan, farklı yaşlardaki üç adam yukarıdan ona baktı. Gümüş rengi vücutlarını çiziyor ve etrafındaki taşları aydınlatıyordu.

Hapishanesinin kuru bir kuyu olduğunu fark ettiğinde midesi bulandı. En azından çevresi şimdi korkunç bir şekilde anlamlıydı.

Onu tutsak edenler, yaklaşık on beş metre yukarısında, kenara doğru eğilmişlerdi. Kokularına bakılırsa üçü de insandı. Vivienne'in onların dost canlısı olabileceğine dair beslediği tüm umutlar, düşmanca yüz ifadelerini gördüğünde yok oldu.

Ayağa kalkmak, karşı koymak ve kendisini bırakmaları için bağırarak istedi ama buna iyi bir tepki vereceklerini sanmıyordu.

Belki de zararsız görünmek en doğru yoldu. Denemeye değerdi.

Kollarını bacaklarına dolayan Vivienne, birkaç damla gözyaşının yanaklarından aşağı süzülmesini diledi. Mümkün olduğunca küçük görünmeye çalışarak omuzlarını kıvırdı ve omurgasını büktü.

Dudaklarından bir inilti kaçtı. "Lütfen, bana yardım edin."

Kelimeler zar zor duyulabiliyordu ve onları kuru ağzından çıkarırken canı yanıyormuş gibi yapmadı. Dişlerindeki ağrı katlandı ve titredi.

Üçlünün en genci, kısa siyah saçlı ve yüzü kir içinde bir genç kaşlarını çattı.

"Tehlikeli görünmüyor," dedi, sanki bir kolunu onun için indirecekmiş gibi kayarak. "Belki de-"

Bir el koluna vurarak onu uzaklaştırdı ve hayatında hiç gülümsememiş gibi görünen tuzlu ve biberli saçlı adam gence ters ters baktı.

"İşte seni böyle yakalıyorlar, evlat," diye alay etti, sesi ince ve kısıktı. "Vampirler canavardır, hem de hepsi. Aksini düşünmen için seni kandırmalarına asla izin verme."

Lanet olsun. Belki de zayıf görünmek doğru bir hareket tarzı değildi. Ne yazık ki, başka bir sürü alternatif de yoktu. Prohiberis kanatlarını kapatıyordu ve dışarı tırmanamazdı. Taşlar bunun için çok kaygandı.

Vivienne gözlerini büyüterek en genç adama baktı. "Lütfen. Arkadaşım nerede?"

Üç adamdan en yaşlısı alay etti ve gözleri maskesiz bir nefretle parladı. "Onun için endişelenme. Yakında onu göreceksin."

Ses tonunda rahatlatıcı hiçbir şey yoktu ve Vivienne ürperdi.

"Ne demek istiyorsun?" Ensesinden soğuk terler boşandı. "Onu ne zaman göreceğim?"

"Çok yakında," diye alay etti en yaşlı adam küçük siyah bir çanta çıkarırken. İçine uzandı ve bir avuç dolusu ışıltılı toz çıkardı. "Uslu bir vampir ol ve kıpırdama."

Hava değişti ve en yaşlı adam tehditkâr bir şekilde kıs kıs gülerken gözlerinde neredeyse manik bir parıltı vardı. Vivienne'in nefesi boğazında düğümlendi ve beliren üç insan birdenbire az önce olduklarından çok daha tehlikeli görünmeye başladı.

"Lütfen, yapma-" derken ne için yalvardığından bile emin değildi.

Kıkırdadı ve toza üfledi. Gümüş ve siyah parıltılı parçacıklar düşerek Vivienne'in üzerine yağdı. Kan donduran bir çılgılık Vivienne'in kulaklarını doldurdu. Çılgılığın kendisinden geldiğini fark etmesi bir anını aldı.

Ateş onu sardı.

Tozun değdiği her yer alev almış gibi hissediyordu. Görüşünü siyah noktalar doldurdu. Ciğerleri daha sıkı, daha sıkı, daha sıkı sıkıştı. Tozu temizlemeye çalıştı ama çok fazla toz vardı. Gözyaşları yanaklarından aşağı döküldü ve acı daha da kötüleştikçe ağladı.

Kahkahalar havayı doldurdu, sesler onun çığlıklarıyla korkunç bir uyum içinde karıştı.

Birinin kuyuya bir merdiven indirdiğinin hayal meyal farkındaydı ama bırakın karşı koymayı, acıdan zorlukla nefes alabiliyordu.

İnsanlardan biri güldü, "Artık o kadar da tehlikeli değilsin, değil mi?"

Şakağına bir şey çarptı ve baş aşağı karanlığa yuvarlandı.

TÜM TANRILARA ŞÜKÜRLER OLSUN, yanma hissi azaldı ve Vivienne'in aklı başına geldi. Yine de iyi şanssı burada sona erdi, çünkü gözlerini açtı ve çevresini inceledi.

Aklından yüzlerce lanet geçti, her biri bir öncekinden daha kötüydü. Oh, Tanrım.

Bu, Vivienne'in Yapım'dan bu yana kendini içinde bulduğu durumların açık ara en kötüsüydü.

Bu bir şey ifade ediyordu çünkü birkaç on yıl önce, Eleyta'nın kayıtlara geçen en kötü kışlarından biri sırasında uzak bir kuzey karakolunda görevlendirilmişti. Kar fırtınası şiddetlenirken bir ay boyunca tek başına kalmış ve bu yalnızlık onu neredeyse deliliğe sürüklemişti.

Bu, yaz tatili gibi görünmesini sağladı.

Elleri başının üzerinde acı verecek kadar gerilmişti. Etraflarına kalın bir ip sarılmış ve bir direğe bağlanmıştı. Prohiberis tasmaı hâlâ boynundaydı ve karda diz çökmüştü. Ağzını bir kumaş tıkamıştı, kumaş o kadar sıkıydı ki ağzının köşelerini kesiyordu. Gözyaşları gözlerine batıyor ve boş midesi dipsiz bir kuyu gibi hissediyordu.

Ay dolunaydı ve kar pırıl pırıl elmaslar gibi yağıyor, üzerinde diz çöktüğü kaldırım taşlarını örtüyordu. Eğer ölüm tepesinde dolaşıyor olmasaydı, bu manzarayı resmetmeyi çok isterdi.

Fısıldaşan bir insan kalabalığı etrafını sarmış, etrafını görmesini engellemiştir. Birkaç kadın olmasına rağmen kalabalık neredeyse sadece erkeklerden oluşuyordu. Annelerinin göğsüne bağlanmış birkaç bebek dışında hiç çocuk yoktu.

Neredeyse yüz ölümlü vardı ve her biri ona gizlenemez bir nefretle bakıyordu. Kendi aralarında fısıldaşıyorlardı, sesleri bir insanın duyamayacağı kadar kısık.

Ne yazık ki Vivienne insan değildi ve onların ağızlarından dökülen kezzapları duymakta bir sakınca görmüyordu. Eğer bu kadar aç olmasaydı, muhtemelen ağlardı. Hal böyle olunca gözleri yandı.

Bir kişi ona kan emici bir sülük dedi. Bir diğeri ise hiç Made olmasaydı daha iyi olurdu yorumunda bulundu. Üçüncüsü onu lanetledi ve mezarında dans edeceklerini söyledi.

Bu nefret dolu sözler onu tanımayan insanlardan geliyordu. Vampir türüne karşı duydukları tiksinti milyonlarca karınca gibi derisinin üzerinde geziniyordu. Onlar kötü niyetli sözlerini yayarken saatler geçmiş gibi hissetti, ancak muhtemelen sadece birkaç dakikaydı.

Bir süre sonra kalabalık yer değiştirdi ve çevresini daha fazla gözler önüne serdi.

Köy meydanındaydı, kuyudan biraz daha yukarıdaydı. Kırk metre önünde ahşap bir platform duruyordu ve dört adam iki boş sandalyeyi üzerine sürüklüyordu.

Sonra sağ tarafına baktı. Vivienne'in midesi çalkalandı ve boğazında safra birikti.

Birkaç metre ötede başka bir direk duruyordu ve boş değildi.

Marius'ün kolları uzanmıştı, bilekleri onunki gibi bağlıydı ve göğsü zorlukla aldığı nefeslerle inip kalkıyordu. Titriyordu, başı omuzlarının arasında asılı duruyordu ve teni normalden çok daha solgundu. Bir tıkaç konuşmasını engelliyordu ama onunki kadar sıkı görünmüyordu.

Onun dikkatini çekmeye çalışarak tısladı.

Prens başı yavaşça ona doğru döndü, kahverengi gözleri büyüdü. Günlerdir uyumamış gibi görünüyordu.

"Özür dilerim Viv," diye fısıldadı bezin etrafından, sesi sert ve kırık. "Bu... benim... hatam."

Bir öksürükle kesildi, ses göğsünü tıkırdattı. Onun hatası mıydı?

Belki de başlangıçta, onu bu lanetli keşif gezisine sürüklediğinde, bu doğrudu. Ama sonunda, ona karşı sorumlu olan oydu.

onu güvende tutmak için. Dikkatinin dağılmasına izin vermiş ve insanları tehdit olarak değerlendirmekte başarısız olmuştu.

şimdi, düşman bir insan köyünün ortasında direklerle bağlanmışlardı.

Bu onun taşıyacağı bir yük değildi. Başını salladı ve ne söylemeye çalıştığını anlamasını umarak gözlerini açtı.

Bu onun hatasıydı. Tüm suçu üzerine almıştı. *Onu* hayal kırıklığına uğratmıştı.

Belki de boynuna geçirilen prohiberis tasmaını hak etmişti. Uygun bir ceza gibi görünüyordu.

Utancının derinliklerinde kaybolan Vivienne, fısıltılar kesilene kadar bakışlarını yere dikti. Sessizlik meydanı kapladı ve hava yoğunlaştı.

Kalabalık onun ve prensin iki iki gruba ayrılırken omuzları gerildi.

Ağır krk astarlı pelerinler, altın saatler ve ay ışığında parıldıyan gümüş zincirlerle süslenmiş iki adam ahşap platforma tırmandı. Biri otururken diğeri kenara doğru ilerledi ve topluluğa baktı.

"Winterwood halkı." Sesi sessiz meydanda gürledi. "Bildiğiniz gibi, geçtiğimiz hafta büyük bir kayıp yaşadık. Aramızdan bazıları kardeşlerini kaybetti. Kocalarını. Oğullarını."

Kalabalıktan boğuk ağlama sesleri geliyordu. Bir kadın eşarbyla ağzını kapattı ve yüzünü komşusunun omzuna gömdü.

"Evet, Marie. Kocan için ağla. Oğlun için." Adam parmağı titreyerek Marius ve Vivienne'i işaret etti. "Adamlarının bir daha eşiğinden geçmemesinin nedeni *onlar*. Lucille, Gerome'un ölümü onların suçu."

Kalabalıktan bir hııkırık geldi.

"Philippe, baban onlar yüzünden öldü." "ldrn onları!" Vivienne'in solundan bir ses geldi.

"Katillere lm!"

"Halkımızın intikamını al!"

Etraftan daha fazla kan çığlığı geliyordu. Her biri bir öncekinden daha aresizdi.

Vivienne umutsuzca bağlarını çekiştirdi. Sıkıca tuttular.

Kana susamışlık havayı doldururken başı çarpıyor ve midesi bulanıyordu. Başarısız olmuştu ve şimdi...

Ölüm buradaydı.

Vivienne ürperdi, başını kaldırdı ve prensin bakışlarını aradı.

Özür dilerim, diye düşündü.

Bunların olmasına asla izin vermemeliydi.

Sonunda çığlıklar kesildi ve sahnedeki adam gülümsedi. "İntikamınızı alacaksınız ama sabırlı olmalısınız. Ne de olsa takip etmemiz gereken bir yargı... süreci var."

Sözleri her şeyin adil bir şekilde ilerleyeceği izlenimini veriyordu ama kız onun söylediklerinin alt tonunu duydu.

Bu gece burada adil bir yargılama olmayacaktı. Masumiyetlerini savunma şansları olmayacak. Pek sayılmaz. Kendilerini savunmalarına izin verilse bile, bunun bir önemi olmayacaktı.

Bu insanlar kan istiyordu ve bunu şimdi istiyorlardı.

Konuşmacı devam etti ve insanları çılgına çevirdi. Vivienne onun sözlerine neredeyse hiç dikkat etmedi, umutsuzca kendini bağlardan kurtarmaya çalışıyordu.

Kendisi için endişelenmiyordu, ölüm bu gece onun için geliyordu. Ama dikkatini yeterince dağıtabilirse, Marius kaçabilirdi.

Genç ve güçlüydü. Şüphesiz bu kana susamış insanlardan, kaleye dönmesine yardım edecek insanları bulacak kadar uzun süre kaçabilirdi.

Vivienne kalabalığı görmezden geldi ve gözlerini prene dikerek planını elinden geldiğince iyi aktarmaya çalıştı. Gözleri irileşti ve bağlarını çekiştirmeye başladı. Ellerinin etrafındaki deri parlak kırmızıydı, etraflarına yağan beyaz karla aralarındaki fark çok belirgindi.

İkinci adam bir tokmak çıkararak sandalyesinin yan tarafına vurdu.

Thwack, thwack, thwack.

Kalabalık sessizleşti ve o da sandalyesinden kalkarak öne doğru bir adım attı.

"Öldürülen yurttaşlarımızın cesetleri birkaç gün önce bulundu." Durakladı ve kalabalığın soluk soluğa kalmasına izin verdi. "Uygun bir şekilde gömülmeleri için evlerine getiriliyorlar, ancak tüm kanıtlar suçluların bu ikisi olduğunu gösteriyor. Boyunları parçalanmış ve kanlı bir şekilde ölmüşler."

Bir kadın bayıldı.

Diğerleri çığlık attı ve küfürler savurdu.

Vivienne kurtulmak için iki kat daha fazla çalıştı. Başparmaklarını kırmak zorunda kalsa bile, çekeceği acıya değecekti. Tek istediği, bu nefret dolu insanlar onu öldürmeden önce prensi kurtarmaktı.

Planını uygulamak için en uygun anı beklemeye o kadar odaklanmıştı ki, platformun dibinde biriken karanlık bulutları neredeyse kaçıırıyordu.

Neredeyse.

Ama onları gördü ve kalp atışları hızlandı. Nefesi boğazında düğümlendi ve elleri kayganlaştı.

İnsanların hiçbiri yeni gölgeleri fark etmemiş gibiydi. Hepsi, eğer etraflarından yükselen tezahüratlar bir gösterge ise, az önce kendilerini suçlu ilan eden adamlara odaklanmıştı.

Kendilerini savunmak için çok fazla.

Vivienne başını kaldırıp bakmaya zahmet etmedi, gölgeler mürekkep gibi bir hiçlik havuzuna dönüşene kadar katılaştı.

Birisi ona küfürler yağdırdı. Gözünü kırpmadı.

Dünya sarsılmaya başlasa ve göklerden yıldızlar düşse bile, gözlerini önünde gelişen sahneden ayırmazdı.

Yapıldığı geceden beri ruhunda ikamet eden karanlık, güç olarak şarkı söylüyordu - bir göz açıp kapayıncaya kadar ölüm getirebilecek gerçek, güç - meydana adım attı.

Gölgeler vampir çiftinin etrafında dalgalanıyordu.

Biri diğerinden çok daha uzundu; elleri birleşmişti ve onlardan bir güç ve şiddet aurası yayılıyordu.

Bunlar sadece gecenin yaratıkları değildi.

Onlar karanlığın kişileştirilmiş haliydi.

Ülkedeki en güçlü varlıklar.

Alınlarında taçlar vardı ama ikisi de kraliyet nişanına ihtiyaç duymuyordu.

Devasa gece yarısı kanatları sırtlarından sarkıyordu ve varlıkları ışığı uzaklaştırdıkça gece havası karanlıkla parıldıyordu.

Onlar gecenin, gücün ve kuvvetin ta kendisiydi.

Vivienne nefes verdi, ışık şeridini gördüğünden beri ilk kez omuzları gevşedi. Buraya nasıl geldiklerini bilmiyordu ve açıkçası umurunda da değildi.

Kral ve kraliçe gelmişti.

Kraliyet ailesi bir an için kıpırdamadan durdu, karanlık bakışları kalabalığın üzerinde gezindi.

Sonra birinin nefesi kesildi.

Birkaç dakika öncesine kadar kana susamışlık ateşiyile dolu olan hava değışti. Köyün üzerine sessizlik çöktü ve Vivienne'in duyularını belirgin bir korku kokusu kapladı.

Kraliyet ailesinin arkasından daha fazla gölge aktı ve birkaç dakika sonra karanlıktan iki vampir daha çıktı. Kralın casus şefi Phyrre ve Vivienne'in tanımadığı başka bir vampir.

Kralın gözleri karardı, dişleri parladı ve kulakları sağır eden bir *kükreme* meydana yankılandı.

Vivienne direğe yaslandı.

Tanrılara şükürler olsun; prens güvende olacaktı.

OceanofPDF.com

Onlar karanlıktı.

W İnsanlar birkaç saat önce Marius'u hapishaneden çıkardıklarında, bunun sonu olduğunu biliyordu.

Dün ateşle uyandığından beri ölüm ona doğru yaklaşıyordu. Bir an, diri diri yanıyormuş gibi hissetti. Sonra, o kadar üşüyordu ki, sanki tüm vücudu buzun içindeydi.

İlk gün Marius'e yemek getiren kız bir daha geri dönmedi ve onun yerine başka kimse gelmedi. Ta ki alaycı bir çift adam ortaya onu hapishaneden dışarı sürükleyene kadar. Mücadele etti, ama ateş ve gıdasızlık onu öylesine zayıflatmıştı ki, yumrukları ve tekmeleri bir fark yaratmadı.

İkili ağzını tıkamış, onu kazığa bağlamış ve Vivienne'in bilinçsiz bedenini yakındaki bir kuyudan çıkarırken onu izlemeye zorlamıştı. Korumasına yaptıkları zulüm ve ona söyledikleri sözler o kadar aşağılıktı ki, o gece öleceklerini biliyordu.

Beklendiği gibi, duruşma adaletle alay etmekten başka bir şey değildi.

Marius köylüleri dinlemiyor, tanrılarla arasını düzeltmek için zaman ayırıyordu. Luna'nın onun ölümünü kabullenmesi ve ölümü için kendini suçlamaması için dua etti. Sahnenin yakınında gölgeler belirdiğinde onurlu bir şekilde ölmeye hazırlanıyordu.

Çoğu insan bu kara bulutlardan korkardı ama o korkmazdı. Gördüğü manzara karşısında kalbine huzur yerleşti.

Kız kardeşi ve kocası Boşluk'tan çıkarken başını kaldırdı ve dudakları yukarı doğru seğirdi.

Kraliyet vampirleri geldiğinde zaman yavaşladı... ya da belki de sadece sahip oldukları güce boyun eğiyordu. Eleyta'nın kral ve kraliçesi

karanlıktı ve karanlık onlardı. Onların nerede bittiğini ve gecenin nerede başladığını söylemek neredeyse imkânsızdı.

Meydanı sessizlik kapladı.

Daha fazla gölge belirdi ve Boşluk'tan iki vampir daha çıktı. Sebastian'ın iki casusu Victor ve Phyrre kraliyet mensuplarının arkasında duruyordu.

Ve sonra, Sebastian *kükredi*. Ses öfke, güç ve ölümdü. Gecenin gücüyle aşılarmıştı, onu duyan herkese bir uyarı niteliğindeydi.

Vampirlerin kralının önünde eğilin.

Bu ses Marius'un tüylerini diken diken etti ve ayağa düşüp kraliyet ailesine hayatı için yalvarma isteğiyle savaştı.

Karanlık, kral ve kraliçeden dalga dalga yayıldı. Gölgele meydanı kaplayarak ışığın hatırasını bile yok etti.

Zaman normal hızına dönerken kaos çöktü. Köylüler çığlık attı.

Biri ağladı. Bir

başkası bağırdı.

Homurdanmala

r.

Bir çığlık.

Marius artık göremiyordu ama birinin bağlarını çekiştirdiğini hissediyordu. Bir bıçağın ipi keserken çıkardığı ses kulaklarına ulaştı ve ardından yırtıldı.

Soğuk bir el koluna yapıştı.

"Konuşacak çok şeyimiz var kardeşim." Luna'nın sesi keskindi ve bu sesle midesi bulandı.

Genellikle onunla nezaketle, ilgiyle ve sevgiyle konuşurdu. Onunla en son ne zaman öfkeyle konuştuğunu hatırlayamıyordu.

Bu sadece her kelimesine sinen öfkenin canını daha da yakmasına neden oldu.

Sorun şu ki, Marius Luna'nın öfkesine şaşırarmıştı. Bunu hak etmişti. Ona kızgın olmasından nefret ediyordu, ama bundan da öte, onu kurtarmak zorunda kalmasından nefret ediyordu.

Çaresiz.

Bir kez daha çaresizdi. Bu dünyadaki en kötü duyguydu. Vahşi bir vampiri bile tek başına durduramıyordu.

Neden bir Ölüm ya da Toprak Elfi olarak doğmamıştı? En azından o zaman kendini savunmak için büyüsünü kullanabilirdi. Eğer öyle olsaydı, bu duruma asla düşmezdi.

Onun yerine, çoğu zaman işe yaramayan Servet Elfi büyüsiyle baş başa kalmıştı.

Luna onun kolunu çekti ve karanlıkta onu takip ederken bir şeye takılıp tökezledi.

Yetersizliklerinin bir kanıtı daha.

İlk macerasının böylesine korkunç bir şekilde sona ereceğini hiç düşünmemişti. Boğazı düğümlendi ve uzuvları utançtan ağırlaştı. Yıllarca eğitim almış ve büyüü üzerinde saatlerce çalışmıştı, hepsi böylesine muhteşem bir şekilde başarısız olmak içindi.

Her şey bir hiç uğrunaydı ve şimdi yenilgiyi kabul etmenin zamanı gelmişti.

"Onu yakaladım." Kralın sesi önlerinden geliyordu, her kelimesine karanlığın notaları sinmişti. "Phyrra bununla ilgilenecek. Gidelim, sevgilim."

Kraliçe cevap vermedi ama Marius'ün kolunu sıkıca kavradı. Dünya dönerken bir nefes çekti. Çılgılık atan köylüler kayboldu ve hava soğudu. Sessizlik onları sardı ve kimse konuşmadı. Marius şu anda sözcükler bulabileceğinden bile emin değildi.

Başarısızlığının ağırlığı onu aşağı, aşağı, aşağı bastırdı.

Arkasında kralın varlığını hissetti ama onu göremedi. Boşluk'ta hem ışık hem de yaşam yoktu.

Midesi çalkalanıyor, bu korkunç seyahat şeklini protesto ediyordu.

Başarısız oldun.

Bu sözler Marius'ün zihninde yankılandı, ta ki duyabildiği tek şey onlar olana kadar. Zihnini, bedenini ve ruhunu sardılar.

Gölgeler kaybolmadan ve Boşluk'tan dışarı adım atmadan önce ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi.

Tanıdık, soğuk taş ayaklarının altındaydı. Karanlığın yerini parlayan mor küreler almıştı. Duvarlardaki çatlaklardan soğuk hava akıyor, rüzgâr uğulduyor ve birbirinin eşi iki siyah taht, bir kürsünün üzerinde şeref yerinde duruyordu.

Marius doğrulur doğrulmaz Luna onun elini bıraktı. Kanatlarını geri çekti ve bakışları Marius'ünkilerden hiç ayrılmadan uzaklaştı.

Marius o gece ilk kez kız kardeşine iyice bakabildi.

Her zaman giydiği elbiseler yerine, gece yarısı dövüş derileri giymişti. Deriler vücudunu sarıyor, kahverengi saçları hafif dalgalar halinde düşerek yüzünü çerçeveliyordu.

Siyah tacı alnına yaslanmıştı, elmacık kemikleri sertti ve gözleri...

Marius nefesini içine çekti ve tökezleyerek geri çekildi. Kız kardeşinin siyah gözlerini bir acı okyanusu doldurdu. Bunu o yapmıştı. Onu incitmişti.

Onun bakışlarını tutarak, acısını gizlemedi. Onun her şeyi görmesine izin verdi ve tanrılar adına, kalbine saplanacak bir bıçak daha az acı verirdi.

Buna uzun süre dayanamadı. Birkaç saniye sonra, bir korkak gibi başını çevirdi ve eniştesini inceledi.

Karısı gibi kral da savaşçı derisi giymişti. Kanatları hâlâ dışarıdaydı, gölgeler bacaklarının etrafında kıvrılıyordu ve karanlık ondan yayılıyordu.

O da Marius'e bakıyordu.

Kraliçenin acı dolu bakışlarının aksine, Sebastian'ın obsidyen gözleri öfkeyle dolup taşıyordu.

Kral yalnız değildi. Yumruğu Vivienne'in ensesinde sıkılıydı ve onu gecenin güçlü bir yarattığı değil de bir bez bebekmiş gibi tutuyordu. Gölgele Vivienne'in ellerini önünde birbirine bağlamıştı ve Vivienne ayakları yerde sürünerek kralın yanında gevşek bir şekilde asılı duruyordu. Hayatta olduğuna dair tek işaret solgun, kirden lekelenmiş yanağından süzülen tek bir gözyaşıydı.

Sebastian ileri atıldı. Her adımı öfke saçıyor, boş taht odasında yankılanıyor ve Marius'ün kalbinin çok yüksek sesle atışını yankılıyordu.

Kral, Marius'tan birkaç adım uzaklaştığında Vivienne'in boynundaki bıraktı. Vivienne homurdanarak bir yığın halinde taş zemine düştü.

Marius'un kalbi sızladı.

Marius'u Hoarfrost Hollow'da yere yapıştıran güçlü vampir ortalıkta görünmüyordu. Siyah tasma hâlâ boynundaydı, ağzına bir tıkaç sarılmıştı ve siyah gözlerinde korku parıldıyordu.

Korumasına doğru bir adım atacak oldu ama kral "Yapma!" diye bağırdı.

Bu emir güç ve karanlıkla doluydu ve taht odasında gürleyerek Marius'ü olduğu yerde dondurdu. O bir vampir değildi ama kayınbiraderinin damarlarındaki güç herkesi korkudan titretebilirdi.

Bunu yapmak ona acı verse de, Marius bakışlarını Vivienne'den tekrar krala çevirdi.

Önündeki manzara karşısında başı döndü.

Luna hareket etmişti ve kocasının arkasında duruyordu. Bir zamanlar kahverengi olan ama artık simsiyah olan geniş gözleri Marius'e dikilmişti. Kıpırmızı bir gözyaşı yanağından aşağı süzülüyordu. Elleri, önünde kaskatı duran kralın ellerindeydi.

Onu korumak
için. Ondan.

Kralın duruşu genişti, gölgeler yılanlar gibi etrafını sarmıştı ve bir kanadı Luna'nın etrafında koruyucu bir şekilde kıvrılmıştı.

Kraldan dalga dalga yayılan öfke Marius'ün nefesini kesmişti. Hava yoğundu ve nefes almak neredeyse imkânsızdı.

Marius ilk kez kralın gazabına maruz kalıyordu ve bu hiç kimsenin yaşamak isteyeceği bir deneyim değildi. Bunun korkutucu olduğunu söylemek korkunun kendisine kötülük etmek olurdu.

Sebastian'a neden Karanlıklar Kralı dendiğini *şimdi* anlıyordu. Bunun nedeni sadece gölgeler üzerindeki hâkimiyeti ya da bakışlarının karanlığı değildi.

O karanlığın hayata dönüşmüş
haliydi. Ve sonra, Luna vardı.

Vampirlerin Kralı Sebastian Montquartier gecenin ta kendisini temsil ediyorsa, karısı da saf, katıksız bir güçtü. Durduğu yerden yayılıyor, havaya nüfuz ediyordu. O kelimenin tam anlamıyla bir kraliçeydi.

Kralın öfkeli bakışları hiç değişmiyordu ve Marius'ün her parçası onu böyle bir gücün önünde diz çökmeye çağırıyordu.

Tam olarak bunu yaptı, zayıflamış vücudu hareketleri protesto etse bile dizlerinin üzerine çöktü. Başını eğerek bakışlarını taş zemine indirdi.

Ölüm bu odadaydı.

Vivienne ondan birkaç metre ötedeki konumundan bunu hissedebilir miydi?

Saniyeler geçiyor, her biri bir öncekinden acı verici bir şekilde uzuyordu. Taht odasında ayak sesleri yankılanana kadar dakikalar geçti.

Marius başını kaldırmadı.

"Ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?" Kral yavaşça konuştu, her kelimeyi ölümcül bir hassasiyetle telaffuz etti. Her hece gürledi.

Marius yutkundu ve terli avuçlarını uyluklarına sildi. Kralın huzurunda kendini hiç bu kadar çocuk gibi hissetmemişti.

O an. "I-"

"Henüz konuşmayacaksın." Sebastian'ın sesi güçle dalgalandı ve Marius ağzını kapattı.

Luna usulca, "Sebastian, belki-" dedi.

"Hayır, aşkım." Kralın sesi sertti ve gölgeler taşların üzerinde geziniyordu. "Gidişinin sana ne yaptığını anlaması gerekiyor."

Marius kız kardeşini incittiğinin hatırlatılmasıyla irkildi. Çenesini kaldırarak kraliçenin bakışlarıyla buluştu.

"Lulu, çok üzgünüm." Kelimeler yetersizdi ama kralın emrine karşı gelmiş olsalar da onları içinde tutamazdı. "Ben sadece İlk'i durdurmak istedim. Düşünmedim-"

"Hayır, yapmadınız. Bu çok açık." Kral hırladı ve bu ses bir yırtıcının avına yaptığı son uyarı gibiydi. "Şu anda İlk'i tartışmıyoruz. O bekleyebilir. Şu anda *senden* bahsediyoruz."

Marius'ün omuzları bir araya geldi ve keskin bir nefes aldı.

Kralın kanatları parladı. "Kız kardeşin senin için *her şeyi* yaptı. Yıllar önce seni kurtarmak için muazzam çaba sarf etti. Diğer herkes senin Zıyan Hastalığı yüzünden öleceğini düşünüyordu. Ve sen ona borcunu böyle mi ödüyorsun?"

Marius'ün başı çarpıyor, altındaki taşları sıkıca kavırıyor, vücudunun açlık ve halsizlikten sallanma isteğine boyun eğmeyi reddediyordu. En azından artık soğuktan kurtulduğu için öksürüğü eskisi kadar kötü görünmüyordu. Bu umut ışığı çok küçüktü ve ruh haline pek yardımcı olmamıştı.

Hiçbir şey yapamaz.

Kral haklıydı. Luna onun hayatını kurtarmış ve onu yanına almıştı ama o bunu yüzüne vurmuştu. Peki ne için?

Başarısızlık.

Dünyada ne kadar üzgün olduğunu anlatmaya yetecek kadar özür yoktu. Verdiği zararı onarabilecek hiçbir kelime yoktu.

Ama Luna için denemek zorundaydı.

"Yardım etmeye çalışıyordum." Marius kralın öfkeli bakışlarıyla karşılaştı ve her nasılsa irkilmemeyi başardı. "Eğer bunu yaparsam... eğer zaferle dönersem, her zaman hayalini kurduğum maceraları yaşamama izin vereceğinizi düşünmüştüm."

Şimdi kulağa çok aptalca geliyordu. Tıpkı Vivienne'in söylediği gibi pervasızca ve aptalca. Ve çabaları için gösterecek *hiçbir şeyi* yoktu.

Olağanüstü bir şekilde başarısız olmuştu ve bu soğuk taş duvarların, mor ışıkların ve sürekli gözetimin dışındaki dünyayı deneyimleme şansı

parmaklarının arasından kayıp gitti.

"Kız kardeşin ağladı." Sebastian'ın fısıldadığı bu üç kelime Marius'e binlerce tonluk tuğlalar gibi çarptı. "Karım senin yüzünden acı çekiyordu."

Marius bakışlarını kendisine iri gözlerle bakan Luna'ya çevirdi. Şu anda bile yüzüne acı, keder ve hüznün kalıntıları kazınmıştı.

Bunu yapmıştı.

"Senin aptalca kararın yüzünden günlerce ağladı." Sebastian yumruklarını sıkı, gözlerinde gölgeler uçuşuyordu. "Ortadan kaybolmanın neden olacağı acıyı hiç mü? Sen onun geriye kalan tek ailesisin ve onu *terk ettin*."

Kral sözlerini bıçak gibi kullanıp Marius'ün kalbinin derinliklerine sapladı.

Sebastian, "Tek kelime bile etmeden onu terk ettin," diye öfkelenildi.

Marius zayıf bir sesle, "Bir not bıraktım," dedi.

Yine de yeterli değildi. Bunu biliyordu. Bunun yeterli olacağını nasıl düşünebilirdi ki?

Kral hırladı, elini cebine attı ve buruşuk bir parşömen çıkardı. "Bu mu? *Bunun* yeterli olacağını mı düşündün?"

Kâğıdı Marius'un ayaklarının dibine fırlattı.

Marius nota baktı. Tanrım, nasıl olmuştu da her şey bu kadar kötüye gitmişti?

"Hatalyıldım," diye itiraf etti, öksürük boğazını tırmalarken sesi kesildi. "İkinizle de konuşmalıyım. Ben sadece... gitmeme izin vereceğinizi düşünmemiştim."

"Ve sen haklıydın." Kralın öfkesi bir kılıç kadar keskindi. "Giderken karımı incittin. Seni aramak için Ithenmyr ve Eleyta üzerinde uçarken ruhunun derinliklerinde acı çekiyordu."

"Özür dilerim." Gerekirse binlerce kez özür dilerdi.

Gölgeler kralın ellerinden akarak mor ışıkları yok etti.

Hava yoğunlaştı ve saatler gibi gelen saniyeler geçti.

"Karıma zarar veren insanlara ne yaptığımı biliyor musun?" Sebastian sordu.

Sesi yumuşaktı ama soruyu bağırarak da sorabilirdi.

Bu gerçek bir soru muydu? Gerçekten Marius'un cevap vermesini mi istiyordu? Elbette, kralın Luna'ya zarar veren insanlara ne yaptığını biliyordu.

Son kraliçe öldüğünde Marius henüz bir çocuktı ama Sebastian'ın öfkesine dair söylentileri duymuştu. O zamanki prensin Gecenin İnsanları'yla nasıl başa çıktığını, tarikat üyelerini kâğıttan yapılmış gibi nasıl parçaladığını ve Luna'yı yapıp hayatını kurtarmadan önce liderlerini nasıl ortadan kaldırdığını duymuştu.

Sebastian Montquartier Karanlıklar Kralı'ydı ve Marius'a gösterdiği şefkatin tek nedeni Luna ile olan ilişkisiydi.

Cidden Marius'tan bunu seslendirmesini istiyor olamaz, değil mi?

Tek sesin Marius'un hırıltılı nefesleri olduğu uzun, dayanılmaz dakikalar geçti. Üç vampir heykel gibiydi. Vivienne'in alnı taşa bastırılmıştı ve her iki kraliyet mensubu da Marius'a bakıyordu.

Sorunun retorik olmadığını çok uzun sürdü.

Kalbi gümbür gümbür atarken nefesini içine çekti ve fısıldadı: "Onları sen öldür."

Sözleri, gök gürültüsü kadar gürültülü bir şekilde taht odasında yankılandı. Marius'ün avuçları kayganlaştı. O ana kadar, kralın kendisini ayrıldığı için fiziksel olarak cezalandıracağına gerçekten inanmamıştı.

Üzölmek, evet. Öldürmek mi? Hayır.

Şimdi, yanılmış olabileceğinin korkunç bir şekilde farkına varıyordu. Belki de bu onun sonu olacaktı.

Marius'ün bundan dehşete düşmesi gerekirdi ama yine de ölümün, hayata eskisi gibi dönmekten daha iyi olabileceğini düşünmeden edemiyordu. Gerçek anlamda yaşayamayan bir tutsaktan biraz daha fazlası olmuştu.

"Yanlış," diye homurdandı kral. "*Bana* zarar veren insanları öldürürüm. Karıma zarar verenler hızlı bir sonu hak etmezler. Sonunda ölümün soğuk kucağını hissetmelerine izin vermeden önce, sevgilime verdikleri acının her zerresini yüzlerce kez hissetmelerini sağlarım."

Marius'un diken diken olmuştu. Kral ciddiydi.

Bakışları Sebastian'dan Luna'ya kaydı. Kraliçenin yanakları kıpkırmızı kesilmişti ve kocasının yanından ayrılmazken hıçkırıklarını tutuyor gibi görünüyordu.

Sebastian, "Bunun için ölmelisin," diye .

Luna keskin bir nefes çekti ve kocasının kolunu yakaladı.

"Ama onun için," - kral sanki evreninin merkeziymiş gibi karısına sevgiyle baktı - "seni bağışlayacağım. Onun için, yaşamana izin vereceğim."

Marius'ün omuzları gevşedi ve başını eğerek alnını Vivienne'in pozisyonunun bir aynası gibi yere dayadı. "Teşekkür ,

Kralım."

"Bana teşekkür etme," diye hırladı Sebastian neredeyse. "Bunu senin için değil, onun için yapıyorum. Yalnız olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim ve bunu asla sevdiğim için istemem. Seni yaşatacağım. Ama o..."

Kral Vivienne'e doğru yürüdü ve sesi bir oktav alçaldı. "Beni *hayal kırıklığına uğrattı*."

OceanofPDF.com

Bozulmuş Bir Yemin

Vivienne bakışlarını yerden kaldırdı ve kendisine yaklaşan kralın gölgelerine baktı.

Beni hayal kırıklığına uğrattı.

İşte buydu.

Kral onu şimdi öldürecekti.

Dürüst olmak gerekirse, hiç şaşırmamıştı. Balo gecesi prensi kaybettiğinden beri ölüm onu kollayıp duruyordu. En azından köylülerin elinde ölmeyecekti. Onu çabucak ya da acısız bir şekilde öldüremezlerdi.

Kralın ellerinde ölmek hiç de kolay olmayacaktı. Vivienne onun karanlık ölüm tarzına birkaç kez tanık olmuştu. Boş midesini içten dışa yutan açlık, yakında endişelerinin en küçüğü olacaktı.

En azından prens ailesinin yanına dönmüştü.

Vivienne, Marius'un güvende olduğunu bilerek ölecek ve o da yaşayacaktı. Sanguis Kalesi'nde Marius'un öksürüğü için şifacılar vardı. Kraliyet, vahşi Birinci'nin peşine başka birini gönderecekti. Eninde sonunda, prens kendisini öldürtmeyecek bir maceraya atılacaktı. Belki bir eş bulur ve yuva kurardı.

Diğer herkes sonsuza dek mutlu olacaktı.

Vivienne için mutlu bir son olmayacaktı. Bu işten gülümseyerek çıkmasına imkân yoktu. Ama işi bitecekti ve bu...

Tamam.

Öyle olmalıydı, çünkü kral onun yaşamasına izin vermezdi.

Kraliyet vampirinden gölgeler akıyordu, ama Vivienne onlara . Zihninin yüz yıl öncesine, gömdüğü anılarına izin verdi.

Uzun zaman önce. Sırf kadın olduğu için kendisinden faydalanabileceklerini düşünen o üç adamla geçirdiği o korkunç geceyi atlayarak ailesini düşündü.

Yüzleri gözünün önünden geçti.

Kibar kahverengi gözleri ve her zaman ensesinde topuz yaptığı beyaz saçlarıyla annesi Aurora'yı hayal etti.

Kırıksıklıklar Aurora'nın alnını her zaman süslemiş, Vivienne'in hatırlayabildiği kadar uzun süredir var olan gülme çizgilerini tamamlamıştı. Vivienne'in ölümünden sonra bile Aurora gülümsemeyi bırakmamıştı.

Vivienne'in babası Pierre sessiz ama güçlü biriydi. Çok az konuşuyordu, en azından Aurora'nın sürekli gevezeliğine kıyasla, ama karısına ve kızına derin bir şefkatle bakmadığı tek bir gün bile olmamıştı.

Anne ve babasının birbirlerine olan sevgisi Karadeniz kadar derin ve Dört Krallık kadar genişti ve onu mutlu, sağlıklı bir evde büyütmişlerdi. Vivienne doğduğunda daha yaşlıydılar ve ona mucizeleri diyorlardı.

Vivienne, Yaratılışından sonra bile mümkün olduğunca ailesinin yanında kalmıştı. Yavruluk yıllarını vampirlerin yöntemlerini öğrenmek için Yaratıcısı Ian ile yarı zamanlı yaşayarak geçirmişti. Geri kalan zamanlarda ailesinin yanında kalmış ve onlara bakmıştı. Köyde yaşarken geyik avlıyor ve onların kanıyla besleniyordu.

Aurora ve Pierre, kızlarının bir gece yaratığına dönüştüğünü öğrendikten sonra bile Vivienne'i asla azarlamamışlardı. Son günlerine kadar onu sevmeye devam ettiler.

Ölümleri arka arkaya gelmişti.

Vivienne'in doğumundan birkaç yıl sonra, annesi uykusunda huzur içinde hayata veda etmişti. Aynı günün ilerleyen saatlerinde Pierre de onu takip etmişti. Sanki bu dünyada aşkı olmadan bir gece daha kalmaya dayanamamış gibiydi.

Ve şimdi, Vivienne de onlara katılacaktı.

Hayalinde çizmeler belirdi. Kraldan karanlık bir güç aktı ve hava kasvetli bir beklentiyle titreşti.

Vivienne'in yavaş da olsa atan kalbi hızlandı. Acının yaklaştığını bilmek, bekleyişin verdiği korkuyu hafifletmiyordu. Ölümün soğuk kolları nihayet onu sarmadan önce haftalarca, hatta aylarca, hatta yıllarca acı çekecekti.

Yine de karşılık vermedi. Bunu hak etmişti.

Kral önünde durup eğildiğinde ve ağzını yırttığında hiç irkilmedi. Kralın ayaklarının dibinde, yaklaşmakta olan acının habercisi olan kara bulutlar uçuşuyordu.

"Vivienne Beaumont." Kral onun adını hırıldayarak söyledi ve kadın ürperdi. Bu iki kelime kulağa hiç bu kadar karanlık gelmemiştir. "Bu tahtların önünde diz çöktüğünde ettiğin yemini hatırlıyor musun?"

Nasıl unutabilirdi ki? Daha bir ay bile olmamıştı. O zaman, yeni pozisyonunun görece rahat bir pozisyon olacağını varsaymıştı.

Isvana ona yardım etti ama hiç bu kadar yanılmamıştı.

Şimdi, Marius sağında bir yerde diz çökmüştü ve onun kendisine baktığını hissetmesine rağmen, bakmaya cesaret edemiyordu.

Konuşmasına izin verilip verilmediğinden emin olamayan Vivienne çenesini salladı. Kralın kanatları parladı. "Hatırlat bana."

Vivienne boğazını temizledi, prohiberis bandı her geçen an daha sıkı hissediyordu. Kanatlarını çekebilmeyi ve ağırlıklarının onu rahatlatmasını diledi.

Ama onlar gitmişti ve o yalnızdı.

Derin bir nefes alarak gözlerini kapadı ve gücünü topladı. Eğer bunlar söyleyeceği son sözlerse, bedeni onu terk etse bile bunları onurlu bir şekilde söyleyecekti.

"Prensi koruyacağıma, ona zarar gelmesini önleyeceğime ve ona göz kulak olacağıma yemin ettim." Yutkundü. "Söz verdim, kanım ve kılıcım üzerine yemin ettim, onun için her şeyi yapacağıma söz verdim."

Kanını tahtların önündeki taşlara dökmeden önce koruma yemini etmişti. Aynı taşlar şimdi onunla alay ediyor gibiydi.

"Peki sen yeminini yerine getirdin mi?" Kral, yutmak üzere olduğu kuzuyu değerlendiren bir aslan gibi yavaşça onun etrafında döndü.

Başka bir vampir bu anı yalan söylemek ya da hayatı için yalvarmak için seçebilirdi ama Vivienne buna aldırmadı. O bir askerdi ve kaderi karşısında titremeyecekti.

Başını eğdi, utanç damarlarındaki kanı dondurdu.

"Yapmadım, Majesteleri. Sizi ve kraliçenizi hayal kırıklığına uğrattım ve yeminimi bozdum. Bu onursuzluğu mezara kadar götüreceğim. Prensi durdurmak ve onu güvende tutmak benim görevimdi ve ben bunların hiçbirini yapmadım." Nefes verdi, bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. "Hata tamamen bana ait."

Sonsuz saniyeler geçti.

"Haklısın." Kralın sesini kaplayan buz, Vivienne'in omurgasından aşağı ürperti gönderdi. Ona doğru bir adım daha atarken kralın ellerinden kurdeleler gibi gölgeler akıyordu. "Başarısızlığın için, Vivienne Beaumont, seni mahkûm ediyorum-"

"Hayır!"

Patlama o kadar ani olmuştu ki, bir an için zaman donmuş gibiydi. Gölgeleler durdu, Vivienne'in kalbi atmaya bıraktı ve herkesin bakışları prene döndü.

Marius, "Hayır," diye tekrarladı.

Bir şekilde hareket etmişti. Onunla kralın arasında durmuş, elini kraliyet vampirine doğru uzatmıştı.

Marius yalvarırcasına, "Yapma," dedi.

Kral homurdandı ve Vivienne'in içindeki her şey sese dönüp kaçması için ona yalvardı.

"Beni hayal kırıklığına uğrattı." Kralın sesi gürlledi ve Vivienne'in midesi bu sesle burkuldu. "Böyle bir davranışın sonuçları olmalı."

"Bu değil," diye ısrar etti Marius. "Onu bu işe ben sürükledim. Onu bunun için öldüremezsin. Bu-"

Öksürdü, ses ciğerlerini tıkırdattı. Sesi öncekinden daha kötüydü.

Kralın gölgeleri karardığında Vivienne irkildi. Kraliçe bir kalp atışı içinde kardeşinin yanındaydı. Onun kolunu tuttu, siyah gözleri kocaman açılmıştı ve kıpkırmızı gözyaşları yüzünü kaplamıştı.

"Sen hastasın," dedi suçlayıcı bir şekilde. "Ne zamandır hastasınız?" "Ben iyiyim," dedi Prens, sesi son hecede kırılırken

Tekrar öksürdü.

Kraliçe kaşlarını çatı ve elinin tersini Marius'un alnına koydu.

Dudaklarından bir tıslama döküldü. "İsvana bize yardım et, ." İtiraz etti ama öksürükler sözlerini noktaladı.

"Bir şifacıya ihtiyacınız var," dedi kraliçe. "Hiçbir tartışmayı dinlemeyeceğim.

Sebastian?"

Kral bakışlarını Vivienne'den ayırdı. "Evet, sevgilim?" "Odette burada, değil mi?"

"Evet, aşkım." Kral başını eğdi. "Sanırım doğu kanadında.

Onu çağıracağım. Ama önce-"

Marius kız kardeşinin elini tutarak, "Vivienne'e zarar verme," diye tekrarladı. "Kaleye dönmem için bana yalvardı. Onu görmezden geldim ve inatçılığım

bizi bu karmaşanın içine soktu. Eğer sen-"

Başka bir öksürük krizine girdi. Bu seferki öncekinden daha kötüydü ve tüm vücudunu sarstı.

"Şimdi, Sebastian," dedi kraliçe dişlerini sıkarak, ellerinden karanlık akıyordu. "Korumayla sonra ilgilenirsin."

Yardım için bağırmadan önce kralın içinden bir hırıltı daha yükseldi. Vivienne'in arkasındaki kapı açıldı ve ayak sesleri birkaç muhafızın geldiğini duyurdu.

"Majesteleri?" diye sordu derin ve erkeksi bir ses. "Onu Ravenwood Zindanı'na götürün."

Eller kabaca Vivienne'in kollarını kavradı ve onu geriye doğru çekti. Onu taht odasından dışarı sürüklerken onlara karşı koymadı.

Başını kaldırarak prensin bakışlarıyla buluştu ve "Teşekkür " dedi. Her şeye rağmen geceyi atlatmıştı.

OceanofPDF.com

Her Son Kızıl Damla

I Therese'in kaç boğazı parçaladığı ya da ne kadar kan içtiği önemli değildi. Yüzyıllardır ona yoldaşlık eden açlık devam ediyordu. Açlık yeterince kötü değilmiş gibi, o lanet çift ona saldırdığından beri sürekli acı çekiyordu. Yaralarından siyah kan sızıyor ve içten dışa doğru yanıyordu.

Neden, neden, neden iyileşmiyordu?

İlk, zihninde cevaplar aradı ama mezarda geçirdiği zamandan sonra zihni hâlâ parçalanmıştı. Bilginin orada bir yerde olup olmadığını bile bilmiyordu.

Artık pek bir şey bilmiyordu.

Zamanın kendisi de dahil olmak üzere her şey acı veren bir bulanıklıktan başka bir şey değildi.

Çıplak ayakları karı dövdü ve koştu, koştu, koştu. Yönün bir önemi yoktu, önemli olan tek şey kandı.

Hayat kokusu Therese'in burnunu her gıdıkladığında avlanırdı. Avının kim olduğu ya da kaç yaşında olduğu umurunda değildi. Bunların pek önemi yoktu.

Önemli olan tek şey, insanların umutsuzca arzuladığı besinleri içermesiydi.

Onları yakaladığında -ki her zaman yakalar- tüketirdi. Her birini.

En son.

Crimson.

Bırak.

Asla yeterli olmadı. Gerçekten yetmedi.

Therese adını biliyordu ama içten dışa doğru yok edilirken bunun ne faydası vardı?

Bu ıssız ülkenin donmuş ormanlarında ilerlerken ardında kanı çekilmiş cesetler bıraktı. Kaç kişiyi öldürdüğünün kaydını tutmaya zahmet etmedi. Ne de olsa onlar insandı. Her şeyden önce gecenin yaratıklarına hizmet etmek, onlara besin ve güç sağlamak için varlardı.

Therese ay ufkun altına inene kadar koştu da koştu. Sonra bir sığınak buldu ve güneşin doğmasını bekledi.

Geceler çabucak geçti, ama günler her biri bir öncekinden daha uzun sürerek akıp gitti.

Therese'in artık uykuya ihtiyacı yoktu. Yorgunluk, ağrıyan kaslar ve eklem ağrıları gibi ölümlüleri rahatsız eden sorunlar uzun zaman önce onu rahatsız etmeyi bırakmıştı.

İki durum arasında salınan bir sarkaç gibiydi.

Bazen hareketsiz kalıp meditasyon yapıyor, anılarının iplerini koparıyordu. Zihninde saklandıklarını, onları ortaya çıkarmasını beklediklerini hissedebiliyordu. Sadece neden kilit tutulduğunu anlatmalarına ihtiyacı vardı.

Bir gün geri döneceklerdi. Dönmek zorundaydılar.

Diğer zamanlarda, Therese'e yapılanların gerçekliği dayanılamayacak kadar *ağır geldiğinde öfkeleniyordu*. O günlerde, hayatının yüzyıllarının kendisinden çalındığını hatırladığında, içindeki canavara teslim oldu.

Çılgılık attı ve saçlarını çekti. Elleri siyah kanla kaplanana kadar yumruklarını taşlara vurdu. Öfkenin kalbini ele geçirdiği günlerde, düşünebildiği tek şey bu olana kadar bu öfkenin iltihaplanmasına ve büyümesine izin verdi.

Birisi hayatını ondan çalmıştı. Anılarını. İnsanlarını. Özgürlüğünü. *Her şeyini*.

Böyle bir günde, öfke görüşünü kırmızıya boyadığında ve her şey çok fazla geldiğinde, bir yemin etti.

Avucunu keskin bir taşla vurarak açtı ve altındaki taşların üzerinde siyah kan birikmesine izin verdi.

"Beni hapse atan sorumluları bulacağım," diye yemin etti. "Ve bunu yaptığımda, kendimin ve Onikiler'in geri kalanının intikamını alacağım."

Sadece biraz daha zamana ihtiyacı vardı. Daha fazla kana. Daha fazla güce.

On
u.

Neyse ki, bu dünyada beslemek için fazlasıyla insan varmış gibi görünüyordu.

OceanofPDF.com

Her zaman benim evim olacaksın

"D Bunu piste koy. Yardımı olur."

Marius kendisine uzatılan fincanla yatağının yanında duran kızıl saçlı cadıya baktı. Odette'e güveniyordu. O zaman Wasting Hastalığı'na yakalanan cadı, Luna ile arkadaş olmuş ve onun için bir tedavi bulmasına yardım etmişti.

Yine de, içinde ne olduğunu bilmeden herhangi bir ilacı yutmak istemedi.

Kaşlarını çattı ve bardağın içine baktı. Sıvı koyu mor renkteydi ve burnuna belirgin bir çiçek kokusu geldi. Altında başka bir aroma daha gömülüydü, ama ne olduğunu çıkaramadı.

Muhafızlardan biri Odette'i çağırmıştı ve Odette, Luna ile Sebastian'ın Marius'u buraya kadar takip etmesinden birkaç dakika sonra Marius'un odasına gelmişti.

Marius bundan nefret ederdi.

Sorun ne cadı, ne oda, ne de elindeki ilaçtı. Hastalığın kendisiydi.

Erken çocukluğunu sayısız tıbbi teste tabi tutularak geçirmişti. Genç bir buçuklukken, başarısızlıkla sonuçlanan iyileştirme girişimlerine maruz kalmış, yüzlerce iksir içmiş ve sonunda sayısını unuttuğu kadar çok cadı ile tanışmıştı.

Ve şimdi, yıllar sonra, bir kez daha şifacıların merhametiyle yatağa geri dönmüştü. Hayatının bu kısmını geride bıraktığını sanıyordu ama görünüşe göre öyle değildi. Büyüsü bile bastırılmıştı, sanki o da olayların bu şekilde gelişmesinden rahatsız olmuş gibiydi.

"Bunun içinde ne var?" diye sordu.

Odette gülümseyerek malzemeleri sıraladı ve çalışmaları sırasında öğrendiğini hayal meyal hatırladığı birkaç yabancı bitkinin adını verdi. "Bu uyumana yardımcı olacak. İçinde benim de içmeyeceğim hiçbir şey yok."

Göstermek için bardağın ona bakan tarafından bir yudum aldı.

Bu manzara karşısında Marius'ün içinde bir şeyler gevşedi. Odette'in ona zarar vermeyeceğini biliyordu ama ihtiyacı olan şey fazladan bir onaydı.

"Her şey yolunda, Mar-mar." Luna ona güven verici bir şekilde gülümsedi, eli Sebastian'inkine dolanmıştı. Kraliyet ailesi Odette'in birkaç adım gerisinde duruyordu, bakışları normalden daha ağırdı. Yine de bakışlarının ağırlığına aldırmadı. En azından Vivienne'e değil de ona bakıyorlardı.

Marius korumasını kurtarmanın bir yolunu bulmak zorundaydı. Sadece onu bu işe bulaştırdığı için değil, Vivienne'in vahşiliğinin olmadığı bir dünya düşüncesiyle içinde derinlerde bir yer burkulduğu için.

İyileşir iyileşmez ona yardım etmenin bir yolunu bulacaktı.

Bu düşünceyle fincanı aldı ve sıvıyı bir yudumda geri attı. Yüzünü buruşturdu. Çiçeksiz tada acı bir tat eşlik ediyordu ve ilaç boğazından aşağı kayarken garip bir şekilde kıvamlıydı.

Ürpererek arkasına yaslandı ve başını yastıklara yasladı.

Odette boş fincanı aldı ve gülümsedi. "Dinlenmelisiniz, Majesteleri. İlaç ateşinizi düşürecektir ama uyku her zaman en iyi ilaçtır."

Çocukken ona bakan cadılar da hep aynı şeyi söylemişlerdi. Marius, yatağı mahkûm olmaktan nefret ettiği kadar uykudan da nefret etmeye başlamıştı. Ama yorgunluğun onu ekiştirdiğini de inkâr edemezdi.

"İyileşecek, değil mi?" Luna Sebastian'ın elini bıraktı ve yatağın yanına geldi.

"Yapacak, Majesteleri." Odette eşyalarını topladı ve ceplerine yerleştirdi. "Yarın onu kontrol edeceğim ama herhangi bir sorun çıkacağını sanmıyorum."

Luna nefes verdi ve ürperdi, gözlerini yeniden açmadan önce bir anlığına kapattı. "İsvana'ya teşekkür ederim. Sana da teşekkürler Odette."

Cadı başını eğdi ve birkaç dakika sonra odadan çıktı.

Kapı ancak kapanmıştı ki Luna krala döndü. "Korumayı henüz idam etmeyeceksiniz."

Henüz.

Son kelime odada yankılandı ve iki vampir arasındaki gerginlik havada tıngırdadı.

Kral çenesini sarsmadan önce uzun bir an geçti. "Senin için sevgilim, elimi tutmayacağım."

Marius bütün gece boyunca ilk kez nefes alabildiğini hissetti.

"Teşekkür ederim Lulu," diye fısıldadı, başı her geçen dakika daha da ağırlaşıyordu. "Bu Vivienne'in hatası değildi..."

Kız kardeşi bir kez daha onunla yüzleşmek için döndüğünde sesi kesildi. Omuzları kaskatı kesilmişti ve gölgeler ellerinin etrafında kıvrılmıştı.

"Bunu nasıl yapabildin?" Luna'nın sesi titredi ve dudaklarını ısırıldı. "Ben... sen... öldüğünü sanıyorduk."

Acı, taht odasında gösterdiğinden bile daha fazla, bakışlarında parladı.

Marius bir özür daha fısıldadı, kendini yukarı itti ve kız kardeşinin eline uzandı. Sonsuz üzüntüsüne rağmen, kız ondan uzaklaştı ve Sebastian'a doğru ilerledi, sırtı onun göğsüne yaslandı. Kral'ın elleri kızın omuzlarına inerek onu sabitledi.

"Ben sadece... Ne kadar özür dileysem azdır." Marius yorganı kavradı. "Enine boyuna düşünmedim."

Kelimeler yeterli değildi. Asla yeterli olmayacaklardı.

Luna burnunu çekti ve tanrım, bu korkunç bir manzaraydı.

"Açıkça." Malzemeyi bükte. "I-"

"Hayır, Marius," diye mırıldandı. Sesinin sessiz tonu, nedense ona bağırıyor olmasından daha kötüydü. "Sen ortadan kaybolduğunda her şey durdu. Güneş doğmadan birkaç dakika öncesine kadar bölgeyi senin için taradık. Sonra gün boyunca Yüce Hanımlar ve eşleri seni aradı. Geceleri de *cesedini* aradık."

Titreyen bir hıçkırığa boğuldu ve yüzünü kralın göğsüne gömdü.

Her kelime bir öncekinden daha fazla acı veriyordu.

"Sana acı çektirmek istememiştım," diye fısıldadı Marius.

Bu yeterli değildi. Bunu biliyordu. Ağzından tutarlı cümleler çıkmasını sağlayamıyordu. Şu anda değil. Özürler dilinin ucuna yığılmış, hâkimiyet için savaşıyordu.

Bu kadar aptal olduğum için

özür dilerim. Gittiğim için

üzgünüm.

Başarısız olduğum için üzgünüm.

Yine burada kapana kısıldığım için üzgünüm.

Sonunda hiçbir şey söylemedi. Aralarındaki sessizlik, yaşayan bir varlık, odadaki dördüncü bir varlık olana kadar uzadı.

Luna nefes vermeden önce saatler gibi gelen dakikalar geçti.

"Biliyorum." Tekrar Marius'e doğru ilerledi ve kralın cebinden çıkardığı mendille gözyaşlarını sildi. Burnunu çekti ve soğuk dudaklarını onun alnına bastırdı. "Döndüğüne ve güvende olduğuna sevindim. Kendini daha iyi hissettiğinde diğer her şeyi konuşacağız."

Kraliyet ailesi kısa bir süre sonra ayrıldı. Çok uzakta olmayacaklardı - suitleri onunkinin bir kat üstündeydi- ve Luna güneş batır batmaz döneceklerine söz vermişti. Kapıyı arkalarından kapattılar ama Marius koridorda duran birkaç muhafızı görmeden önce değil. Sebastian'ın onlara prensi yalnız bırakmamalarını söylediğini duydu.

Marius alınabilirdi ama Odette'in ilacı aklını ele geçirmişti. Vivienne yanında koşarken Azil'e bindiği anıları zihnini doldururken uykuya daldı.

En azından şimdi özgürlüğü
tatmıştı. Belki bu yeterli olurdu.

ATEŞ, pençelerini Marius'e fark ettiğinden daha fazla geçirmiş olmalıydı. Ya da belki de İlk'in çiziklerinin kalıcı bir yan etkisiydi.

Öyle ya da böyle, bir hafta boyunca aralıklarla uyudu. Her şeyin ve hiçbir şeyin hayalini kurdu. Bir an İlk'i avlıyor ve yaratığın kalbine gümüş uçlu bir kazık saplıyordu. Bir sonraki an, Güney Krallığı'nı keşfediyor, ejderhalara biniyor ve Fae'lerle buluşmak için Çivit Okyanusu'nu geçiyordu.

Rüyalarında değişmeyen tek şey Vivienne'di. Ne yapıyor olursa olsun, o hep oradaydı.

Uyanmak ve uyumak birbirine karışmıştı. Yatak odasının perdeleri kapalıydı ve zamanı kız kardeşinin gelişlerinden takip ediyordu. O ve kocası saat gibi her gün geliyor, alacakaranlıkta ortaya çıkıyor ve şafağa kadar onun yanında kalıyorlardı.

Odette aynı mor ilacı vermek ve ateşini kontrol etmek için üç kez geri döndü. Marius ilacı isteyerek aldı. Ne kadar çabuk

iyileşti, daha iyi. Vivienne'e ulaşması gerekiyordu.

Her gün Luna'yı koruması ya da İlk hakkında konuşturmaya çalışıyordu ama Luna bunu reddediyordu. Kucağındaki kitabı kapatıyor ve dinlenmesi için ısrar ediyordu. Ona baskı yaptığında, bu konuyu daha sonra konuşacaklarını söylüyordu. Ondan öğrenebildiği tek şey korumasının hâlâ hayatta olduğuydu.

Marius, Felix'i sormaya cesaret edememişti. Eğer kraliyet ailesi damadın ona yardım ettiğini bilmiyorsa, yanlışlıkla arkadaşını bu işe bulaştırmak istemiyordu. Sağlıklı olduğu açıklandığında onu kontrol edecekti.

Hafta sonunda Marius yataktan kalkmak için can atıyordu. Öksürüğü geçmiş, nefes alıp vermesi güçlenmiş ve zihni onu rahatsız eden sisten arınmıştı. O akşam erken saatlerde duş almış, yeni bir tunik ve pantolon giymişti.

Sonunda tekrar kendisi gibi hissetti.

Odette içeri girip Marius'ün ateşinin çıktığını söylediğinde, Luna'yla Vivienne hakkında konuşma zamanının geldiğini anlamıştı. Onun bu sorudan yine kaçmasına izin vermeyecekti.

Kapı cadının arkasından kapanır kapanmaz Marius kız kardeşine döndü. Yatağının kenarında oturmuş Noir'i okşuyordu. Kız kardeşinin sahip olduğu pek çok kediden biri olan kedi, memnuniyetle mırılıyordu. Sebastian onları rahat bırakıyordu, bu da onun için Marius'ün odasının diğer tarafındaki masada oturup kâğıtlar üzerinde çalıştığı anlamına geliyordu.

Marius derin bir nefes aldı. "Luna-" Kapı çalındı.

Tabii ki. Kötü zamanlamadan bahsediyoruz.

Kral masadan kalktı ve yırtıcı bir zarafetle kapıya doğru yürüdü, her adımında gölgeler arkasından yırtılıyordu. Luna'nın eli kedinin başında durdu, onu izlerken dudaklarında küçük bir gülümseme dans etti.

Yıllar geçtikçe Marius, kız kardeşinin kocasına, sanki ayı kendisi için gökyüzüne bizzat asmış gibi bakmasına alışmıştı.

Ve belki de öyleydi.

Kralın karısını mutlu ettiği gerçeğine kimse itiraz edemezdi. İkisi, Marius'ün daha önce hiç görmediği bir şekilde birbirlerini dengeliyorlardı. Belki bir gün, tanrılar onu kutsarsa, hayatında ona kralın kraliçeyi sevdiği kadar değer veren biri olacaktı.

Sebastian kapıyı açtı, iri gövdesi koridorun görünmesini engelliyordu.

"Evet?" diye sordu.

"Size bir mesaj var, Majesteleri." Ses Marius'ün tanıdığı bir ses değildi.

Sebastian başıyla onayladı ve habercinin peşinden salona girerek kapıyı arkasından kapattı.

Marius uzanıp Luna'nın elini kendi elinin içine aldı. Kendisinden on yaş büyük olmasına rağmen aynı yaştaymış gibi görünüyorlardı. Kraliçe yirmi bir yaşında donmuştu ve yaşlanma belirtileri göstermeye başlamadan önce onlarca yıl boyunca yirmili yaşlarının ortasındaymış gibi görünecekti.

"Konuşabilir miyiz, Lulu?" Sesi sertti ve içinden geçen duyguları ele veriyordu.

Onun parmaklarını hafifçe sıktı. "Her zaman, Mar-mar."

Şu anda gülümsüyordu ama işleri bittiğinde gülümseyeceğinden emin değildi.

"Seni çok seviyorum," dedi ona, boğazında bir yumru oluşmuştu.

Luna'nın kaşları çatıldı ve şaşkınlıkla ona baktı. "Ben de seni seviyorum. Her zaman sevdim."

"Biliyorum." Kız kardeşinin ona olan sevgisinden asla şüphe duymamıştı. Her zaman ailelerinin en yakınları olmuşlardı; şimdi ise diğerlerinin hepsine sahiplerdi. Sertçe yutkundu. "Bunu bu kadar zor yapan da bu."

Günlerce bu konuşmayı düşünmüştü. Ne söyleyeceğini. Ona nasıl söyleyeceğini. Ama şimdi burada olduğuna göre, her zamankinden daha zordu.

Eli sertleşti ve nefesini çekti. "Ne demek istiyorsun?"

Marius yatakta kayarak kız kardeşinin yanına oturdu. Noir bir kalp atışı sonra Luna'nın kucağından sıçradı. Kedi jimnastiği yaparak gardırobun üstüne indi ve kenarına yerleşmeden önce bir daire çizerek yüksek sesle mırıldandı.

Kız kardeşinin bakışlarıyla karşılaşan Marius gülümsedi. "Ailemizi kaybettikten sonra Sebastian'la beni yanınıza aldığınız için çok minnettarım."

Göğsü ağrıyordu, kederin o sürekli, donuk yanması hiçbir zaman tam olarak iyileşmemişti. Bazı günler hafif bir gümbürtüydü ama diğer zamanlarda onu olduğu yerde durduracak kadar güçlüydü. Bu onu asla terk etmeyecekti ve doğrusu, terk etmesini de istemiyordu. Bir zamanlar sahip oldukları aileyi hatırlatıyordu.

"Bizim için bir zevkti," diye mırıldandı Luna, evlilik yüzüğünü çevirirken. "Seni sevmek hiçbir zaman bir yük olmadı Marius. Bu benim için hayatımın en büyük onuru oldu."

Marius'ün gözleri doldu ve boğazını temizledi. Tanrım, bu zihninde alıştırma yaptığı konuşmalardan çok daha zordu.

"Aynı şey Sebastian için de geçerli," diye devam etti, bakışları Sebastian'ın üzerindeydi. "O da seni seviyor. Şu anda kızgın ama bunu atlatacaktır. Artık evde ve güvende olduğuna göre endişelenecek bir şey yok."

Keşke durum böyle olsaydı.

Marius kalbinin üzerine bir yumruk indirdi. Bu konuşmanın zor olacağını biliyordu ama bu kadar acı vereceğini tahmin etmemişti.

Dudağını ısırdı. "Ben de seninle bu konuda konuşmak istiyordum."

Noir gerindi ve kedinin kuyruğu gardırobun kenarına çarptı.

Luna dikkatini Marius'a vermeden önce evcil hayvanına sevgiyle gülümsedi. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani... Benim için en iyisini düşündüğünü biliyorum." Bundan hiç şüphe etmemişti. "Ve güvenliğimden endişe ettiğin için koruma altında olduğumu da biliyorum."

Sanguis Kalesi tartışmasız Eleyta'nın geri kalanından daha güvenliydi ama yine de vampirlerin yaşadığı bir yerdi. Luna'nın aşırı korumacı davrandığı zamanlarda bile iyi niyetli olduğunu biliyordu.

"Evet, doğru." Luna onu sanki kitaplarından biriymiş gibi inceledi, eli onun elinin içinde seğiriyordu. "Neden sanki bir 'ama' geliyor gibi?"

"Çünkü var." Marius derin bir nefes aldı, nefesini vermeden önce beşe kadar saydı. Bunu daha fazla erteleyemezdi. Neden gittiğine dair tüm gerçeği bilmeyi hak ediyordu ve bunu yetişkinler gibi konuşmaları gerekiyordu. "Mesele şu ki Lulu, burada kalamam."

Geçtiğimiz hafta zaten bildiği bir şeyi doğrulamıştı: Bu duvarlar arasında asla dolu dolu bir hayat yaşayamayacaktı. En azından istediği gibi. Dışarı çıkmak ve dünyayı deneyimlemek için can atıyordu.

Gözleri büyüdü ve keskin bir nefes aldı. "Ne?"

"İlk'le tek başıma başa çıkmak için gizlice kaçmamın nedeni... Orada olmam gerekiyor."

Yataktan kalktı, odaya geçti ve perdeleri açtı. Beyaz taneler geceki danslarına devam ediyor, uzakta karla kaplı dağlar yükseliyor, ormanlar şatonun etrafını sarıyor ve yıldızlar parlıyordu.

İnkâr edilemeyecek kadar güzeldi ama Kuzey Krallığı'nın güzelliği bile dünyayı keşfetme ihtiyacını gideremiyordu.

Tam zamanında döndü ve kızın alt dudağının titrediğini gördü. "Ben... Ben anlamıyorum. Benimle yaşamaktan hoşlanmıyor musun?"

Bu konuşmayı yapmanın daha kolay bir yolu olmasını dileyerek başını salladı. "Bu doğru değil, Lulu. Seninle yaşamayı seviyorum."

O onun ailesiydi.

Gözlerinin altı kıpkırmızıydı ve bu ona kendisini dünyanın en kötü ağabeyi gibi hissettirdi.

"O zaman nedir?"

Oh, Tanrım. Bu, düşündüğünden çok daha fazla canını yaktı.

"Sanguis Kalesi senin evin... ama benim değil." Ağzı kurudu ama artık duramazdı. "Dünyayı deneyimlemem gerek Luna. Phyrre'nin maceralarını sadece duymak değil, yaşamak istiyorum."

Marius avucunu cama dayadı, dışarıya bakarken soğuk hava tenine işliyordu. "Bir fae ile tanışmak, bir Nightwing'i yakından görmek, bir Sunfire Owl'u ziyaret etmek ve Sandhaven'a gitmek istiyorum." Sesi hüzünlü bir hal aldı. "Hepsini yapmak istiyorum."

O kadar çok rüya görüyordu ki bazen onları sıralayamıyordu bile.

Kısık sesle fısıldadı, "Beni terk etmek istiyorsun."

Her kelime kalbine saplanan bir hançer gibiydi. Bu yüzden en başta bu konuşmayı yapmak istememişti. Yetenekli olduğunu kanıtlayabileceğini ve bunu tamamen atlayabileceğini düşünmüştü.

Belli ki bu pek iyi sonuçlanmamıştı.

"Hayır." Tekrar arkasını döndü ve kadının yanağından süzülen bir damla gözyaşını görünce dehşete kapıldı. "Kalıcı olarak değil."

Görmüyor muydu? Kendisini burada bir mahkum gibi hissettiğini anlamıyor muydu?

"Ama gitmek istiyorsun." Son kelimedede sesi çatallaştı. Kıpkırmızı elbisesinin kolunu yukarı çekti ve bileğini saran siyah şeridin izini sürdü. İpin kırmızı çizgisi Marius'un durduğu yerden görülebiliyordu. Luna bakışlarını kralın gittiği kapıya doğru kaldırdı. "Bizi birbirimize neyin bağladığını biliyorsun."

Nasıl unutabilirdi ki? Kız kardeşini kocasına bağlayan büyüü öğrendiğinde şok olmuştu. Şimdi daha iyi anlıyordu ama hiçbir şey bunun asla geri alınamayacağı gerçeğini hafifletemezdi.

"Biliyorum." Marius'un gözleri yandı.

"Seninle gelemem," fısıldadı. "Ben kraliçeyim."

Yanakları nemlendi ve her seferinde bir kelimeyle kalbini paramparça ediyormuş gibi hissetti.

"Biliyorum." Bir elini yüzünde gezdirdi. "Sanguis Kalesi her zaman benim evim olacak Luna. *Sen* her zaman benim evim olacaksın. Ailem olacaksın. Sadece... daha fazlasına ihtiyacım var."

Kız kardeşinin yanaklarından daha fazla gözyaşı süzüldü. Tanrım. Marius bunun için kendinden nefret ediyordu. Bunu yapacağını düşünmemiştii ama yapmıştı. Yine de şimdi duramazdı. Çok derine inmişti.

Yatağa dönerek Luna'nın yanına oturdu ve ellerini onun ellerinin arasına aldı. "Seni her zaman seveceğim, Lulu. Bundan asla şüphe etme."

Uzun saniyeler geçti. Marius'ün kalbi gümbür gümbür atan bir davul gibiydi ve onun cevap vermesini beklerken her an bir öncekinden daha kötü hissediyordu.

Ona bakarken yanakları kıpkırmızı kesildi. "Gerçekten istediğin bu mu?"

"Her şeyden çok," diye yanıtladı ciddiyle.

Gecenin kendisi kadar karanlık bakışları sonsuz dakikalar boyunca onun üzerinde gezindi. Hareket etmedi ya da konuşmadı. Bunu düşünmek ve duygularını gözden geçirmek için çok zamanı olmuştu ama bu Luna için yeniydi.

Sonunda burnunu çekti ve mendiliyle gözyaşı lekeli yanaklarını sildi. "Sanırım bu günün geleceğini hep biliyordum. Zıyan Hastalığından sonra ilk uyandığında, Sebastian'dan çok Phyrre ile ilgileniyordun."

Sulu gülümsemelerini paylaştılar ve Marius kıkırdadı. "Ne kadar ilerlediğimize inanabiliyor musun? O zamanlar, yaşlı kraliçe hâlâ hayattayken, her günümüz korku içinde geçerdi."

"Hayatta kaldık," dedi Luna.

"Hayatta kalmaktan fazlasını yaptın." Kız kardeşini kollarının arasına aldı ve ona sıkıca sarıldı. "*Başarılı* oldun." Onu alnından öptü. "Sen güçlü, kuvvetli, *iyi* bir kraliçesin ve seni yönetirken izlemek benim için bir onurdu. Senden daha iyi bir rol model isteyemezdim."

Luna, hayatının büyük bir bölümünde hem kardeş hem de ebeveyn olduğu için kız kardeşinden daha fazlasıydı.

"Ciddi misin?"

Ona daha sıkı sarıldı. "Kesinlikle. Ve beni çok iyi yetiştirdiğin için, notu bırakmakla hata ettiğimi biliyorum. Seninle konuşmalıydım."

"Evet, yapmalıydın." Ellerini kucağında kavuşturarak geri çekildi. "Bundan hoşlanmıyorum, Marius. Yalan söylemeyeceğim. Ama anlıyorum.

ve bu konuda benimle konuştuğun için sana minnettarım. Birbirimizden bir şeyler saklayamayız."

"Katılıyorum." Nefes aldı ve kendini toparlarken kız kardeşinin bakışlarını tuttu. "İşte bu yüzden Vivienne hakkında konuşmamız gerekiyor."

Luna gerildi. "Marius, muhafızın yeminine ihanet etti. Ben-"

"Bu onun hatası değildi. Sana bunu söyleyip duruyorum. Sebastian bunun için onu cezalandıramaz." Vivienne'in zarar göreceği düşüncesi bile Marius'ün midesini bulandırıyordu. "Benimle gelmesi için onu ben zorladım."

Luna ona baktı. "Bana açıklayın lütfen."

"Memnuniyetle."

Kız kardeşine Vivienne'in kendi isteği dışında onunla nasıl gittiğini, geri dönmesi için nasıl tartıştığını ve yalvardığını ve onu nasıl iki kez kurtardığını anlattı. Birincisi haydutlardan, ikincisi de vahşi vampirden.

Sözlerini şöyle bitirdi: "Burada Vivienne'in hiçbir suçu yok. Aksine, onun sayesinde buradayım. Hayatımı ona borçluyum."

O konuşurken Luna volta atmaya başlamıştı ve şimdi onun önünde durakladı.

"Bir hayat borcu mu?" Kaşlarını kaldırdı, gözlerinde gölgeler titreyordu. "Marius, bu hafife alınacak bir şey değil."

"Biliyorum. Bu yüzden sürekli onu getiriyorum." Başka nedenler de vardı.

Vivienne'in rüyalarına girip çıkması, gülüşü ve ona hissettirdikleri. Ama henüz bunların tam olarak ne anlama geldiğini düşünmeye, hatta kız kardeşiyle bunlar hakkında konuşmaya bile hazır değildi.

Luna içini çekti. "Sebastian'la bu konuyu konuşacağım ama nasıl karşılayacağından emin değilim, Marius. Gerçekten çok üzgün."

"Biliyorum." Ama Vivienne'i kurtarmak kralın öfkesini göze almaya değerdi. "Teşekkür ederim, Luna."

Marius, koruması zindandan çıkana kadar zorlamayı bırakmayacaktı. O oraya ait değildi.

Kapı açıldı ve Sebastian içeri girdi. Arkasında kanatları parladı, ayaklarının üzerinde gölgeler uçtu ve elinde sarı bir parşömen tuttu.

Hava yoğunlaştı.

"Ne oldu?" Luna sordu.

"Pern'de bir şeyler ters gidiyor," dedi kral. "Üç gün önce yakındaki köylere bir sevkiyatın ulaşması gerekiyordu ama hiç gelmedi. Phyrre Jacques'ı araştırması için gönderdi ama o da geri dönmedi."

Marius'un kalbi sıkıştı ve omurgasından aşağı bir ürperti aktı. Pern, Hoarfrost Hollow ile Karadeniz arasında yer alan bir ticaret merkezidi.

"Bu Birinci." Marius kraliyet mensuplarının arasına baktı.

"Doğru mu?" Başka hiçbir şeyin anlamı yoktu.

"Belki." Sebastian şakaklarını ovuşturdu. "Emin değilim ama öğreneceğiz."

"Beni de yanında getir." Kelimeler Marius'un dudaklarından döküldü ve yalvarırcasına Luna'ya baktı. "Lütfen beni burada bırakma."

Umutsuz görünmesi umurunda değildi. Onlarla gitmesi gerekiyordu.

Sadece İlk'i durdurmaya yardım etmek için değil, aynı zamanda kralla Vivienne hakkında konuşmak için de. Sebastian ve Luna, Marius'ün hemen tanıdığı uzun bir bakışı paylaştılar. Bu royals nişanlı içinde sessiz iletişim, bir tüm bir dakika içinde gerçekleşen bir konuşma.

Luna Marius'a işaret etti ve kral yüksek sesle iç çekti. Kaşlarını kaldırdı. Adam inledi. Ellerini kalçalarına koydu ve kaşlarını çattı.

"Peki. Bizimle gelebilirsin," dedi Sebastian isteksizce ve sessizliklerini bozdu. "Ama yoldan uzak duracaksın."

Marius dahil edildiği için kadar mutluydu ki karşı koymadı bile.

Ölüm Buraya Geldi

H Bir saat kadar sonra, Marius odasının dışındaki koridorda kız kardeşinin yanında duruyordu.

"Hazır mısın?" Luna sordu.

Dövüş derisi giymiş, saçlarını örmüş ve dizlerine kadar gelen botlar giymişti.

Marius da benzer şekilde giyinmişti ama omuzlarında ağır, kürk astarlı siyah bir pelerin vardı. Parmaklarını hançerinin kabzasında gezdirdi, Phyrra'nın hafta başında kılıçlarını insanlardan alıp geri getirmiş olmasına şükreliyordu.

"Öyleyim." Marius bir ayağından diğerine sıçradı, gitmek için sabırsızlanıyordu. "Sebastian'la Vivienne hakkında konuşma fırsatın oldu mu?"

Luna başını salladı. "Henüz değil."

Lanet olsun. Şatodan ayrılmakla ilgili tüm heyecanına rağmen Vivienne'i asla unutamıyordu. "Orada kalamaz, Lulu. Bu onun hatası değildi."

Korumasının yaptığı hatalar yüzünden hapiste çürümesine izin vermeyi reddetti. "Söz veriyorum onunla konuşacağım," dedi.

Konuşmak yeterli değildi ama bir başlangıçtı.

Marius kız kardeşini daha fazla zorlayamadan Sebastian birkaç askere emir vermeyi bitirdi ve yanlarına geldi. Karısına sevgiyle gülümsedi ve elini onun elinin içine soktu.

"Çok güzel görünüyorsun, sevgilim."

Luna kızardı, onu yanağından gagalarken dudakları yukarı doğru eğildi. "Oh, dur."

Kral başını salladı, başparmağını kızın parmak eklemlerinin üzerinde gezdirdi ve "Asla" diye fısıldadı.

Sanki Marius'ün varlığını unutmuşlar gibi birbirlerine baktılar.

İnledi. "Ben buradayım," diye hatırlattı onlara.

Bazen iki kraliyet mensubu dünyanın geri kalanının varlığını unutmuş gibi hissediyordu.

Kraliçe ona doğru döndüğünde kızarması derinleşti. "Biliyorum." Ona gülümsedi, sol eli hâlâ kocasınınkindiydi. "Hazır mısınız?"

"Kesinlikle." Marius parmaklarını büktü, derin bir nefes aldı ve elini kız kardeşinin sağ elinin içine koydu.

İçinden tanıdık bir güç sarsıntısı geçti, eski kehaneti hatırlattı.

"Bekle," dedi Luna.

Uyarı gereksizdi. Marius bir vampir değildi ama Boşluk'ta yolculuk etmeye alışkındı. Sadece iki kural vardı: Gitmesine izin vermemek ve hasta olmamaya çalışmak.

Başını salladı ve bir an sonra gölgeler onları yutarken Sanguis Kalesi gözden kayboldu.

Karanlıklar âlemine girdiklerinde Marius ürperdi. Boşluk'ta hayat yoktu. Işık da yoktu. Hiçbir şey yoktu. Sürekli aldığı nefesler dışında sessizdi. Buradan ne kadar sık geçtiği önemli değildi; hiçliğin olduğu bir yerde bulunma hissine hiçbir zaman alışamamıştı.

Boşluk'ta zaman diye bir şey yoktu. Gölgele kalkıp onları karlı bir ormana bırakmadan önce saniyeler ya da saatler geçmiş olabilirdi.

Marius elini kız kardeşininkinden çekip çevrelerine baktı. Doğrudan ticaret merkezine değil, Sebastian'ın daha önce bulunduğu yakınlardaki bir ormana gitmişlerdi.

İlk başta, herhangi bir Eleytan ormanı gibi görünüyordu. Yüksek çam ağaçları beyaz paltolar , ayaklarının altına kar yığılmış ve sert bir rüzgâr esiyordu.

Ama Marius orada durdukça bir şeylerin ters gittiğini daha iyi anladı. Orman doğal olmayan bir sessizlik içindeydi. Ne baykuşlar ötüyor, ne kuşlar şarkı söylüyor, ne de kurtlar uluyordu. Hiçbir şey yoktu.

Marius'un ensesindeki tüyler diken diken oldu ve ürperdi.

Luna ve Sebastian birbirlerine baktılar ve kral yumruğunu sıktı.

Marius soluğunu içine çekti ve ölümün kokusu burnuna çarptığında durumun yanlışlığını anladı. İlk'in kokuşmuş kokusunu asla unutamayacaktı. Kadim yaratığın kokusunun burada, hiçliğin tam ortasında olması iyi bir şey ifade etmiyordu.

Üzerine bir tedirginlik çöktü ve her iki vampir de kanatlarını serbest bırakırken solundan bir rüzgâr uğultusu geldi. Karanlık uzantılar güçlü ikilinin arkasında yayıldı.

Sebastian derin bir nefes aldı, yavaş bir daire çizerken burun delikleri alevlendi. Kraliyet vampiri her gün güç saçıyordu ama şu anda üzerinde şiddetli, yırtıcı bir aura dalgalanıyordu. Kendi elementindeydi, geceyle birdi, toprakların kralıydı ve hiçbir şey yoluna çıkamazdı.

"Ölüm buradaydı." Sebastian kaşları çatılmış bir halde karısına baktı. "Sanırım senden mümkün olduğunca geride durmanı ve bu işi tek başıma halletmeme izin vermeni istemem söz konusu olamaz."

Luna homurdandı ve başını salladı. "Her zaman sorabilirsin, ama bunun nasıl sonuçlanacağını ikimiz de biliyoruz."

Kral üzgünmüş gibi içini çekti ama eğilip kızın yanağına bir öpücük kondururken gözlerindeki sevgi dolu ifadeden hiçbir şey anlaşılmıyordu. "Sormak zorundaydım."

"Sen yaptın." Kraliçe ona gülümsedi. "Nafile olsa da beni güvende tutma çabalarınız için minnettarım."

"Seni sevmem iyi bir şey," diye homurdandı

Sebastian. "Çok iyi bir şey," diye kabul etti.

Kral önden giderek karda bir yol açarken sevgiyle homurdandı. Marius onu takip etti ve Luna da ikisini izledi.

Bir zamanlar Marius, onu iki taraftan da korumak istedikleri için ortada bırakmalarına kızardı ama kız kardeşinin kendisinden çok daha güçlü olduğunu uzun zaman önce kabullenmişti.

Kraliçe Marguerite'in öldüğü gece ve Denge Savaşı sırasında yaptıkları arasında, kız kardeşinin Dört Krallık'ta var olmuş en güçlü vampirlerden biri olarak tarihe geçeceğine dair Marius'un aklında hiçbir şüphe yoktu.

Onunla inanılmaz derecede gurur duyuyordu.

Ormanda yürüdükçe ölüm kokusu daha da yoğunlaştı ve Marius'un aklı Vivienne'e gitti. Onun da burada olmasını diledi.

Koruması öfkeyle yanında tepinecek, ona ters ters bakacak ve sürekli bunun kötü bir fikir olduğunu hatırlatacaktı. O gülecekti, kadın onu azarlayacaktı ve saatler dakikalar gibi gelecekti.

Tanrım, onu özlemişti. Bu kadar kısa süredir tanıdığı birini özlemek mümkün müydü?

Birkaç hafta önce olsa, hayır derdi. Ama şimdi.

Artık yanında Vivienne için bir yer vardı ve onun yokluğu onarması gereken bir boşluktu. Ve Sanguis Kalesi'ne döndükleri anda bunu düzeltecekti.

Küçük, tek katlı bir kulübenin ahşap duvarları görüne kadar yaklaşık bir saat yürüdüler. Çatıdan bir baca çıkıyordu ama hiç duman yoktu. Pencerelerin üzerine perdeler çekilmiş ve ön kapı kapatılmıştı.

Havayı derin bir yanlışlık duygusu kaplamıştı. Ölümün kokusu her zamankinden daha güçlüydü ve her adım bir öncekinden daha ağır geliyordu.

Sebastian açıklığın kenarında durdu, omuzları gergindi. Bir elini kaldırdı, işaret açtı.

Marius ve Luna hemen durdular. Ellerinden gölgeleri çekti ve hançerini çekti, büyü damarlarında sabit bir vuruşla gümbürdüyordu. Bir uyarı.

Ölüm önlerinde uzanıyordu.

Kral'ın ellerinden yılan gibi karanlık tüyler fışkırdı. Karda sürünerek ilerlediler ve binanın içine girdiler. Krala geri dönmeden önce uzun süre gitmediler.

Sebastian omuzlarını devirerek, "Bir terslik var," dedi. "İlk ben giriyorum."

Kralın ses tonundan bunun bir emir olduğu anlaşılıyordu ve bu Marius için sorun değildi. Burası güvenli bir yer değildi. Ormana ilk vardıklarından beri onu rahatsız eden tedirginlik duygusu, ön kapıya ulaştıklarında on katına çıktı.

Sebastian topuzu çevirdi ve kapı hiçbir dirençle karşılaşmadan açıldı. Bir çürüme duvarı çarptı. Marius'ün tüm duyuları isyan etti ve bir adım geri çekildi. Burnu kırıştı ve içinde safra yükseldi.

Boğazını.

Daha önce de ölüm görmüştü ama bu ondan çok daha kötüydü.

Her iki vampir de hastalıklı yeşil tonlarına döndü ve Marius ilk kez koku alma duyularının gecenin yaratıklarından daha az gelişmiş olmasına sevindi.

Sebastian öğürür gibi bir ses çıkardı ve kabine girerken koluyla burnunu kapattı. Marius yüzünü buruşturdu ve kayınbiraderini takip etmeden önce Luna'yla bir bakış alışverişinde bulundu.

"Aman Tanrım!" Marius'un gözleri büyüdü ve önündeki korkunç manzara karşısında midesi bulandı.

Bu hayal ettiğinden çok daha kötüydü.

Odanın ortasında ürkütücü bir ölüm gösterisiyle dört ceset yığılmıştı: üç insan ve başsız bir vampir.

Giysiler parçalanmış, ısırlıklar derinin her santimini kaplamış ve kan...

Tanrılar yukarıda, çok fazla kan vardı.

Duvarlar, tavan ve zemin kızıla boyanmıştı. Ölüm ve yıkımın ürkütücü bir gösterisiydi. Tahta sandıklar duvarlara beşerli yığınlar halinde dizilmişti ve yanları da kanla kaplıydı.

Cesetlerin altında kırmızı bir gölcük oluşmuştu ve çıplak ayak izleri cesetlerden kapıya doğru uzanıyordu.

Luna fısıldadı, "Bu..."

Sesi kesildi ve ürperdi.

Kral hırladı, karanlık ses bu ölüm mekanında yankılandı.

Marius asillere döndü. "Bu İlk'ti." Kanlı sahneye rağmen sesi sabitti ve yumruklarını sıktı. "Isırlıkları tanıyorum."

İnsan kadının maruz kaldıklarına ürkütücü derecede benziyorlardı. "Bu iğrenç bir yaratık." Sebastian'ın sözlerinde karanlık yankılandı ve Gölgeler ondan uzaklaştı. "Derhal Sanguis Kalesi'ne dönmeli ve yeniden toplanmalıyız."

Onlara tartışmaları için zaman vermedi. El ele tutuştular ve bir kez daha Boşluk'ta yolculuk ettiler. Geri dönüş yolculuğu çok daha hızlıydı ve çok geçmeden taht odasının soğuk taşı Marius'un ayaklarının altındaydı.

Karanlık dağıldığı anda Marius elini kız kardeşinin elinden çekti ve kraliyet ailesine doğru döndü.

"İlk. Bu... normal değil." Aklından gri et ve siyah kan görüntüleri geçti ve ürperdi.

Şok olmalarını bekliyordu. Belki çığlık atacaklar, bağıracaklar ya da en azından sorular soracaklardı. Ne de olsa bu yaratık türünün en yaşlısıydı. Onun yerine,

Luna dudaklarını büzdü ve iç geçirmeden önce kocasıyla bir bakış alışverişinde bulundu. "Biliyoruz." Kaşlarını çattı ve şakaklarını ovuşturdu. "İşlerin bu noktaya gelmeyeceğini, başka bir yol bulacağımızı umuyordum ama şimdi Pern'deki durum... Sanırım bir konuşma yapmamız gerekiyor."

Marius gözlerini kıstı ve kız kardeşini inceledi. Ondan bir şey mi saklamışlardı? Balo gecesi kaçıp gittiği için pek dayanağı yoktu ama yine de biraz kırgın hissetmekten kendini alamıyordu.

"Tam olarak ne hakkında bir konuşma?" diye sordu.

"Sen iyileşirken biraz araştırma yaptım." Luna koluna girerek onu kürsüye çıkardı ve Sebastian'ın yerine oturmasını işaret etti. "Sana öğrendiklerimi anlatma vakti geldi."

Marius merak içinde kralın tahtına oturdu. Kız kardeşinin araştırma yapıyor olması onu şaşırtmamıştı. Herkes onun okumayı sevdiğini biliyordu. Kraliyet ailesinin gözüne girmek isteyen insanlar kraliçeye kitaplar, kedileri için ödülleri ya da her ikisini birden alırlardı.

Sebastian onlara katılmak yerine kürsüye en yakın yan kapıya doğru yürüdü ve muhafızları çağırdı. Birkaç vampir alana girerek kralın etrafını sardı ve o emir verirken dinledi. Birkaç askeri cesetleri toplamaları Pern'e geri gönderirken, başka bir ekip de İlk'in izini sürmeye çalışacaktı.

Luna tahtına oturdu ve kanatlarını doğru savurdu. Bir Işık Elfi küresi üzerine menekşe rengi bir parlaklık yayarak, bir dizini diğerinin üzerine koyarken ona ruhani bir görünüm kazandırdı.

Dirseklerini kalçalarına dayayan Marius öne doğru eğildi ve kız kardeşinin bakışlarıyla karşılaştı. "Demek İlk'i araştırıyordun."

"Öyleydim." Gölgeler avuçlarından kayarak etraflarındaki boşluğu kararttı. "Söyle bana Marius, İlklerin nereden geldiği hakkında ne biliyorsun?"

Kaşlarını çattı, çeşitli öğretmenlerinden aldığı birçok dersi gözden geçirdi.

"Ben de en az bir sonraki kişi kadar biliyorum." Bir omzunu kaldırdı. Akademisyenlik hiçbir zaman onun güçlü yanı olmamıştı. "İlkler akıllarını kaybeden, vahşileşen ve Eleyta'nın güvenliği için sihirli bir şekilde gömülen orijinal vampirlerdi."

"Evet, bu doğru." Luna alt dudağını dişledi ve ellerini kucağında kavuşturdu.

"Neden bir 'ama' geleceğini hissediyorum?"

Yüzünü buruşturdu ve ellerinden daha fazla gölge uçtu.

"Çünkü var." Sesi alçaldı. "Mesele şu ki, İlkler... sıradan vampirler değiller."

Yaratığı kalbinden bıçakladığında ölmediği için bu kadarını tahmin etmişti ama kız kardeşinin ses tonundaki bir şey midesinde bir çukur açmıştı. "Ne öğrendin?"

"Görünüşe göre bazı şeyler tarih kitaplarının dışında bırakılmış. Olanlar hakkındaki gerçeği öğrenmek için derinlere inmem gerekti. İlkler sadece gömülmemişlerdi." Derin bir nefes aldı. "Sana bir hikâye anlatayım..."

OceanofPDF.com

Bir Ölüml ve Bir Kutlama

S *bin yıl önce*

Bir fırtına yaklaşıyordu. Gri, neredeyse siyah bulutlar gece yarısı gökyüzünde süzölüyor ve buz tadında sert bir rüzgar Therese Calin'in Yanaklar. Uzaklarda bir yerde bir kadın çığlık attı.

"Yardım edin!" diye feryat etti kadın, sesi cılız ve zayıftı. "Biri yardım etsin lütfen!"

Therese başını kadının sıkıntısının geldiğı yöne doğru eğdi. Rüzgâr samur saçlarını yüzünün etrafında savurdu ve bir tanesini kulağının arkasına sıkıştırdı.

Gece havasında bir başka merhamet yakarışı yükselirken dudakları yukarı doğru çekildi ve dişlerini yaladı. Acı çeken bir ölümlüden daha güzel bir ses var mıydı?

Üçüncü bir çığlık ve ardından tüyler ürpertici bir çığlık yükseldiğinde Therese dönüp sese doğru koştu.

Ormanda vampir hızıyla ve zarafetiyle ilerledi. Dallar yanaklarını kesiyor, kesikler ortaya çıkar çıkmaz iyileşiyordu. Devrilmiş ağaçların üzerinden süzöldü ve adımlarını hiç bozmadan yaprak dökmeyen ağaç kümelerinin etrafından dolaştı.

Therese'in önünde beyaz bir tavşan koşuyor ve uzakta bir kurt uluyordu.

Yapılışından yaklaşık yirmi yüzyıl sonra, şimdi bile geceden zevk alıyordu. Therese baştan aşağı Ithiar'ın kızıydı. Diğer bazı vampirler çoktan ölmüş olan ölümlü ailelerinin yasını tutardı ama o tutmazdı. Annesinin saçının rengi ya da babasının burnunun şekli gibi küçük ayrıntıları unutmuş olmasına aldırılmıyordu.

O hayat çoktan gitmişti.

Sonsuzlukla yüzleşirken ölümlü ilişkiler ve geçmişin anıları neydi?

Kan Tanrısı Therese'e ölümsüzlük teklif ettiğinde, Therese bunu hiç düşünmeden kabul etmişti. Aile üyeleri, o Yapıldıktan birkaç yıl sonra ölmeye başlamıştı ama Therese bunu umursamakta zorlanmıştı. Onları Yaratmayı teklif etmiş ama onlar hediyesini reddetmişlerdi.

Annesi onun bir iğrençlik olduğunu söyledi. Karanlık bir iblis, babasının cevabıydı.

Therese onlara gösterdi.

O hâlâ buradaydı ve bedenleri çoktan toprağa dönmüştü.

Bir çığlık daha havayı yararak geçti ve Therese hızını artırdı. Derin bir nefes aldı, bakır rengi bir koku ciğerlerini doldurdu. Baştan çıkarıcı koku onu ileriye doğru itti, dişleri hevesli bir bekleyişle yanıyordu.

Kanın kaynağını bulana kadar koştu.

Sonunda.

Bir ağacın arkasına saklanarak önündeki manzarayı seyre daldı.

Karda çömelmiş, sırtı ona dönük, gerçek olamayacak kadar güzel bir adamdı. Kuzguni saçları kulaklarının etrafında kıvrılıyordu, elmacık kemikleri sivriydi ve zeytin rengi teni ay ışığında parlıyordu.

Adamın altında yatan, kolları güçsüzce göğsüne vuran çığlık atan kadındı. Adam kadının boğazından beslenirken kadının zayıf çığlıkları miyavlamaya benziyordu.

Therese öne çıkarken yapraklar hışırdadı.

Gümüşle kaplı kahverengi gözler yükseldi ve onunkilerle buluştu.

Kadın elini Therese'e doğru kaldırarak, "Lütfen, lütfen, lütfen," diye yalvardı. "Bana yardım edin. Beni öldürüyor."

Adam hâlâ kadının boğazından su içiyordu.

Therese başını eğdi ve yavaşça çifte yaklaştı. "Lütfen," diye inledi ölmek üzere olan insan.

Therese diğer tarafta diz çöktü ve elini kadının gözyaşlarıyla ıslanmış yanağında gezdirdi.

"Ah, seni küçük tatlı ölümlü," diye kıkırdadı vampir usulca. "Anlamıyor musun? Burası *bizim* dünyamız ve sen yiyecekten başka bir şey değilsin."

Anlayış belirdi ve o kahverengi gözlerde korku titreşti. "Hayır!" "Evet."

Türünün hızıyla hareket eden Therese dişlerini göstererek İnsanın boğazının diğer tarafına.

Sıcak kanın ilk tadına baktığında inledi. Buna asla doyamayacaktı. Therese kanı uzun uzun ağzına çekerek içti.

Daha, daha, daha.

Kadının can suyunu tüketirken vücuduna güç doldu. İnsan sonunda sustu ama Therese son damlasına kadar içmeye devam etti. Ancak o zaman dişlerini geri çekti, elinin tersini ağzına sildi ve topuklarının üzerine düştü.

Diğer vampir onu izliyordu. Siyah gözleri parlıyordu, dişlerinin ucu kıpkırmızıydı, dudaklarından kırmızı damlıyordu ve ağzı bir gülümsemeye dönüşmüştü.

"Therese," diye mırıldandı onun adını bir aşığın tanıdıklığıyla. "Seni bu gece görmeyi beklemiyordum."

Dudaklarını yalayarak, karın üzerine düşme tehlikesi geçiren kıpkırmızı bir damlayı yakaladı. "Merhaba Preston. Uzun zaman oldu."

Onun elini tuttu ve bileğinin ortasına bir öpücük kondurdu. "Neredeyse iki yüzyıl, değil mi?"

Her zaman çok çapkındı. Birkaç yüz yıl boyunca aynı yatağı paylaşmalarının nedeni de buydu.

Omuz silkti ve elini adamın avuçlarından kurtardı. "Aşağı yukarı."

O günlerde zamanın pek bir anlamı yoktu. Sonsuzluk karşısında tek bir yıl neydi ki?

Preston ayağa kalktı, hareketleri akıcıydı ve teklif için elini uzattı.

"Seni buraya getiren nedir?" Gerçek Preston tarzında, daha fazla soru sormadan önce onun cevap vermesine izin vermedi. Her zaman grubun en meraklısı o olmuştu. "İsvana size yeterince toprak vermedi mi? Yiyeceğiniz mi bitti?"

Tanrılar On İkiler'i ilk yarattıklarında, her birine geniş bir toprak parçası bahşetmişlerdi. Vampirlerin rahatça yaşaması için fazlasıyla insan barındırıyordu.

Therese aralarındaki kanlı cesede aldırmadan parmaklarını Preston'ın kılere geçirdi. "Hayır, toprağım fazlasıyla yeterli ve insanlarım da yeterince bol."

Tavşan gibi ürerlerdi ve o da istediği zaman beslerdi. Bazı kardeşlerinin aksine, özel bir Kaynak tutmaz, bunun yerine çeşitli kan bağışçılarından hoşlanırdı.

"Sonra ne olacak?"

Güldü. "Seni özlediğim için olduğunu söylesem bana inanır mıydın?"

Preston ölü kadının üzerine eğildi, boştaki elini Therese'in kalçasına koydu ve dudaklarını onunkilere değdirdi. Therese onun öpücüğünü memnuniyetle karşıladı ve bir an için kucaklaşmanın derinliğinde kendini kaybetti.

"Mhmm," diye fısıldadı onun ağzına karşı. "Belki bir zamanlar sana inanabilirdim."

Keskin bir diş alt dudağını deldi ve nefesi kesildi.

Eli sıkıştı ve onun ağzına karşı mırıldandı, "Ama seni tanıyorum Therese. Sen kimseyi özlemezsin. Kalbin kapkara."

Onu serbest bıraktı, geri çekilirken bir damla kan yaladı.

"Beni çok iyi tanıyorsun." Kıkırdadı, gölgelerle ve gecenin kendisiyle renklenmiş hırıltılı bir ses. "Gündönümü için geldim. Amalthea'nın bir parti vereceğini duydum ve bunu kaçırmak istemedim."

On iki İlk arasında en sosyal olanı Amalthea'ydı. Toprakları Karadeniz'e sınırdı ve çoğu zaman günlerce süren özenli toplantılar düzenlemeyi severdi.

Therese'in son ziyaretinin üzerinden bir asırdan fazla zaman geçmişti ama diğer tüm İlklerin Kış Gündönümü kutlamalarına katılacağını duyunca kuzeye gitmeye karar verdi. Ne de olsa ölümsüzlüğünün iki bininci yılını kutlamak pek sık rastlanan bir şey değildi.

Therese ayrılmadan önce topraklarının yönetimini soyundan gelenlere bırakmıştı. Titus ve Jethro bin yıldan uzun bir süre önce yaptığı ikizlerdi ve onun yokluğunda ortaya çıkabilecek sorunları halledebilecek kapasiteye fazlasıyla sahiptiler.

Therese'in Yapım'ından bu yana pek sık olmamıştı ama arada bir insanlar iktidardaki vampirlere karşı savaşmaya karar veriyordu.

Üç asır önce bir ayaklanma girişimi olmuş, ama o olaya karışan tüm ölümlüleri öldürerek bunu çabucak bastırmıştı. O zamandan beri herhangi bir huzursuzluk belirtisi olmamıştı, ama asla çok dikkatli olunamazdı.

"Harika." Preston Therese'e öyle bir sırttı ki, yatak odasında vakit geçirmek isteyen pek çok kadın ve erkek sıraya girebilirdi. "Gündönümünü birlikte kutlamak için sabırsızlanıyorum."

Sırttı, gölgeler avuçlarından kayıyordu. "Ben de öyle."

"ÖLÜMSÜZLÜĞE!" Amalthea bir elinde köpüklü Peri Şarabı kadehini kaldırıırken, diğer eliyle sağında diz çökmüş çıplak Kaynak'ı okşuyordu. Vampir kıpkırmızı bir kanepeye uzanmış, elbisesi omuzlarından sarkan ve bacaklarının arasına düşen beyaz kumaş şeritlerinden biraz daha fazlasıydı.

Therese gülümseyerek kadehini kaldırdı ve diğer İlkler'in tezahüratını yankıladı. Amalthea'nın evi böylesine abartılı bir kutlama için mükemmel bir yer olduğundan, saray gibi odanın her tarafına dağılmışlardı.

Siyah duvar halıları tavandan tabana pencerelerden geriye çekilerek ayın partilerini aydınlatmasına izin veriliyordu. Gün boyunca perdeler güneşi gözlerden saklayarak vampirlerin günlerce kutlama yapmasına olanak tanıyordu. Geniş kiremit zemini kıpkırmızı halılar kaplıyor, sütunlar çatıyı destekliyor, insan kaynaklar ve hizmetkârlar duvarların önünde hazır ol vaziyetinde çağrılmayı bekliyordu.

Onikiler odanın dört bir yanına dağılmıştı. Bazıları, tıpkı ev sahipleri gibi, uzanmış, mükemmel vücutlarını sergiliyorlardı; çıplaklıkla aralarında sadece kumaş şeritleri vardı.

Birkaçı masalarda oturmuş, Peri Şarabı içiyor ve kumar oynuyordu. Preston ve Daphne zeminin ortasına yerleştirilmiş devasa yatakta çıplak bir Kaynak'ı aralarında paylaşıyor, içki içerken zevk alıyorlardı. Bir insan hizmetçi Therese'in saçlarını tararken bir diğeri de baldırlarına ve ayak bileklerine masaj yapıyordu.

Peri Şarabını yudumlarken Therese'in başı hafıftı. Kış Gündönümü birkaç gün önce gelip geçmiş, geceler boyu kutlama yapmışlardı. Kaç kaynağın tadını çıkardığını saymayı çoktan unutmuştu, Peri Şarabı kana karışmış ve gerçekliğini bir bulanıklık içinde kaplamıştı.

Kadehini kaldırdığında boş olduğunu gördü. Bu olmazdı.

Bir hizmetkâr çağırmak için elini kaldırdığında, ay ışığının parmaklarının üzerinde parladığını fark edince .

Ayın ışığı parmaklarını hep böyle ruhani mi gösteriyordu?
Merakla elini önce sola, sonra sağa doğru hareket ettirdi.

Büyüleyici.

Therese parmaklarını oynattı ve uzun, manikürlü tırnaklarının güzelliğine hayran kaldı. Bu muhteşem elleriyle kaç kişinin boynunu bastırmış, boğazlarından özgürce içmişti?

Büyüleyici.

Therese güzel eline bakmayı bırakıp bir sunucu çağırana kadar saniyeler mi yoksa dakikalar mı geçtiğinden emin değildi. İnsan kız kadehini doldurdu ve bakışlarını yere dikerek hızla geri çekildi.

Güzel. Ölümlüler vampirlerle göz teması kurmayı hak etmiyorlardı. Onların huzurunda oldukları için minnettar olmalılar.

Ne de olsa, İlkere hizmet etmek bir insanın erişebileceği en büyük onurlardan biriydi. On İkiler bizzat Ithiar ve Isvana tarafından kutsanmıştı. Var olmuş en güçlü ve en güzel varlıklar oldukları için topraklar üzerinde özgürce hüküm sürmelerine izin verilmişti.

Therese saçını yapan ve ona masaj yapan hizmetçilere salladı.

"Size başka bir şey getirebilir miyiz Leydim?" diye sordu elinde saç fırçası olan.

"Biraz daha şarap," diye yanıtladı Therese, elindeki Peri Şarabı kadehini geri atarak. "Elbette." İnsan başıyla selam verdi ve onun emrini yerine getirmek için aceleyle uzaklaştı.

Therese içti, içti ve içti. Parti bir bulanıklık içinde geçti.

İnsanlar kullanıldı, Kaynaklar kanlarını verdi ve cesetler köşelerde yığıldı.

Yine de kutlamalar devam etti.

Günler haftalara dönüştü.

Kan döküldü.

Şarap . Hayat
güzeldi.

Kış Gündönümü'nden yaklaşık iki ay sonra bir gece, bir haberci kapıdan içeri girdi. Güzelliği onun bir ay çocuğu olduğunu gösteriyordu ve Therese erkeği birkaç dakika inceledikten sonra nihayet adını hatırladı.

Othello, Amalthea'nın kanından olan ilk oğlu.

Siyah saçları ensesinde düğümlenmiş bir halde Yaratıcısına doğru ilerledi. Hepsi de soyunmanın çeşitli aşamalarında olan İlklerin aksine, Othello siyah bir tunik, pantolon ve kalçalarına kadar uzanan deri botlarla tamamen giyinikti.

Therese gözlerini kıstı. Şarap ve kana bulanmış zihninin bir oyunu muydu, yoksa Othello darmadağınık mıydı? Tuniği sağ omzunun üzerinden yırtılmıştı ve koyu, neredeyse siyah tenine kıpkırmızı bir renk sıçradığına yemin edebilirdi.

Garip.

Adamın bir damla kanı bile ziyan ettiğini hiç görmemişti.

Therese merakla daha yakına eğildi.

Amalthea dişlerini kucağına uzanan insan kadının boğazından çekti. "Evet, oğlum?"

Othello bir dizini büktü ve Yaratıcısının kulağına fısıldadı. Sözleri kısıktı, Therese'in bile duyamayacağı kadar alçaktı ama bunun nedeni Therese'in pek bir şey duymakta zorlanıyor olması olabilirdi.

Sanki suyun altında yüzüyormuş gibiydi. Hiçbir şey doğru görünmüyordu. Ne kadar Peri Şarabı içmişti?

Dar gözlerle kadehine baktı, belki de içkiyi biraz fazla kaçırmış olabileceğini düşündü.

Aklına gelen aynı hızla reddetti. Çok mu fazla?

İnsan ebedi bir varlık olduğunda ne çok fazlaydı?

Peri Şarabı keyif almak için yapılmıştı ve o da bunu yapıyordu.

Başını arkaya attı ve kadehi tek bir yudumda boşalttı. Şarap boğazından aşağı kaydı ve başı uğuldu.

Şurada.

Bu daha iyiydi. Çok fazla.

Alay etti. Öyle bir şey yoktu.

Bir hizmetçi şarabını yeniden doldururken sıvı çınladı ve Therese dikkatini Amalthea ile Othello'ya verdi.

İlk, oturmuş, kocaman gözlerle yavrusuna bakıyordu. "Emin misin?"

Amalthea'nın sesi boşlukta çınladı.

Othello doğruldu. "Öyleyim anne." Ne hakkında emin?

Amalthea'nın güzel dudakları alaycı bir ifadeyle büküldü ve aniden ayağa kalkarak Kaynak'ı yere fırlattı. Kadın mermer zemine çarparken haykırdı ama İlk ölümlüye bakmadı bile.

"İlkler ve oğlum hariç herkes hemen dışarı çıksın!" Amalthea'nın emri buz gibi soğuktu.

Hizmetkârlar, Onikiler arasında kafa karışıklığı mırıltıları yükselirken bile onun emirlerine itaat etmek için koşuşturdular. Oda bir dakika içinde boşaldı.

Ev sahibinin siyah gözleri kısıldı ve sırtından obsidyen kanatlar fırladı. Gölgeler etrafında kıvrıldı ve hırladı. Alçak, vahşi ses odanın içinde yankılandı. Elinin bir hareketiyle, devasa bir

Karanlıktan oluşan mahremiyet koğuğu, konuştuklarını kimsenin duymamasını sağlıyordu.

"Korkunç bir şey oldu." Amalthea'nın sesi, içinden gölgeler dökölürken derinleşti.

" oluyor?" Therese kadehini bırakarak sordu.

"İnsanlar yüzünden." Amalthea bu kelimeyi sanki onu zehirlemiş gibi tükürdü ve Othello'ya baktı. "Söyle onlara, oğlum."

Vampir döndü, gözleri elmas kadar sertti. "Vampirleri rehin aldılar ve onları gümüş ve prohiberis ile dizginlediler. Ve sonra..." Yutkundu ve yüzü soldu. "O zaman onlara işkence ediyorlar."

Her biri bir öncekinden daha şiddetli hırıltılar odada yankılandı.

"Kanımızdan olan çocuklara dokunmaya nasıl cüret ederler?" Bu sözler Bartholomeos'tan geldi, öyle ani bir şekilde ayağa kalktı ki oturduğu alçak masa devrildi.

"Sadece dokunmak değil. Onları öldürüyorlar lordum." Othello'nun eli yanında titredi. "Acımasızca."

"Kaç kişi?" Preston sordu.

"Bulabildiklerinin hepsi," diye homurdandı Othello. "Sanırım bazıları saklanmaya gitti. Ben kaçtım ve doğruca buraya geldim."

Sözlerinin anlamını kavradığında bir kalp atışı geçti ve ardından kaos patlak verdi.

Çığlıklar odayı doldurdu.

Birisi bunun cezasız kalmasına izin vermeyeceklerini haykırdı.

Preston böğürdü, acı dolu ses bir hırlamaya dönüşmeden önce saray gibi odada yankılandı. Öfke her bir gözeneğinden yayılıyordu, ta ki eski sevgilisinin başladığı ve bittiği yer ayırt edilemez hale gelene kadar.

"Hepsini öldüreceğim," diye yemin eden Preston ayağa kalktı ve yumruklarını sıktı. "Bu krallıktaki her bir insan, türümüze el kaldırmaya cüret ettiği için ölecek. Kim olduklarını sanıyorlar bunlar?"

"Pislikten de beterler," diye karşılık verdi Amalthea. Vampirik bir bulanıklığa dönüşmüştü ve şimdi siyah dövüş derileri giyiyordu. "Preston'a katılıyorum. Bunun için hepsini yok edeceğiz ve çocuklarımızın intikamını alacağız. Kim bizimle?"

İlkler kükredi.

"Güz el." Karanlık ev sahibinin etrafında parıldıadı. "Hiçbir ölümlü hayatta kalmadı.

Anlaşıldı mı?"

Onikiler aynı fikirdeydi. Bu hakaretin en yüksek biçimiydi ve tek uygun ödeme ölümdü.

Therese ayağa kalktı, derin bir nefes aldı ve parmaklarını büktü. Azı dişleri sızladı ve acımasızca gülümsedi.

Bu gece kanla ziyafet çekecekti.

İlkler odadan çıktı. Hizmetkârlar iki sıra halinde, sırtları duvara dayalı bir şekilde duruyordu. Vampirlere baktılar, gözlerinde şaşkınlık titreyordu. İçlerinden birkaçı titriyordu, belki de yaklaşan ölümlerini hissediyorlardı.

Hiçbiri kaçmaya cesaret edemedi.

Hava yoğunlaştıkça Therese dudaklarını yaladı. Her kalp atışı koridorda yankılanıyor gibiydi.

Bir vampir homurdandı.

"Şimdi," diye hırladı

Amalthea. Hep birlikte

saldırdılar.

Hep birlikte beslendiler.

Therese kanın ilk tadına baktığında sırıttı. Bu, kutlamaları için uygun bir son olacaktı.

Ve böylece On İki avlandılar, yollarına çıkan her bir insanı öldürdüler. Onlar ölümdü ve hiçbir ölümlü yollarında duramazdı.

Küçük bir sorun var

Marius Luna'ya kocaman gözlerle baktı. "İnsanlara ne oldu?"
Belli ki İlkler, krallığı ölümlülerden temizlemeye yönelik karanlık görevlerinde başarılı olamamışlardı.

Luna içini çekerek Sebastian'la bakıştı. Kral bir süre önce muhafızlarla işini bitirmişti ve şimdi sağında, eli omzunda duruyordu.

"Yüzlerce kişi öldü," dedi kral. "Belki binlerce."

"Tarih bu konuda tam olarak açık değil." Luna kaşlarını çattı. "Okuduğum kitapta, 'Nehirler kırmızı aktı, kar kıpkırmızı oldu ve yas tutan annelerin ve eşlerin feryatları ülkenin her yerinden duyulabiliyordu' diyordu. Kesin olarak bildiğimiz tek şey bunun yıkıcı bir katliam olduğu."

Marius'un göğsünü bir sızı doldurdu ve yumruğunu kalbinin üzerine bastırdı. Vahşi vampirlerin sonsuz sayıda insanı parçaladığını, kendilerine besin sağlayan varlıkları yiyip bitirdiğini hayal etti. Uzun zamandır sessizliğe gömülmüş olan çığlıkların yankıları kulaklarında çınladı.

"Korkunç." Başını salladı ve tahtın kolçaklarını kavradı. "Ama durduruldular, değil mi?"

"Evet," dedi Sebastian. "Bana hep bir grup cadının İlk'i durdurup gömdüğü söylenirdi ama Luna'nın bulduğu hikâye bundan biraz farklı." Onun omzunu sıktı. "Değil mi aşkım?"

"Bu doğru. Araştırmalarım göre, sadece bir cadı varmış. Selene Du Pont, İlkleri lanetlemek ve onları Hoarfrost Hollow'a gömmek için yasak, kara büyü kullandı."

Marius'ün kollarındaki tüyler diken diken oldu. "Bir lanet mi?"

"Görünüşe göre, İlklerin güçlerini bağlayarak onların yakalanmasını ve kontrol altına alınmasını sağlamış. Sorun şu ki, tüm sihirler bir denge gerektirir." Luna kaşlarını çatı. "Selene büyüsünü yaptığında vampirlerin yakalanmasını kolaylaştırdı ama aynı zamanda öldürölmelerini de çok daha zorlaştırdı."

Sanki vampir öldürmek zaten yeterince zor değilmış gibi. En azından şimdi Marius, İlk'in kanının neden siyah olduğunu biliyordu. Yeni bilgiler kafasına dank ederken şakaklarını ovuşturdu.

Tanrı'nın laneti. Tarihin kaybedeceği onca şey varken, neden bu? Vahşi vampiri kendi başına öldürmeye karar vermeden önce bunu bilmek faydalı olabilirdi.

Görevi başından beri lanetlenmişti.

Bir şekilde, bu onu hem daha iyi hem de daha kötü hissettirdi. Daha iyi, çünkü bunu tek başına asla yapamazdı. Daha da kötüsü, Vivienne'i iki kat başarısızlığa uğratmıştı ve şimdi onu hapisten çıkarmaya her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı.

Bunların hiçbirini onun hatası değildi.

Aklında yeni bir soru şekillendi ve kraliyet mensuplarına baktı. "Peki, lanetli bir vampir nasıl durdurulur?"

"Bu... karmaşık bir durum." Sebastian bir elini saçlarında gezdirerek kraliçeyle endişeli bir bakış alışverişinde bulundu.

Marius'un kalbinde bir düğüm oluştu. Böylesine güçlü bir vampirin sinirlerine ne ilham verebilirdi?

Luna uzandı, parmaklarını kocasının kilere geçirdi ve birleşen ellerini onun omzuna koydu. "Ne yapılması gerektiğini biliyoruz ama bu kolay olmayacak."

Marius kendini durduramadan homurdandı. "Hiçbir şey asla öyle değildir, Lulu."

Bu dersi çok genç yaşta öğrenmişti. Kolay hayatlar sadece masallarda vardı. Herkesin sorunları vardı. Birinin bunlarla nasıl başa çıktığı, karakterinin gerçek göstergesiydi.

Kız kardeşi kaşlarını çatı. "Biliyorum ve özür dilerim." Neden özür diliyordu ki?

"Bana söylemediğin şey ne?" Marius dehşet içinde midesini bulandırarak sordu.

Luna iç çekmeden önce alt dudağını dişlerinin arasından geçirirken çok uzun bir an geçti. "Laneti bozmak için iki şey gerekiyor. Tanrılar tarafından kutsanmış bir şişe su ve obsidyenden yapılmış bir hançer."

"Tamam, onları alıyoruz." Bu kulağa o kadar da kötü gelmiyordu. Neden endişelendiler ki? "Bunda bu kadar zor olan ne?"

Luna kralla bir kez daha bakıştı ve dudağını çiğnedi. Marius kız kardeşini yıllardır bu kadar endişeli görmemişti. "Mesele şu ki, küçük bir pürüz var," dedi. Marius kaşlarını kaldırdı. "İlginç. Neymiş o?"

Luna dudaklarını birbirine kenetledi, eskisinden daha da endişeli görünüyordu. "Bu nesneler vampirler için ölümcül. Onlara dokunamayız bile. Aksi takdirde Sebastian ve ben bunu kendimiz yapardık."

Marius'un midesindeki düğüm çözülmeye başladı ve yerini bir heyecan titreşimine bıraktı.

"Bunu yapamazsın." Gülümsememeye çalıştı ama elinde değildi. Bakışları kraliyet mensupları arasında gidip gelirken dizleri zıpladı. Bu şu anlama geliyordu... "Bunu yapmama izin vereceksin, değil mi? Ben gidebilecek miyim?"

Marius yarı insan, yarı Şans Elfî mirasını hiç o anki kadar takdir etmemişti.

Luna ürperdi, ama kral cevap verdi: "Evet, gitmen gerekecek."

"Ama yalnız değil," diye araya girdi kraliçe, sesi sertti. "Buna izin vermeyeceğim." "Sorun değil." Marius kendisine kimin eşlik etmesini istediğini zaten biliyordu. Bir taşla iki kuş vurmaktan söz ediyordu. Neden endişelenmişti ki?

Bu mükemmeldi. "Nereye gidiyorum ben?"

"Hâlâ hançerin yerini araştırıyorum ama kutsanmış suyun yerini biliyorum." Luna ayağa kalktı, Sebastian'a yaslanırken gölgeler üzerinden kayıp gidiyordu. "Uzun zaman önce, ilk evlendiğimizde, Tether'ı araştırıyordum. Unutulmuş Gölge Evi'ne dair birkaç referansla karşılaştım. Hiçbir zaman bir şeye dönüşmedi ve dürüst olmak gerekirse, daha sonra olan her şeyin karmaşası içinde bu konu hakkında her şeyi unuttum."

Marius'un hastalığı, ailelerinin ölümü, Sebastian ve Luna'yı öldürmeye çalışan kötü kalpli kraliçe, ölümcül bir turnuva ve İsrâf Hastalığı'nın tedavisini bulma arayışı. Sadece birkaç şey.

"Luna bu hafta bana Ev'den tekrar bahsettiğinde, Phyrre'dan bunu araştırmasını istedim." Sebastian'ın derin sesi güç ve başka bir şeyin hatırlatmalarıyla yankılanıyordu. Endişe mi?

"Ah?" Marius'un bakışları iki vampir arasında gidip geliyor, parmaklarını dizine vuruyordu. Heyecanını kendine saklayamıyordu. Kendini kanıtlamak için ikinci bir şansı olacaktı.

"Görünüşe göre Unutulmuş Gölge Evi varmış." Kral kaşlarını çatı. "Ya da en azından vardı."

"Artık harabeden başka bir şey değil," dedi Luna. "Geçmiş zamanların bir kalıntısı."

Marius bu ismi zihninde evirip çevirdi ama bir şey çağrıştırmadı. Bunu, birbirlerine bilmiş bilmiş bakan asillere de söyledi.

"Hayır, duymamışsınızdır. Eleyta'da değil, ya da en azından şu anki sınırları içinde değil." Sebastian şakaklarını ovuşturdu.

Kralın bariz endişesi Marius'ün hem gururunu okşuyor hem de biraz endişelendiriyordu. Ona ne olacağını düşünüyorlardı? Bir şişe kutsanmış su ve bir hançer almak, her şey düşünüldüğünde nispeten zararsız görünüyordu.

Luna nefesini içine çekti, "Kuzey Ipotha'da, sınıra yakın bir yerde."

Sesinde acı dalgalanıyordu ve Marius'ün kalbi çocukluk krallıklarından söz edilince burkuldu. Aileleri öldürüldüğünden ve kendisi kaçırıldığından beri Ipotha'ya dönmemişti.

Bunca yıl sonra geri dönmek nasıl bir duygu olurdu?

"Phyrra'ya bir harita hazırlatacağız. İki gün içinde dönmüş olur," dedi Sebastian.

Casusluk ustası sürekli gelip gidiyordu. Phyrra, Marius ve Vivienne'i hapseden insanlarla uğraştıktan sonra bir geceliğine Sanguis Kalesi'ne geri dönmüştü. Azil'in güvende olduğunu bildirmiş ve tekrar ayrılmadan önce Marius ve Vivienne'in silahlarını iade etmişti.

Marius kuzeydeki köyde tam olarak ne olduğunu bilmiyordu ama Sebastian'ın casus şefiyle yaptığı konuşmaya bakılırsa, başka bir sorun beklemedikleri açıktı. Kraliyet ailesi, köylülerin otoyol soygunu yapma kararını duyduktan sonra Victor'u olayları izlemesi için kuzeyde bıraktı.

"Mükemmel." Marius ayağa kalktı ve ellerini ceplerine soktu. "O zaman yanımda kimi getireceğimi konuşmalıyız..."

Ravenwood Zindanı

Bir ay içinde bir değil iki kez hapsedilmek, Vivienne'in prensin koruması olmayı kabul ettiğinde kendisi için öngördüğü şeyler listesinde olağanüstü derecede alt sıralardaydı.

Aslında, ölümün kendisi dışında başına gelebilecek en kötü sonucun bu olduğunu iddia edebilirdi. Kral Sebastian'ın hayatını bağışlamasına minnettar olsa da, onun her an öldürülmesini emredebileceğinin de farkındaydı.

Ravenwood Zindanı'nın taşları arkasındaydı, zeminde kırağı vardı ve hava bir vampir için bile soğuktu. Hücresi penceresizdi ve koridorun aşağısından gelen soluk mor ışık parıltısı bu karanlık yerdeki tek aydınlatma kaynağıydı.

Buraya ilk atıldığından beri ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi. Hapishanede ara sıra dolaşan gardiyanlar dışında kimse onunla konuşmuyor ya da ona bakmıyordu. Prohiberis tasmaını boynunda bırakmışlardı ve hücresinin parmaklıklarıyla uyumluydu.

Başını taş duvara yaslayarak, kapüşonlu gözlerle soğuk parmaklarına baktı. Tırnakları kırılmıştı ve parmak uçları maviye dönüyordu. Bunun vampirlerin başına gelebileceğini bile bilmiyordu.

Bir fare Vivienne'in ayaklarının üzerinde koşuşturdu, küçük kahverengi kemirgen yakındaki duvardaki bir deliğe girdi.

Çılgılık atmaya zahmet etmedi. Ne anlamı vardı ki? O yalnızdı.

Bunun yerine içini çekerek hapishanenin ürkütücü senfonisinin üzerine çökmesine izin verdi. İnilteler havada yükseliyor, çılgınlara ve haykırıışlara karışıyordu.

Vivienne .

Çok fazla acı çekiyordu.

Dişleri diş etlerinde alev alev yanıyordu ve midesi içi boş bir çukurdu. İlk başta, bir damla kan için bile yalvararak kasılmış ve guruldamıştı, ama şimdi herhangi bir sesin olabileceğinden daha yüksek olan ağır bir sessizliğe gömülmüştü.

Bazı vampirler yiyecek olmadan haftalarca ya da aylarca hayatta kalabilirdi ama Vivienne hâlâ nispeten gençti ve kana ihtiyacı vardı.

Ruhundaki karanlık canavarı doyurmak için duyduğu o bitmek bilmez ihtiyaç her geçen saat daha da kötüleşiyordu. Tek düşünebildiği, tek hissedebildiği buydu.

Muhtemelen azalan hayatta kalma şansı ya da Hoarfrost Hollow'dan kaçan vahşi vampir gibi başka şeyler için endişelenmesi gerekirdi ama bunların hepsi kana duyduğu arzusun yanında sönük kalıyordu.

Vivienne tek bir kıvılcık damla için her şeyi yapar ya da söylerdi. Bir yavru kuşken bile açlığı bu kadar her şeyi tüketmemişti.

Gözleri kapandı ve uyku ile uyanıklık arasında gidip geldi. Zaman geçti, ama takip etmeye zahmet etmedi. Açlığı daha da kötüleşirken dakikalar ya da saatler ne işe yarardı ki?

Taş tabutlarına gömülmüş İlkler'i düşünmeden edemiyordu. Yüzyıllar yavaş yavaş açlıktan ölürken böyle mi hissediyorlardı? Sonsuza kadar böyle sakatlayıcı bir acıyla yaşamayı hayal bile edemiyordu. Ölüm kesinlikle daha iyi olurdu.

Vivienne, hücresinin dışındaki taş zeminde ayak sesleri fısıldadığında, dişlerini bir boyna batırmayı hayal ediyordu - bu noktada herhangi bir boyun, seçici değildi -.

Muhtemelen bir muhafızdı.

Gözlerini kapalı tuttu ve zihni olan bu karanlık yerde kalmaktan memnun oldu. Muhafızlar yola devam edecekti. Hep öyle yaparlardı. Açlık onun tek değişmez yoldaşydı.

"Viv," diye fısıldadı biri hücresinin dışından. O ses.

Aklını mı kaçıırıyordu? Belki de o kadar acıkmıştı ki halüsinasyon görmeye başlamıştı. Bundan daha uzun süre dayanacağını ummasına rağmen, sonunda doğru düşünme yeteneğini kaybetmesi mantıklı geliyordu.

Ama belki de değildir.

Belki de bu sondu.

"Viv," dedi ses, bu kez daha yüksek sesle. Gerçek gibiydi. Gerçek olabilir miydi?

Gözlerini yavaşça açtı, ne bulacağından emin değildi. Görüşü karanlığa alıştı ve nefesi kesildi.

Marius hücresinin önünde durmuş, parmaklıklara tutunuyordu. Tıpkı balo gecesinde olduğu gibi siyah bir tunik ve pantolon giymişti. Onu son gördüğünden farklı olarak, dinlenmiş görünüyordu. Kahverengi saçları alnına dökülmüştü ve sesinde öksürük belirtisi yoktu. Sağlıklı görünüyordu.

Vivienne bunu .

Sadece sağlık değil, hijyenik uygulamalar da uzak bir hatıraydı. Üstü başı kir içindeydi ve balo öncesinden beri bir kalıp sabun görmemişti. Saçları keçeleşmişti ve kokusunun hiç de hoş olmadığından emindi.

Yakında öleceği için bunun bir önemi olmadığını düşündü.

Marius onun ölüm cezasını yerine getirmek için mi buradaydı? Bu ihtimal dışı değildi. Ne de olsa o krallığın prensiydi. Yine de bu düşünce onu olması gerekenden daha fazla incitti ve göğsüne bir acı saplandı.

Birdenbire görgü kurallarını hatırlayan Vivienne derin bir selam verdi. Alnı buz gibi toprağa değdi ve "Majesteleri" diye mırıldandı.

Anahtarlar şingirdadı ama başını kaldırmaya cesaret edemedi. Demir menteşeler gıcırdadı ve sonra bir el çenesine dokundu. Dokunuşu nazikti. Onu öldürmek için buradaysa neden nazik davranıyordu?

Prens çenesini kaldırdığında kaşları çatıldı. Yukarı baktı, prensin çömelmiş halini görünce gözleri büyüdü. Parmak uçlarından sarkan bir fenerin içinde mor bir küre asılı duruyordu. Kahverengi bakışları kederliydi ve gözlerinin altının gümüşle kaplı olduğuna yemin edebilirdi.

"Çok üzgünüm Viv." Prens onun boynundaki tasmaya dokunacakmış gibi uzandı ama durdu, parmakları yumruk şeklinde kıvrıldı.

Uzun, ürpertici bir nefes aldı ve elini taş duvara çarptı. Burun delikleri alevlenirken küfrederek elini salladı.

"Seni daha erken çıkarmak için daha çok mücadele etmeliydim," dedi. "Hastaydım ama bu hiçbir şeyi mazur göstermez. Seni hayal kırıklığına uğrattım."

Yanıliyordu. Beklentilerin altında kalan oydu. Ama onunla tartışacak enerjisi yoktu. Sırtını duvara dayayıp dişlerini adamın boynuna geçirme dürtüsüyle savaşmak için her şeyini verdi.

"Neden..." Günlerce kullanılmadığı için sesi titriyordu ve tekrar denedi. "Neden buradasın?"

Eğer ölüm zamanı geldiyse, bunu uzatmamalarını tercih ederdi.

Marius'ün dudakları, onun hücreğine girdiğinden beri ilk kez yukarı doğru çekildi.

Gülümseyecek neyi vardı ki? Zindan bir ölüm yeri idi.

"Benimle birlikte İlk'i durdurmak isteyip istemediğini sormaya geldim. Bu sefer gerçekten."

Uzun bir süre prene baktı ve kulaklarının arızalı olup olmadığını merak etti. Ne de olsa, bu korkunç durumda olmasının nedeni İlk'i avlamaktı.

Yine de şaka yapıyor gibi görünmüyordu.

Adam ona bakıp beklerken hücreyi sessizlik kapladı.

Dudaklarını yaladı, prensin boynuna bakmaktan kaçınırken parmakları soğuk taşa gömüldü. "Anladığımdan emin değilim."

Marius başını eğdi. "Siz buradayken bazı gelişmeler oldu."

Bu yıkım ve ölüm yerine bir etiket koymakta isteksiz görünüyordu ama onun böyle bir sorunu yoktu.

"Hapishanede," dedi açıkça.

"Evet. Hapishanede." Rahatsızca kıpırdandı ve bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Uzun lafın kısıası, İlk sıradan bir vampir değil."

Vahşi vampirin gri teni ve siyah kanının görüntüleri zihninden geçerken, "Onu öldüremediğimizde çok şey anladım," dedi. "Ne buldun?"

Prens hâlâ onun önünde çömelmiş, lanetle ilgili tuhaf bir hikâye anlatmaya başlamıştı. Kızın tek yapabildiği ona bakmaktı. Gününün bu şekilde geçeceğini hiç tahmin etmemişti.

Sözlerini şöyle bitirdi: "Bu yüzden gidiyorum. Ben bir vampir değilim, bu yüzden İlk'i öldürebilirim."

Vivienne prensin ölümlülüğünün fazlasıyla farkındaydı. Şu anda düşünebildiği tek şey buydu. Boynunda atan nabızı. Derin akçaağaç ve amber kokusu. Gözlerindeki o erkek kıvılcımı... Vivienne onu karda sırtına aldığı anda da aynı kıvılcım vardı.

Dur! diye içten içe bağırdı.

Bu sağlıklı bir düşünce tarzı değildi. Açlık, sınırlarını hatırlamasını eskisinden daha zor hale getiriyordu. Gerçi hiçbir zaman bu kadar kolay olmamıştı.

Tanrılar.

Bu düşünceleri bir kenara iterek başını eğdi. "Yani... beni öldürmeyecek misin? Kral da mı?"

Sesindeki inançsızlığı engelleyemiyordu. Gardiyanlar onu bu hapishaneye attıklarında, bunun sonu olduğundan emindi.

Prens başını salladı. "Kimse seni öldürmeyecek."

Bu onun için yeni bir haberd.

"Seninle gelmesem bile mi?" Dürüst olmak gerekirse, Vivienne prensin maceralarından birine daha katılabileceğinden pek emin değildi. Hele şu anki haliyle.

"Evet."

Ona baktı, bakışlarını inceledi. Yalan söylediğine dair hiçbir işaret yoktu.

Sanki aklının nereye gittiğini biliyormuş gibi ekledi: "Neye karar verirsen ver, Sebastian seni serbest bırakmayı kabul etti. Benimle gelmen için seni nasıl cesaretlendirdiğime kadar her şeyi açıkladım-"

"Beni zorladı," diye araya girdi. "Başka seçeneğim yoktu."

İçini çekti, gözleri pişmanlığa oldukça benzeyen bir şeyle doldu. "Bu doğru. O zaman sana bir seçenek sunmamıştım ve bunun için üzgünüm. Ama şimdi sana bir seçenek sunuyorum."

Uzanarak onun kirli elini tuttu. Onun dokunuşunda rahatlatıcı bir şey vardı ve bu, hissetmesi her şeyle tamamen çelişiyordu. Belli ki kan eksikliği onu rahatsız ediyordu.

Vivienne ondan uzaklaşması için tüm nedenleri hatırlamaya çalıştı ama tek bir tanesini bile hatırlayamadı.

"Benim için bazı şeyleri hecelemeni istiyorum, lütfen." Şu anki zihinsel durumuyla, her şeyi doğru duyduğundan emin olması gerekiyordu.

"Elbette." Marius onun parmaklarını sıktı ve dudakları bir gülümseme hayaletine dönüştü. "Benimle gelmek isteyip istemediğini soruyorum, Viv. Bu kez koşullar farklı. Kraliyet ailesi bu planı biliyor ve etti." Durakladı ve ekledi, "Arkadaşlığınızdaki gerçekten keyif alırım."

Lanet olsun.

Cevap kolay olmalıydı. Ağzını açtığı anda onun saçma teklifini reddetmeliydi. Elbette bu keşif gezisinde ona katılmayacaktı. İlki neredeyse ölümüne neden oluyordu ve iki kez hapse girmesine yol açmıştı. Ona eşlik etmeyi kabul etmek aptallık olurdu, değil mi?

Vivienne uzun zamandır kendini zeki bir kadın olarak görüyordu ama o hapisane hücresinde oturup prensin teklifini düşündükçe aptal olabileceğini fark etti.

Aslında, bu yanlıştı. O iki kere aptaldı.

Birincisi, Marius'u ilk kaçıışı sırasında durdurmadığı için. İkincisi ve belki de daha önemlisi, şu anki davranışları için.

Ağzı açıldı ve kendini durduramadan "Evet" diye fısıldadı.

Sözcük dudaklarından çıkar çıkmaz gözleri büyüdü. Prensın kahverengi bakışları onunkileri taklit etti.

"Evet?" dedi, neredeyse inanamayarak. "Geliyor musun?" Artık o da işin içindeydi.

Derin bir nefes alan ve boştaki elinin parmaklarını altındaki donmuş taşlara geçiren Vivienne daha yüksek sesle tekrarladı: "Evet, seninle geleceğim."

Belki de gerçekten ölmek istiyordu. Mantıklı olan tek şey buydu çünkü yaptığı anlaşılmaya şaşırmış olsa da pişman değildi.

Belki prensin Azil'i o karla kaplı yollardan geçirirken duyduğu sevincin anısıydı, belki de sadece elini tutuş şekliydi, ama her iki durumda da kararından emin hissediyordu.

Ve onun bir seçim yapmasına izin verecekti.

Bu, şeyden çok, bir şey ifade ediyordu. Bu sefer onu zorlamadığı gerçeği, kabul etmesini çok daha kolaylaştırdı.

"Oh, Kydona'ya teşekkür ederim." Marius rahatlamış bir ifadeyle gözlerini kırıştırarak nefes verdi. "Dürüst olmak gerekirse, ne diyeceğinden emin değildim. Biliyor musun, sen Rupert ve Damian'dan çok daha iyi bir yol arkadaşısın," dedi diğer iki korumasının isimlerini sayarak.

Vivienne'in dudaklarından bir kıkırdama döküldü. Bu ses zindanda yersiz ve kırık döküktü ama içinde bir şeyleri ısıtıyordu. "İkisinin de bunu kabul ettiğini hayal bile edemiyorum."

Her iki vampir de gülmek şöyle dursun, nadiren gülümseyen iri yarı askerlerdi.

"Artık öğrenmek zorunda kalmayacağım." Marius uzun bir süre onu inceledi, gülümsemesi yavaş yavaş azaldı. "Gerçekten çok üzgünüm Vivienne. Bunların hiçbirinin olmasını istememiştım ve bunu telafi edeceğim. Yemin ederim."

Sözleri samimiyetle doluydu ve birkaç dakikalığına açlığını unutup ona odaklandı.

"Yapmak zorunda değilsin," dedi.

Onun için savaşmış ve onu kralın gazabından kurtarmıştı. Bu kadarı yeterliydi.

"İstiyorum," diye ısrar etti. Sözlerinde güç vardı ve boynundaki tasmanın izini sürerken gözlerinde bir şey parıldadı, tiksintiyle ürperdi. "Sana bunu yapmalarından nefret ediyorum, buraya düşmüş nefret ediyorum. Bu hiç insani değil."

Bu konuda onunla tartışmazdı. Bu hapishaneden nefret ettiği kadar tasmadan da nefret ediyordu.

Marius elini onunkinden çekti. "Sana yapılanları silemeyeceğimi biliyorum ama umarım bu yardımcı olur."

Adam ayağa kalkıp hücreden çıkarken kaşları çatıldı. Elinde büyük bir cam kadehle geri dönmeden önce sadece birkaç saniyeliğine gitmişti. Kadehi iki elinin arasında tutuyordu, içindeki kıpkırmızı sıvı kadına doğru yürürken hafifçe bir o yana bir bu yana sallanıyordu.

Vivienne'in midesi gördüğü manzara karşısında guruldadı ve bakır kokusu burnuna dolduğunda dişleri diş etlerinde hançer gibi oldu. Açlığı geri dönmüştü ve her zamankinden daha kötüydü. Hırlamamak ve prene doğru hamle yapmamak için tüm gücünü kullanması gerekiyordu.

"Bunu senin için getirdim." Marius iç savaşlarından habersiz, önünde diz çökerek fincanı uzattı. "Bunu sana her verecektim." Adam ona doğru yaklaştı ve kadın başını sallayarak sırtını soğuk duvara yasladı. Kontrol çok küçük bir ipliğe bağlıydı.

tüm gücüyle.

"Yaklaşmayın, Majesteleri." Parmaklarını taşlara geçirdi. "Size zarar vermek istemiyorum."

Aptal olan prens daha da yaklaştı.

"Bu bir geyiğe ait," dedi neredeyse özür dilercesine, kızın elini tutup titreyen parmaklarını sapın etrafında kıvrırken.

Bir insan kaynağından gelmemiş olması önemli değildi. O kadar yetersiz beslenmişti ki herhangi bir kan ona yardımcı olabilirdi. Açlığını tamamen dindirmeyecekti ama bu hiç yoktan iyiydi.

Fincanı dudaklarına götürüp yudumlarken Vivienne'in kalbi küt küt atıyordu. Kan boğazından aşağı kayarak içindeki derin bir sızıyı yatıştırdı.

Kanın tadı hiç bu kadar güzel olmamıştı. Nektarların en zenginiydi ve tam da ihtiyacı olan şeydi. İnledi ve sesi hücresinde yankılanıyor gibiydi.

İkisi de dondu kaldı.

Kahverengi gözleri büyüdü ve keskin bir nefes aldı.

"Ben, uh... dışarıda olacağım." Ayağa kalktı ve geri çekildi, gözleri onunkilerden hiç ayrılmadı.

Vivienne çok acıkmıştı ama kadehi tekrar dudaklarına götürmedi. Gidiyor muydu? Düşündü... belki de onu yanlış duymuştu. Onun için geri gelecek miydi, yoksa...

Sanki onun düşüncelerini duyabiliyormuş gibi nazikçe gülümsedi.

"Gitmiyorum, Viv." Prens'in sesinde daha önce hiç duymadığı bir yumuşaklık vardı, hatta İlk'le savaştıktan sonra yaralı kadınla konuşurken bile. "Sadece muhafızlara benimle geleceğini haber vereceğim. Hemen döneceğim."

Hücre kapısını arkasında açık bırakarak dışarı çıktı.

Sözüne sadık kalarak fazla uzağa gitmedi. Kadın kadehi boşaltıp her damlasını içerken, konuşmaların mırıltıları hücrenin içinden süzülüyordu.

Marius döndüğünde Vivienne ayağa kalkmıştı. Boş kadeh parmaklarının arasında sallanıyordu ve elinden geldiğince tozunu almıştı. Hâlâ daha fazla kana ihtiyacı vardı ama kuyuda uyandığından beri ilk kez kendini kendinde hissediyordu. Hatta parmaklarını saçlarında gezdirmiş ve yarım düzgün bir örgü yapmıştı.

Prens parmaklarının ucunda asılı duran bir anahtarla hücreye girdi. "Arkanı dön lütfen Viv."

Belki de ne yapmayı planladığını sorması gerekirdi ama prene güvendiğini fark etmek onu şaşırttı. Prensini dediğini yaptı, yüzünü taş duvara dönerken hareketleri sabitti.

"Bunu açık bıraktıkları için çok üzgünüm," diye mırıldandı, parmakları ensesine dokunup örgüsünü kaldırırken.

"Ben de." Bir daha asla prohiberis'e dokunmak istemedi. Berbat bir şeydi. "Onu çıkaracağım. Kıpırdamadan durur musun?"

Kadın başını eğdi ve adam boynunu yerinde tutarken diğeri de bir anahtarı yakaya doğru salladı. Bir *klik* sesi boşlukta yankılandı ve soğuk metal kalktı.

Vivienne'in ciğerleri genişledi ve içindeki karanlık şarkı söyledi. Sanki yıllardır ilk kez nefes alabiliyormuş gibiydi. Kanatlarının onu beklediğini hissedebiliyordu.

onun için bir kez
daha.

Isvana'ya
teşekkür et.

Rahat bir nefes aldı, omuzları gevşedi. Marius'ün tasmayı taktığını hatırlaması bir şey ifade , tıpkı ona kan getirmesinin bir şey ifade etmesi gibi.

Arkasını döndü, teşekkür ederken dudaklarında bir gülümseme belirdi. Prensın gözleri geniş ve pişmanlık doluydu ve başını salladı.

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Onu hiç giymemeliydin."

"Bu konuda hemfikiriz." Onun elini sıktı. "Ama artık yok." Onun yüzünden.

"Öyle ve eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, bir daha asla böyle bir şey giymeyeceksin." Başparmağı onunkine dokundu. Temas küçüktü ama günlerdir ilk kez soğuktan başka bir şey hissetti. "Buradan çıkmaya hazır mısın?"

Bir saat önce burada öleceğini düşündüğü , fazlasıyla hazırды. "Kesinlikle."

Prens, sanki koruması değil de bir hanımefendiymiş gibi ona kolunu uzattı ve o da tuttu. Koridorda yürüdüler, zindanın ürkütücü senfonisi diğer mahkûmların şaşkınlıkla izlediği sessizliğe büründü.

Sanguis Kalesi'ne dönmek için merdivenleri çıktıkları sırada Vivienne, "Ee Marius, plan nedir?" diye sordu.

Bu Onun Amacıydı

T Gökten düşen kar taneleri Therese'in etrafındaki ormanı gümüş beyazı bir örtüyle kaplıyordu. Belki bir zamanlar bunun güzel olduğunu düşünmüş olabilirdi ama artık aşağıdaki gibi önemsiz şeyler umurunda değildi

Güzellik.

Vampir ormanda hızla ilerliyor, kısa bir süre önce dikkatini çeken bir kokuyu takip ederken gölgeler bir pelerin gibi etrafında dalgalanıyordu. Karnı hâlâ ağrıyordu, yaraları hâlâ siyah sızıyordu ve dişleri hâlâ kan için yanıyordu ama her şey kaybolmamıştı.

Anıları yavaş yavaş geri geliyordu.

Kim olduğunu biliyordu ve belki de daha önemlisi, buranın -Eleyta'bu ormanda avlandığı son zamandan beri büyük ölçüde değiştiğini biliyordu.

Bu ismi birkaç gün önce öğrenmişti. İnsan bir kadın ormanda yürüyüşe çıkmıştı ve bu onun acınası, ölümlü hayatının sonu olmuştu.

Therese ona saldırmıştı ama o da şakacı bir ruh hali içindeydi. Ne de olsa avlanmanın zevkli yanlarından biri de yiyeceklerle biraz eğlenmekti. Ve bu kadın tam da onun aradığı şeyi sağlamıştı. Ölümlü, hayatı için yalvarıp yakarmış, kral ve kraliçeden onu bu canavardan kurtarmalarını istemişti. Sanki *hakları* varmış gibi kanunlardan ve kurallardan bahsetmişti.

Bir insan.

Bu fikir gülünçtü.

Therese belli ki kadının yaşamasına izin vermemişti. Onunla oynamayı bitirmiş ve cesedini ormana bırakmadan önce kanını emmişti.

Avı devam ediyordu. Therese'in attığı her sessiz adımda zihni dönüyordu.
Kral Sebastian ve Kraliçe Luna.

Vampirler.

Hüngür hüngür ağlayan kadın ölmeden önce ona onlardan bahsetmişti. En azından zayıf insana göre çok güçlüydüler ve bu topraklara hükmediyorlardı.

Ne saçma bir düşünce. Therese'in zamanında kraliyet ailesi yoktu. Şatolar ya da kanunlar yoktu.

Onikiler bu toprakları Tanrı'nın kendilerine verdiği hakla yönetmişlerdi.

Therese'e göre sözde kral ve kraliçe sahtekârdı. Ne de olsa Ithiar bu toprakları İlkler'e vermişti. Burası *onlarındı*. Diğerleri hâlâ kilit altındaydı, o lanet cadının lanetiyle bağlıydılar ama Therese geri dönmüştü ve intikam onun olacaktı. Göğsünün derinliklerinde bir alev yanıyor, onu bir zamanlar sahip olduğu şeyi geri almaya çağırıyordu.

Bu bir istek

değildi.

Bu bir *ihtiyaçtı*.

Bu onun amacıydı. Yoksa neden şimdi uyanıyordu ki?

Sahte kraliyet üyelerini yok edecek ve işi bittiğinde diğerlerini uyandırmanın bir yolunu bulacaktı. bağları kıracak ve birlikte, kızıl yumruklarıyla ülkeyi yöneteceklerdi. Eskisinden daha katı olacaktı ve bu sefer kimse onlara karşı çıkmaya cesaret edemeyecekti.

Ama ondan önce, kaybettiği gücün her zerresini yeniden kazanması gerekiyordu.

Ve böylece avına devam etti. Yaşam kokusunun kaynağını bulana kadar onu takip ederek ormanda koştu.

Ithiar'ın kendisinden bir hediye idi.

Therese yavaşladı, köye bakarken ağzı bir gülümsemeye dönüştü. Çeşitli büyüklükteki kütük binalar, karlı çamlarla çevrili bir açıklıkta oturuyordu. Bacalardan dumanlar yükseliyordu ve yaşamın güçlü kokusu neredeyse baskındı.

Mezarından çıkan kırık vampir çoktan gitmişti. Therese tanrıların kutsadığı bir zarafet ve çabuklukla ilerlerken gecenin kendisi kadar sessizdi.

Burnunu takip ederek karların arasından en büyük yapıya doğru süzüldü. Pencerelerde fenerler titriyor, neşeli telli müzikler karlı gecenin içinden süzülerek kahkahalara ve sohbetlere karışıyordu.

Therese binanın yanından sürünerek geçti ve buzlu bir camın arkasından baktı.

İthiar onu gerçekten de kutsamıştı.

Hepsi de ikinci ve üçüncü yaşlarında olan iki düzine insan gülüp dans ederek dertlerinden uzaklaştı. Şık siyah takım elbiseli iki genç adam dansın ortasında tutkulu bir öpücüğü paylaşıırken Therese gülümsedi, dili bir dişinin ucunu oynattı.

Therese'in bir yanı bu ölümlü geleneğini bir zamanlar kendisinin de hoşuna gitmiş bir gelenek olarak tanıdı. Belki bir zamanlar o da onların eğlencelerine katılırdı.

O artık o kadın değildi.

Kan Tanrısı'nın onu buraya göndermesinin bir sebebi vardı ve bu hediye kaçırarak aptallık olurdu. Dansçılardan biri pencereye doğru dönene kadar ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi.

Sarı buklelerin çerçevelediği gök mavisi gözler vampirin bakışlarıyla buluştu. Kiraz kırmızısı dudaklar bir çığlıkla aralandı. Bir parmağı havaya kalkarak saklandığı yeri işaret etti.

Gösteri zamanı.

Therese ayağa kalktı ve avını incelerken üzerine düşen karın tozunu aldı. Kendinden emin adımlarla kapıya doğru yürüdü, gölgelerini diğer çıkışı engellemek için etrafına gönderdi ve içeri girdi.

Müzik aniden durdu. Dansçılar valsini ortasında dondu kaldı. Düzinelerce göz kapıya çevrildi. Birinin nefesi kesildi. Bir başkası çığlık attı. Birkaç el silahlara gitti.

Therese eğlenerek sırtıttı. Sanki onu durduracak kadar güçlüymiş gibi.

"Merhaba canlarım," diye mırıldandı, gölgeler arkasındaki kapıyı kapattı ve insanları içeride hapsetti. "Nefis görünmüyor musunuz?"

Ölümlüler karşılık verdi.

Çığlık attılar, bağırıldılar ve zavallı bıçaklarını onlara karşı kullanmaya çalıştılar.

Onu.

Önemsiz hayatlarına bu kadar sıkı sıkıya tutunmaları çok .

Sanki uğruna yaşayacakları bir şeyleri varmış gibi. Sanki zayıf değillermiş ve bu gezegende sadece gecenin yaratıklarına hizmet etmek için varlarmış gibi.

Çok saçma.

Onlar çırpındı, ağladı ve o sırtıttı. Kanlarını emerken çığlıkları melodik bir senfoniye dönüştü ve bedenlerini zeminin ortasında büyüyen bir yığın halinde bıraktı.

Durmadı.

Asla durmayacaktı.

Sonunda ayakta kalan son kişi Therese oldu. Yerler kırmızıya boyanmıştı ve müziğin çaldığı yerde şimdi sadece ağır bir sessizlik vardı.

Gölgelerini geri çağırıp dışlarındeki kanı yalayarak salondan çıkarken adımlarında bir sıçrama vardı.

İşlerin hep böyle olması gerekiyordu. *Bu*, onun türünün bu toprakları kendilerinin olarak adlandıran ölümlülere her zaman aşılması gereken dehşetti.

Bir krallık

mı? Hayır.

Burası Onikiler tarafından yönetilen bir ülkeydi ve her zaman da öyle kalacaktı.

OceanofPDF.com

Ipothan Ovaları ve Antik Kalıntılar

"W "Geldik." Boşluk'tan çıktıklarında Luna Marius'un elini sıktı. Sebastian ve Vivienne birkaç adım ötedeydi, kral diğer vampiri de yanında getirmişti.

Marius nefesini verdi, çevresini gözden geçirirken serin hava ciğerlerine doldu. Artık kesinlikle Sanguis Kalesi'nde değillerdi.

Gökyüzü karanlıktı, bulutlar yıldızları gözden gizliyordu ve ayın gümüş ışıltısı sönüktü. Henüz kar yağmıyordu ama soğuk hava ve sert rüzgâr yaklaşan bir fırtınanın habercisiydi.

Marius titremesini bastırdı, soğuk Luna'nın ısrarıyla giydiği kat kat giysilerin arasından kendine yol bulmuştu. Yine de sıcaklık bile ruh halini bozamıyordu.

Koln Dağları'nın diğer tarafındaki karlı bir ovanın kenarında duruyorlardı, Eleyta'nın ormanları hiçbir yerde görünmüyordu. Bu düz arazide Marius'un kalbine hitap eden bir şeyler vardı.

Çocukluğunun sayısız saatini, yatak odasının penceresinin dışındaki Ipothan düzlüklerinde oynayan çocukları özlemle izleyerek geçirmişti. En iyi günlerinde bile onlara katılamamıştı. Zıyan Hastalığı bunu ondan çalmıştı.

Şimdi, şansını yakalayacaktı.

Ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı, yola çıkmak için sabırsızlanıyordu. Sırtındaki, içinde önümüzdeki birkaç gün boyunca kullanacağı erzakların bulunduğu çantayı kaldırarak ovaya baktı.

Varacakları yer ufukta bir leke olmaktan öteye gidemiyordu. Marius gözlerini kısarsa, geniş kalıntılar gibi görünen bir şeyin önünde duran devasa bir taş kemeri seçebiliyordu. Belki de bir zamanlar

güzel bir yapıydı. Şimdi, geçmiş zamanların kalıntılarıydılar, ufku süslüyor ve onu ileriye çağırıyorlardı.

Unutulmuş Gölgele Evi.

Bu isim, Marius'un küçükken okuduğu ve Phyrre'nin izinden gitmeyi hayal ettiği kitaplardan alınmış bir şeye benziyordu.

Büyüsü damarlarında heyecanla dolaşıyordu.

Luna'ya dünyayı keşfetmesine izin vermesi için yalvarmasının nedeni buydu. İçinden akan his soğuğu kovuyor, ona hayat veriyordu.

Hava kadim büyüyle titreşiyordu ve Servet Elfi tarafı yüzeye her zamankinden daha yakın hissediyordu. Parmaklarını büktü, elinin arkasından gümüş kıvılcımlar geçerken kaşları kalktı. Bu daha önce hiç olmamıştı.

"Seni ancak bu kadar yaklaştırabiliriz," dedi Sebastian, sesi Marius'ü düşüncelerinden çekip çıkararak. "Koşuşlar vampirlerin Unutulmuş Gölgele Evi'ne daha fazla yaklaşmasını engelliyor, ama onların arasından geçebilmeniz gerekir."

"," dedi Marius kendinden emin bir şekilde.

Daha önce gümüş düzlemlerde yürümüşü ve içeride onları neyin beklediğini görememiş olsa da, izlediği her yol harabelere vardıklarını gösteriyordu.

"Sana inanıyorum." Luna dikkatini Vivienne'e çevirmeden önce onun elini sıktı. "Karnını doyurdun, değil mi?"

"Yaptım, Majesteleri." Vivienne kanatlarını açtı ve başını eğdi. Dövüş derisi kıvrımlarını sarıyordu ve kılıcı arkasında kınında duruyordu. Marius'ün tanıdığı savaşçıların her biri gibi görünüyordu. "Tam gücüme kavuştum ve prensi korumaya hazırım."

Marius'ün önünde duran vampir, dört gün önce hapisane hücresinde serbest bıraktığı vampirden çok farklıydı. Bunu asla kabul etmezdi ama onu o hücrede ilk gördüğünde, aynı kişi olduğuna inanmakta güçlük çekmişti. Gözlerinde daha önce hiç görmediği bir acı vardı ve onu bir ölüm havası sarmıştı.

Tanrılara şükür, Vivienne karnını doyurup düşünu aldıktan ve uyuduktan sonra ikisi de gitmişti. İlişkilerinin tamamen platonik olması gerektiği düşünüldüğünde, Marius bu duruma olması gerekenden daha fazla sevinmişti.

Korumasının ona başka kimsenin hissetmediği şeyleri hissettirdiğini kabul etmeye başlamıştı. Ona olan kızgınlığı ve alttan alta homurdanması çok eğlenceliydi. Onun bir daha kendisine küfrettiğini duymasa hayal kırıklığına uğrardı.

"Bayan Beaumont, konuşabilir miyiz?" Sebastian Vivienne'e kendisini takip etmesini işaret etti.

İstediğini yaptı ve birkaç adım ötede krala katıldı.

Luna Marius'a doğru döndü. Kırmızı elbisesinin etekleri kara değerek etrafından akıyordu. Tacı olmasa bile, kraliyet statüsünden şüphe duyulmuyordu. Güç ve karanlık yayıyordu.

"Seninle gelemeyecek olmaktan nefret ediyorum," diye mırıldandı Luna.

Son birkaç gündür bu tartışmayı ilk kez yapmıyorlardı ama hiç kolaylaşacak gibi görünmüyordu.

"Biliyorum ama güvenli değil." Kraliyet ailesine bir şey olursa krallık kargaşaya sürüklenirdi. Marius bunun olmasına izin veremezdi. "Ben iyi olacağım, Lulu."

Kaşlarını çattı ve bu görüntü neredeyse Marius'un kalbini kıracaktı. "Bunu bilemezsin. Bu işin ters gidebileceği pek çok yol var."

"Yapmayacaklar. Dikkatli olacağız."

Luna uzandı, soğuk eli Marius'un yanağını kavradı. Teninin sıcaklığına rağmen, kız kardeşinin dokunuşuna doğru eğildi.

"Geri dön, Mar-mar," diye fısıldadı. "Geri dönmene ihtiyacım var."

Ağlamayacağına yemin etmişti ama gözlerinin arkasında bir baskı oluştu. Bunun için üzülmemeliydi, yıllardır böyle bir maceranın özlemini çekiyordu. Ama gidişinin kız kardeşini tekrar incitmesinden nefret ediyordu.

"Yapacağım." Ona sarıldı ve saçlarına doğru fısıldadı: "Söz veriyorum."

Orada birbirlerine sarılmış halde ne kadar durduklarından emin değildi. Sonunda bir boğaz temizlendi.

"Vakit geldi, sevgilim. Gitmemiz gerekiyor." Sebastian Luna'nın omzuna dokunarak ona siyah bir mendil uzattı.

Burnunu çekerek geri çekildi ve gözlerini sildi.

"Vedalaşmayacağız," dedi elini kocasının elinin arasına sokarak. Sesinin otoriter tonu Marius'un diz çöküp önünde eğilme isteği uyandırdı. "Bu çok nihai olurdu. Bunun yerine, ikinize de bol şans diliyoruz. Birbirinizi güvende tutun ve içgüdülerinizi dinleyin. Buradaki büyü eski ve tehlikeli ve ne yapacağı belli olmayabilir."

"Şişeyi aldıktan sonra batıya, Marshwood Kulesi'ne gidin," diye ekledi Sebastian. "Seni Eleyta'ya geri getirecek bir araç ayarladık."

Elini güven verici bir şekilde kalçasında kınında duran hançerin kabzasında gezdiren Marius başını salladı ve kız kardeşine her şeyin yoluna gireceğine dair tekrar söz verdi.

Bir kez daha kucaklaştılar ve birkaç kez daha kıpkırmızı gözyaşı döktüler ama sonunda kraliyet ailesi geri adım attı. Gölgeler iki vampirin etrafında toplandı ve birkaç dakika sonra karanlık onları bütünüyle yuttu.

SAVAŞLAR zaman ve mekânla oynuyor olmalıydı, çünkü harabeler Marius'ün ilk başta düşündüğünden çok daha uzaktaydı. Birkaç saat önce ilk koğuşı geçmişlerdi, büyü vızıldayan arılar gibi üzerlerinden geçmişti ama henüz hedeflerine ulaşamamışlardı.

Marius buna aldırmadı. O ve Vivienne yan yana yürüyor ve konuşarak zaman geçiriyorlardı, her şey ve hiçbir şey hakkında hikayeler paylaşıyorlardı.

Marius korumasına Felix'le çocukken nasıl arkadaş olduğunu anlattı, o da Made olmadan önceki hayatını paylaştı. Eskiden Luna'nın ona yaptırdığı tüm okumalardan nefret ettiğini, macera kaşıntısının bir sayfaya bile konsantre olmayı neredeyse imkansız hale getirdiğini anlattı. Vivienne resim yapmaya olan sevgisini paylaştı, ancak birkaç yıldır oturup sanat yaratma şansı bulamadığını açıkladı.

Artık çocukluk korkularını geride bırakmışlardı. Harabeler ama önlerinde uzun bir yol vardı.

"Ben çocukken, bakıcılarımdan biri Ipotha'nın batı kıyısından gelirdi." Brina, Marius'e karşı her zaman nazik davranmıştı, hastalık yüzünden huysuzlandığı zamanlarda bile. "Bana Gül Okyanusu'nda yaşayan, ejderha gibi kanatları olan büyük deniz canavarlarının hikâyelerini anlatırdı. Ona göre, canavarlar geceleri karada dolaşır, yataklarından kalkmış çocukları arar ve onları bütün olarak yutarlarmış."

Vivienne kaşlarını kaldırarak kıkırdadı. "Ve sen... ona inandın mı?" Ses tonundan bunun saçma olduğunu düşündüğü anlaşılıyordu.

"O zamanlar, kesinlikle." Marius alay etti, kalkmak şöyle dursun, ses çıkarmaya bile korkarak yorganının altına saklandığını hatırlayınca yanakları ısındı. "O deniz canavarları yıllarca en büyük korkum oldu."

"Tahmin edebiliyorum," dedi kuru bir sesle.

"Şimdi Brina'nın yatakta kalmamı ve gece saatlerinde onu rahatsız etmememi istediğinden şüphelenmeye başlıyorum."

Vivienne kıs kıs güldü ve ona dirsek attı. "Bunu görebiliyorum."

Marius homurdanarak çantasına uzandı ve bir elma çıkardı. Soğuk hava elmaları küçük ve ısırık büyüklüğünde tuttuğundan, Eleyta'da meyveler asla fazla büyümezdi. Yakut rengindeki eti pelerinine sürterek dudaklarına götürdü ve kaşlarını çattı.

"Senin önünde yemem seni rahatsız ediyor mu?" diye sordu, elma ağzının ortasında donmuştu.

Vampirler yiyeceklerin tadını alamazlar ama onları tüketebilirler. Kız kardeşine göre, her şey ağızlarında küle dönüşüyormuş.

Koruması kırmızı bir kaş kaldırdı. "Vampirlerin kan içmeye ihtiyaç duyması seni rahatsız ediyor mu?"

"Hayır, tabii ki değil. Bu şekilde hayatta kalırsınız."

Vampirler ve kan hakkında sahip olabileceği her türlü tuhaflık onu uzun zaman önce terk etmişti.

"Ben de aynen böyle hissediyorum." Vivienne'in gülümsemesi nazikti. "Devam edin, prens. Yiyin. Beni rahatsız etmiyor. Bir zamanlar yemeği severdim."

Onun onayıyla elmayı ısırıp ve tatlı sularının ağzına dolmasına izin verdi. Çok lezzetliydi ve dört ısırıkta mideye indirdi. Çekirdeği kenara elini pelerinine sildi.

Birkaç dakika boyunca sessizce yürüdüler, harabeler giderek yaklaşıyordu.

"Özlüyor musun?" diye sordu, elmanın kalıcı tadı hâlâ dilini kaplıyordu. "Yemeği yani."

Vivienne kılıcının kabzasıyla oynadı. "Bazen. Bu noktada çoğunlukla sadece ekmek. Sıcak, fırından yeni çıkmış." Vivienne inledi ve Marius'ün kalbi bu sesle neredeyse duracaktı. "En sevdiğim ekmektir ve her gün yedim."

Midesi guruldadı ve inledi. "Sıcak ekmeğe bayılırım. Gençken beslenmem midemi rahatsız etmeyecek yumuşak yiyeceklerden oluşurdu. Şimdi, ne kadar zengin, o kadar iyi."

Kıkırdadı. "Sevdiğin bir yemek var mı?"

Cevabı düşünmesine gerek yoktu. İyileştikten sonra yüzlerce yiyecek denemişti ve birçoğu çok lezzetliydi. Yine de içlerinden biri öne çıkıyordu.

"Sıcak akçaağaç şekerlemesi." Marius dudaklarını şapırdattı, dilinin arkasında tatlı bir şekerlemenin hayaleti vardı. "Sanguis Kalesi'ndeki aşçılardan biri olan Janis, bunu İthenmyr'den ithal edilen şurupla yapıyor. Uğruna ölünecek bir şey."

On dört yaşındayken o kadar çok şekerleme yemişti ki midesi günlerce ağrımişti. Luna'nın üzüleceğinden ve bir daha yemesini yasaklayacağından korktuğu için kimseye söylememişti, bu yüzden sessizce acı çekti.

Buna değmişti.

Mırıldandı. "Kulağa lezzetli geliyor."

"Öyle." Döndüklerinde Janis'ten daha fazla yapmasını istemesi gerekecekti.

Sohbet azaldı ve aralarına rahat bir sessizlik yerleşti. Garip değildi, Marius'un Vivienne'i yanında getirmekle iyi bir seçim yaptığını .

Harabelerin önündeki siyah kemerlere ulaştıklarında saatlerdir yürüyorlardı. Hep birlikte durdular, başlarını yukarı kaldırıp heybetli yapıya baktılar.

Vivienne, "Tepesinde bir şey oyulmuş," diye belirtti.

Yayılan metin yüzyıllar öncesine ait olmalı, yer yer solmuş, rüzgâr ve zaman tarafından hırpalanmış.

Marius bir adım daha yaklaşarak parmaklarını kalçasına vurdu. Hayatında ilk kez, kız kardeşinin hocalarıyla saatlerce ders çalışması konusundaki ısrarına minnettardı. Çocukken bundan nefret ederdi, ama şimdi...

Taşa uzandı.

"Dikkatli ol Marius," diye tısladı koruması. "Güvenli olmayabilir."

Kaşlarını çattı. Kız haklıydı. Burada ne tür eski büyüler olduğunu kim bilebilirdi?

Yavaşça hareket ederek havayı test etti ve büyüünün tanıdık vızıltısının teninin üzerinde gezinmesini bekledi. Servet Elfi tarafı sessizdi ve havada garip bir şey hissetmiyordu.

"Büyülü olduğunu sanmıyorum," dedi omzunun üzerinden ona.

"Düşünmüyor musun?" Vivienne'in sesi biraz telaşlı çıkmıştı ve siyah gözleri büyüdü. "Olabilir. Dikkatli olmalıyız ve-"

Uzanıp taş dokundu.

Parmakları şistle temas edince Vivienne, "Lanet olsun sana," diye küfretti.

Soğuk taşın sadece soğuk taş olduğu ve başka bir şey olmadığı ortaya çıktığında, nefes verdi. "Gördün mü? Sihir yok."

Adam işaret parmağını taştaki pürüzsüz oluklarda gezdirirken Vivienne içinden homurdandı. Yazılar eskiydi, dil ise bin yıl önce kullanımdan kalkmış olan Ortak Dil'in eski bir varyasyonuydu.

Marius'un kaşları çatıldı ve mırıldandı, "Gelen herkese... hayır, girin." Başını salladı ve tekrar başladı. "Bu kapılardan giren herkes dikkatli olsun."

Omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı ve tüyleri diken diken oldu. Hava değişti ve yutkundu. Mesajı tekrar gözden geçirip çevirisinin doğru olduğunu teyit ederken kalbi küt küt atıyordu.

Dikkatli ol.

"Bu kesinlikle çok hoş." Vivienne kaşlarını çatarak kollarını kavuşturdu ve gözlerini ona dikti. "Kadim bir kapının üzerine kazınmış küçük bir uyarı gibisi yoktur, başladığınız macera hakkında size güven aşılama için."

Marius kaşlarını kaldırdı. "Benimle gelme kararından pişman mısınız?"

Uyarıya rağmen, içinde bundan pişmanlık duyacak bir şey bulamadı.

Başını sallamadan önce bir süre düşünür gibi oldu. "Henüz değil. Bundan sağ çıkarsak bana tekrar sor."

"Ben yaparım." Kemerini işaret etti ve uğursuz uyarıya rağmen sırtıttı. Bunu gerçekten yapıyorlardı "Gidelim mi?"

Korumasının huysuzluğu bile moralini bozamamıştı. Vivienne, "Şu işi bir an önce bitirsek iyi olacak," diye homurdandı.

Elini tuttu ve görünmez bir eşiği geçerek aynı anda kemerden içeri adım attılar.

Büyü Marius'un teninde gezindi, kulakları patladı ve uzun bir an boyunca zamanda asılı kalmış gibi hissetti. Ayağı havada dondu, kalbi uzun, hiç bitmeyen bir saniye boyunca atmaya bıraktı ve rüzgârın binlerce fısıltının yankısını kulaklarına taşıdığına yemin edebilirdi.

Bunu çok derinlemesine sorgulayamadan zaman yeniden başladı. Ayağı kemerin diğer tarafındaki karın üzerine düştü ve Vivienne'e baktı.

"Bunu hissettin mi?" diye sordu omurgasından aşağı bir ürperti süzülürken. Kadın dudaklarını yaladı ve başını salladı. "Kesinlikle hissettim."

Burası çok eski bir yerdi. Hoarfrost Hollow gibi ağır bir havası yoktu ve Marius'ün büyüü her adımda onu uarmıyordu ama buranın havası farklıydı.

Daha derin. Daha ağır.

Yine de yanlış değildi. Eğer bir şey varsa, büyüü onu ileriye doğru itti.

Bu doğru yoldu ve burada doğru kişiyle birlikteydi. Bundan emindi.

OceanofPDF.com

Unutulmuş Gölgeler Evi

D Şafak hızla yaklaşıyordu. Vivienne gökyüzüne bakmaya devam etti, kılıcını sıkıca kavrarken Marius'u bir zamanlar olabilecek bir içinden geçirdi. Avlu.

Kemerden geçtiklerinde bir ürperti kaplamıştı içini ve bir daha da gitmemişti. Titredi, soğuk bu yerdeki kadim büyüü hatırlatıyordu.

Dikkatli ol.

Uğursuz uyarıyı ciddiye almıştı. Kraliyet ailesi onları bıraktığından beri tetikteydi ve kemerin altından geçtikten sonra iki kat daha tetikte oldu.

Bir zamanlar geniş olan yapının etrafındaki hava uğulduyor ve sihrin öpücüğü her adımda daha da güçleniyordu. Kar, bir zamanlar muhtemelen evin ayrılmaz bir parçası olan taş yığınlarını tozlandırıyordu. Şimdi ise kırık duvarlardan, çoktan geçmiş zamanların anılarından ve bir zamanların güzel binasının parçalarından oluşuyorlardı.

Harabeler çok genişti ve bazı kısımları diğerlerinden daha iyi durumda görünüyordu. Yine de çoğunlukla yıkılmıştı.

Muhtemelen eskiden kapı olan bir şey kırık temelden yükseliyordu. Şu anda bu şekilde ayırt edilebilmesinin tek nedeni, sağ taraftaki yarı çökmüş bir taş yığınının destekleyen çerçeveydi. Vivienne buna duvar demekte zorlanırdı ama yine de buranın çoğu aynı durumdaydı.

Diğer üç taş yığını, bir fuaye gibi görünen yapının ana hatlarını işaret ediyordu. Merdiven olabilecek ufalanan taşlar yükseliyordu.

Hiçbir şeye düşmeden önce bir şeyi yığınının yarısına kadar.

Prens bir zekâ gösterisi ve nadiren kendini koruma amacıyla, Vivienne onu kapıdan harabeye doğru götürürken arkasına geçti. Ayakları diğer tarafa indiği anda hava önce parıltıdı, sonra karardı.

Vivienne'in kalbi küt küt atmaya başladı ve içini bir korku kapladı. Boştaki elini uzattı. "Bekle."

Bir şeyler ters gidiyordu. Bunu iliklerinde hissedebiliyordu.

Prens onun dediğini yaptı ve gölgelerden oluşan bir sis üzerlerine çökerken uzattığı koluna çarptı. Gecenin örtüsü o kadar kalındı ki, Vivienne Isvana'nın bahsettiği görüş yeteneğiyle bile zar zor görebiliyordu.

"Kahretsin," diye nefes aldı.

Prens onun arkasında küfretti.

Vivienne harabeye adını veren gölgelerin gerçek olmasını beklemiyordu. Bu, işleri son derece zorlaştıracaktı... daha önce kolay olduğundan değil.

"Bir şey görebiliyor musun?" diye sordu kılıcını sıkıca kavrayarak.

"Hiçbir şey göremiyorum. Karanlık bir duvar gibi."

Vivienne bu cevabı bekliyordu ama bu işleri daha iyi hale getirmedi.

"Burada kal," diye emretti. "Bırak ben keşfedeyim."

Belki de karanlık geçiciydi? Kılıcını sol eline geçirdi ve sağ elini duvara dayadı, soğuk taş karşısında gerildi. Pürüzsüzdü ve zamanla aşınmıştı ama havadaki uğultu dışında herhangi bir büyü izi hissedemedi. Karanlığın içinde yavaşça ilerledi ve mümkün olduğunca çok şeyi katalogladı.

Fuaye dışarıdan gördüğü kadar büyüktü ama şimdi göremediği için daha da büyük görünüyordu.

En kötü korkularını doğrulayan alanı keşfederken birkaç dakika geçti.

Karanlığın örtüsü her yeri kaplamıştı ve tüm harabeyi kaplamıştı.

"Viv, yukarı bak." Marius'un endişeli sesi arkasından geldi ve onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. "Güneş."

Elini duvardan çekti ve başını gökyüzüne doğru eğdi. Dudaklarından bir lanet döküldü. Garip, neredeyse donuk bir sis harabeleri kaplamıştı ama yukarıdaki gökyüzü hâlâ görülebiliyordu. Karanlık yavaş yavaş azalıyordu, ölüm güneş ışığı şeklinde gelmeden önceki son uyarı.

"Görüyorum." Damarlarında aciliyet hissi dolaşıyordu. "Bir sığınak bulmalıyız."

Fuayede çatı yoktu, onu güneşin ölümcül ışınlarından koruyacak hiçbir şey yoktu. Hemen sağa gitmenin en iyi seçenek olacağına karar verdi. Keşfettiği tüm duvarlar arasında bu en sağlamı gibi görünüyordu.

Prese döndü ve planını aktardı. "Omzuma tutun," diye onu yönlendirdi.

Adam kadının istediğini yaptı, parmaklarından yayılan sıcaklık kadının içine doğru yayıldı. Hem adamın elinin ağırlığını hem de tüm vücudunun ona doğru eğilme arzusunu görmezden gelmek için mücadele etti.

Onu korumak için buradaydı, başka bir şey için değil. Harabeye doğru yürürken yaptıkları sohbetten keyif almış olması ya da her dokunuşlarında tüm vücudunun tepki vermesi önemli değildi.

Onu güvende tutmak zorundaydı. Kral Sebastian ona prensi tekrar koruyacağına dair yemin ettirmek gibi bir kötülük yapmamıştı ama kraliçeyle birlikte ayrılmadan önce prensin bir çizikle bile geri dönmesi halinde bunun bedelini etiyile ve kanıyla ödeyeceğini kesin bir dille açıklamıştı.

Prens onu bir kez kralın gazabından kurtarmıştı ama yine başarısız olursa hiçbir şey onu koruyamazdı.

Böylece başarısız olmayacaktı. Hepsi kadardı.

Şişeyi ve hançeri alacaklar, sonra da İlk'i öldüreceklerdi. Marius macerasına kavuşacaktı. Vivienne onu güvende tutacaktı. Herkes mutlu olacaktı.

Kulağa basit geliyordu ama kolay olacağını sanmıyordu. Yine de pes etmeyecekti.

Bir eliyle yıkılmakta olan duvarı izleyerek yavaşça ilerlerken kendine sınırlarını hatırlattı. Karanlık yoğundu ve etraflarından geliyormuş gibi görünen bir uğultu havayı dolduruyordu. Burası tuhaf bir yerdi ve ne kadar çabuk giderlerse o kadar iyiydi.

Vivienne köşeyi döndüğünde arkasından bir homurtu geldi. Marius'un parmakları omzunda kasıldı ve derisine saplandı.

"Prens?" diye sordu aniden durarak.

Yemin etti. "Ayağım. Bir şeye çarptım."

"Yürüyebilir misin?" diye sordu, gökyüzüne bakarken içinde alarm zilleri çalıyordu. Şafak daha da yaklaşıyordu.

Doğan güneş bir uyarıydı. Gün doğumu, tıpkı zaman gibi, kimseyi beklemezdi. Umutsuzca bir dinlenme yerine ihtiyaç duyan vampirler bile.

Tekrar homurdandı ve nefes vermeden önce ayağını test ederken onu kavrayışı değişti.

"Evet, iyi olacağım. Devam edin. Bir sığınak bulmalıyız."

Vivienne bundan sonra daha dikkatli hareket etti. Geniş bir odaya açılan bir koridordan geçtiler. Ayırt edilebilen tek mobilya parçası parlayan taş bir masaydı. İçeriden gelen tuhaf bir ışık, masanın üzerinde biriken karı delip geçiyordu.

Bu yanlışı geldi ve Vivienne neredeyse koşarak odadan çıktı.

Devam ettiler, Şafak onları harabelerin derinliklerine doğru kovalıyordu.

Arada bir, yıkılmakta olan duvar gözden kayboluyordu. Prens'in yaralanmasına rağmen arkasındaki varlığı hiç sarsılmadan birkaç adım attı, ta ki onlara rehberlik edecek başka bir yapısal kalıntı bulana kadar.

Daha fazla odadan geçtiler. Daha fazla taş yığını. Daha fazla karanlık.

Gökyüzü daha da aydınlandı. Uzaklarda bir yerde bir kuş cıvıladı.

Uğultu devam etti. mı geliyordu? Emin değildi. Tek bildiği zamanın ilerlediği idi ve sığınak bulmak için dakikaları, belki de daha az zamanları vardı.

Vivienne'in kalbi, göğsünden kaçmak için yoğun bir çaba sarf eden yarış atı gibiydi. "Hadi," diye mırıldandı, cesaret edebildiği kadar hızlı hareket ederek.

Şimdi ölemezdi. Bu kesinlikle saçma olurdu. Kraliyet ordusuna hizmet etmek için bir asır harcamamıştı ki zamansız doğan bir güneş yüzünden son ölümüyle karşılaşsın.

Bir köşeyi daha döndüler ve sonra...

"Isvana'ya şükürler olsun," diye nefes verdi Vivienne.

Karanlık devam ediyordu ama üç duvarın kalıntılarını ve odanın yarısını boydan boya geçen bir çıkıntıyı seçebiliyordu. Yapı daha iyi günler görmüştü ama bu noktada bir şey hiç yoktan iyiydi.

Derme çatma çatının altına eğildiler ve sırtlarını duvara dayadılar. Vivienne oturana kadar aşağı kaydı ve kılıcını kucağına yerleştirdi. Prens de onu takip etti ve çantası büyük bir *gürültüyle* yere çarptı.

Kendini bir köşeye sıkıştırdı, güneşin ilk ışıkları ölümcül parmaklarını ufukta uzatırken bakışları gökyüzüne kilitlendi. Ona doğru uzandılar ama o gölgelerde kaldı.

Güvenli.

Göğsü kabardı, rahatlama damarlarında dolaşmaya başladı. Bu yakındı.

Anlık tehlike ortadan kalkmış olsa da Vivienne gardını düşürmeyecekti. Eski büyüünün hüküm sürdüğü ve kara gölgelerin harabeleri gözlerden gizlediği bu yerde olmazdı.

Ama en azından başka bir geceyi görecektir kadar yaşayacaktı.

Vivienne prense döndü ve "Ayağınız nasıl?" diye fısıldadı.

Sesini neden alçak tuttuğundan emin değildi, sadece doğru hissettiriyordu. Bu yerde garip bir şeyler vardı.

Homurdandı. "Bir olmaz. Sadece yuvarladım." Kaşlarını çatarak dudaklarını büktü. "Eğer acırsa-" "Sorun değil, Viv."

Daha fazla itiraz etmek istedi ama adamın eli kalçasına indi. Göğsü sıkışmış ve nefes almayı unutmuş gibiydi. Prens dokunuşu daha önce sıcaktı ama şimdi yakıcıydı. İçinden kıvılcımlar geçti ve tüm vücudu ısındı.

Vivienne'in argümanı ağzında kurudu ve gözlerini kalçasına dikti. Bunun neden kötü bir fikir olduğuna dair daha önceki itirazları o kadar uzak görünüyordu ki onları hatırlayamıyordu bile.

Adamın elini göremiyordu ama Tanrılar adına, hissedebiliyordu. Dokunuşunun onu ne kadar etkilediğini biliyor muydu?

"Ben... tamam." Kelimeleri ağzından zorla çıkarmak, olması gerekenden çok daha fazla çaba gerektirdi. "Eğer eminsen."

"Öyleyim," dedi, sesi tartışmaya yer bırakmıyordu.

Birkaç dakika sessizlik içinde geçti ve prens tüm bu süre boyunca elini onun üzerinde tuttu. Onun dokunuşuna konsantre olmamaya çalıştı ama bu bir vampirden kana ihtiyaç duymamasını istemek gibi bir şeydi.

Özellikle de başparmağını kalçasına sürtmeye başladığında. Hareket o kadar yavaş ki, bunu kasıtlı olarak yaptığından emin değildi. Kasıtlı olsun ya da olmasın, Vivienne denese bile bunu düşünmeden edemiyordu.

Tüm dünyası o küçük temas noktasına odaklanmıştı. Hiçbir şey dikkatini dağıtamazdı, Unutulmuş Gölge Evi'nin derinliklerinden gelen sürekli uğultu bile.

Vivienne rahatlamaya çalıştı. Pozisyonunu değiştirip bacaklarını önünde uzatarak uzun bir gün geçirmeye hazırlandı. Öngörülebilir bir gelecekte uyuyamayacağını zaten tahmin ediyordu. Bu yüzden onlar ayrılmadan önce açlığının tamamen yatıştığından emin olmuştu. Soyluların kendisine bir Kaynak bulma teklifini reddederek, bunun yerine birkaç geyik avlamıştı.

Nedense, rastgele, istekli bir ölümlüden su içme düşüncesi midesini bulandırmıştı.

Başını Marius'e doğru eğdi. Adam gölgeler içindeydi ama ona baktıkça vücudunun genel hatlarını daha iyi seçebiliyordu.

Karanlıkta bile adamın dikkatinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu.

Vivienne bunun neden kötü bir fikir olduğunu çok fazla düşünemeden - çünkü bunun birçok nedeni vardı, kan yemini de bunlardan biriydi- onun adını fısıldadı.

"Hmm?" dedi.

"Yüksekten gerçekten hoşlanmıyorum." Ona daha önce deniz canavarının hikâyesini anlattığından beri korkuları hakkında düşünüyordu.

Başparmağı kalçasındaki izine ara verdi ve kıkırdadı. "Uçamıyor musun?"

"Biliyorum ama uçarken durum farklı çünkü kontrol bende." Her an yere inebilirdi. Bir çatıdan atladığı ilk andan beri, kanatları onu uçarken destekliyordu, havada olmayı seviyordu.

"Bunu görebiliyorum." Başparmağı tekrar bacağını ovmaya başladı ve mırıldanana kadar birkaç dakika geçti, "Eskiden hayatımın geri kalanında Sanguis Kalesi'nde kapana kısılmaktan, etrafımdaki herkesin yaşayışını izlemekten korkardım."

Sözlerindeki acıyla kalbi sızladı. "Kulağa korkunç geliyor."

Yakın zamanda bir mahkûm olduğu için onun korkularını anlayabiliyordu. Bir daha hücrenin içini görmese bile mutlu olurdu.

", " diye kabul etti, sesi alçaktı. "Ama şimdi buradayım."

Onunlayım. Karanlık ortamlarına rağmen içini bir hafiflik kapladı.

Başını arkaya yasladı ve gözlerinin kapanmasına izin verdi. "Sanguis Kalesi'nde büyümek nasıl bir şeydi?"

Eli kalçasında düzleşti ve nefesi . Uzun bir an boyunca onun cevap vereceğinden emin olamadı.

Bunu yaptığında sesi öncekinden daha yumuşaktı. "Bu... şey, bazen çok fazlaydı."

Marius'un sözlerinde acının izleri vardı ve ne yaptığının farkına varmadan elini onun elinin üzerine koydu.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Premsi tanımadan önce, şatodaki hayatın her zaman muhteşem olduğunu düşünmüştü. Herkes öyle yapardı. Birçok soğuk kış gecesini

Feryat eden bir anne gibi çığlık atan rüzgârı dinliyor ve diğ r askerlerle birlikte kraliyet şatosunda yaşamının hayalini kuruyordu. Şimdi, durumun böyle olmadığını biliyordu ama merak ediyordu.

Bacağını çizmeye devam etti, hareket bu kez daha amaçlı görünüyordu. "Çocukken gerçekten hastaydım. Bunu biliyor muydun?"

Onu göremediğini hatırlamadan önce başını salladı. "Ziyan Hastalığına yakalandın, değil mi?"

"Bu doğru. Herkes bunun ümitsiz bir vaka olduğunu söylese de kız kardeşim bir tedavi bulmak için yorulmadan çalıştı. O benim hayatımı kurtardı ve ben her şeyimi ona borçluyum."

Vivienne'in gözleri büyüdü. "Gerçekten mi?" Marius'un kraliçeye bu kadar yakın görünmesine şaşmamalı. "Bu inanılmaz."

Tanrılara şükür, kraliçe Marius'u kurtarmıştı. Vivienne bu dünyayı onsuz hayal bile edemiyordu.

"Öyle," diye kabul etti. "İyileştim ve yaşlı kraliçe öldükten sonra Luna ve Sebastian beni kaleye taşıdılar. Yetiştirmem gereken çok şey olduğu için ablam eğitimime yardımcı olması için öğretmenler tuttu. Beni saatlerce ders çalışmaya zorladılar."

Vivienne, genç prensin kütüphanedeki bir masada oturmuş, ayaklarını tekmelerkenki görüntüsü zihninde canlanınca homurdandı.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordu kızgınlıkla.

"Seni bütün gün kitap okurken hayal edemiyorum, hepsi bu." Ona dirsek attı. "Hiç kıpırdamadan oturdun mu?"

"Ben yapmadım." İçinden bariton bir kıkırdama yükseldi. "Çok fazla öğretmenle çalıştım ve eminim ki bu kadar uzun süre kalmalarının tek nedeni Sebastian ve Luna'yı memnun etmekti."

"Oh?"

Diz kapağını sıktı, eli bacağında sıcacıktı. "Buna inanmakta güçlük  kebilirsin ama ben biraz zor bir  ocuktum."

"Ne?" Sahte bir şokla nefesi kesildi. "Sen mi? Seninle gelmem için bana neredeyse şantaj yapan prens. Senin hakkında bunu *asla* tahmin edemezdim."

Vivienne bunu bir şaka olarak söylemişti ama eli sertleşti. Sertçe nefes aldı ve ona yaklaştıkça hava yoğunlaştı.

"Viv, ben... Bunun için  zg n m."

Kaşları çatıldı. "Tekrar  z r dilemenize gerek yok Prens. Sana zaten söyledim; seni affediyorum. Ayrıca, eğer beni bu konuda cesaretlendirmeseydiniz...

sana katıl-"

"'Zorla' demenin süslü bir yolu," diye araya girdi.

"Tamam, zorla." Prensın olayları kendi perspektifinden görmesinden memnun olarak sırtıttı. "Beni gelmeye zorlamasaydınız, efsanevi bir yaratıkla dövüşme şansım asla olmazdı."

Eli dizinden kalktı ama kız dokunuşunun eksikliğini yasını tutamadan omzundan bir saç telini fırçaladı.

"Bu yüzden mi benimle gelmeyi kabul ettin?" Adamın sesi kısık bir fısıltıya dönüştü ve kız, adamın nefesinin yanağına değdiğini hissettiğine yemin edebilirdi.

Sorusunu düşünerek keskin bir nefes aldı.

Vivienne, Marius Wisethorn'u ilk gördüğü andan itibaren onda bir şeyler onu çağırıyordu. Bu soğuk ve ölümcül yerde daha önce hiç görmediği bir yaşam duygusu yayıyordu. Gözlerinde bir keskinlik vardı ve onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istemesine neden olan manyetik bir vahşilik vardı.

Öyle olsa bile, burada olma nedeni bu değildi.

"Hayır," diye mırıldandı. "Gelmeyi bu yüzden kabul etmedim."

Geçtiğimiz dört gün boyunca bunu düşünecek zamanı olmuştu. Adam ona her halükarda Ravenwood Zindanı'ndan kurtulma sözü verdiği halde neden gelmeyi kabul etmişti?

Vivienne cevabı biliyordu ama yüksek sesle söylerse olacaklardan korkuyordu.

Kabul etmesinin nedeni, prensin üniversite balosundan çıktıktan sonra onu takip ettiğinden beri rüyalarına girmesiyle aynıydı. O meşum geceden beri günde yüzlerce kez görevini hatırlamasının nedeni de aynıydı. Aralarındaki engelleri hatırlamak zorunda kalmasıyla aynı nedenden. Şimdi ona cevap vermesini engelleyen de aynı nedendi.

O kapıyı açarsa ne emin değildi.

Prensın kalp atışları bu sessiz, antik harabede bir davul gibiydi. Buradan duyabiliyordu ve onu çağırıyordu.

"Neden, Viv? Neden kabul ettin?"

Onu zorluyordu.

Belki de bu onu rahatsız etmeliydi... ama etmedi.

Siyah sislerin içinde dönen sihirden ya da prensin gözlerinin kendi gözlerini delip geçtiğini hayal etmesinden kaynaklanıyor olabilirdi ama Vivienne

tedbiri elden bırakmaya karar verdi.

Güneşin ölümcül ışınlarının birkaç metre ötesinde hapsediğı, ışıksız bu yerde olmakla ilgili bir şey ona normalden daha fazla cesaret aşıladı.

Nefes aldı, "Senin için kabul ettim. Senin için."

Onunla vakit geçirebilmek için kabul etmişti.

Onu tanıyın. Sadece...

onunla ol.

Bu duygular yasaklanmıştı. Bunu biliyordu ve eğer kral onun nasıl hissettiğini bilseydi, bu yolculukta prene eşlik etmesine asla izin vermeyeceğinden emindi.

Ama kraliyet ailesi burada değildi. Kadim büyü, sabit uğultusu ve kör edici gölgeleriyle bu yerde Marius'le yalnızdı.

Ve Vivienne bunu istedi.

Hayatının en büyük hatasını yapmadığını umarak akçaağaç ve kehribar rengini içine çekti, öne doğru eğildi ve prensi öptü.

OceanofPDF.com

Mürekkep Gölgeler ve Kızıl Gözler

Vivienne'in tadı soğuk buz ve en karanlık gece gibiydi.

Korumasının dudakları dudaklarına değdiğinde Marius bir kalp atışı donakaldı. Bunun ne olduğunu anlamasına yetecek kadar uzun bir süre. gerçektir ve bir rüya değildi. Vivienne sonunda onu öpüyordu, kurallar, yeminler ve onları ayıran diğer her şey lanetlenmişti.

Şokun etkisi geçer geçmez harekete geçti.

Sağ ayağındaki ağrı sabit bir zonklamaydı ama bunu görmezden geldi ve önündeki vampire odaklandı. Sol eli kalktı, kadının ensesini hissederek buldu ve parmaklarını kadının saçlarının arasından geçirdi.

Nefesini içine çekti ve dudakları Marius'ün dudaklarından ayrıldı. "Marius, eğer yapmazsan-"

Sözlerinin geri kalanını dudaklarıyla yuttu, içinden bir inilti yükseldi. Bunu, kalbinin maceraya duyduğu özlemle aynı şekilde istiyordu.

Bu öpücük... her şeydi.

Engelleri aşan, dünyayı değiştiren ve tamamen tüketen bir şeydi. Olmasını umduğu her şeydi ve asla bitmesini istemiyordu.

Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyormuş ama kendine engel olamıyormuş gibi öptü onu. Sanki onun kendisini düşündüğü kadar kendisi de onu düşünüyordu. Sanki onun kendisini tanımak istediği kadar, kendisi de onun her parçasını tanımak istiyordu.

Yukarıdaki tanrılar. Marius, Vivienne'in kendisini Hoarfrost Hollow'da yere çivilediği geceden beri onun tadının nasıl olacağını düşünüyordu. O zamandan beri birçok gece uyanık kalmış, Vivienne'in onu öptüğünde de, ona sarıldığında olduğu kadar iyi hissedip hissetmeyeceğini merak etmişti.

Cevap yankılanan bir evet oldu.

Adam inledi, kadının saçlarını daha sıkı kavradı. Öpüşmeleri derinleşti. Her bir parçası bu dokunuşla canlandı. Daha önce hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmiş miydi?

Daha fazlasını istedi.

Onu daha derinden öpebilmek için başını eğerek yaklaştı. Sağ eli yine kızın dizini buldu ve kayarken sıktı. Dokunuşu küçüktü. Neredeyse yeterli değildi.

Ve sonra korumasının dili dudaklarının kenarına değdi. Tanrım.

Marius daha önce de başkalarıyla birlikte olmuştu. Çalınmış öpücükler, beceriksizce ve çok kısa süren gizli anlar. Önceki deneyimlerinin hiçbirini onu buna hazırlamamıştı.

Onu görememesi önemli değildi, kralın bunu onaylamayacak olması da önemli değildi. Bulundukları yer bile bu anı mahvedemezdi.

Günlerdir Vivienne düşüncelerini dolduruyordu. Uyandığı andan uyumak için başını yastığa koyduğu ana kadar düşünebildiği tek şey oydu. Uyurken bile aklında hep o vardı.

Onunla ilgili her şey ilgisini çekiyordu. Siyah gözlerinde parlayan öfke. Çatık kaşları ve kollarını kavuşturma şekli. Düşmanlarıyla savaşırken hareketlerindeki güç ve zarafet. İçinde yanan ateş.

Peki ya güzelliğini de eklediğinde?

O mükemmeldi. Hayran olunmak için yaratılmıştı. Ve *onu* öpmüştü.

Bunda inanılmaz bir şey vardı. Hoarfrost Hollow'da onu yere serdiği andan itibaren onu öpmek istemişti ama içinden bir ses bunu kabul etmeyeceğini söylüyordu. Ama şimdi...

Şimdi, onunla bu anı çalmak için aralarındaki uçurumu aşmıştı. Karanlığın çarpıcı bir yaratığıydı ve onun vahşi varlığında olduğu için şanslıydı.

Marius dudaklarını ayırdı ve dilini onunkine değdirdi. Onun serin dokunuşuyla içinde alevler yandı, asla unutamayacağı bir yan yana gelişti. Karanlığın tadı hiç bu kadar güzel olmamıştı.

Daha fazla.

Onu öperken zonklayan ayağını görmezden gelerek daha da yaklaştı. Kadın inledi ve adam bu sesi açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi içti.

Onlar kucaklaşırken ateş onu içten dışa tüketti. Eğer bundan daha fazlasını yaşamazsa her parçası yok olacakmış gibi hissediyordu. Onu.

Bu-

Havada bir feryat dolaşıyordu. İlk başta sessizdi, neredeyse duyulmuyordu. Vivienne kaskatı kesilmeseydi, bu sesin hayal gücünün bir ürünü olduğunu düşünebilirdi.

Dudaklarına doğru fısıldadı, "Duydun mu-"

Hortlak sesi bir kez daha yükseldi, çığlık devam etti ve devam etti. Ensesindeki tüyler diken diken oldu ve büyüsü damarlarında bir uyarı tıngırdattı.

Vivienne ekildi.

Marius onu tekrar kendisine çekmemek için her şeyini harcadı ama hava değiştiğinde, onun koruyucusu rolüne geri döndüğünü anladı.

Hançerlerini avuçladı. "Bunun ne olduğunu düşünüyorsun?" "Bilmiyorum," diye yanıtladı.

Sözleri tedirginlikle doluydu ve kalbi daha da hızlı atmaya başladı. Orada ne vardı?

"Bir şey görebiliyor musun?" Gözlerini kısıp baksa bile karanlıkta hiçbir şey seçemiyordu.

"Zar zor." Vivienne'in eli onunkinin üzerine indi ama bu hareket, dakikalar önce paylaştıkları sıcaklıktan hiçbir iz taşımıyordu. Mesafeliydi ve ses tonu ilk taşıştıklarında kullandığı tonla aynıydı.

şu anda onun korumasından başka bir şey değildi.

Kalbi sızlıyordu. Dudaklarıyla onu daha fazla keşfetmek ve her parçasını öğrenmek için sonsuz saatler ayırmak istiyordu.

Başka zaman, diye kendi kendine söz verdi. Bu onların tek öpücüğü olamazdı. Buna izin veremezdi. Bu, en iyi şarabı tattıktan sonra sonsuzluğun geri kalanında sade suya mahkûm olmak gibi bir şey olurdu.

Vivienne, "Belki de taşınmalıyız," diye önerdi.

Başını kaldırıp gölgelerin ardındaki gökyüzüne baktı. Parlak güneş ışığı parçaları çıkıntılarının ötesinde parıldıyordu.

Çok güzeldi... ve Vivienne için kesin bir ölüm anlamına geliyordu. "Buradan ayrılamayız," diye karar verdi.

Nefesini içine çekti. "Bu akıllıca değil, Majesteleri. Eğer burada kalırsak, o yaratık bizi bulabilir."

"Olmayabilir." Harabeler çok büyüktü.

Sanki o hiç konuşmamış gibi devam etti. "Şimdi evin kalbini bulmaya çalışmalıyız." Luna'nın araştırmasına göre suyu bulacakları yer orasıydı. "Güneş ışığının bana zarar vermeme ihtimali var. Ne de olsa gölgeler gittikçe kalınlaşıyor gibi görünüyor."

Marius'ün bağırsakları uyarıyla büküldü.

"Hayır." Bir çılgılık daha yükseldi. Sesi daha yakından geliyordu. "Marius-"

Kollarındaki tüyler diken diken olurken ve titrerken "Hayır," diye tekrarladı. "Hayatını riske atmayı reddediyorum."

Kısa sürede hayatındaki en değerli insanlardan biri haline gelmişti. Onu kaybetmeyi göze alamazdı.

"Yapmalısın," diye savundu. "Su şişesini ne kadar çabuk alırsan o kadar iyi."

Hançerlerinin kabzalarını daha sıkı kavradı, hayal kırıklığı akıyordu. Neden bu konuda onunla tartışıyordu ki? "Biz kalıyoruz."

"Marius-"

"'Hayır' dedim Vivienne." Sesine prenslere özgü bir otorite kattı. "Seni riske atmayı reddediyorum. Yaratık bize gelirse, öyle olsun."

Yanından sinirli bir oflama geldi. Vampiri göremese de bakışlarından ateşin parladığını hayal etti.

"Benim işim seni korumak için kendimi riske atmak," dedi, sanki adam bunun zaten farkında değilmiş gibi. "Bizim ilişkimiz bu. *Seni* güvende tutuyorum."

Hava yoğunlaştı ve Marius hançerlerinden birini tekrar kınına soktu.

"Öyle mi?" Ona doğru bir adım attı ve bileğini yakaladı. Kız ondan çok daha soğuktu ama temas edince sıcaklık alevlendi. "Aramızda başka bir şey yok mu?"

Nefes nefese kaldı ve uzun bir an geçtikten sonra "Hiçbir şey" diye fısıldadı.

Sesinin titremesi ve elinin onun elinin içinde titremesi gerçek duygularını ele veriyordu.

Eğildi ve onun kokusunu içine çekti. Tanrım, onun eşsiz kokusunda boğulabilirdi. "Biliyor musun Viv?"

"Ne?" diye nefes aldı bir kalp atışı sonra.

"Sana inanmıyorum." Öpüşmeleri sırasında içinden geçen sıcaklığın anıları zihninde canlandı ve boğazından yükselmek üzere olan iniltiyi ısırarak bastırdı. "Az önce paylaştıklarımızdan sonra olmaz." O

kaşlarını kaldırdı. "Hizmet etmekle yükümlü olduğun tüm erkekleri öpmediğin sürece mi?"

Eli gerildi ve sonsuz bir an geçiyor gibiydi.

"Hayır," fısıldadı, kelimeleri ancak bir nefesten daha fazlaydı.

"İstemiyorum."

Sırıttı ve kızın elini ağzına arkasından öptü. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Ama-"

"Aması yokSözümde duracağım ve burada kalacağız. Seni tehlikeye atmayacağım."

Eli seğirdi ama o daha itiraz edemedi havada bir feryat daha yükseldi.

Sessizlik bir kez daha üzerlerine çöktüğünde, "Peki" diye tısladı. Kızın bu kadar kolay kabul etmesine biraz şaşırmıştı.

"Güzel."

"Ama bunun kötü bir fikir olduğunu düşündüğümün kayıtlara geçmesini istiyorum," diye ekledi aceleyle. Ona ters ters bakarken çenesinin gergin olduğunu hayal etti. "Şimdiye kadarki en kötü fikrin olabilir, ki bu da bir şey ifade ediyor."

Huysuz koruması vardı.

Kıkırdarak onu kendine yaklaştırdı. "Not edildi. Biz de öyle yapmalıyız..."

Koluna bir şaplak attı. "Sessiz ol Prens. Eğer bugün hayatta kalmak istiyorsak, dışarıda her ne varsa bizi duymamasını ummalıyız."

Dudağını ısırarak, kızın kendisinden çok daha yüksek sesle konuştuğunu belirtmekten kendini alıkoydu. Ne de olsa elde ediyordu. Onu daha fazla zorlamak akıllıca görünmüyordu.

Başını sallayarak bileğini bıraktı ve hafifçe dönerek kendi tarafını onunkiyle aynı hizaya getirdi. Çantası yerdeydi ve ayağı daha önce incittiği yerden dolayı hâlâ ağrıyordu ama bunu asla itiraf etmedi.

Ayrıca, öpücük ve Vivienne'le aralarında geçen konuşmadan sonra acı neredeyse hiç hissedilmiyordu.

Sessizliğe gömüldüler ve dakikalar saatlere dönüştü.

Uzun zaman önce, hastalandığında, Marius kısa aralıklarla uyumaya alışmıştı. Her seste uyanırdı ve kendini hemen uykuya dalmak için eğitmişti. Şimdi ayakta uyuyarak olabildiğince güç toplarken bu becerisi çok işine yarıyordu.

Feryatlar karanlık, gölgeli ölümün ürkütücü bir senfonisi içinde yükselip alçaldı. Her biri bir öncekinden daha uyumsuzdu.

Mürekkepli gölgeler sanki canlıymış gibi inip kalkıyor gibiydi.

Tüm bunlardan daha tuhafı havaydı. Gün havanın ısınması gerekirdi. Ipotha, Kuzey Krallığı kadar soğuk değildi. Ter

gün ortasında Marius'un sırtından aşağı damlıyor olmalıydı, bu da onu pelerinini giydiğine ve kat kat giyindiğine pişman ediyordu.

Öyle bir olmadı. Sıcaklık düştü.

Beyaz bulutlar gölgeleri buzlandırdı. Hava soğumuştı. Her saat daha da soğudu.

Marius'un yirminci doğum gününde, nadir bir özgürlük anında, Luna ve Sebastian onu Karadeniz'e götürdüler. Üçü birlikte gün batımından şafağa kadar obsidyen buzun üzerinde kaymış, Kuzey Krallığı'nın ucundaki donmuş alanı keşfetmişlerdi. Kuzeydeki hava o kadar soğuktu ki nefes almak, ciğerlerini içten dışa doğru parçalamaya kararlı buz parçalarını solumak gibiydi.

Bu da aynı onun gibi hissettirdi.

Marius titredi ve dişlerini gıcırdatma isteğini bastırdı. Ayağı hâlâ zonkluyordu ama acıyı duymazdan geldi.

Kemerin uyarısı zihninde yankılandı.

Dikkat, dikkat, .

Bir süredir bunu unutmuştu ama şimdi her zamankinden daha önemli görünüyordu.

Feryatlar kreşendo yapıyor, gittikçe . Ne tür bir yaratık böyle ses çıkarırdı?

Marius bunu öğreneceği için hem heyecanlanmış hem de dehşete düşmüştü. Hançerlerini daha sıkı kavradı ve gümüş düzlemlerde yürümek için büyüünün çağrısını reddetti. Vivienne'in yanında kalması gerekiyordu.

Vampire karşı bir sorumluluk duygusu hissediyordu ve ona bir şey olmasına izin veremezdi. Vampir onun korumasıydı ama birkaç adım ötede tehlikeli güneş varken bu keşif gezisine çıkmalarının nedeni de oydu.

Onu hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

Akşam yaklaştığında, feryatlar o kadar yakındı ki kulaklarında çınlayan ziller gibiydiler. Dağınık aralıklarla geliyorlardı, birkaç hızlı çığlık ve feryat patlamasının ardından uzun sessizlikler geliyordu.

Şimdi de böyle bir sükûnet içindeydiler.

Beklemek çığlık atmaktan daha kötüydü. Marius'ün kalbi göğsünde hızla çarpıyor, boynundaki ve kollarındaki tüyler diken diken oluyordu.

Vivienne onun yanında kaskatı kesilmişti. Gergin görünüyordu ve saatlerdir konuşmamıştı.

Son feryattan bu yana neredeyse yarım saat geçmişti. Dakikaları sayıyordu. Güneş yavaş yavaş batıyordu ama yeterince hızlı değildi.

Ve sonra oldu.

Sessizliği bir çığlık daha yırttı, ama bu diğerlerinden daha yakındı. Marius sesin kaynağını ararken nefesini içine çekti. Önünde hiçbir şey göremedi. Gözlerini sola çevirdi. Bakışlarını karanlıktan başka bir şey karşılamadı.

Sağından ikinci bir çığlık geldi. Ortalık tamamen karanlıktı ama bu kez gölgeler hareket ediyordu. Kalın mürekkep parçaları bir araya gelerek saf geceden bir yaratık oluşturdu. Oradaydı ama değildi. Siyahtı ama gölgelerin geri kalanından daha karanlıktı. Birkaç dakika önce hiçbir şeyin olmadığı bir yerde bedenseldi.

bir şey olmamalıydı ama yine de oldu.

Karanlık bir kez daha evrim geçirirken Marius'un midesi kendi içine kıvrıldı.

Bir ağız korkunç, ürkütücü bir gülümsemeye dönüşürken bir çift kan kırmızısı göz hayata göz kırptı. Bir şekilde orada olan ama aynı zamanda olmayan dört kol onlara doğru savruldu. Karanlıkta parıldayan mürekkep rengi ellerin uçlarını keskin pençeler süslüyordu.

Güneş batıyordu ama bunun bir önemi yoktu.

Ölüm bütün gün onların peşindeydi ve şimdi bulmuştu.

Yaratık başını eğdi ve ağzını sıra sıra siyah, tırtıklı dişlerini ortaya çıkardı. Dili gölgelerden oluşuyordu ve vücudunun içinden kırmızı bir kor parlıyordu.

Canavarın etrafındaki hava buz gibiydi ve Marius sıcaklığın bu yaratık yüzünden bütün gün düştüğünü fark etti.

Fırtınaydı, buzdu, soğuktu, gölgelerdi.

Geldikleri andan beri onları takip mi ediyordu?

Kızıl gözlerini kırıştırdı ve sonra yaratık saldırdı. Kıp kırmızı bir şimşek gibiydi, ciğerleri yırtılırcasına bağırarak çıkıntının altına daldı.

"Tanrılar adına," diye yemin etti Vivienne onun yanında. "Savaşın!"

Bu emre gerek yoktu. Marius'un hançeri çoktan havada uçmaya başlamıştı.

Nefesini tuttu, bıçak yaratığın sol retinasına korkunç bir *gıcırtyla* inerken kolu hâlâ uzanmıştı.

Yaratığın gözünden akan kan, canavarın içindeki kor tarafından aydınlatıldı.

Zaman yavaşladı.

Damla, damla, damla.

Oniks kanı yerde birikti.

Gölge canavarın sağ gözü yavaşça kırıştı.

Marius'un midesi düğümlendi.

Vivienne bir şeyler söyledi ama canavarın feryadı yüzünden onu duyamadı.

Ama devrilmedi. Ölmedi.

Gece yarısı kurdeleleri yukarı uzandı ve bıçağı çekip çıkardı. Hançerin etrafında buz oluştu ve yaradan mürekkep gibi kan aktı.

Yaratık silahı bir kenara fırlatırken yarı çığlık, yarı kahkaha havayı yırttı. Hançer taşa çarptı ama Marius nereye düştüğünü görmek için bakışlarını ayırmadı.

Vivienne kılıcı havada, omuzlarını kaldırarak onu geçti.

"Artık silahları boşa harcamak yok. Benim emrimle savaşıcağız," diye tısladı. "Anladınız mı, Prens?"

Kalan hançerini çekti, tanıdık bir dövüş pozisyonuna yerleşti ve başını salladı. "Ben hazırım."

En azından canavarın tuhaf kırmızı ışıltısı Vivienne'i ve rakiplerini görebileceği anlamına geliyordu.

Şimdi bile, akşamın erken saatlerinde havanın ölüm gibi koktuğu bu karanlık yerde, Marius gülümsemekten kendini alamıyordu. Bu her zaman hayalini kurduğu türden bir maceraydı.

Karanlık Bir Siren Şarkısı

T gölge canavar ölmeyi reddetti.

Vivienne nefes nefese kalmıştı ve teri sırtından aşağıya doğru akıyordu. Kılıcı, yaratığın tuhaf vücudunu kaplayan düzinelerce kesikten sızan siyah kanla kayganlaşmıştı. Canavardan buz akıyor ve yere.

Bu toprakları yöneten tüm yasalara göre, uzun zaman önce ölmüş olmalıydı.

Prens düşen hançerini geri almıştı ve ikisi birlikte iyi dövüşmüşlerdi. Canavarın bir gözü kördü, dört kolundan üçü yanlarında gevşekçe sallanıyordu ve çılgılığı karanlıkta yankılanan bitmek bilmeyen bir feryada dönüşmüştü.

Ve yine de, her şeye rağmen, hayatta kaldı.

Dikkatli ol.

Uyarı şimdi neredeyse alaycı görünüyordu.

Canavar bir vampir hızıyla hareket ederek kalan kolunu Vivienne'e doğru savurdu.

Topukları üzerinde döndü, yaratıktan uzaklaşırken neredeyse buzda kayıyordu. Kalbi gümbür gümbür atıyordu.

Bunu daha ne kadar sürdürebilirlerdi? Marius bağırdı, "Dikkat et!"

Tam zamanında sıçrayarak obsidyen pençelerin darbesini kaçırdı.

Vivienne'in yanağında daha önceden kalma bir yırtık vardı ve yaratığın onu duvara fırlattığı sağ tarafında sürekli bir zonklama vardı.

Önemli değildi. Prensın zarar görmemesi için bir düzine yaraya bile katlanırdı.

Aklı tamamen işine odaklanmıştı.

Eğil, dön, kes.

Kılıcının etrafında gölgeler dalgalanıyordu.

Yaratık feryat etti ve ileri atıldı.

Isvana ona yardım etti ama bir şeylerin değişmesi gerekiyordu. "Viv!" diye bağırdı prens.

Canavarın Marius'e doğru sıçradığını görmek için tam zamanında döndü. Karanlık bir bulanıklıktan biraz daha fazlasıydı.

Kendini yaratığın yoluna atarken göğsünden bir çığlık koptu. Kılıcını savurup tekme atarken kıpkırmızı bir göz ona kilitlendi. Ayağı canavarın karnına denk geldi ve yaratık çarpmanın etkisiyle geriye uçarak duvara çarptı.

Göğsündeki kırmızı kor titredi, onu ileri çağıran bir işaretti.

Vampir hızıyla koştu ve silahını canavarın kalbine sapladı. Olabildiğince sert bir şekilde itti, açıklanamaz bir şekilde var olan kemiklere doğru bastırdı.

Gölge canavarın çığlıkları hiç düşünmediği desibellere , sonsuza kadar uzuyor gibi görünüyordu. Ve sonra, yaratığın asla ölmeyeceğine inanmaya başladığı anda, yaradan buz çıktı. Buz, canavarın vücudunun üzerinden geçerek onu beyaza bürüdü.

Vivienne, yaratığın tamamı buzdan bir tabutun içinde donmadan birkaç dakika önce kılıcını çekip kurtardı.

Ağzı kapatılması gereken son şeydi.

Yıkıntıların üzerine sessizlik çöktü.

Vivienne'in göğsü kabardı, kasları iyi bir dövüşün gerginliğiyle yandı ve kalbi alışılmadık bir hızla çarpmaya başladı.

Gözlerini canavardan ayırmadı. Etrafındaki buz yavaşça karardı, kalbinden sızan mürekkep gibi kan tabutunun içini lekeledi. Göğsündeki kırmızı kor hâlâ ürkütücü bir şekilde parlıyordu ve bu yerdeki hiçbir şeyin normal olmadığını hatırlatıyordu.

Metal bir kılıfın içine kaydı ve Marius eğildi, nefes nefese kalırken elleri dizlerinin üzerindeydi. Köz onu kırmızı bir ışıltıya bürüdü ve alnında ter parladı.

Prens nefesini tuttuktan sonra doğruldu ve... ona gülümsedi. "Bu etkileyiciydi."

Onda kesinlikle bir sorun vardı.

Vivienne alay etti. "Sen ve ben bu kelimeyi çok farklı tanımlıyoruz, Marius. Bu etkileyici değildi. Çok yakındı."

Tehlikeli yarattığı öldürmek için ikisinin birden uğraşması hoşuna gitmemişti. Gölgelelerin arasında başka ne tür canavarların dolaştığını kim bilebilirdi?

Dikkatli ol.

Ürperdi. "Harekete geçmeliyiz. Kutsanmış su şişesini ne kadar çabuk alırsak o kadar iyi olur."

Yaraları, yola çıkmadan önce tükettiği kan sayesinde çoktan iyileşmeye başlamıştı.

Marius çantasını omuzladı. "Haklısın."

Onun kabul etmesi o kadar şaşırtıcıydı ki tökezledi. Onun her zaman yaptığı gibi kendisiyle kavga etmesini bekliyordu. Şaşkınlık dilinin ucuna kadar geldi ve hazırladığı argümanı yuttu.

Sanki onun aklının nereye gittiğini biliyormuş gibi kıkırdadı. "Anlaşılabilir olma yeteneğine sahibim, Viv."

Daha iyi bir yargıya karşı, yüzüne bir sırıtma yayıldı ve çekirdeği ısındı.

"Bunu aklımda tutacağım." Kılıcını tutmaya devam etti, bir elinden diğerine geçirirken silahın ağırlığı tanıdık geliyordu. "Hazır mısın?"

O yaratıklardan biri daha onları bulmadan önce Unutulmuş Gölgele Evi'nin kalbini bulmaları gerekiyordu.

"Mhmm." Marius onun yanına geldi.

Parmakları elinin arkasını okşadı ve içinden kıvılcımlar geçmesine neden oldu. Dudakları karıncalandı, öpüşmelerinin anısı yanaklarına kan hücum etmesine neden oldu. Gölge yarattığın araya girmesi birden fazla açıdan sorun yaratmıştı.

"Mükemmel." Vivienne çenesini yukarı kaldırdı ve altından çıkmadan önce ayın gümüş ışıltısının üzerlerinde asılı olduğunu doğruladı.

Gecenin serin esintisi yanaklarını okşadı ve kısa süreli de olsa içini rahatlattı.

Gölge canavarın doğal olmayan soğuğu gitmişti ama karanlık etraflarında kalmıştı. Canavarla savaşırken önceki uğultu kesilmişti ama geri gelmişti ve her zamankinden daha yüksekti. Bir kalp atışı gibi zonkluyor, onu ileri çağırıyordu.

Vivienne uzandı ve Marius'ün elini kavradı. Kalbinin bu dokunuşla nasıl yerinden fırladığını düşünmesine izin vermedi; yapması gereken bir iş vardı.

"Yakın durun, Majesteleri. Daha fazla yaratık olabilir."

Parmakları kızın parmaklarının etrafında titreşti ve öne doğru eğildi, nefesi kızın boynunun yan tarafını ısıttı.

"Seni memnuniyetle takip ederim, Viv."

Neden başka bir şeyden bahsediyor gibiydi?

Merkezinde bir sıcaklık birikti, ki bu birkaç nedenden ötürü tamamen uygunsuz bir tepkiydi.

Başka bir zaman için bir sorun.

Derin bir nefes alarak, havada uğuldayan büyüün çağrısını takip ederek ilerledi. Bir kalp atışı gibiydi, bu ses ona karanlık harabelerde rehberlik ediyordu. Bir kapı buldular, ya da ondan geriye ne kaldıysa, ve içinden geçtiler. Merdivenler onları yerin altına indirdi.

Hava, kalın bir çamurun içinde yürüyormuş gibi hissedene kadar yoğunlaştı. Kemerin uyarısı bir kez daha zihninde yankılandı.

Dikkatli ol.

"Dikkatli ol Prens," diye mırıldandı, ağırlığını koymadan önce her basamağı test ediyordu. Basamaklar, çok fazla ağırlıkla karşılaştığında kayan ufalanan taşlardan yapılmıştı.

Buna karşılık olarak elini daha sıkı kavradı. Ayağından şikâyet etmemişti ama arada bir nefesi kesiliyordu. Daha sonra bakması için ısrar gerekecekti.

Kalp atışları daha da arttı.

Tanrılara şükür, başka bir canavarla karşılaşmadılar.

İki merdivenden daha indiler. Biri kaygan mermer parçalarından, diğeri ise çürümüş tahta parçalarından yapılmıştı.

Üçüncü merdivenin dibinde hava bir kez daha değişti.

Uğultu Vivienne'in düşüncelerini bastıran yankılı bir davula dönüştü ve gölgeler o kadar karanlıktı ki görüş uzak bir anı oldu.

"Neredeyse geldik," diye mırıldandı kendinden emin bir şekilde, taş zemin boyunca ilerlerken.

Kalbin yakında olduğunu nasıl bildiğinden emin değildi ama biliyordu. Uğultu kalbindeki karanlığa sesleniyor, onu ileriye çağırıyordu.

"Sana güveniyorum." Marius onun elini sıkıttı.

Bu üç kelime ve onun elini kendinden emin bir şekilde tutuşu, karnının daha önceki öpüşmelerinden daha fazla çarpmasına neden oldu. Sanki bir düzine minyatür

yarasalar onun içinde canlandı.

Prensin kendisinden sorumlu olduğunu hatırlamaya çalıştı ama bu sınırları yerinde tutmak giderek zorlaşıyordu, özellikle de prensin sıcak eli onunkini tamamen sardığında ve onu harika bir şekilde öptüğünde.

Kutsanmış su şişesini alırlar ve sonra bu duygular hakkında konuşurlardı.
Her seferinde bir şey.

"I..." Floresan mavisi bir parıltı gölgeleri yarıp geçerken sesi kesildi. Işığı görmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki birkaç kez gözlerini kırptırdı.

Parıltı daha da arttı ve onunla birlikte uğultu da şekil değiştirdi. Artık onu ileriye doğru çeken bir kalp atışı değil, karanlık bir senfoni çalan koca bir orkestraydı. İçinden bir ses onu çağırıyordu. Marius'ün elini bıraktı, hareketlerinin farkına bile varmıyordu.

Müzik daha da yükseldi, ürkütücü bir melodi onu çağırıyordu.

Prens arkasından bir ses çıkardı ama ne dediğini anlayamadı.

Alçak bir perküsyon ritmi boşluktan geçerek onu çağırıyordu.

Gel, gel, gel.

Vivienne'in parmakları çözöldü ve kılıcı yere düşerek unutuldu.

Ayakları hareket ederek onu mavi ışıltıya doğru çekti.

Ne sakladığını ama daha yakına gitmesi gerektiğini biliyordu.

Güzel şarkı onunla konuştu.

Kanatları sırtından fırladı, ancak onları çağırdığını hatırlamıyordu.

Çekiştirme daha ısrarlı hale geldi.

Parıltı yoğunlaşarak taş duvarları ve bir zemini aydınlattı. Bir mağaradaydılar ama daha fazla değerlendirme yapacak zamanı yoktu.

Yaklaşmak zorundaydı.

"Viv?" Prensin sesi arkasından geliyordu ama onu zar zor duyabiliyordu. Sanki suyun altında yüzüyormuş gibiydi ve o şarkı dışında her şey boğuktu.

Müzik yükseldikçe gözlerinin arkasından yaşlar süzülüyordu. Armoni ona gece gökyüzünde parıldayan ilk yıldızı hatırlattı

uzun bir günün ardından. Huzur, sakinlik ve başka hiçbir şeyin önemli olmadığı bir durum vaat ediyordu. Buna ihtiyacı vardı.

"Vivienne, dur."

Prensın sözlerini düşünürken ayağı adımının ortasında dondu. Durmak mı? Bunu neden yapsın ki?

Bu... bu... onun burada olması gerekiyordu. Değil mi?

Dudakları aşağı eğildi ama müzik daha da yükseldi.

Bir başka koro ilkine katıldı ve sanki ayın kendisi onu ileri çağırıyordu. Daha önce duyduğu hiçbir şeye benzemeyen gümüş bir siren şarkısı.

Sesin kaynağına doğru ilerlerken kanatlarını gerdi. Yaklaştı.

Çok yakındı.

Kalbi hızla çarptı ve gözleri parlayan bir havuzun ortaya çıkmasıyla genişledi. Bir düzine kanatlı varlığın rahatlıkla sığabileceği bir leğen taşların içine kazılmıştı ve ay ışığıyla aşılanmış gibi parıldaayan gece yarısı suyuyla doluydu. Su kenarlara vuruyor ve görünmeyen bir akıntıdan yüzeye kabarcıklar yükseliyordu.

Nefesi kesildi.

Derinlerde, dibinde, çivili, parlayan kristallerden oluşan bir küme vardı.

Her biri başının iki katı büyüklüğündeydi ve akkor mavi bir ışık yayıyordu.

Parıldaayan kemik dağları, solmuş çiçeklerin dağılmış taç yaprakları gibi kristalleri çevreliyordu. Güzel ölümün ürkütücü bir gösterisiydi.

Tug.

Ortasındaki ip onu ileri doğru çekti ve suya doğru tökezledi. Zemin kaymış, kayalık ve engebeli hale gelmişti. Dizleri taşlara çarptı. Pürüzlü, kırık kenarlar kumaşını ve etini kesiyordu ama yaralarını değerlendirmek için durmadı.

Suya gitmesi gerekiyordu.

Sürünerek ilerledi, bakışları havuza kilitlenmişti. O parıldaayan, ay ışığıyla aydınlanmış yüzeye dokunması gerekiyordu. Sadece bir kez. Hepsi bu kadardı.

Çok güzeldi.

Arkasından neredeyse çaresiz bir yakarış geldi ama kelimeleri seçemedi. Neden burada olduğunu bir kenara bırakın, ona kimin bağırdığını bile hatırlayamıyordu.

Siren şarkısı onu çağırdı.

Başka bir taş bacağını kesti ve tısladı. Bir şey avucunu kesti ve suya doğru ilerlerken arkasında kırmızı el izleri bıraktı.

Yakından bakıldığında, sıvı gecenin parçacıklarıyla aşılanmış gibiydi.
Karanlık şeritler onu çağırıyordu.

Vivienne . Yakın.

Çok yaklaşmıştı.

Tek istediği bir dokunuştı. Su çok davetkâr ve şarkı kulak tırmalayacak kadar yüksekti.

İhtiyacı vardı-

"Dur!"

Elleri omuzlarına indi ve onu geriye doğru çekti.

Vivienne nefes nefese kaldı, çırpındı. Kanatları kırıldı. Biri onu durdurmaya nasıl cüret edebilirdi? Suyu dokunması gerekiyordu.

Geniş kahverengi gözleri olan tanıdık bir yüz onunkinden birkaç santim ötedeydi. Adamın bakışlarında endişe ve öfke parladı ve kadının omuzlarını sarstı.

"Ne yapıyorsun?!" diye bağırdı.

Hırlayarak kendini adamın kurtarmaya çalıştı. Bu adam neden ona bağıırıyordu?

"Viv!"

O güzel şarkıyı duyamıyor muydu? Ona ulaşması .

Kendini onun elinden kurtararak suya doğru uzandı. Adam başka bir şey bağırdı, kadının kanadını yakaladı ve çekti.

Çılgılık attı, sırtına acı saplandı. "Ona dokunamazsın!" diye ısrar etti.

Ne? Tabii ki yapabilirdi. Yapmak zorundaydı.

Gel, gel, gel.

Kanadını tekrar çekti, diğer eliyle bacağını tutup onu geri çekti.

Bunu neden yapıyordu?

Öfkeli gözyaşları yanaklarından süzülürken hırladı ve yumruğunu adamın koluna vurarak döndü. Adam onu bırakmadı, bunun yerine anlamadığı bir şeyler bağırdı.

Kendini onun elinden kurtardı ve suya doğru fırladı. Parmaklarını kadar uzatarak parıldayan sıvıya uzandı.

Kapat.

O kadar yakındı ki.

Parlayan kristaller onu çağırıyordu.

"Bunun için üzgünüm." Kelimelerin kısıktı ve suyun sesini zar zor geçirdi. "Bunu kullanmak zorunda kalmayacağımı umuyordum."

Ne demek istediğini sorgulayamadan başının arkasına bir şey çarptı. Tökezledi, parmakları suyun üzerinde geziniyordu.

Arkasından bir homurtu geldi. Bacaklarının etrafında demir bir kavrama kenetlendi. "Ne yapıyorsun?" Kelimeleri zorla çıkarmak için her şeyini harcadı.

ağzından.

Adam kaşlarını çatı, gözleri karanlık duygularla doluydu. Onun kim olduğunu hatırlamalı mıydı?

"Lütfen bunun için beni affet." Çantasından siyah bir şişe çıkardı, mantarını çekip çıkardı ve kadının dudaklarını zorla açtı.

Adam acı sıvıyı kızın ağzına döktü ve kız çığlık attı. Ateş.

Boğazından aşağı akarken yaktı. Kanatları geriledi ve sıvı onu içten dışa doğru yok ederken gözyaşları yanaklarından aşağı döküldü.

Boğulup tükürürken görüşünde siyah noktalar belirdi. Nefes nefese, "Neden?" diye sordu.

Bir şeyler söyledi ama karanlık onu altına çekerken cevabını duymadı.

Vampirler Ateşe Dayanıklı Değildir

"B "Tanrılar aşkına, umarım bunun için benden nefret etmezsin," diye homurdandı Marius, Unutulmuş Gölgeler Evi'nin merdivenlerini tırmanırken. Korumasının baygın bedeni onun kucağındaydı.

kolları, elleri göğsünün üst kısmına ve kalçalarına sarılmıştı.

Vivienne tam bir saattir dışarıdaydı.

Marius, kız kemiklerle dolu parlayan suya doğru atladığında kalbinin göğsünden fırlayacağını düşündü.

Vampir havuza dokunmaya kararlı görünüyordu. Ona geri çekilmesi için bağırarak, bunun onu öldüreceğini ve İlk'i durdurmak için suya ihtiyaçları olduğunu hatırlatmıştı ama onu duymamış gibiydi.

Tanrılara şükür, onu durdurabilmişti.

Vivienne'in kılıcı kalçasında kınında duruyordu ve ileriye doğru yürürken çantası sırtındaydı. İleride ne olduğunu görmek için gümüş düzlemlerde yürümeye cesaret edememişti ama karşısına bir şey çıkarsa savaşıma hazırды.

Hızlı hareket edemiyordu ve her gıcırtının, her rüzgâr ışığının ve her adım atışının inanılmaz derecede farkındaydı.

Phyrra haklıydı.

Burası ölümle doluydu.

Sanguis Kalesi'nden ayrılmadan önce casusluk şefiyle saatler geçirmiş, ondan Unutulmuş Gölgeler Evi hakkında bildiği her türlü bilgiyi istemişti. Pek bir şey bilmiyordu ama seyahatleri boyunca vampirlerin harabelere girip bir daha çıkmadıklarına dair hikâyeler duyduğunu itiraf etmişti.

O zamanlar Marius bunların sadece birer hikâye olduğunu düşünmüştü. Şimdi kemikleri gördüğüne göre, hepsinin doğru olduğunu biliyordu.

İçinden bir ürperti geçti ve Vivienne'i daha sıkı kavradı. Kollarında güvendeydi ama o lanet olası havuzun dibindeki kardeşlerine katılmaya çok yaklaşmıştı.

Eğer onu durdurmasaydı korumasına tam olarak ne olacağını anlamak için canlı bir hayal gücüne sahip olmak gerekmiyordu.

Prohiberisli su şişesi onun son çaresiydi. Acil durumlar için Phyrre'dan bir hediye. Onu Vivienne üzerinde kullanmak zorunda kalacağını hiç düşünmemişti.

Mantarı açıp sıvıyı boğazından aşağı boşaltmak, Marius'ün şimdiye kadar yaptığı en zor şeydi. Ve ona karşı koymayı bırakmadan önce yüzündeki yaralı ihanet ifadesi...

Gördüğü manzara karşısında kalbi neredeyse paramparça olmuştu.

Vivienne bayıldığı anda Marius onu dikkatle yere indirdi. Kendini Vivienne'in hareketsiz bedeniyle havuz arasında tutarak, ihtiyaç duydukları su şişelerini aceleyle topladı, cam kapları birkaç kat yün ve sicimle sardı ve çantasına tıktırdı.

Sonra Vivienne'i .

Vampir uyanırken, tamamen ateş ve kin doluydu. Ormana kaçışını böldüğü ilk andan itibaren, ondan zahmetsizce akan hayata hayran kalmıştı

Şimdi ise neredeyse hiç .

Karanlıkta sakince ilerlemesinin ve kızın kollarında nasıl hissettiğine dair panik yapmamasının tek nedeni korumasının kalbinin yavaş ve sabit atışıydı.

Onu öldürmemişti.

Bunu fark ettiğinde rahatlamıştı, nefesi boğazında düğümlenmişti. Bunun ne anlama geldiğini çözmeye tam olarak hazır değildi ama Vivienne'in hayatta kalmasının onun için itiraf etmeye hazır olduğundan çok daha fazla şey ifade ettiğini biliyordu.

Her ne kadar birlikte olduklarında, her şeyden ve hiçbir şeyden konuştuklarında saatlerin eriyip gitmesinden son derece keyif alsa da, bu sadece onun sürükleyici arkadaşlığından daha fazlasıydı. Onda, daha önce hiçbir şeyin, kız kardeşinin varlığının bile hissettirmediği şekilde güvende hissettiren bir şey vardı.

Vampiri taşırken Marius'ün göğsü ısındı ve az önce ölümden dönmüş olmalarına rağmen garip bir huzur hissetti. Uzun zamandır macera arıyordu ama Vivienne kollarındayken kendini İlk'le karşılaştıklarında olduğundan daha canlı hissediyordu.

Vivienne onu karanlık harabelerin içinden geçirirken inledi.

Onu koruyucu bir şekilde sıkıca kavradı ve dudaklarını alnına değdirdi. İpeksi öpücük sadece bir dokunuştı ama dudakları ısınmıştı.

"Dinlen, Viv. Bizi buradan çıkaracağım."

Sanki onu duymuş gibi başını göğsüne yaslayarak usulca nefes verdi. Adam kısık bir nefes verdi ve Unutulmuş Gölgeler Evi'nden çıkarken ona daha sıkı sarıldı.

Bir saat önce harabelerden ayrıldığından beri, uğuldayan bir rüzgâr Marius'ün peşini bırakmıyordu. Havada bir fırtına vardı, gökyüzü karanlıktı ve esinti soğuktu.

Titreyerek Vivienne'i daha sıkı kavradı. Harabelerden ayrıldıktan ve tehlike geçtikten sonra, çantasından iyileştirici bir merhem çıkaracak kadar uzun süre durdu. Odette'in karışımını ayak bileğine bolca uyguladı, kalıcı ağrı neredeyse anında kayboldu. Döndüklerinde cadıya teşekkür etmek zorunda kalacaktı.

Yuvarlak kuleli taş bir kale ay ışığının aydınlattığı düzlemlerin üzerinde yükseliyor, varış noktaları onu ileriye çağırıyordu. Marshwood Kulesi terk edilmişti ama Sebastian'ın onları alması için ayarladığı yer burasıydı.

Marius'un kollarındaki koruma inledi. Adımlarının ortasında durdu, bakışları kızın yüzüne kaydı.

Ay ışığı Vivienne'in solgun yüz hatlarını gümüş renginde aydınlatıyordu. Saçlarının ateşli dalları yüzünün üzerinde dalgalanıyordu. Gözlerini kırıştıtarak açtı ve uzun kirpikleri, çoğu zaman hayalini kurduğu o siyah gözleri çerçeveledi.

Bakışları onunkilerin üzerinde gezinirken uzun bir an geçti ve kırmızı kaşları kırıştı. Vücudu gerildi ve keskin bir nefes aldı.

"Sen," diye tısladı, sesi boğuktu. "Sen... bana ilaç verdin."

Rüzgâra rağmen, kelimeyi sanki bağırmış duydu.

Kadının gözlerinde suçlama ısıltı ısıltı parlıyordu ve bu manzara karşısında göğsü sızladı. "Ben yaptım." Yutkundu. "Ve yapabilirim-"

"Beni yere bırak." Sesi sertti.

Kadının istediğini yaptı ve ayaklarını soğuk, karla kaplı zemine yerleştirdi. Geri adım attı, yüzü sertleşti.

Marius'ün kolları içinde o olmadan dayanılmaz derecede boş hissediyordu. Parmakları büküldü, onu tutmak için uzanmak istiyordu. Ona dokunmak. Onu sonsuza dek tutmak.

Bekle.

Bu son düşünce de nereden çıkmıştı? Tam olarak emin değildi ama bundan nefret etmiyordu. Hem de hiç. Onunla bir geleceği kolayca hayal edebiliyordu.

Marius ona doğru bir adım attı. "Viv-"

"Yapma," diye öfkeleni, gözlerinde karanlık parlıyordu. "Şu anda bana öyle hitap edemezsin Prens."

Onu incelerken kalbi gümbür gümbür atıyordu. "Kızgınsın."

Sıkılmış dişlerinin arasından, "Bu yetersiz bir ifade," diye mırıldandı.

Sırtından bir gece telaşıyla kanatlar fırladı ve karanlık etrafını sardı. Gölgelerinin olmaması - Hoarfrost Hollow'a ilk yolculukları sırasında onunla paylaştığı bir şey - gecenin onu çekmediği anlamına gelmiyordu.

Yaşamın Yüce Leydisi'nin nefes alıyor gibi görünmesi ve yaşamın da onu takip etmesi gibi - en azından şimdi denge yeniden sağlandığına göre - karanlık da vampirlerin etrafında alçalıp yükseliyordu. Kan içme ihtiyacı kadar onların bir parçasıydı.

Ve Marius Vivienne'i kızdırmıştı.

Daha zeki bir adam olsaydı, muhtemelen vampirin onu ne kadar çabuk öldürebileceğini düşünür ve geri çekilirdi.

Onun yerine Vivienne'e doğru bir adım attı. Vivienne geri çekildi.

İçine bir acı saplandı ama vampire odaklanarak bunu görmezden gelmeye çalıştı.

"Bana ne yaptın?" Tanıdık sesi sessizdi ama sözlerinde yumuşak bir şey yoktu. Yüz hatları taş gibiydi ve dişleri ay ışığında parlıyordu.

Kızgın olmasının sebebinin kendisi olmasından nefret ediyordu.

"Suya dokunmak üzereydin." Ona doğru bir adım atmak istedi ama kendini tuttu. "Bunun olmasına izin veremezdim. Seni öldürebilirdi."

Havuzun dibindeki kemikler gözlerinin önünden geçti. Bu canlı vampirin bir iskeletten başka bir şeye dönüştüğünü, gözlerindeki ışığın sonsuza dek söndüğünü hayal bile edemiyordu.

"Beni durdurdun." Daha önceki rağmen bu bir soru değildi.

Çenesini eğdi. "Ben durdurdum."

"Nasıl?" Daralmış siyah gözleri onunkilerle buluştu ve kanatları birbirine çarptı.

Derin bir nefes aldı ve kendini onun tepkisine hazırladı. bir ses bunun iyi olmayacağını söylüyordu. "Sana prohiberis verdim."

Bu maddenin vampirlere ne yaptığını biliyordu ve bunu ona vermek zorunda kaldığı için *nefret*. Rüzgâr tam o anda sustu ve sanki utancını haykırmış gibiydi.

Vivienne'in göğsünden yırtıcı, vahşi bir hırıltı koptu. Konumlarını hatırlatan bir şeydi bu; o bir ölüm getiriciydi, o ise bir buçukluk. Kılıç kullanmakta iyiydi ama damarlarında hâlâ ölümlü kanı dolaşıyordu.

Hayatta kalmak istiyorsa hızlı konuşması gerektiğinin farkında olan Marius aceleyle devam etti, "Özür dilerim. Başka ne yapacağımı bilemedim. Suya dokunamıyordun ve sana bağırdığımı da duymuyor gibiydin."

Bağırdığında ve kadın onu duymazdan geldiğinde kalbini donduran korkuyu asla unutamayacaktı.

Onu incelerken bir sonsuzluk geçiyor gibiydi. Her saniye saatler gibi geliyordu, karanlık bakışları onun üzerinde geziniyordu. Aklından neler geçiyordu?

"Şarkı sağır ediciydi." Çenesini çalıştırdı. "Ben... Ben ondan kopamıyor gibiydim. Beni çağırıyordu."

Kaşlarını çattı. Mağarada hiçbir şey duymamıştı.

"Hâlâ duyuyor musun?"

"Hayır, gitti." Vivienne dudağını dişlerinin arasından geçirdi. "Tek yol bu muydu?"

Beni durdurmak için.

Söylenmemiş sözler etraflarında davuldan daha yüksek sesle yankılandı.

"Sanırım öyle. Başka hiçbir şey işe yaramıyordu." Zehirli suyu tutarken hissettiği çaresizliği hatırlayarak kalbi sıkıştı. "Bu benim son çarem. Eğer yardımı olacaksa, bunu yapmak istemedim. Seni incitmek..." Ürperdi. "İlk'in göğsümü yarmasından daha kötüydü."

Yaşadığı sürece bunu bir daha asla yapmak istemedi.

Bakışları çantasına kaydı, sonra tekrar ona döndü. "Şişeyi aldın mı?" "Aldım."

"Ve beni dışarı taşıdınız." Yine soru değildi.

Çenesini salladı. "Seni orada bırakamazdım."

Bu onu, savaştıkları gölge yaratık kadar canavar yapardı.

Vivienne'in dudakları birbirine yapıştı ve kaşları çatıldı. Rüzgâr yeniden yükseldi ve saç tellerini gözlerinin önüne savurdu. Öfkeliyken bile çok güzeldi ve adam onu görmenin tadını çıkardı.

Luna bu yüzden mi sürekli Sebastian'ı izliyordu? Bunu neden yaptığını anlamaya başlamıştı. Vivienne her baktığında yeni bir şey görüyormuş gibi hissediyordu.

"Teşekkür prensim," dedi Vivienne, onu düşüncelerinden çekip çıkararak.

Onun ne söylemesini beklediğinden emin değildi ama bu o değildi. Adamın ağzı şok içinde açık kaldı ama kızın işi bitmemişti.

Başını eğip elini kalbinin üzerine koyarken Vivienne'in gözlerinde minnettarlık parlıyordu. "Bu gece hayatımı kurtardın. Sana borçluyum."

Yaşadığı şoku üzerinden attı, aralarındaki mesafeyi kapatmak için hareket ederken gözleri büyüdü. "Hayır, bunu bu yüzden yapmadım."

Bunu ona borçlu kalsın diye yapmadı. Sadece yaşamasını istedi.

"Biliyorum ve bu yüzden minnettarım. Beni kurtarmana gerek yoktu ama kurtardın." Dudakları alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "Borcun işe yaramayacakmış gibi davranma, Marius. İkimiz de biliyoruz ki tehlikeyi bulmakta ustasın."

Kollarını kavuşturarak alay etti.

"Yapmıyorum." Sessiz bir azarlamayla kaşlarını kaldırdı.

"İtiraf etmeliyim ki bela bana doğru çekiliyor gibi görünüyor, ama kesinlikle onu aramıyorum." Durakladı ve İlk'in peşinden tek başına gitmeye nasıl karar verdiğini düşündü. "Çok."

Sadece bu da değil, bu yolculuktan sonra maceraya olan bitmez tükenmez kaşıntısının dineceğini hissediyordu. En azından bir süreliğine.

"Mhmm, kendinize bunu söylemeye devam edin Prens." Vivienne omuzlarını yuvarladı ve kılıcı için elini uzattı.

Artık onu öldürmek istiyormuş gibi görünmediğine göre, elini uzattı. "Ben sadece burada olacağım, belanın ortaya çıkmasını bekleyeceğim, senin adını söyleyeceğim."

Kılıcını arkasından kınına soktu. "O zamana kadar-"

Gök gürültüsü gibi bir , *güm*, *güm* sesi havayı doldurdu ve onun kesti.

Bulutların arasından karanlık bir gölge dikkatini çektiğinde Marius'un bakışları gökyüzüne doğru yükseldi.

Çok güzeldi.

Devasa kanatlar açılmıştı, yıldızları silip süpürüyordu ve gümbür *gümbür* bir *kükreme*

cenneti salladı. Birkaç dakika sonra kızıl alevler gökyüzünü kapladı.

Büyüleyici bir manzaraydı.

"Bu bir ejderha mı?" Vivienne başını kaldırıp ona doğru bir adım atarak sordu.

"Öyle," diye nefes aldı.

Bu görkemli yaratıklardan birini kaç kez gördüğünün bir önemi yoktu. Her deneyim onu huşu ile doldurdu.

Bir ejderhayla ilk kez Denge Savaşı'ndan sonra karşılaşmıştı. Luna ve Sebastian, Yüce Leydiler'i ve eşlerini Denge'nin yeniden kurulmasını kutlamak için Sanguis Kalesi'ne davet etmişti. Onlarla birlikte   ejderha gelmişti, her biri ölümün muhteşem yaratıklarıydı.

Macera b ceğ  Marius'u çoktan ısırmıştı. Karinok ejderhalarıyla tanışmak ve onları yakından görmek, bu toprakları keşfetme arzusunu pekiştirmişti.

Yine de herkes ejderhalar hakkında onun gibi düşünmüyordu. Kızıl Kral'ın bir asır önce onları ortadan kaldırmaya çalışmasının bir nedeni vardı. Dört Krallık'taki pek çok insan ateş püskürten bu yaratıklardan korkuyordu ve Vivienne'in yüzünde beliren ifadeye bakılırsa o da onlardan biri olabilirdi.

Kılıcını yumuşak bir hareketle çekti, topukları üzerinde döndü ve omzunun üzerinden açıkça "Gördün mü?" diyen bir bakış attı. *Belayı  zerine çekiyorsun.*

"Arkamda kal," diye emretti. "Ejderhalar-"

Marius çoktan onun yanından geçmiş, inmekte olan ejderhaya yaklaşırken yüzünde neşeli bir sırtış belirmişti.

Vivienne bir dizi küfür savurdu ve bir bulanıklık içinde ona doğru koştu. Eli koluna indi ve onu geri çekti. "Borcunuzu ödemek için bu kadar hevesli misiniz, Majesteleri? Geri ekilin."

ama onu silkeledi. "yok."

"Kesinlikle değil." Kanatlarını açarak kılıcını gökyüzüne doğru doğrulttu. "Bize doğru uçan ateş püskürten canavarı görmedin mi? Bu 'iyi'nin tam tersi. Vampirler ateşe dayanıklı değildir, Marius."

"Farkındayım." Sanguis Kalesi'nin Işık Elf küreleri tarafından aydınlatılmasının nedeni buydu. "Ama bu ejderhayı tanıyorum."

Bulut örtüsünden çıktıkları anda kim olduğ nu anladı. Ne de olsa Dört Krallık'ta çok fazla ejderha yoktu ve sadece bir tanesinin pulları yaz ortasında yeşeren bir ormanı andırıyordu. Yeşil ejderhanın sırtında, başından uzun kuyruğ na kadar dikenler sıralanmıştı. Bacaklarından kavisli pençeler uzanıyordu. Büyük kanatları, inişini kolaylaştırmak için açılmıştı. Altın rengi, yarık gözleri genişti ve onlara dikilmışti.

" yle mi? Nasıl?" Vivienne sordu.

Ejderha yaklaşırken Marius selamlamak için elini kaldırdı. Canavardan yayılan ısı, yerde kalan az miktardaki karı eritti.

Sırıtışı genişledi. "O bir çeşit aile dostu."

Ejderhanın onları Marshwater Keep'ten almasını beklemiyordu ama geriye dönüp baktığında bu mantıklı geliyordu. Ejderhalar geniş arazilerde hızla seyahat edebilirlerdi ve bu ejderha Sebastian ve Luna'nın yakın arkadaşıydı.

Ejderha yere indi. Yer sarsıldı, arkalarındaki ağaçlar sallandı ve ardından parlak beyaz bir ışık parladı.

OceanofPDF.com

Bana Odaklanın

Vivienne Dört Krallık'ta ejderha şekil değiştirenlerin var olduğunu biliyordu elbette. Herkes biliyordu. Ne de olsa, pek çok türün büyük zararlara ve ölümlere yol açabildiği bu dünyada, ejderhalar en hepsinden tehlikeli. Vampirlerden bile daha tehlikeli.

Yine de ilk kez biriyle yüz yüze karşılaşıyordu.

Ejderha hayal ettiği kadar korkunçtu. Beklemediği ve onu gerçekten şaşırtan şey, yaratığın doğasında var olan güzellikti. Öldürmek için doğmuştu ama yine de daha önce hiç karşılaşmadığı bir ihtişamı vardı.

Ve sonra, ejderha değişti.

Canavar ortadan kayboldu ve uzun boylu bir adam onun yerini aldı.

Ejderha ağzında küçük bir bohça taşıyordu ve adam çantasından hızla bir pantolon çıkarıp giydi.

Vivienne giyindikten sonra şekil değiştireni inceledi. Uzun, gümüş beyaz saçları beline kadar dökülüyordu. Gölgelerle örtülü yüzü bile aynı derecede sert ve dikkat çekiciydi. Kıvrımlı yeşil ve altın rengi çiftleşme izleri sol kolunu çevreliyordu. İnkâr edilemeyecek kadar güzeldi. Vivienne'in bunu fark etmemesi için ölmüş olması gerekirdi - gerçekten ölmüş, bir vampirin arada kalmış canlı ama canlı olmayan varlığı değil.

Ancak bunu asla şekil değiştirenin yüzüne karşı itiraf etmezdi. Daha önce hiç ejderha görmemiş olmasına rağmen, onlara yaklaşan kişiyi tanımişti. Adam şekil değiştirir değiştirmez fark etmişti ama muhtemelen bulutların arasından çıktığı anda kim olduğunu anlaması gerekirdi.

Yüce Hayat Kadını'nın bağlı eşi söylendiği kadar güzeldi. dalgalanan şiddet aurasına bakılırsa, daha da güzeldi.

anlatılan sayısız hikayeden daha tehlikeli.

Vivienne denge bozulduğunda Kuzey Eleyta'daydı ama sonraki aylarda ülkeyi saran karanlığı asla unutamayacaktı. Dünya parçalanacak ve Ejderha Kraliçe dört krallığı da ateşli bir yumrukla yönetecek gibi görüldüğünde, Denge Savaşı gerçekleşti. Yaşam ve Ölümün Yüce Leydileri ve eşleri dengeyi yeniden kurarak Dört Krallık'taki yaşamı her zaman olması gerektiği gibi geri getirdiler.

"Marius." Ejderha şekil değiştiren onlara doğru ilerlerken yüzüne geniş bir sırıtma yayıldı. Adamın hava şartlarına uygun giyinmediği söylenebilirdi ama soğuk hava onu rahatsız etmiş gibi görünmüyordu. Muhtemelen kanındaki ateşten kaynaklanıyordu.

Prens gülümseyerek bir adım öne çıktı ve şekil değiştirenin uzattığı eli kavradı. "Xander. Seni gördüğüme sevindim."

Adamlar kucaklaştılar ve evrensel bir selamlaşma gibi görünen erkeksi bir tavırla birbirlerinin sırtını sıvazladılar.

"Sen de öyle," dedi Xander. "Seni üniversite açılışında görmeyi umuyordum ama anlaşılan başka planların varmış."

Bu, ormana gizlice girip vahşi, lanetli bir vampiri destek almadan öldürmeye çalışmak için ilginç bir ifadeydi. Vivienne'in seçeceği kelimeler değildi ama herkesin kendi tercihi.

"Evet, ama sizinle konuşamadığım için üzgünüm." Prens geri çekildi ve elini cebine attı. "Ailen nasıl?"

"Tıpkı anneleri gibi hırçınlar. Huzurlu olduğum bir gün bile geçmiyor."

"Öyle mi?" Marius rahatlamış görünüyordu ve Vivienne'in bakışları, sorumlusu ile şekil değiştiren arasında gidip geldi.

"Çılgılık atan çocuklar hayatımın fonunu oluşturuyor." Ejderha şekil değiştiricinin altın rengi gözleri parladı ve sırıtışı genişlerken gözlerinin kenarlarında çizgiler oluştu. "Başka bir deyişle, inanılmaz."

Marius güldü, bu ses Vivienne'in içini ısıttı. "Bir gün ziyarete gelmem gerekecek."

"Aileana buna bayılırdı. O da gelmek isterdi ama Ithenmyr'de yapması gereken acil bir işi vardı. Yine de bir dahaki sefere." Ejderha şekil değiştirenin bakışları Vivienne'e kaydı ve elini uzattı. "Tanıştığımızı sanmıyorum. Ben Ignis Hanesi'nden Xander, eşim de-"

Vivienne onun elini tutarak, "Kim olduğunu biliyorum," diye mırıldandı. Adamın teni o kadar sıcaktı ki neredeyse onu yakacaktı. Ona adını söyledi ve ekledi: "Bir ejderha şekil değiştirenin bizi alacağını bilmiyordum."

Önceden bilinmesi faydalı olabilecek önemli bir bilgi gibi görünüyordu. Çoğu vampir gibi o da ateşle pek başa çıkamazdı. Şu anda bile şekil değiştirenden gelen sıcaklık onu ürpertiyordu.

Xander prene baktı, kaşları çatılmıştı. "Geldiğimi görmediniz mi?"

Marius başını salladı ve yüzünde mahcup bir ifade belirdi. "Bizi bıraktıklarından beri önüme bakmadım. Bazı... sorunlarla karşılaştık."

Eğer "sorunlar" derken bir gölge yarattığın saldırısına uğramayı ve Vivienne'in neredeyse ölümcül bir şekilde kutsanmış su havuzuna düşmesini kastediyorsa, evet. Vardı.

Şekil değiştiren adam doğrulurken bakışları keskinleşti ve onları . "Ama ikiniz de güvendesiniz?"

"Öyleyiz ve şişeyi geri almayı başardık." Marius çantasını sıvazladı. "Sanırım neler olduğunu biliyorsun?"

Şekil değiştirici homurdandı. "İlk'i tek başına durdurmaya yönelik aptalca girişimini mi kastediyorsun? Evet, tüm bunları, şişeyi ve hançeri duyduk. Bu arada Bastian ve Luna hançerin yerini buldular ve ben de sizi oraya götüreceğim." Prens'e dik dik baktı, kollarını kavuştururken kehribar rengi gözleri parlıyordu. "Dürüst olmak gerekirse Marius, yaptığın numaradan sonra hayatta olduğun için şanslısın."

Belki de ejderha şekil değiştirenler o kadar da kötü değildir.

"Ben de tam olarak bunu söylüyordum," dedi Vivienne kılıcını kınına sokarken. "Belaya bir balığın suya çekilmesi gibi çekiliyor."

Ejderha şekillendirici homurdandı. "Aynen öyle. Ortanca çocuğum da aynı şekilde, her zaman bir şeylerin içine girmeye ve kuralları esnetmeye çalışıyor. Sihri ilk kez ortaya çıktığında neredeyse evimizin bütün bir kanadını yok ediyordu."

Vivienne kıkırdadı. Bu şekil değiştirene alışabilirdi, özellikle de prensin bela bulmaya olan esrarengiz eğilimi hakkında dertleşmeye istekliyse.

"Ben buradayım," diye homurdandı Marius. "İkinizin de görebileceği gibi canlı ve iyiyim."

Kendi çabaları sayesinde değil. Vivienne onun bu kadar uzun süre hayatta kalabilmesine gerçekten şaşırmıştı. Gerçekten de bela için bir mıknatıs gibiydi ve tehlikeli durumlara hiç düşünmeden elini kolunu sallayarak giriyor gibiydi.

"Evet, öylesin." Xander prensin omzuna vurdu. "Haydi, gitme zamanı."

Vivienne'in midesi bu altı kelimeyle düğümlendi ve rengi . Boş verin. Ejderhaları hiç sevmezdi. Kendini ejderhanın gelişinin ne anlama geldiğinden uzaklaştırmıştı ama bu artık mümkün değildi.

Başının döndüğünü hissederek prene döndü. "Yani, biz aslında-"

"Ejderhaya binmek," Marius onun yerine cümleyi tamamladı, sesi neşeyle doluydu. Ne kadar da alakasız. "Bu harika olacak."

Bunlar onun kullanacağı kelimeler değildi. Midesi altüst oldu ve ona yükseklikten nefret ettiğini hatırlattı. Sanki en büyük korkusunu unutmuş gibi.

Yine de alternatif bir ulaşım şekli önerecek zaman yoktu. Ejderha geri dönmüştü, Xander'ın giysileri yerde bir yumak halindeydi ve canavarın çivili kuyruğu hevesli, büyük boy, ateş püskürten bir köpek yavrusu gibi ileri geri sallanıyordu.

Tanrılar.

Marius uzandı ve onun elini tuttu. Onun dokunuşunun sıcaklığı ve içinden geçen kıvılcımlar bile içindeki huzursuzluk düğümünü çözememişti.

Ateşten yaratığa dehşetle baktı. Bu gece daha da kötüleşebilir miydi?

Aslında daha da kötüleşti.

Vivienne'in prensi korumaya başladığından beri hayatının nasıl bir seyir izlediği düşünüldüğünde, bu o kadar da şaşırtıcı olmamalıydı.

Ejderha yolculuğunun kendisi... ilginçti.

Marius, Vivienne'in önüne oturması için ısrar etti. Yükseklik korkusu olan bir vampir olarak ateş püskürten bir ejderhaya binmek üzere olduğu gerçeğiyle o kadar ilgiliydi ki, prensle tartışmaya zahmet etmedi. Önünde daha büyük sorunlar vardı.

Önce o tırmandı ve ejderhanın kanatlarının önüne oturdu. Parmakları ejderhanın omurgasından çıkan bir dikenin etrafında kıvrıldı ve kelimenin tam anlamıyla ölüm soluyan bir yaratığın üzerinde olduğu gerçeğini düşünmemeye çalıştı.

Altındaki pullardan ısı yayıldığı için bu oldukça zordu.

On

u. Marius onun ejderhadan atlamak üzere olduğunu hissedebildiği için Başka bir araç bulmaları konusunda ısrar edince, hızla onun arkasına tırmandı. Kolayca hareket etti, onu kendine doğru çekti ve kollarını ortasına doladı. Adamın sıcaklığı ejderhaninkinden farklı olarak kızın içine işledi. Rahatlatıcı. Hoş.

Vivienne'in omuzları gergindi ve sırtı kaskatı kesilmişti. Zihni, ölebileceği tüm acımasız yolları hayal etmeyi bırakmıyordu. Vampirlerin sonlarını getirebilecekleri tüm yollar arasında ateş en acı verici olanlardan biri gibi görünüyordu. Buna bir de bulutların üzerinde uçuyor olacakları gerçeği eklenince, korkusu neredeyse felç edici bir hal alıyordu.

Marius bu değiştireni ne kadar iyi tanıyordu ki? Ya-

"Rahatla Viv," diye fısıldadı prens, elini başını geriye çekip hafifçe omzuna yaslayacak kadar uzun süre hareket ettirdikten sonra onu bir kez daha ortasından tuttu. "Seni tutuyorum. Düşmeyeceksin."

Yere bakarken içinden bir titreme geçti. "Bilmiyorum." Dudakları onun alınına değdi. "Güven bana."

Marius'ün her zamanki şakacılığından yoksun, derin tondaki sesi kadının tüylerini diken diken etmişti.

"Deneyeceğim," diye nefes verdi. Santim santim, adamın doğal sıcaklığı onu sarana kadar gevşedi.

" bu," diye cesaretlendirici bir şekilde kulağına nefes verdi. "İyi misin?" Kadın başını sallamak için kendini zorladı.

"Söz veriyorum, bırakmayacağım." Sesini yükselterek, "Hazırız" diye seslendi.

Ne oldu? Hayır, değillerdi. Ama o itirazlarını dile getiremeden ejderha kanatlarını çırpıttı.

Onları gökyüzüne itmek için tek gereken güçlü bir hava patlamasıydı.

Vivienne'in kalbi kaburgalarına çarptı ve gözlerini kapattı.

Oh, Tanrım.

Bu şekilde ölecekti.

Ejderha eğildi ve Vivienne oturduğu yerden kalktı. Çılgılık attı, sesi rüzgârda ve kanat çırpışlarında kayboldu. Çok yüksekteydiler ve sıcaklık çok bunaltıcıydı.

Oh tanrılar, oh tanrılar, oh tanrılar.

Prensın kolu kızıñ etrafında sıkılaştı ve kız tekrar yere yığıldı. Adam *gölme* cüretini gösterdi, göğsünden gelen derin ses zevkle karışık bir şekilde gümbürdüyordu.

"Bu harika değil mi?" Hayalperest.

Marius kesinlikle, yüzde yüz hayal görüyordu. Kral ve kraliçe biliyor muydu? Belki de bu yüzden onu bu kadar yakın tutuyorlardı. Bunun eğlenceli olduğunu düşünen herkesin kafasını kontrol ettirmesi gerekiyordu.

Vivienne hızla esen rüzgâra karşı dişlerini sıktı ve başını salladı. "Tam olarak değil."

Berbat desek daha olur.

Dudakları yanağını okşadı. "Biraz yaşa Viv," diye ikna etti. "Gözlerini aç ve etrafına bak."

"Yapamam," diye nefes aldı, önündeki çiviye ölümüne kavrayışını sıkılaştırarak

Onu.

"Yapabilirsin." Onu tutan eller nazik daireler çizerek hareket etti. "O yapmayacak

Bırak düşelim."

Prens kendine çok güvenerek konuşuyordu. Şu anda bunların hiçbirini hissetmiyordu.

"Yapabilir," diye karşı çıktı.

Şekil ne kadar güvenebilirlerdi ki? Kayarlarsa ne yapacaktı? Gözleri kapalı olsa da havanın bulutlu olduğunu ve ayın zar zor görüldüğünü biliyordu. Ya ejderha onları zamanında yakalayamazsa? Ya kanatlarını yeterince hızlı çağırılmazsa?

Ya olursa, ya olursa, ya olursa.

Sorular o kadar gürültülüydü ki başka hiçbir şey duyamıyordu.

Prensın göğsünden alçak, yatıştırıcı bir gümbürtü geçti. "Hayır, yapmayacak."

Nasıl bu kadar emin olabildi?

Çok yüksekleydiler.

Rüzgâr onlara doğru hızla esiyordu. Yer çok uzaktaydı.

Vivienne'in midesindeki düğümler ağırı noktasına kadar gerildi ve ciğerleri sıkıştı. Her nefes bir öncekinden daha zordu. Panik, onu sıkı kucağında boğmakla tehdit ediyordu.

"Nefes al." Sessiz, sert komut kulağına fısıldanmıştı.

Prensın başparmağı gömleğinin eteğinin altından kayarak çıplak karnının üzerinde yavaş daireler  ızdı. Keskin bir nefes çekti,    uzun saniye boyunca tuttu ve sonra bıraktı.

"İşte bu " Başparmağı süpürme hareketlerini sürdürdü. "Bana odaklan."

Ejderhaya binmek için heyecanlanan neşeli prens gitmiş, yerine onun sakin kalmasına yardım etmeye kararlı bir adam gelmişti. Isvana ona yardım etti ama o da tam olarak bunu yaptı.

Marius onun kulağına mırıldandı, ona sarılırken yanağına ve alnına yumuşak öpücükler kondurdu. Soğuk uzak bir anı haline gelene kadar sıcaklığı onu sarmaladı. şimdi istese bile onu görmezden gelemezdi.

Vivienne onu korumakla yükümlü olduğu için kendini aralarına mesafe koymaya zorladı ama yapamadı. Kendi içinde o sınırları aradı ama yok olmuşlardı. Duygularını kendinden uzaklaştırmaya çalıştı ama işe yaramadı.

Ve belki de.

Belki de sorun yoktu. Belki de onu soluması gereken bir havaymış gibi öpen bu prene karşı hiçbir şey hissetmemeye çalışmaktan vazge meliydi. Bu, ondan kana ihtiyaç duymamasını istemek gibiydi.

Vivienne ejderhanın üzerinde otururken, hayatının en korkutucu farkına vardı. Prense aşık oluyordu. Bu asla olmamalıydı... ama o çoktan bu yolda ilerlemeye başlamıştı.

Her geçen an, ejderhanın her kanat  ırpışında, Marius' n kulağına mırıldandığı her sessiz kelimede ve başparmağının her sürtünmesinde ona daha çok aşık oluyordu.

Vivienne gözlerini açıp parıldayan yıldızları, ışıldayan ay ışığını ve iki yanlarına yayılan bulutları gördüğünde tamamen mahvold ğunu anladı.

Obsidyen hançeri bulsalar, İlk'i  ld rseler ve görevlerini tamamlasalar bile, asla yoluna devam edemeyecekti. Bundan sonra olmaz.

Tüm sinir bozucu özelliklerine rağmen Vivienne, Prens Marius Wisethorn kadar ilgi çekici biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştı.

Bu onu, üzerinde bulundukları ateş püskürten canavardan bile daha çok korkutuyordu.

Sat.

Tanrılarının Nektarı

S Therese'in bacaklarına aşıklar gibi dolanan yaylar, kucağına yığılmış gevşek kadından uzun uzun kan çekiyordu. Her damlanın tadı tanrılarının nektarı gibiydi ve kadın inledi. İthiar ona yardım etti, ama buna asla doyamazdı.

Kadın birkaç dakika önce ağlamayı bırakmıştı ve yumuşak acı miyavlamaları da çok geçmeden kesilmişti.

Therese cesedin kanı çekilene kadar içti ve sonra dişlerini kadının boynundan çekti. İnsanı yere attı ve o akşam erken saatlerde öldürdüğü diğer dört kişinin yanına götürdü.

Dişlerini yalayan Therese sırıttı.

Ölümün tadı, binlerce yıl önce Yaratılışının ilk gecesinde olduğu kadar lezzetliydi. İnsanlardan içmekten asla bıkmayacak, kurbanlarının çığlıklarını duymaktan asla yorulmayacaktı.

Korku kanın tadını daha da güzelleştirdi.

Bu iyi bir geceydi ve midesini kemiren açlık devam etse de Therese kendini her zamankinden daha iyi hissediyordu.

Bu iyiydi.

Varış noktası yaklaşıyordu.

Sahte kraliyet ailesini ilk öğrendiği günden bu yana günler geçmişti. Bu süreyi avlanarak, beslenerek ve bir plan geliştirerek geçirmişti.

İnsanları öldürmeden önce sorgulamaya, sözde kral ve kraliçe hakkında bilgi almaya başlamıştı. Yaklaşan ölümlerini ne kadar acı verici hale getirebileceğini gösterdiğinde ölümlüler şaşkırtıcı derecede konuşkan oldular.

Hiçbiri ondan kaçamadı - iyi yiyecekleri ziyan edemeyecek kadar açtı ama merhametliydi. Eğer ona bilgi verirlerse, onları çabucak tüketiyordu.

Şimdi, o insanlar sayesinde Therese kraliyet ailesi hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyordu. Çift birbirine bağlıydı ve yirmi yıldan kısa bir süre önce tahta geçmişlerdi.

Tüm insanlar kralın tehlikeli bir erkek olduğunu söylüyordu. Kara kalpliymiş, sadece karısına değer verirmiş. Bazıları çağların aşkını ilan etti. Ay tanrıçasının kaderinde olan bir evlilik, diye iddia etmişti biri. Bir adam dün gece, Therese dişlerini boynuna geçirmeden hemen önce pantolonuna ıslak bir leke yayılırken titreyen bir sesle, "İyi bir güç değişimi," demişti.

Kral herkes tarafından korkulan biriydi, ama kraliçe...

Onun hakkında anlatılan hikayeler farklıydı. İnsanlar onun hakkında saygıyla konuşuyordu. Sanki onu önemsiyorlarmış gibi. Sanki onu *seviyorlarmış* gibi.

Garipti. Therese daha önce hiç böyle bir şey görmemişti.

Kraliçe, kocasıyla birlikte son kraliçeyi öldürdüğünde henüz yeni yetme bir vampirdi. O zamandan bu yana neredeyse on beş yıl geçmişti ama vampirler sonsuza dek yaşarken on buçuk yıl neydi ki?

Bir de sahtekâr kraliçenin kutsandığına dair söylentiler vardı. Aynı titreyen adam ona üç kez kutsandığını söylemişti. Therese ısrar etse de adam üçüncü kutsamayı açıklamamıştı.

Önemli değildi.

Kale yakındı ve Therese'in bir planı vardı. Tek güçlü olmaktan, gücünün farkına varan tek kişi olmaktan yorulmaya başlamıştı.

Bu olmaz. Uzun vadede olmaz.

Sarayını yeniden inşa edecek ve kendisini bu ülkenin başı olarak yeniden kuracaktı. Sahtekârları gönderdiğinde, bu topraklar tekrar onun olacaktı.

Zaferi o kadar yakındı ki, tadını alabiliyordu.

Ölüm Dağı'na Hoş Geldiniz

"A Kraliçe'nin araştırmasına göre obsidyen hançer burada, Ölüm Dağı'nda saklı," dedi Xander, arkalarında yükselen kayalıkları işaret ederek.

Birkaç dakika önce inmişlerdi, Marius'un asla unutamayacağı bir yolculuktu bu.

Homurdandı. "Bu uğursuzluk getirir."

Karanlık dağlık bölge, adının tasvir ettiği kadar hoş görünüyordu. Kılıcın bulunduğu yerin burası olması çarpık bir şekilde mantıklıydı.

Vivienne, iner inmez ejderhadan inmiş olan Marius'ün yanında duruyordu.

"Yani, oraya mı gidiyoruz?" Koruması birkaç metre ötedeki bir mağarayı işaret etti ve kadın kaşlarını çattı. "Harika."

Sesi başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi geliyordu. Dürüst olmak gerekirse, akli başında hiç kimse Ölüm Dağı denen bir yere gülümseyerek girmezdi, bu yüzden mantıklı geliyordu. Marius bile bir endişe hissetti.

"Geliyor musun Xander?" diye sordu şekil değiştiren çantasından bir gömlek çıkarıp başına geçirirken.

"Plan bu," diye yanıtladı mağaranın girişine doğru yürürken. "Kız kardeşin düşündü ki..." Xander'ın sesi donup kaldığında kesildi, ayağı havaya . "Lanet olsun."

"Sorun nedir?" Vivienne sordu.

"İçeri giremiyorum." Şekil değiştiren kaşlarını çattı, avucunu kaldırdı ve havaya doğru bastırdı. Karanlık elinin etrafında dalgalanıyor ve parıltıyor gibiydi. "Burası korumalı."

Bu bir sorun olabilir.

Marius ileriye doğru yürürken kaşları çatıldı ama büyü derisinin üzerinde gezinse de ejderha değiştiriciyi geçip mağaraya girmeyi başardı.

"Bu çok garip." Marius mağaraya girip çıkıyordu, büyü tenini karıncalandırıyor ama hareketlerini durdurmuyordu. "İçeri gelebilir misin, Viv?"

Vampir, Ölüm Dağı adındaki bir yerin kesinlikle belalarla dolu olacağı konusunda nefesinin altında homurdandı ama mağaraya girmeyi de başardı.

"Şekil değiştirenlere karşı korumalı olmalı," dedi Marius'un yanından, özür dilercesine ejderha şekil değiştirene bakarak. "Özür dilerim."

," diye cevap verdi Xander. "Koğuşlar senin suçun değil."

Marius elini saçlarının arasında gezdirdi. Ejderha şekil değiştiren ünlü bir savaşçıydı ve arayışlarının bu kısmına hoş bir katkı sağlayabilirdi. "Ne yapacaksın?"

Xander, "Değer verdiğim biri Gece Kanatları'nda kalıyor," dedi. "Siz ikiniz bıçağı ararken ben de onu ziyaret edeceğim ve bu gece ikiniz için geri geleceğim."

Marius bundan hoşlanmamıştı ama başka seçenekleri de yoktu. Tekrar koğuşun karşısına geçti ve Xander'a teşekkür etti, Xander da iki not kâğıdı çıkarıp el sıkışarak ona uzattı.

Marius Vivienne'in yanına giderken Xander geri adım attı. Savaşçı bir kez daha yer değiştirdi ve bir veda kükremesiyle gökyüzüne yükseldi.

Ejderha gökyüzünde bir leke haline gelirken Vivienne, "Çok dramatik," dedi.

Marius alay etti. "Kesinlikle öyle."

Notları açan Marius'ün dudakları, ilk nottaki tanıdık el yazısına takıldı.

Mar-Mar.

Kız kardeşinin mesajını okurken bakışları parşömenin üzerinde gezindi.

Bunun seni iyi hissettirmesi için dua ediyorum.

Araştırmalarım hançerin dağın içindeki en yüksek noktada

olduğunu gösteriyor. Ol

ve unutma, seni seviyorum.

- *Lulu*

Marius'un gözlerinin arkasında yaşlar birikti. Geçmişte kız kardeşinin sevgisini hafife aldığını şimdi daha iyi anlıyordu ama artık böyle olmayacaktı. Sanguis Kalesi'ne döndüğünde Luna'ya onu her gün sevdiğini söyleyecekti.

Diğer not Phyrra'dan gelmişti. Bir yüzünde elle çizilmiş bir harita vardı, diğer yüzünde ise şöyle yazıyordu,

İyi şanslar, Prens. Harita olabildiğince doğru -
birkaç viøager çizmeme yardım etti. Eğer yapabilirsen
bana bir hatıra getir.

Kısa ve öz. Casusluk şefinden daha azını beklemezdi.

Harita onları dağın içine ve birkaç bölümü eksik gibi görünse de birkaç dizi cılız taş merdivene götüren bir yol çiziyordu.

Vivienne'e gösterdi.

"Elbette tırmanıyoruz," diye iç geçirdi vampir. "Bu keyifli yolculuktan daha azını beklememeliydim. Bu işi an önce bitirsek iyi olur."

Neşeli muhafızı oradaydı.

Haritayı takip ederek dar koridorda yan yana yürürken Marius gülümsemekten kendini alamadı, mağara duvarları o kadar yakındı ki omuzları şeyllere sürtünüyordu.

Marius'un midesinin bulanması ve gülümsemesinin kayması uzun sürmedi. Hava ağırdı ve büyüü damarlarında bir girdap gibiydi. Bu bir uyarıydı: bu yerde bir şeyler yanııştı. Tedirginlik ikinci bir deri gibi üzerine çökmüşü.

Bu yerle ilgili her şey tuhaftı. Dağların içi boş olmamalıydı. Bu doğal değildi ve Ölüm Dağı'nın daha önce gittiği hiçbir yere benzemediğinin ilk işaretiydi.

Marius sadece bir tane daha içi boş dağ duymuştu ve o da Ithenmyr'deydi. Vlarone, Doğu Krallığı'nın başkentiydi ve anlatılanlara göre tanrılar tarafından inşa edilmişti.

Yürürken üzerinde tuhaf bir büyü geziniyordu. Sanki özel bir şey arıyormuş gibi onu dürtüyordu. Avuçları terlemişti ve izlendiği hissinden kurtulamıyordu. Başını bir o bir bu yana çevirdi ama hiçbir şey göremedi.

Parlayan mavi, mor ve sarı kristallerden oluşan dağınık gruplar dağın içini aydınlatıyordu ve aralarına neon yeşili mantar kümeleri serpiştirilmişti. Sanki biri elini uzatıp mantarları fırlatmış ve mantarların düştükleri her yerde kayalara yapışmasına izin vermiş gibiydi. Koridorun bazı kısımları kusursuz bir şekilde aydınlatılmışken, diğer kısımları gölgeler içindeydi.

Marius titredi, soğuk hava yanından geçerken buzdan izler taşıyordu.

Bu yerin onu neden bu kadar rahatsız ettiğini anlayana kadar neredeyse yarım saat yürümüşlerdi. Sesler -ya da seslerin eksikliği- diğer her şeyin toplamından daha kötüydü.

Bu büyüklükteki bir dağda gürültü olmalıydı. Kayalardan damlayan sular. Taşların üzerinde koşan hayvanların sıçraması. Koridorlarda esen rüzgar. Düşen çakıl taşları.

Hiçbir şey yoktu.

İnleyen bir rüzgârdan daha gürültülü bir sessizlik etraflarını sarmıştı ve her geçen dakika daha da kötüleşen bir yanlışlık vardı. Bir noktada Vivienne öne geçti ve Marius de ona izin verdi. Her yanı diken üstündeydi.

Karanlık koridorda ne kadar yürüdüklerinden emin değildi, Vivienne durmadan önce tavan başını eğmek zorunda kalana kadar sürekli alçalıyordu. Bir kolunu uzatıp duvarın kenarına tutundu.

Kadının sırtına çarpmaktan zor kurtuldu.

"Dikkatli olun, Majesteleri," diye uyardı.

"Ne-" Sesi kesildi; bakışları boşluğu tararken sormak üzere olduğu soruya artık gerek kalmamıştı. "Vay canına. Bu acıtabilirdi."

Bu yetersiz bir ifadeydi. Önlerinde beliren boşluğa yuvarlanma düşüncesi bile kol ve bacaklarını ağrıttıyordu.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Vivienne geri çekildi, kınalı kılıcı göğsüne bastırıyordu. "Isvana'ya şükürler olsun ki daha hızlı hareket etmiyorduk. Şu anda ölmüş olurduk."

Marius başını salladı, kalbi hızla çarpıyordu. Korumasının hızlı düşünmesi için tanrılara şükretti.

Birkaç derin nefes aldıktan sonra dikkatlice ilerledi. Elini Vivienne'in kalçasına koyarak omzunun üzerinden eğildi ve aşağıya baktı.

Kristaller ve mantarlar da yürüyüş yolu gibi azaldı. Geriye kalan tek şey siyah bir çukurdu. Bu... sorunluydu.

Marius cebinden haritayı çıkardı ve geri çekilerek başının üzerindeki kristallerden birine tuttu.

"Anlamıyorum," diye mırıldandı, parmağıyla az önce geçtikleri yolu izleyerek. "Bizi dağın geri kalanına bağlayan bir şey olmalı."

Haritada bir boşluk olduğuna dair hiçbir işaret yoktu. Göze batan bir eksiklik gibi görünüyordu.

Vivienne dudağını çiğneyerek onunla birlikte haritayı inceledi. "Belki bir zamanlar bir şeyler vardı. Ama şimdi..."

"Gitmiş." Marius alnını ovuşturdu, parşömen parmaklarının ucunda sallanıyordu. "Lanet olsun. Ne yapacağız şimdi?"

Hançeri almaları gerekiyordu.

Vivienne haritayı birkaç dakika inceledikten sonra ona döndü.

"Bir teorim var." Adamın kalçasında kınında duran hançeri işaret etti. "Onu ödünç alabilir miyim?"

Bu soruyu başka biri sormuş olsaydı, Marius hayır derdi. Genellikle silahlarından ayrılmaktan nefret ederdi. Yine de hançeri kınından çıkarıp ona vermekte tereddüt etmedi.

Vivienne bıçağı kavradı ve en yakın mantar kümesine doğru ilerledi. Hançerini ustalıklarla birkaç mantarın altına soktu ve mantarlar duvardan ayrılırken onları avucunda topladı.

Yarım düzine topladıktan sonra hançerini geri verdi ve dikkatlice çıkıntıya doğru yürüdü. Mantarlardan birini avucunun içinde döndürdü, parlayan mantar elini yeşil bir renge bürüdü.

"Karanlık çok yoğun," diye mırıldandı. "Doğal değil. Ama yakından bakarsam, sanırım diğer tarafta bir şeyler seçebiliyorum."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Sesi kendinden emin gelmiyordu, bu da onun tedirginliğini artırıyordu.

"Şey, emin değilim." Parlayan mantarı havaya kaldırdı. "İşte bunun için."

Marius daha fazla soru sormadan vampir kolunu geri çekti, duruşunu ayarladı ve parlayan mantarı fırlattı. Mantar havada süzülerek

Havada, karanlığı yaran neon bir çizgi. Çukura düşüp kaybolmadan önce sonsuza kadar yol almış gibi görünüyordu.

Marius homurdandı, ama Vivienne görünüşe bakılırsa ayaklarını düzelterek bir sonraki mantarı fırlatırken yılmamıştı. Mantar havada uçarak ilkinden biraz farklı bir yol izledi.

Bu da yuvarlanarak gözden kayboldu.

Her biri farklı bir rota izleyen iki tanesi daha benzer kaderi paylaştı.

Sondan ikinci mermi diğerlerinden daha büyüktü.

Vivienne kaşlarını çatı, elinde evirip çevirdi ve sonra fırlattı.

Hava.

Uzun saniyeler geçti ve sanki bu seferki dağda bir *şamar yankılanmadan* önce diğerleriyle aynı kaderi paylaştı. Mantar parlayan parçalara ayrılarak çukura düştü.

"İşte burada." Onunla göz göze gelip gülümseyen Vivienne'in sesi neşeyle doluydu. "Diğer taraf."

Gülümsemesi şaşırtıcı derecede güzeldi ve bir an için öylece bakakaldı. Sonsuza kadar onun kendisine bir gülümseme lütfetmesini bekleyebilirdi ve bunun tek bir anından bile pişmanlık duymazdı.

"Etkileyici." Bunu yapmayı asla düşünmezdi. "Şimdi ne olacak?"

Döndü ve ona son parlayan küreyi uzattı.

"Şimdi karşıya geçiyoruz." Kanatları karanlık bir telaşla sırtından fırladı.

"Ben ejderha değilim ama seni düşürmemek için elimden geleni yapacağım."

Onun alaycı ses tonu karşısında gülümsemesini bastırdı. "Sana güveniyorum, Viv."

Kelimeler diline doğal bir şekilde gelmişti ve doğru olduklarını biliyordu. Ona hiç kimseye güvenmediği kadar güveniyordu, Luna'ya bile. Bunun farkına varmak onu korkutmalıydı ama korkutmadı. Hem de hiç.

"Güzel." Kollarını açtı. "Hadi o zaman, gidelim."

Hiç düşünmeden onun kucağına atıldı ve o da ona sarıldı. Ondan daha uzundu ve başı omzuna geliyordu, ama bu konuda tüm vücudunda yankılanan bir haklılık vardı.

"Sıkı tutun," diye uyardı.

Ortasından ve "Gitmene asla izin vermeyeceğim" diye söz verdi.

Ne şimdi, ne de hiçbir zaman. Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa olmaz. Vivienne onu daha önce mümkün olduğunu bile bilmediği bir şekilde dengeledi.

Bunu biliyor muydu?

Sözlerindeki söylenmemiş anlamı duymuş olmalı ki nefesini içine çekti.

"Güzel." diye fısıldamadan önce uzun bir an geçti. Yapma."

Kanatlarını çırparak karanlığa doğru fırladı.

Marius'un ayakları sallanıyordu ve vampir onu uçuşunun üzerinden taşırken sırtındaki çantası ağırdı ama ağırlığı onu rahatsız etmiyor gibiydi. Kanatlarını sürekli çırpıyordu ve elindeki parlayan mantar herhangi bir meşale kadar iyiydi, karanlıkta yollarını aydınlatıyordu.

Uçuşunun ne kadar büyük olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, sadece ayak parmakları sert zemine temas edene kadar birkaç dakika geçmiş gibi görünüyordu.

Tüm tanrılara şükürler olsun.

Marius nefesini verdi ve Vivienne onu serbest bırakınca diz çöküp elindeki geçici feneri kullanarak bölgeyi inceledi. Şistten dışarı sarkan kırık tahta parçaları buldu. Direklere halatlar bağlanmıştı ve aşağıdaki karanlık uçuşuma doğru sarkıyorlardı.

"Bir zamanlar burada bir köprü vardı." Bir ipi çekerek yukarı kaldırdı.

Kenarı pürüzsüzdü, tırtıklı ve yıpranmış değildi. Sanki... "Biri

kesmiş," dedi Vivienne usulca.

Neden biri bunu yapsın ki?

Marius'un midesinde dehşet birikti ve büyüünün uyarısı daha ısrarlı hale geldi. Ürkütücü sessizlik öncekinden daha da yüksekti ve kırık köprü yüzünden daha da kötüleşmişti. Ensesindeki tüyler diken diken oldu ve ürperdi.

Burası tehlikeli bir yerdi ve acele etmeleri gerekiyordu.

Gelmiş Geçmiş En Kötü Tırmanış

E zersiz, özellikle de yürüyüş ve tırmanış zahmetli, kasları yorucu ve iyi bir günde genel olarak yorucuydu.

Bugün iyi bir gün değildi ve Vivienne yürüyüş yapmaktan hiç bu kadar nefret etmemişti. Saatlerdir Ölüm Dağı'ndaydılar ve her adım bir öncekinden daha kötüydü.

Bu, şüphesiz, şimdiye kadar katılmaktan hoşnut olmadığı en kötü tırmanıştı. Çünkü bir keresinde, bir eğitim tatbikatı sırasında diğer birkaç vampirle birlikte kar fırtınası sırasında Eleyta'nın doğu ucundaki Gece Yarısı Zirvesi'ne tırmanmıştı.

O kötüydü. Bu yüz kat daha kötüydü.

Bunun için kayıt yaptırdın.

Uçurumu geçtiklerinden beri bu sözler saatlerdir zihninde dönüp duruyordu. Bunu kabul etmiş olduğu bilgisi, önündeki patikayı tırmanırken kaslarının yanmasını hafifletmek için hiçbir şey yapmadı.

Gerçi buna yol demek, terimin son derece cömert bir kullanımıydı.

Her şeyden çok eski bir patikanın hatırası gibiydi. Keskin kayalar ve diğer moloz parçaları engebeli araziye kaplıyordu.

Işık eksikliği ve prensin ölümlülüğü sayesinde yavaş hareket ediyorlardı. Sadece bir yanlış adım atacak, çıkıntıdan aşağı yuvarlanacak ve yok olacaktı.

Vivienne'in hızı ve kanatları bile onu kurtaramazdı.

Uçurum sonsuz derinlikte görünüyordu. Orada ışık yoktu. Kurtulunamazdı.

Ve böylece, dikkatlice hareket ettiler.

Kırık köprüyü geride bıraktıklarında Vivienne önden gidiyordu ve Marius onun tuniğinin kuyruğuna tutunuyordu. Göz kamaştırıcı değildi ama en azından bu şekilde birbirlerini kaybetmeyeceklerdi.

Arada sırada durup prensin haritasına bakıyorlardı. Böylesine karanlık ve tehlikeli bir yere düzenli olarak girmeye cesaret edecek kadar aptal pek fazla insan olamayacağı düşünülündüğünde, harita şaşırtıcı derecede doğruyd.

Ya da en azından doğruyd.

Şimdiye kadar.

Vivienne kaşlarını çatı, bakışları parşömen ile önlerindeki alan arasında gidip geliyordu. Burada daha fazla kristal vardı ve Sanguis Kalesi'ni aydınlatan Işık Elf kürelerine benzemeyen parlak mor bir ışık saçıyorlardı.

"Bunun doğru olduğunu düşünmüyorum," dedi.

Takip ettikleri patika dardı. Bir tarafta dağ onları selamlamak için yükseliyordu. Diğer tarafta, Vivienne'in en küçük ayak parmağından bir adımdan daha az bir mesafede, patika hiçliçe düşüyordu.

Önlerinde devasa bir şeyl duvar uzanıyordu, pürüzsüz taştan sivri kenarlar çıkıyordu. Taşın içine gömülmüş küçük taşlar, karanlık bir sisle örtülmüş yıldızlar gibi belli belirsiz parlıyordu. Çok güzeldi ve hayatları tehlikede olmadığında resmetmek üzere zihninde saklıyordu.

Duvar haritada işaretlenmemişti ve Vivienne ne kadar uzun süre bakarsa baksın duvarı nasıl aşacağını bulamıyordu.

Dudaklarından bir hayal kırıklığı sesi döküldü ve Marius'ün eli omzuna indi. Kızın haritada incelediği yeri işaret etti. "Buradayız, değil mi?"

"Mhmm, sanırım öyle." Gözden kaçırdığı bir şeyi ortaya çıkaracağını umarak parşömeni belli bir açıyla çevirdi. Ne yazık ki, daha önce olduğu gibi tamamen aynı görünüyordu. Navigasyon hiçbir zaman onun güçlü yanı olmamıştı. "Bunu nasıl atlatabileceğimizi anlamıyorum."

Dudakları kızın yanağına değdi ve içinden karıncalanmalar geçti. Ne zamandan beri birbirlerini bu kadar özgürce öpüyor ve dokunuyorlardı? Emin değildi ama bundan çok hoşlanıyordu.

"Bir yolunu ." Sesi çok emin geliyordu.

Tuniği sırtında dalgalandı ve o bir uyarı sözcüğü bile prens etrafından dolandı. Elleri kalçalarında, karanlığın içinde durmuş, heybetli duvarı inceliyordu.

Birkaç dakika sessizlik içinde geçti ve Marius çantasını çıkarıp kayalığın üzerine koydu.

"Bu kristaller farklı şekilde kümelenmiş gibi görünüyor." Bir elini kaldırarak dağdan sarkan birkaç menekşe kristaline dokundu. Bir tanesi diğerlerinden daha açık bir tondaydı, menekşeden çok lavantaydı ve yerinde görünmüyordu.

"Belki de dikkatli olmalıyız?" Vivienne uçuruma dikkatle bakarak öneride bulundu. "Bir şeylere dokunmanın akıllıca olduğunu sanmıyorum."

Ne de olsa buranın adı Ölüm Dağı'ydı. Köprüyü yok eden kişinin bunu yapmak için bir nedeni olmalı.

"Dikkatli davranıyorum. Sadece düşünüyorum..." Lavanta kristalini yakaladı ve çekiştirdi.

Tabii ki yaptı.

Bir *inilti* havayı doldurdu ve Vivienne çığlık attı. Tanrı bilir nereden toz yağdı ve sonra duvar hareket etti.

Tuniğinin kenarından tutarak, dağın kaydığı anda onu geri çekti.

"Yere yat!" diye bağırdı.

Isvana'ya şükürler olsun, dinledi. Marius, devasa kayalar üstlerinden kayarken dizlerinin üzerine çöktü.

Bir şey Vivienne'in yanağını yardı ve başka bir taş kafasına çarptı. Vivienne haykırarak kendini bir battaniye gibi prensin üzerine attı.

Neden bu kadar büyüktü?

"Kendini küçült!" diye emretti ona. "Ellerini başının etrafına sıkıştır."

Daha fazla kaya düştü.

Bir mermi Vivienne'in omzuna çarptı. Bölgeden acı fışkırdı. Bir diğeri de uyluğunun etli kısmına isabet etti.

İnledi, kendi içine uzandı ve kanatlarını serbest bıraktı. Karanlık uzantılar bir *vınlamayla* sırtından açıldı ve onları kendisinin ve prensin etrafında kıvırdı.

Ölüm Dağı artık sessiz değildi. Kayalar korkunç, hiç bitmeyen bir yıkım fırtınası içinde şeyllere çarpıyordu. Yukarıdan, uykudan uyanan bir dev gibi iniltieler geliyordu.

Parçalar düştü ve aşağıdaki uçuruma doğru inerken ölümcül iğneler gibi dağın kenarlarına çarptı.

Kakofoni hiç bitmeyecek gibiydi.

Vivienne devasa bir kaya yanlarından geçerken başını kaldırdı. Bir *gümbürtüyle* patikanın kenarına çarptı ve kaldıkları tehlikeli çıkıntıyı salladı.

Ve sonra, sanki işler daha da kötüye gidemezmiş gibi, önlerindeki duvar kaymaya başladı. Death Mounted kendini yeniden düzenliyordu. Neden olmasın?

Marius kıpırdandı, ama kadın onu itti. Aklından ne geçiyordu?

"Hayır!" diye bağırды, sesi kaostun içinde zar zor duyulabiliyordu. "Bu güvenli değil."

Bir taş alnını keserek yakıcı bir acı izi bıraktı.

Lanet okudu, başını eğdi ve onu korumak için kollarını boynunun arkasına kaldırdı. Vampirlerin bile yaşamak için kafalarına ihtiyaçları vardı.

Taş yağmuru daha da şiddetlendi.

Bir taş Vivienne'in sırtına çarptı ve Vivienne homurdandı. Bir diğeri kanadına çarptı ve sanki kâğıttan yapılmış gibi zarları kesti. Çılgılık attı, narin uzantı vücudunun en hassas kısımlarından biriydi.

Prens birkaç kez konuşmaya çalıştı, ancak yukarıdan gelen kaya tufanı nedeniyle sözleri dağın uğultusunda kayboldu.

Dakikalar uzadı.

Ölümcül yağış devam ederken Vivienne'in kalbi hızla atıyor ve ciğerleri ağrıyordu. Yaralarından kan damlıyor, taşlar üzerine çarptıkça bacakları ağrıyor ve kasları yanıyordu.

Ve yine de, acı içinde yatarken, tüm vücudu ölümlü günlerinden beri hiç olmadığı kadar acı çekerken bile hareket etmedi. Bir taş ona her çarptığında, derisi her kırıldığında ve kanatları her yırtıldığında, bu prensi koruduğu anlamına geliyordu.

Her taş, her çürük ve her kesik onun hayat borcuna karşılık bir ödemeydi.

Teorik olarak bundan sağ çıkabilirdi. Buçukluk bedeni ve ölümlü kanıyla prens bunu yapamazdı.

Bir de Vivienne'in ejderhayı sürerken keşfettiği gerçek vardı. Bu bir işten daha fazlasıydı. Bir kan yemininden daha fazlasıydı. Prensın zarar görmesine izin vermeyi reddediyordu çünkü prens onun için bir anlam ifade ediyordu.

Onu korumak onun göreviydi.

Bu yüzden kendini ve kanatlarını onun etrafında kıvırdı ve yağmurun dinmesi için dua etti. Tanrılar onun yakarışlarını duyamayacak kadar meşgul olsalar bile, zihnini dağıtacak bir şey olduğu için minnettardı.

Vivienne ay tanrıçasına ölümcül yağmuru durdurması için yalvardı. Kan tanrısından vücudunu bu kayalık saldırıya karşı güçlü tutmasını istedi. Hatta Ipothalılar ve Ithenmyrialılar tarafından yaygın olarak takip edilen tanrıça Kydona'ya dua etti ve prensi zarardan korumasını istedi.

Vivienne zamanın nasıl geçtiğini anlamadı.

Taşlar derisini yardı ve kanı altlarındaki toprağı ıslattı.

Görüşünde siyah noktalar dans ediyordu ve gözlerini sıkıca kapattı. Ne kadar acıtırsa acıtsın, vücudundaki ağrıların onu karanlığa çekmesine izin vermeyecekti. Yağmur durana kadar olmazdı.

Yağmur dinene kadar muhtemelen yarım saat süren bir sonsuzluk geçti. Dağın üzerine bir kez daha sessizlik çöktü.

Ancak o zaman, prensin güvende olacağından emin olduğunda, Vivienne nihayet vücudunun çığlıklarına kulak verdi.

Ve vücudu *ağlıyordu*.

Acı, yakıcı bir orman yangını gibi içinden geçti.

Yüzlerce kesikten kan damlıyordu.

Bir zamanlar güzel olan kanatları, ay tanrıçasının ona verdiği tek hediye, parçalanmıştı.

Marius hareket etti ve Vivienne haykırdı. Alevler onu içten dışa doğru tüketti. Her şey acıyordu.

Prens onları nazikçe ters çevirip onu yüzüstü yatırdığında kulaklarını kükreme doldurdu. Yanına çömeldi, endişeli kahverengi gözleri onunkilerin önünde geziniyordu. Ağzı hareket ediyordu ama kız onu duyamıyordu.

Vivienne'in son düşüncesi en azından prensin hayatta olduğuydu. Borcunu tam olarak ödemişti ve ne olursa olsun hançeri bulup İlk'i öldürebilirdi.

Karanlık onu tüketirken bile dudaklarında bir gülümseme belirdi. İşini yapmıştı.

Birlikte Kalıyoruz

H Korumasının dudakları küçük bir gülümsemeyle yukarı kıvrılırken ve gözleri kapanırken Marius'ün içini korku kapladı. Vivienne'in mutlu olmasını gerektirecek ne vardı ki?

Sırtındaki, kollarındaki ve bacaklarındaki yüzlerce kesikten kan akıyordu. Kanatları parçalanmıştı ve yüzü kardan daha solgundu.

Oh, Tanrım. Kadının yaralarının tüm boyutları gözlerinin önüne serilince kafası allak bullak oldu.

"Düşün Marius," diye kendi kendini azarladı.

Ona yardım etmek için yapabileceği bir şey olmalıydı.

Bakışlarını vampire çevirmeden önce arkasına baktı, daha önce bir duvarın durduğu yoldaki açıklığı zar zor fark etti. Gecenin çocuklarının ölmeden önce ne kadar kan kaybedebileceğinden ya da kan kaybının onları öldürüp öldürmeyeceğinden tam olarak emin değildi ama bunu öğrenmek istemiyordu.

Vivienne onu kurtarmıştı. Tekrar.

Daha akıllı davranıp kristale dokunduğunda neler olabileceğini düşünmesi gerekirdi ama düşüncesizce hareket etmişti. Hiç düşünmeden kendini onun üzerine atmıştı ve vücudunda birkaç kesik ve çürük olmasına rağmen, kaya düşmesinden büyük ölçüde yara almadan kurtulmuştu.

Onun aksine.

Onun yüzünden ölebileceği düşüncesi midesini bulandırdı.

Marius ne yapmak üzere olduğunu daha derinlemesine düşünmeden, hançeri sağ elinde kavrandı. Sol kolunu aceleyle yırttı ve kolunu ortaya çıkarmak için kumaşı kenara çekti.

Çok geç kalmaması için Kydona'ya son bir kez dua eden Marius, bıçağı bileğine sapladı ve bir santim uzunluğunda bir kesik açtı. Kesik yüzünden

hançeri yanına bıraktı ve bileğini Vivienne'in ağzına doğru indirdi.

Dudaklarına kıpkırmızı damlalar düşerken bile hareketsiz kaldı.

"Hadi," diye yalvardı baygın haldeki kıza, parmaklarıyla dudaklarını ayırarak.

Tepki vermedi.

"Hayır, hayır, hayır." Başını iki yana salladı. Burada ölemezdi. Buna izin vermezdi.

Kesikten akan kan, dudaklarını kıpkırmızıya boyadı. Marius'ün kalbi göğsünde hızla çarptı ve başı hafifledi, ama gözlerini ondan ayırmadı.

"İç, lanet " diye homurdandı.

Hâlâ bir şey yok.

Şimdiye kadar kana tepki vermesi gerekmez miydi?

Dili kıpırdamadan önce her saniye sonsuzluk gibi geliyordu.

Kalbi küt küt atıyordu. Duyabiliyor muydu?

"Bunu yapabilirsin," diye onu teşvik etti.

Ağız daha da açıldı ve dişleri bileğine yapıştığında kalbi hızla çarpmaya başladı. Bir anlık acı duydu ama ortaya çıktığı kadar çabuk geçti. Kızın dili adamın açtığı kesiği yaladı ve kız adamın kanını içine çekerken adam rahat bir nefes aldı.

Marius sırtını duvara yasladı ve bileğinden gelen hislerle boğulmasına izin verdi. Her zaman bir vampirin kendisinden su içmesine izin vermenin canını yakacağını düşünmüştü ama daha fazla yanılmış olamazdı.

Kadın içerken zevkten başka bir şey hissetmedi. Şatodaki bu kadar çok insanın Kaynak olarak gönüllü olmasının nedeni bu muydu?

Vivienne'in elleri kalktı ve onun bileğini kavradı. Onu sıkıca kavradı ve içerken yerinde tuttu.

İçinden sıcaklık geçerken inledi ve kasları gerildi. Tanrılar yukarıda. Öpüşmeleri bile bu kadar iyi hissettirmemişti. Boştaki elinin parmaklarını kızın saçlarında gezdirdi ve adam kızın kafa derisini okşarken kız saf bir zevk sesi çıkardı.

Elini kızın saçlarında tutarak yaralarının birbirine dikilmesini izledi. İlk iyileşen sırtı oldu, yaralar birer birer kapanıyordu. Birkaç dakika içinde etinde pembe, hafif kabarık çizgilerden başka bir şey kalmamıştı.

Kanatlarının zarları kendilerini tekrar bir araya getirmeye başladığında Vivienne onun bileğinin etrafında inledi. Görünmez ellerin hassas bir yapboz üzerinde çalışmasını izlemek gibiydi. Dakikalar önce kanlı siyah lime lime olan kanatlar yeniden güzel yarasa kanatları olarak tanınabilir hale geldi.

Marius'ün parmakları kıpırdadı ve o güçlü uzantılardan birine dokunmayı arzuladı. Ama yapamadı. Henüz dokunamazdı.

Yıllar önce, henüz bir çocukken ve dünyanın işleyişinden habersizken Luna'ya vampir kanatlarını sormuştu.

"Son derece narindirler, Mar-mar. Onlara dokunduğunuzda..." Kız kardeşinin sesi kesildi ve Sebastian'la bakiştılar. Kan yanaklarına hücum etti, pembe renk bir vampir için başarıydı ve yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Bunun çok özel bir an olduğunu söyleyebilirim."

Marius o zamanlar kız kardeşinin neden bahsettiğini anlayamayacak kadar küçüktü ama şimdi ne demek istediği çok açıktı.

Vivienne'in kanatlarına dokunduğunda, Vivienne uyanık olacaktı ve bu birlikte deneyimleyecekleri bir şey olacaktı.

Ölüm Dağı'na uzun ve tehlikeli tırmanış sırasında Marius koruması hakkında bir karar vermişti. Yolculukları sona eriyor olabilirdi ama bu, Vivienne'le birlikte çıktıkları son macera olmayacaktı.

Son birkaç gün içinde, maceraların eğlenceli olduğunu fark etmişti, ama bu maceralara *birlikte* çıkacağı, konuşacağı ve hayatı deneyimleyeceği birinin olması daha da güzeldi.

Yanında Vivienne ile yaşamak istiyordu. En sıradan işlerden hayatı tehlikeye atan maceralara kadar her şeyi daha iyi hale getiriyordu.

Parmaklarını kızın saçlarından ayırarak elini kızın yanağına götürdü. Çok güzeldi ama ona çekilmesinin nedeni bu değildi.

Prens olduğu için onunla konuşurken sözlerini sakınmamasını, ona kızıp sinirlenmesini ve tartıştıklarında gözlerinin parıldamasını seviyordu.

Onunla ilgili o kadar çok şeyi seviyordu ki, hepsini nasıl sıralayacağından bile emin değildi. Vivienne'le geçirdiği her gün farklıydı ve istediği de tam olarak buydu.

Bu görevi tamamladıklarında, ondan koruması olarak değil ama ortağı olarak yanında kalmasını isteyecekti.

O-

Obsidyen gözler açıldı ve doğrudan ona baktılar. Bakışları buluştuğu anda dağdaki tüm hava çekilmiş gibi oldu. Hareket etmek şöyle dursun, zar zor nefes alabiliyordu.

En uzun an boyunca birbirlerine baktılar.

Sonra elleri bileğinin etrafında kasıldı. Dişlerini adamın etinden çıkardı ve dili deriyi yalayarak yaranın iyileşmesine yardımcı oldu. Doğrulup kanatlarını geri çekti, hâlâ onun bakışlarını üzerinde tutuyordu. Gömleği birkaç yerden yırtılmış, bir omzundan sarkmış ve göğsünü zar zor örtüyordu.

Marius pelerinin tokasını çözdü ve ağır kumaşı kızın üzerine örttü. Kadın kenarlarını kavradı ve ona baktı.

Her saniye bir ömür gibi geliyordu. Zamanın nasıl uzadığını o da hissedebilir miydi?

Onun adını solurken kalbi göğsüne çarpıyordu.

Ağzını açtı, dişleri hâlâ kıpkırmızıydı ama ağzından tek kelime çıkmadı. Şokta mıydı yoksa bu başka bir şey miydi? Buçukluk kanının bir yan etkisi mi?

Tanrım, umarım onu incitmemiştir.

Öne doğru eğilerek onun elini tuttu ve parmaklarını birbirine geçirdi. "Nasıl hissediyorsun?"

Lütfen iyi ol, diye düşündü.

Keskin bir nefes çekti. "Kendimi iyi hissediyorum. Ama sen-" "Benim için endişelenme," dedi. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

Gerçek buydu. O hayatta olduğu ve ışığı hala dünyada olduğu sürece, her zaman iyi olacaktı. İyiden de öte.

Gözlerini kırptırdı, karanlık bakışları onunkilerden hiç ayrılmadı.

"Ben... sen... senden beslenmeme izin verdin." Sesi inanamıyormuş gibi geliyordu.

"Yaptım ve yine yaparım." İhtiyacı olursa her gün kendisinden beslenmesine izin verecekti. Yine de bir şey ona bu konuyu açmanın sırası olmadığını söylüyordu. Her seferinde bir şey.

Gözleri büyüdü. "Hayat borcu-"

"Ödendi," dedi huysuzca, sözünü keserek. "Aramızda borç falan istemiyorum Viv. Yemin yok. Böyle bir şey istemiyorum."

Onun kendisine karşı herhangi bir yükümlülüğü olmamasını istiyordu, çünkü ondan yanında kalmasını istediğinde, kendi iradesiyle onu seçmesine ihtiyacı vardı. Yıllarca kendini çaresiz hissetmiş, hiçbir karar verememişti.

zayıflatıcı hastalığı sayesinde. Gönülden istemeyen birini kendisiyle kalmaya zorlarsa lanetlenirdi.

"Anladığımdan emin değilim," dedi yavaşça. "Ne sen?" "I-"

Uçurumun içinden bir çığlık yükseldi. Uzun süren, beklenmedik ses Ölüm Dağı'nın sessizliğini bozdu. Bunu, düz bir şeyl tabakası boyunca pençelerin çekilmesi gibi tiz bir tırmalama izledi.

Marius'ün kalbi hızla çarptı ve tüyleri diken diken oldu.

"Duydun mu?" diye sordu tam da Vivienne'in çukuru işaret edip "Aşağıda bir şey var" dediği anda.

Serin bir esinti geçti ve sıcaklık düştü. Kristallerin ışıltısı söndü ve altlarındaki karanlık titreşiyor gibiydi.

Kulakları sağır eden bir çığlık daha boşlukta yankılandı. Bu bir kükreme, bir uyanış, yakındaki ve uzaktaki avlar için bir uyarıydı. Bir yırtıcı buradaydı ve karnını doyurana kadar durmayacaktı.

Tırmalama tekrar başladı ve bu sefer bir celladın davulunun vuruşu gibi istikrarlı bir şekilde devam etti.

Marius'un büyüü damarlarında dolaşıyordu.

Çıkın, çıkın, çıkın.

Yemin etti. Ne kadar uygunsuz bir zamanlama. Konuşmalarının geri kalanı beklemek zorunda kalacaktı.

Silahlarının yerinde olup olmadığını kontrol eden Marius çantasını aldı ve Vivienne'e dönmeden önce ayağa kalktı. Elini uzattı ve ayağa kalkmasına yardım etti. Kılıcını kaptığı gibi ona verdi ve sırtında kınına sokmasını bekledi.

Çukurdan bir çığlık daha yükselirken bakıştılar ve kadının ağzı sıkılaştı. "Hızlı hareket etmeliyiz."

Ona iki kez söylemesine gerek yoktu.

Dağ öfkeli kükremlerle sarsılırken sessizlik çoktan unutulmuştu. Kayalar titredi, duvarlar sarsıldı ve dağa girdiklerinden beri hissettiği tedirginlik duygusu on kat arttı.

Ne zamandır buradaydılar?

Xander akşam karanlığında döneceğini söylemişti ama saatin kaç olduğunu bilmelerine imkân yoktu. Ejderha şekil değiştiren dönmeden önce dakikaları ya da saatleri olabilirdi.

Buradan çıkmaları gerekiyordu.

Marius Vivienne'in elini sıktı. Cildinin yumuşaklığını, nasırlarının olmayışını ya da parmaklarının onunkilere mükemmel uyumunu takdir edecek zaman yoktu.

"Ne olursa olsun birlikte kalacağız" dedi.

Dağ kaydığında açılan yol iki kişinin geçebileceği kadar genişti.

"Benden bir itiraz duymayacaksınız, Majesteleri. Hadi buradan gidelim."

BU KEZ, patika boyunca ilerlerken dikkatli değillerdi. Aşağıdaki yırtıcı hayvanın sesleri gittikçe yükselirken, ellerini birbirine kenetleyerek koştular.

Devam etmek zorundaydılar.

Marius arada bir, hançeri bulduklarında oradan nasıl çıkacaklarını merak ediyordu. Bu düşünceler ortaya çıkar çıkmaz onları aklından kovdu. Önce arkalarındaki canavardan kurtulmaları gerekirken, gelecek hakkında endişelenmenin ne yararı vardı?

Çevreleri yavaşça değişti. Onlar tırmandıkça kayalar daha da hafifledi ve duvarları aydınlatan daha fazla kristal etrafa saçıldı. Dağın alt kısmının aksine, şeylerin üzerine ilkel çizimler oyulmuştu.

Marius böyle bir gravürün önünde durdu ve bir vampirin kaba bir tasviri olduğuna yemin edebileceği şeye bakarken gözleri büyüdü. Yüzü hoşnutsuzluk içinde iki büklüm olmuş bir figürden kanatlar uzanıyor, uçan formundan koyu gölgeler akıyordu.

Altlarında bir yığın insan toplanmıştı. Yüzleri görünmüyordu ama yine de üzerlerinden dehşet akıyordu.

Vivienne onun elini çekti. "Duramayız, Marius!"

Çukurdan bir kükreme daha geldi ve Vivienne'in ne demek istediğini vurguladı.

Onun peşinden aceleyle gitmeden önce resme son bir kez baktı.

Oymalar devam ediyordu. Bazıları ilkeldi ama diğerleri daha özenliydi. Nereden gelmişlerdi? Bir zamanlar bu dağda insanlar yaşamış mıydı?

Geçmişte, Gül İmparatorluğu döneminde, insan köleler kötü kalpli Zümrüt İmparatoriçe'nin yönetiminden kaçıp kuzeye kaçmış ve dağlara sığınmışlardı. Buraya mı gelmişlerdi? Yoksa başka bir grup insan burada yaşamış ve peşlerindeki canavar tarafından öldürülmüş müydü?

Muhtemelen hiç bilmeyecekti.

Yaratık yaklaştıkça yer sarsılıyordu.

Vivienne "İşte!" diye bağırana kadar bir saattir koşuyor gibiydiler. Gördünüz mü?"

Tıpkı Unutulmuş Gölgele Evi'nde karşılaştıkları gibi parlak mavi bir parıltı karanlığı yardı. Patika onları dört basamağın -daha önce izledikleri hayalet patikanın aksine taşa oyulmuş gerçek merdivenler- mermer bir platforma çıktığı bir odaya götürdü.

Ve üzerinde...

Marius'ün kalbi hızlandı ve parmakları Vivienne'inkilere sıkıca sarıldı. "Bu gerçek," diye nefes aldı.

Tanrılara şükür, onu buldular.

Önündeki manzarayı seyre daldı. Parlak mavi ışıltı duvarları, tavanı ve zemini kaplayan yüzlerce kristalden geliyordu. Hepsi de siyah mermer kürsüyü işaret ediyordu, sanki "İşte bunun için geldin" der gibiydiler.

Hançer dikeydi, ucu sanki biri onu yüzeye çarpmış gibi mermere gömülmüştü. Pırıl pırıl parlayan obsidyenden yapılmıştı ve sanki içinde koca galaksiler varmış gibi parlıyordu. Siyah kabzası yapraklar, sarmaşıklar, çiçekler ve yarasalardan oluşan karmaşık oymalarla kaplıydı.

Çok güzel bir şeydi.

İlk basamağa ulaştıklarında arkalarından bir kükreme daha geldi. Diğerlerinden daha yüksekti ve odanın içinde yankılanıyordu.

Kristaller şangırdadı.

Marius'un kalbi .

"Geliyor." Vivienne elini onunkinden çekerek kılıcını çekti. Marius'ün bakışları onunla hançer arasında gidip geldi.

"Git," diye ısrar etti, onun tereddüt ettiğini fark etmişti. "Kılıcı al. Ben yaratığın icabına bakarım. Zaten hançere dokunamam, unuttun mu?"

Bunu biliyordu ama Vivienne'i canavarla savaşıması için bırakmayı düşündüğünde her yanı ağrıyordu. Bunu itiraf etmek ona acı verse de Vivienne haklıydı. Silahı alamazlarsa hiçbir şey kazanamayacaklardı.

Marius çenesini sallayarak döndü ve platforma adımını attı. İlk üç basamağı sorunsuzca çıktı, elini uzattı. Hançeri alacak, sonra da bir çıkış yolu bulacaklardı.

Bıçağı yakalamaya o kadar odaklanmıştı ki, son basamağı tırmanmak için ayağını kaldırdığında havanın parıldadığını fark etmedi bile. Büyünün öpücüğü bedenini sardı ve aniden dağ, hançer ve değer verdiği vampir ortadan kayboldu.

OceanofPDF.com

Terk Edilmiş Kılıç

"N o!" Marius ılık attı, ayağı beklediğı gibi siyah mermere değil, yüzen, parlayan obsidyen bir karoya çarptı.

Ondan çok daha büyük değildi ve kalbi hızla çarpmaya başladı. yanlış bir hareketin onu uçurumdan aşağı yuvarlayacağını fark etti. Havada gümüş çizgiler yüzüyordu ve elf mirası, Fortune Elf büyüsünün vahşi doğadaki görüntüsü karşısında damarlarında zonkluyordu.

Elleri boş havayı sıkarken nefesi kısa aralıklarla geliyordu. "Bu olamaz."

Kalbi acıyordu ve her parçası geri dönmesi için haykırıyordu.

Vivienne'in ona ihtiyaı vardı. Canavar, her neyse, geliyordu.

Ama arkasını döndüğünde hiçbir şey . Dağ gitmişti.

Mağara gitmişti. Hançer gitmişti.

Her şey gitmişti.

Yer olmayan bir yerdeydi. Geceydi ama değildi. Gökyüzü vardı, yıldızlar parıldıyordu ama yer yoktu. Toprak, imen ya da ağaç yoktu. Havada asılı duran tek bir kiremit dışında hiçbir şey yoktu.

Sanki Boşluk'taydı ama yalnızdı. Bu gerçek olamazdı. Gerçekleşiyor olamazdı.

Marius bacağını imdikleği ve acı içinde kıvranmaya başladı. "Gerçek," diye inledi, uyluğundaki ağrıyan yeri ovuşturarak.

Ölüm Dağı'nda bir terslik olduğunu biliyordu ama bu... Hiçbir şey onu buna hazırlayamazdı. Daha önce hiçbir şey duymamıştı. bunun gibi.

Ve sonra hissetti.

Aynı anda hem soğuk hem de ılık bir esinti koluna değdi.

"Marius Wisethorn," diye fısıldadı melodik bir kadın sesi.

Başını sese doğru çevirdi ama kaynağı bulamadı.

"Eleyta Prensi." Başka bir kadın konuştu ve etrafındaki yapraklar havada uçuştı.

Nereden geliyorlardı?

"Siz kimsiniz?" diye sordu gizemli kadına.

Aynı anda bariton, erkeksi bir ses "Kydon'a'nın oğlu" dedi.

Marius'un omurgası ürperdi. Yumruklarını sıktı ve yavaşça döndü ama hâlâ kimseyi göremiyordu. Bu zihninin bir oyunu muydu? Gözlerini sıkıca kapadı ve Ölüm Dağı'na dönmeye çalıştı ama işe yaramadı.

Dördüncü bir ses, başka bir adam, "Çok uzun zamandır karanlığın yaratıklarıyla birlikte yaşıyorsunuz," diye ekledi.

"Kimsin sen?" Marius buradan ayrılamayacağını anladığında tekrar sordu.

Bir duraklama oldu ve sonra yapraklar hışırdadı. Rüzgâr esti. Parlak alevler karanlığı yararak dört efsanevi varlığı ortaya çıkardı.

Biri yapraklardan yapılmış.

Bir diğeri, su ile oluşturulmuş.

Üçüncüsü, rüzgarın yaratığı.

Dördüncüsü, ateşten doğan.

Onlar hayata geçirilmiş efsanelerdi; Denge Savaşı'na giden yolda ve savaş sırasında Yüce Leydiler'e yardım etmek için ortaya çıkmadan önce varlıklarından şüphe edilen varlıklardı.

Ruhlar.

Marius'un kalbi göğsünde küt küt atmaya başladı ve önündeki efsanevi varlıkları seyrederken nefesi kesildi.

Her biri ona anlatıldığı kadar görkemli ve hayranlık uyandırıcı derecede korkunçtu.

Myhhena vardı, Ormanın Ruhü.

Sol tarafta duruyordu, uzun, kıvrak vücudu havada süzülüyordu. Bir kadındı ama değildi. Eti ağaç kabuğuydu, gözleri yosundu, yapraklar ve sarmaşıklar formunu kaplamıştı. Kadim bir güzelliği vardı.

Onun yanında, vücudu canlı bir nehir olan Castien vardı. Suların Ruhü başını Marius'e doğru eğdi. Sudan yapılmıştı ama yine de aynı sınırdan bir zırh giyiyordu. Buzdan bir kılıç tutuyordu, Vivienne'inkinden iki kat daha uzun bir silahtı bu. Gözleri delici bir maviydi ve etrafını bir güç aurası sarmıştı.

Yanında Omni dedikleri kişi vardı. Rüzgârların Ruhu. Vücudu havadan biraz daha fazlasıydı, bu boş, gece yarısı uzayında dönen bir kasırgaydı. Marius'un onun orada olduğunu bilmesinin tek nedeni, daha önce ona çarpan rüzgârdan başka, Omni'nin rüzgârlı formundan arada bir gümüş kıvılcımların uçuşmasıydı. Diğer ruhlardan daha uzun boylu ve iriydi.

Omni'nin sağında alev alev yanan, canlı bir meşale vardı. Inferna, Alevlerin Ruhu, tüketen bir ateşti. Gözleri alev alev yanan korlar gibiydi, güzellik ve ölümden ibaretti. Her parçası alevlerden oluşuyordu, kadınsı formu yanan uzuvlarında sürünen ateş tarafından çizilmişti.

"Kim olduğumuzu biliyorsun," diye cevapladı Inferna önceki sorusunu, sesi boş alanda cınlayarak. "Sen bilmiyor musun?"

Marius başını eğdi, içgüduları onu dizlerinin üzerine çöktürdü. Döşemenin üzerinde dengede durarak dört ruhun önünde eğildi. Çantası kaydı ama sırtında kaldı.

"Biliyorum." Sesindeki şaşkınlığı engelleyemedi. "Neden buradayım?"

En azından şimdi, bu alanın genişliği daha anlamlıydı. Önündeki dört varlığın sahip olduğu gücü kontrol altına almak kolay değildi. Şu anda bile Ruhlardan dalga dalga yayılıyordu.

Marius'un buçukluk büyüü burada işine yaramayacaktı. Eğer istedikleri buysa, hiçbir şey onu incitmelerini engelleyemezdi.

"Seni buraya biz çağırdık." Omni bir adım öne çıktı ve rüzgâr Marius'un yüzüne değdi.

Inferna'nın gözleri onu delip geçerken alev alevdi. "Seni izliyorduk."

"Neden?" Soru Marius'ün dudaklarından döküldüğü anda yüzünü buruşturdu.

Kadim varlıkların sözünü kesmenin iyi bir fikir olmadığından oldukça emindi ama kelimelerin ağzından çıkmasına engel olamıyordu. Kız kardeşi her zaman uygunsuz anlarda konuşurdu ve aynı şeyi yapma sırası ondaymış gibi görünüyordu.

Myhhena boş havada yürürken yaprakları hışırdadı. "Ay'ın çocuğu değilsin ama öyleymiş gibi yaşıyorsun. Şimdi, Terk Edilmiş Kılıç'ı arıyorsun."

Silahın adı bu muydu? Uygun görünüyordu.

"Daha fazla insanı öldürmeden önce İlk'i durdurmak için hançere ihtiyacım var" diye açıkladı.

Ruhlar endişeli bakışlar attılar, yüzleri asıktı.

"Bu tehlikeli bir yol, Kydona'nın Oğlu," dedi Ormanın Ruhü. Kelimelerini dikkatle seçiyor gibiydi. "Unutulmuş Kılıç'ın ayın ve kanın çocuklarına karşı büyülenmesinin bir sebebi var. Onların kontrol edilmesi zor bir geçmişleri var."

Marius gözlerini kıstı. Myhhena'nın Ithenmyr'de yaptıklarını duymuştu. Yaşamın Yüce Leydisi'ne ve eşine hem yardım ettiğini hem de engel olduğunu biliyordu. Ona güvenmiyordu, özellikle de konuşmaları bu hale gelmişken.

"Kız kardeşim bir vampir," diye hatırlattı onlara.

"Evet ve kocası da Karanlıklar Kralı," dedi Inferna sabırla. "Onun kalbi-"

"Yapma." Marius ayağa kalktı, altındaki fayans tehlikeli bir şekilde eğiliyordu. "Onu benim kadar tanımıyorsun."

Evet, insanlar Sebastian hakkında kalbi kapkaraymış gibi konuşuyordu ve evet, çok fazla insan öldürmüştü. Ama o sadece bu değildi. Marius, kralın Luna'yla nasıl olduğunu gördü. Aşkları güçlüydü ve Sebastian karısına zarar gelmesine asla izin vermezdi.

Marius kız kardeşi için daha fazlasını isteyemezdi.

"Sadece ne yaptığınızı bildiğinizden emin olmak istiyoruz," dedi Suların Ruhü sakince. "Eğer buna zorlanıyorsan, sana yardım edebiliriz. Bu senin savaşın değil."

Rüzgâr esti ve Marius'ün derisi diken diken oldu.

"Kehanet gerçekleşti," diye gürledi Omni. "Haberciye artık ihtiyaç yok. Sizi güvende olacağınız bir yere götürebiliriz."

"Artık bununla uğraşmak zorunda kalmayacaksın," dedi Inferna nazikçe, alevleri uzuyor, başının üzerinde bir taç gibi uzanıyordu. "Hayatının geri kalanını huzur içinde yaşayabilir ve dünyayı ayın sınırlarından uzakta keşfedebilirsin. Eğer bizimle gelersen, ne istersen yapabilirsin."

Marius onlara baktı, tekliflerini düşünürken zihni dönüp duruyordu.

Söylediklerinde çekici bir şeyler olduğunu inkâr edemezdi. Kimsenin ondan beklentilerine bağlı olmadığı bir hayat, istediği yere seyahat edebileceği bir hayat. İsteddiği her şeyi deneyimleyebileceği bir hayat.

Dört Krallığın ötesine geçebilir, belki de Fae'leri görmek için Çivit Okyanusu'nu aşabilirdi. Güçlü sarayları ve güçlü elemental sihirleriyle onları duymuştu ama evlerini görebileceğini hiç hayal etmemişti.

Belki Mercan Şehri'ne gidip deniz halkını görebilirdi. Mareena ve Calix'i biliyordu, güçlü dalgaların altında yaşayan yönetici merleri.

Belki de buçukluk büyüsünü keşfedebilir ve gümüş düzlemlerde nasıl daha etkili bir şekilde yürüyebileceğini öğrenebilirdi.

O ve Vivienne, Vivienne.

Marius'ün göğsü sıkıştı ve başını iki yana salladı. Tanrılar aşkına ne yapıyordu? Neden böyle bir düşünceye kapılmıştı?

Gidemezdi. Bu ruhlar yanıyordu. Bu onun savaşıydı çünkü Ölüm Dağı'ndaki vampir sadece onun yüzünden oradaydı. Onu uçurumdan çıkan canavar tarafından yutulmaya terk edemezdi.

Sadece bu da değil, Sebastian ve Luna'yı hayal kırıklığına uğratmayı da reddediyordu. Ya doğru araçlar olmadan İlk'e karşı çıkmaya karar verirlerse ve vampir onları öldürürse?

Kendisiyle asla yaşayamazdı.

Marius omuzlarını geriye attı ve çenesini kaldırdı. "Hayır."

"Hayır mı?" Castien sulu bir kaş kaldırarak papağan gibi tekrarlardı.

"Beni duydunuz. Servet Elfî büyüsüne sahip bir buçukluk olabilirim ama bana ihtiyaçları var. Onları terk etmeyeceğim." Marius yumruklarını sıkı, tırnakları avuçlarının etini kesiyordu. "Teklifini reddediyorum ve dürüst olmak gerekirse, bunu önermiş olmanı bile korkunç buluyorum."

Bu Ruhların güçlü olması gerekiyordu. Belki de onu bu yoldan saptırmaya çalışmak yerine İlk'le savaşmalıydılar.

Ormanın, Suların, Rüzgârın ve Alevlerin Ruhları birbirlerine ciddi bakışlar atarken uzun bir an geçti.

Sonra çok garip bir şey oldu.

Karanlığın içinden, yaz gecesi gökyüzündeki ateşböcekleri gibi gümüş huzmeler fişkırdı. Havanın kendisi hafiflemiş gibiydi. Dört Ruh nefes verdi. Castien başını salladı ve Myhhena'nın tahta dudakları bir gülümsemeye dönüştü.

Ormanın Ruhu bir adım öne çıkıp elini uzatırken yapraklar hışırdadı.

Havada asılı duran karo sanki görünmez bir iple bağlıymış gibi sarsıldı ve ileri doğru süzüldü. Marius soluk soluğa kaldı, dengesini korumak için mücadele ederken yalpaladı. Karo hızla hareket ederek güçlü varlıklardan birkaç metre ötede durdu.

Bu kadar yakından, Inferna'nın alevlerinin girdap gibi dönen turuncu ve kırmızılarını, Castien'in formundan geçen derin akımları, Myhhena'nın yapraklarındaki çizgileri ve Omni'nin gözlerini oluşturan küçük kasırgaları seçebiliyordu.

Ruhlar yakından daha da korkunç bir güzelliğe sahipti. "Tebrikler, Prens Marius Wisethorn," dedi Myhhena kendi sesiyle eski bir ses.

Kaşları çatıldı. "Tebrikler mi?"

Castien gülümsedi. "Terk Edilmiş Kılıç tehlikeli bir silahtır ve herkes tarafından kullanılamaz."

Inferna'nın gözleri parladı. "Ölümlülerin sorunlarına müdahale etmemiz yasaklandı ama yıllar önce, diğer şeylerin yanı sıra, Forsaken Blade'i gözetmekle görevlendirildik. Hançeri sadece saf niyetli kişilerin almasını sağlamak bizim görevimiz."

Sanki bu bir şeymiş gibi hepsi ona gülümsüyordu.

"Beni test mi ediyordun?" Gözleri irileşti ve içinde yanan öfke kabarıırken burun delikleri alevlendi.

Vivienne tehlikedeyken bununla zamanını harcamaya nasıl cüret edebilirlerdi?

Omni'nin gözlerinde içsel bir fırtına koptu. "Bu bir testti ve sen de başarıyla geçtin. Kılıç senindir, Kydona'nın Oğlu ve ihtiyacın olan her şeyi yapacaktır. Ama dikkat et, eğer ona başka biri dokunursa, ister vampir, ister insan, ister şekil değiştiren olsun, yok olacak."

Uyarı boşlukta yankılanıyor, her kelimenin ağırlığı Marius'ün omuzlarına çöküyordu. Bu ağır bir yükü ama o bunu taşımaya hazırdı.

Vivienne'in yanına dönmek için can atan parmaklarını büktü. "Anlıyorum. Bıçağı her zaman yanımda taşıyacağım."

"Sana inanıyoruz." Inferna bir adım öne çıkarak elini onun omzuna koydu. Sarsıldı, ateşli dokunuştan acı duymayı bekliyordu ama hiç acı duymadı. Ruh öne doğru eğildi ve Forsaken Kılıcı'nı kutsama talimatlarını fısıldadı ve ekledi: "Unutma, sen kılıca ve onun gücüne layıksın."

Ay ışığıyla parıldayan gümüş kurdeleler Marius'ün etrafında dönüyordu.

"Hançer seni güvenli bir yere götürecektir," dedi Myhhena gizemli bir şekilde. "Ona dokunduğun anda hızla harekete geçecek. Kim olduğunu hatırlarsan her şey yoluna girecek."

Yapraklar, su, alevler ve rüzgâr birlikte dönerken Castien, "Kalbi hedefleyin Prens," diye ekledi. "Kılıç bir kez kutsandığında, lanetli olanın varlığının merkezine saplanmalı. Ancak o zaman gerçekten ölecek."

Son sözleri zar zor duyuluyor, Marius'ün yanından akıp giden elementler arasında kayboluyordu.

Bir rüzgâr esti ve ardından kiremit kayboldu.

Karanlığın içinde yuvarlanırken Marius'ün boğazında bir çığlık yükseldi, gümüş kurdeleler bir kasırga gibi etrafında dönüyordu. Nefesi kısa aralıklarla geliyor ve kalp atışları kulaklarında yankılanıyordu.

Yer olmayan bu yer onu aşağı, aşağı, aşağı çekerken rüzgâr yanından hızla geçti.

Zamanın bir anlamı yoktu.

Dakikalar saatlere dönüştü ve yıllar göz açıp kapayıncaya kadar geçti.

Ve sonra, hiç bitmeyen düşüş başladığı gibi aniden durdu.

Marius'un ayakları sağlam bir zemine bastı. Görüşü aniden ortaya çıkan parlak mavi ışığa alışırken içgüdüsel olarak çömeldi ve dövüş duruşuna geçti.

Kalbi göğsünde çarparken, aynı anda üç şeyin farkına vardı.

Önce Ölüm Dağı'na geri döndü.

İkincisi, sanki saatlerce uyumuş gibi kendini yenilenmiş hissediyordu.

Hatta günlerce.

Üçüncüsü ve muhtemelen en önemlisi, Ruhlarla buluştuğu sırada zaman gibi görünüyordu.

Bir kükreme alanı sarstı ve Vivienne hâlâ girişte duruyordu, kılıcını uzatmıştı.

Vampir omzunun üzerinden baktı, kaşları çatılmıştı. "Hançeri kap Marius," dedi. "Acele et! Geliyor."

Bir sonraki kükremeye korkunç bir tırmalama sesi eşlik

etti. Gözlerini ona dikti. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

"Ekselansları!" Vivienne bağırdı, aciliyet sesine yansınca gözleri büyüdü. "Hançer!"

Zamanın nasıl durduğu önemli değildi çünkü bu olmuştu ve Vivienne'in harekete geçmesine ihtiyacı vardı. Kafasını sallayarak sorulardan kurtuldu.

Marius cevabın ardından döndü ve platformu geçti.

Parmaklarını kılıcın kabzasına dolayan vampirden bir alarm ılığı yükseldi. Aynı anda bıçaktan siyah ve gümüş kıvılcımlar fışkırdı. Havada dans edip derisine battılar.

Marius hançeri çekip çıkardı, ağırlığı avucunda mükemmel bir şekilde dengelenmişti, damarlarında şimşekler çakıyordu.

"Ben hallederim! Viv, yapabiliriz-" Sesi kesildi ve arkasındaki manzarayı görünce gözleri dehşet içinde açıldı.

Girişte bir canavar duruyordu.

Kimi büyük, kimi küçük bir düzine parlayan kıpkırmızı göz yaratığın yüzünde toplanmıştı. Burnu yoktu ama ağız jilet gibi keskin dişler ve mor, kırbaç gibi bir dilden oluşan grotesk bir kombinasyondur. Devasa beyaz bir ayının gövdesine sahipti ama pençeleri yerine, devasa kısıkaçları olan sekiz devasa, örümcek benzeri bacak onu yerinde tutuyordu. Yaratık çok büyük bedenini mağaraya sıkıştırmak için mücadele ederken, kısıkalar taşla boğuşurken çıkan tırmalama sesinin nedeni de onlardı.

Vivienne'in kılıcı canavarın göğsüne doğrultulmuştu ve kendisine doğru kükreyen canavara rağmen kılıcını hiç bırakmamıştı.

Her nasılsa, bu yaratık Unutulmuş Gölgeleer Evi'nde karşılaştıkları yaratığı zararsız bir köpek yavrusu gibi gösteriyordu.

Myhhena'nın daha önce söylediğı sözler Marius'ün zihninde yankılandı.

Hançer seni güvenli bir yere götürecektir.

Ormanın Ruhu'nun doğru söylediğine dua eden Marius kürsüden aşağı atladı. Canavarın kısıkaçları birbirine çarptı ve korkunç bir çığlık daha attı.

Marius yere indiğinde Vivienne tökezleyerek geri çekildi. Sol eliyle hançeri kavrarken sağ elini ona doğru uzattı. Adını söyleyerek onu elini tutmaya çağırdı.

Bıçak ısınıyor, kabzası sanki zamanının tükenmekte olduğı konusunda onu uyarırcasına rahatsız edici derecede ısınıyordu. Kılıcın ne yapacağından emin değildi ama bu noktada Ruh'un onları dışarı çıkaracağına dair verdiği güvence yeterli olmalıydı.

Tanrılara şükür, Vivienne tereddüt etmedi.

Gözlerini canavardan ayırmadan sol elini doğru uzattı. Marius avucunu onunkinin üzerine kapattı.

Dokundukları anda hançerin kabzası daha da sıcak bir şekilde yandı. Bıaktan altın ve gümüş kıvılcımlar fışkırdı ve yer titredi.

ayaklarını.

Vivienne bağırdı ama Marius'un ayaklarının altındaki zemin tekrar açılırken, sözleri hızla esen rüzgârda kayboldu.

Kazara Vivienne'e saplanmaması için hançeri ondan uzak tutarak, yuvarlanırken bir koluyla onu göğsüne bastırdı.

OceanofPDF.com

Pazarlık Ettiğinden Daha Fazlası

W Günde bir şapka. Soğuk taşın üzerine bir yığın halinde düştüğünde Vivienne'in aklından geçen ilk düşünce buydu. İkincisi ise Ölüm Dağı'nın adını bir nedenden dolayı aldığı ve ne kadar erken giderlerse o kadar iyi olacığıydı. Daha iyi.

Taş zemin, içine düştükleri anda kapandı ve onlara bugünün kabus dolu olaylarından küçük bir kurtuluş sağladı. Örümcek ayı çığlık atıyor, kıskaçlarını üstlerindeki zemine vuruyordu.

Onun hayal kırıklığını anlıyordu.

Muhtemelen Tanrı bilir ne kadar zamandır ilk kez yemek yiyeceği için heyecanlıydı ve şimdi bu şansı kalmamıştı.

Vivienne kılıcı hâlâ elinde olduğu halde yan yattı ve kasları ağrıyarak inledi. Uzun, sıcak bir banyoya ihtiyacı vardı. Tercihen köpükler ve mumlarla. Saatlerce ıslanacak, suyun tüm ağrılarını emmesine izin verecekti. Tüm acısını dindirmeyebilirdi ama yardımcı olurdu.

Gözlerini açarak indikleri yeri katalogladı. Tavan çıplaktı ama parlayan mantarlar geri dönmüştü. Duvarlara dizilmişlerdi ve yeşil ışıltıları mekânı aydınlatıyordu.

Bir koridorda gibi görünüyorlardı. Sağ taraflarında bir patika vardı ve sol tarafta kayadan başka bir şey yoktu.

Vivienne'in bakışları yanına inmiş olan prene kaydı. Muhtemelen çantanın içindeki şeyi korumak için yan yatmıştı. Yanağındaki kesikten kan damlıyordu ama başka görünür bir yarası yoktu. Şüphesiz, o düşüş yüzünden morarmıştı.

Kahverengi gözleri kırpışarak açıldı ve kızın üzerinde gezindi.

"İyi misin?" diye sordu nefes nefese.

"İyi." Kendini dirseğinin üzerine itti ve yüzünü buruşturdu. "Biraz ağrım var, hepsi bu. Ya sen?"

"Aynı." Kayalar onu parçaladıktan sonra çektiği acıyla kıyaslandığında bu hiçbir şeydi. "Anladın, değil mi?"

Prensın yüzünde bir gülümseme belirdi, bu inanılmaz manzara odayı parlayan mantarlardan daha fazla aydınlattı. Sol elindeki obsidyen hançeri kavrayarak doğruldu. "Ben yaptım."

İnceleyebilmesi için hançeri uzattı ama ona çok yaklaştırmamaya dikkat etti. Havanın hançerin etrafında nasıl titreştiğini hissedebiliyor muydu, onu güzel ve ölümcül bıçaktan uzak tutması için uyarıyor muydu?

"Keskin görünüyor." Çok yaklaşmaya cesaret edemedi.

Kıkırdadı ve elini ona doğru tutmadan önce hançeri kınına soktu. "Evet, öyle. Son bir koşuya hazır mısınız?"

Şu anda bile maceraya hevesliydi. Elbette öyleydi. Buçukluğun, ne kadar tehlikeli olursa olsun dünyayı keşfetme fırsatını asla geri çevirmeyeceğinden şüphelenmeye başlamıştı.

Yine de bu düşünce onu rahatsız etmedi. Prens böyle biriydi. Keşfetme hevesini elinden almak onu kişiliğinden soymak olurdu. Bundan daha büyük bir saçmalık düşünemiyordu.

Vivienne boğuk bir kahkaha attı. "Sanırım."

Kılıcını kınına soktu ve elini Marius'ün elinin içine soktu. Marius'un teni onunkinden çok daha sıcaktı, sanki kömürle kaplanmış gibiydi. Ona yaslandı ve sıcaklığının içine sızmasına izin verdi. Ejderhanın sıcaklığından çok daha iyiydi. Çok daha rahatlatıcıydı. Çok daha fazla onun.

Marius ona gülümsedi, dudaklarını alnına götürdü ve sonra gittiler.

Yolda karşılaştıkları onca sorun düşünüldüğünde, Ölüm Dağı'ndan ayrılmak şaşırtıcı derecede olaysızdı. Spiral şeklinde inen dolambaçlı koridoru takip ettiler. Yol pürüzsüzdü ve mantar ışıkları parlaktı.

Yokuş aşağı koşmak ilk tırmanıştan çok daha az enerji gerektiriyordu ve havadaki doğal olmayan soğukluk kısa sürede kayboldu. Rüzgar esip geçti,

kar kokusu taşıyordu ve gülümsedi.

Son yaklaşmıştı.

"Yaklaştık," dedi Marius. "Bunu hissedebiliyorum."

Yenilenen enerji Vivienne'i doldurdu ve düzenli bir koşuyla yola koyuldular. Çok geçmeden yol genişledi ve çıkış görüldü. Marius'un önden koşup gecenin çöktüğünü teyit etmesine yetecek kadar yavaşladı. Marius yolun açık olduğunu söylediğinde, Vivienne de onun arkasından koşmaya başladı.

Dağdan çıkarken ayın gümüş ışıltısı parlaktı ve bu rahatlatıcı manzara karşısında neredeyse ağlayacaktı. Yolda geçen onca geceden sonra sıcak, tanıdık bir battaniyenin altına kıvrılmak gibiydi.

Vivienne derin bir nefes alarak ciğerlerini Kuzey Eleyta'nın tanıdık kokularıyla doldurdu. Kar taneleri yavaşça yağıyor, yakındaki cılız çam ağaçlarını beyaz bir örtüyle kaplıyordu. Bu kadar kuzeyde ağaç gövdeleri asla fazla büyümezdi. Yaşamak için doğa koşullarıyla savaşmak zorundaydılar. Böylesine soğuk bir yerde var olmaları bile mucizevi görünüyordu.

Yeşil ejderha bir ağaç kümesinin yanında oturmuş, çivili kuyruğunu yere dayamıştı. Ateş püskürten canavara tekrar bineceklerini bilmek bile Vivienne'in Ölüm Dağı'ndan çıktıkları için rahatlamayı azaltmadı.

Xander, sanki onlara ihtiyaçları olacağını biliyormuş gibi, her birine yedek giysi getirmişti. Vivienne yakındaki bir ağacın arkasında üstünü değiştirdi, parçalanmış giysilerini geride bıraktığı için minnettardı ve üstlerini değiştirdikten sonra ejderhanın sırtına tırmanırken Marius onun elinden tuttu.

Daha önceki pozisyonlarını geri aldılar ve Marius kollarını ona doladıktan sonra ejderha havalandı.

Vivienne bu sefer korkmamıştı. Belki görevlerinde başarılı oldukları için, belki de arkasındaki prenstendi, ama her iki durumda da, gökyüzüne çıktıklarında gülümsedi.

Gözlerini kapadı ve Marius'ün sıcaklığının onu sarmasına izin vererek, hiç istemeden gevşedi. Temasla birlikte göğsünün derinliklerinde bir şey kıpırdandı. Dağda bileği ağzındayken uyandığından beri oradaydı.

Bu gerçek bir bağ değildi -hem Bağlama hem de Bağlanma çok daha fazla kan ve tören gerektiriyordu- ama aralarında daha önce olmayan bir şey vardı.

Huzur, doğruluk ve aidiyet duygusu.

Garipti. Bu görev Vivienne'in umduğundan çok daha fazlası olsa da, hepsini tekrar yapardı. Bunu özellikle istediği için değil

Neredeyse ölmekten zevk alıyordu ama arkasındaki adam yüzünden. Paylaştıkları anlar, birbirlerine söyledikleri gerçekler ve ona hissettirdikleri yüzünden.

Marius her şeyi, hatta neredeyse ölümü bile ilginç kılma yeteneğine sahipti. İlk tanıştıklarından beri tek bir gün bile huzur yüzü görmemişti ama bunun onu rahatsız etmediğini fark etmek onu şaşırtmıştı. Tam tersine, uçlarda yaşamının keyifli bir yanı vardı. On yıllar boyunca bir asker olarak hayatı görev, program ve bitmek bilmeyen eğitimlerden oluşan monoton bir döngüden ibaret olmuştu.

Marius söz konusu olduğunda, bir sonraki adımın ne olacağı hiç belli olmazdı. Ne zaman onun ne yapacağını tahmin etmeye çalışsa, fena halde başarısız oluyordu.

Ve o... bu hoşuna
gitti. Ondan hoşlandı.

Belki de ondan hoşlanmaktan da öteydi. Sadece kısa bir süredir tanıdığı birine aşık olması mümkün müydü?

Birkaç ay önce Vivienne hayır derdi ama şimdi.

Şimdi, gelenin tam olarak bu olduğundan oldukça emindi.

Artık resmileşmişti: Vivienne gezegendeki gelmiş geçmiş en kötü korumaydı. Prensi güvende tutması gerekiyordu ama bunun yerine gidip ona aşık olmuştu.

Muhtemelen bunun farkına vardığı için üzgün olmalıydı ama değildi. İşten çok daha değerli bir şey kazanmışken nasıl üzülebilirdi ki?

O da aynı şekilde mi hissediyordu? Aralarında bir şey olmasını istemediğini söylerken kastettiği şey bu muydu?

Ona daha sonra sorması gerekecekti. Yalnız kaldıklarında.

Ejderhanın sıcaklığı ve arkasındaki prensin sıcaklığı arasında uyku onu çağırıyordu. Gözleri kapandı ve sevdiği adamın kollarında rüyalar âlemine daldı.

"UYAN, VIV." Sıcak hava Vivienne'in kulağına değerken mırıldandığı kelimeler uyku perdesini delip geçti.

Gözlerini kırpıştırarak açtı, eğilen buçukluğa bakarken dudaklarına bir gülümseme yayıldı. Adamın kolu hâlâ kızın ortasına dolanmıştı ve onu kendine yakın tutuyordu.

"İyi uyudun mu?" diye sordu.

"Evet." Vivienne ne kadar yorgun olduğunu fark etmemişti ama belli ki dinlenmeye ihtiyacı vardı. Sanki saatlerce değil de günlerce uyumuş gibi hissediyordu. Genelde bu kadar uykuya ihtiyaç duymazdı ama daha önce iyileştiği için bitkin düşmüş olmalıydı. "Beni tuttuğun için teşekkür ederim."

Prensın sesi derinleşti ve içinden alçak bir kıkırdama yükseldi. "Benim için bir zevkti."

Onun sözleriyle içi burkuldu ve kalbi çırpındı. Ona gerçekten aşık olmuştu.

Kalbi ısındı ve gülümsemesi bir sırıtışa dönüştü. Çok uzun zamandır yalnızdı ama sonunda başka biri vardı.

Sanguis Kalesi'ni taçlandıran yüksek kuleler ufkun üzerinde yükseldiğinde, Vivienne yeni keşiflerini prensle paylaşmaya hevesli şekilde koltuğunda döndü. Çok güzeldi, ama bunu takdir edemedi bakışları vadiye kaydı.

bir endişe kapladı. Aşk itirafları beklemek zorunda kalacaktı.

Siyah savaşçı derileri giymiş küçük bir ordu, kalenin dışındaki karlı arazide düzen içinde duruyordu. En az iki yüz asker olmalıydı. İçlerinden birkaçı silah taşıyordu ama çoğunun eli boştu.

Vampirler kılıç ve hançer gibi ölümlü aletlere ihtiyaç duymuyorlardı. silahlardı.

Gölgeler ellerin ve ayakların etrafında kıvrıldı. Karanlık dallar kılıçlar, kırbaçlar ve savaş baltaları oluşturdu. Diğerleri karanlıklarını doğal haliyle korumayı seçti ve siyah şeritler etraflarında süzüldü.

Grubun en önünde, güçlü bir pozisyonda duran iki vampir vardı. Onların varlığı büyüleyiciydi ve Vivienne istese de gözlerini kaçıramıyordu.

Güç ve kuvvet dalgalar halinde üzerlerinden çekilirken kral ve kraliçe dikkatleri üzerlerine çekti. Gece yarısı kanatları, gece gökyüzüne ve obsidyen taçlarına uyacak şekilde arkalarında uzanıyordu.

Ordunun geri kalanı gibi Kral Sebastian ve Kraliçe Luna da savaşçı derisi giyiyordu. Diğer vampirlerin aksine, onlarınki özel dikilmişti ve açıkça kraliyet mensupları için üretilmişti.

Kralın giysilerini gümüş kaplamıştı, sanki gecenin kendisi dokunmuştu. Kraliçenin derileri gece ve gündüzün bir karışımıydı. Altın

Siyah derisinden ipler akıyordu ve sanki güneş ışığı parçaları gökyüzünden çekilip kıyafetinin içine yerleştirilmiş .

Gölgeler kral ve kraliçeyi her an gözden kaybolabilecekleri karanlık pelerinlerle örtüyordu. Tanrı vergisi güzellikleriyle bile diğer vampirleri sadece ölümlüler gibi gösteriyorlardı.

Sağlarında koyu tenli, uzun saç örgüleri beline kadar uzanan güzel bir kadın duruyordu. Casusluk ustası kraliyet mensuplarıyla sohbet ediyordu ama başını kaldırıp alçalan ejderhayı gördüğünde birkaç kelime söyledi ve vampirik bir bulanıklık içinde hızla uzaklaştı.

Vivienne omzunun üzerinden Marius'a baktı. "Neler olduğunu biliyor musun?"

Başını iki yana salladı. Kaşları çatılmıştı ve dudakları bir çizgi halinde kıvrılmıştı. "Bilmiyorum. Sanki bir şeye hazırlanıyorlarmış gibi."

Kaşlarını çatı, aklının bir köşesinde endişe vardı. Tam olarak neye hazırlanıyordu?

Ejderha kükredi, güçlü sesi gecenin içinde yankılandı ve yere indiler. Kar, ateş püskürten yaratığın etrafında kabardı ve kanatlarını iki yanına doğru uzattı. Ejderha başını eğdi, kehribar rengi bakışları Vivienne'inkileri yakaladı ve Vivienne onun gözlerinde bir parıltı olduğuna yemin edebilirdi.

Marius attan kolaylıkla indi ve Vivienne'i yakalamak için ellerini uzattı. Onu yere yatırırken aralarındaki şey mırıldandı. Elleri Vivienne'in kalçalarından ayrıldı ama Vivienne aralarındaki bağın eksikliğine üzülmeden önce parmaklarını birbirine geçirdi.

Vivienne son birkaç gün içinde hayatının önceki yüzyılından daha fazla etkilenmişti ve ne kadar yalnız olduğunu yeni yeni fark etmeye başlamıştı. Hiç yakın arkadaşı yoktu ve Making'den sonraki romantik deneyimleri bile bir ya da iki geceden fazla sürmemişti.

Hem bedeni hem de ruhu dokunulmaya hasretti.

Marius'a yaslandı, gölgeler durdukları yerden birkaç adım ötede yerde birikirken onun sıcaklığı içine sızıyordu. Her dokunuş, onunla geçirdiği her an, hayatında var olduğunu hiç fark etmediği bir boşluğu dolduruyordu. Onu asla bırakmak istemiyordu.

Birkaç dakika sonra karanlığın içinden iki şekil çıktı.

Kraliyet ailesi uzun boylu duruyordu, gölgeler ikisinin de etrafında dönüyordu. Hareket etme biçimlerinde muhteşem bir şey vardı, sanki karanlık varlıklarının karmaşık bir parçasıymış gibi.

Kral Sebastian'ın bakışları Vivienne ve Marius'un ellerinin birleştiği yere kaydı. Çenesindeki bir kas esnedi ve geceyi daha fazla gölgenin kapladığına yemin edebilirdi. Kral bir şey söyleyemeden Kraliçe Luna öne atıldı. Kraliçe ona sarılmadan önce Vivienne elini Marius'un elinden zorlukla çekti.

"Dönmüşsün." Kraliçenin kanatlarından biri, sanki gerçekten orada olduğunu doğrulamak için ona dokunması gerekiyormuş gibi kardeşinin etrafında kıvrıldı. "Isvana'ya teşekkür ederim."

"Lulu." Marius sırttı ve kraliçenin yanağına bir öpücük kondurdu.

Eskiden olsa böyle anları garip bulurdu ama artık bulmuyordu. Onları yeniden bir arada gördüğü için rahatlamıştı. Herkes güvendeydi. Herkes mutluydu.

Sorun olmaz.

Kral boğazını temizledi ve ejderhaya baktı. "Teşekkür ederim Xander. Yardımın için minnettarız."

Canavar hâlâ o devasa haliyle bir ayağını yere vurdu. Vivienne bunu "Bir şey değil" olarak yorumladı.

Kardeşinden uzaklaşan kraliçe ejderhaya gülümseyerek teşekkür etti ve ona ve ailesine esenlikler diledi. Bununla başa çıktıklarında, onu geri almaktan mutluluk duyacaklarını söyledi.

Ejderha kükredi, muhtemelen aynı fikirdeydi ve kanatlarını çırpı. Kendisinden çok daha küçük bir hayvanın hızı ve zarafetiyle havaya yükseldi ve çok geçmeden gözden kayboldu.

Kraliyet ailesi onlara döndü ve havada var olan hafiflik dağıldı.

"Lütfen bana başarılı olduğunuzu söyleyin," dedi kral, sesinde bir aciliyet izi vardı.

Marius hançeri sakladığı kalçasındaki kılıfı okşadı. "Öyleydik."

"Tanrılara şükürler olsun," diye nefes verdi kraliçe, elini kralın elinin içine sokarak. "İşler çok kötüydü. Siz yokken, İlk ilerliyordu."

Kraliçenin sesindeki bir şey Vivienne'in kalbinin sıkışmasına neden oldu. Marius'a doğru bir adım attı ve parmaklarını onun elinin arkasına dokundurdu.

Prensin parmakları onunkilerin arasından geçti ve "Ne kadar kötü?" diye sorarken onu kendine doğru çekti.

Gölgeler kralın gözlerini kararttı. Vivienne tam o anda, söylemek üzere olduğu şeyin iyi olmayacağını anladı.

Birkaç dakika sonra onun şüphelerini doğruladı.

"İlk, Eleyta'da bir yol açıyor. İnsanlar her gece ölüyor ve kayboluyor." Kral boşdaki elini yumruk yaptı. "Halkımızı öldürüyor ve durdurulması gerekiyor."

Son sözleri bir hırıltıdan biraz daha fazlasıydı. Kralın gücünün bir hatırlatıcısı. Öfkesini.

Kraliçe başını salladı. "Onu arayan askerlerimiz var ama-"

Ormandan yükselen bir çığlık onun sözünü kesti.

"Majesteleri! Birinci !"

OceanofPDF.com

Ölümün Kokusu

T Ölümün kokusu ormana sinmişti.

Her yerdeydi, taze kardan, çam ağaçlarından ve sert havadan daha etkiliydi. İzcinin Birinci Dünya Savaşı'nın yakınlarında olsaydı, Marius burada olduğunu bilirdi.

Büyüsü titredi ve Terk Edilmiş Kılıç kalçasında titreşti.

İzci, Sebastian ve Luna ile el hareketleri aracılığıyla sessizce iletişim kurarak gruba ormanda liderlik ediyordu.

Marius, Vivienne'in yanında yürüyordu ve vampir ordusu da onların arkasındaydı.

Ayrılmadan önce Marius kız kardeşiyle konuştu. Sebastian, Vivienne de dahil olmak üzere askerlere hızlıca bilgi verirken, onları özel bir koğuşa kapatmıştı.

Luna'nın gözleri kıpkırmızıydı, gözyaşları henüz düşmemişti. Çenesi titredi ve dudaklarını ısırdı. "Marius, ben-"

Bir adım öne çıktı ve onu kollarının arasına alarak önünü kesti. Kız ondan daha kısaydı, başı adamın omuzlarına ancak ulaşıyordu.

Onu sıkıca kucakladı ve alnından öptü. "Seni seviyorum Luna. Bunu yeterince söylemiyorum ama sana minnettarım. Beni yetiştirdiğin ve isteyebileceğim en iyi kız kardeş olduğun teşekkür ederim."

Artık uzakta olduğu için her şeyi daha net görebiliyordu. Giderken, zaten sahip olduğu şeylerin kıymetini bilmeyi öğrenmişti. Bir ev. Sevgi dolu bir kız kardeş. Ve şimdi, Vivienne.

Luna burnunu çekerek başını onun göğsünden uzaklaştırdı. "Veda edemeyiz." Daha önceki talimatlarını tekrarlarlarken sesine sertlik sinmişti. "Bu bir son değil."

"Umarım olmaz." Şimdi değil, daha yeni yaşamaya başlamışken. Vivienne'le yaşadıkları şey yeniydi ve bunu sonuna kadar götürmek istiyordu. Her ne ise. "Ama eğer öyleyse-"

"," dedi sertçe.

Marius usulca gülümsedi. Kız kardeşinin ısrarı çok tatlıydı ama o İlk'i görmüştü. O vahşi vampirin karşısına çıkmıştı ve neyle karşı karşıya olduklarını biliyordu.

Bu sonumuz olabilir.

Kızın yanağını avuçladı ve gözleri kendisiyle buluşana kadar bekledi.

"Eğer öyleyse, doğduğum andan itibaren hayatımda bir ışık olduğunu bilmeni isterim. Tanrılara senin için her gün şükrediyorum ve senden daha iyi bir kız kardeş isteyemezdim." Başparmağı onun serin tenini okşadı. "Seni seviyorum, Luna."

"Ben de seni seviyorum," diye cevap verdi yanaklarından aşağıya kıpkırmızı dökülürken.

Tekrar sarıldılar ve Marius elinden geldiğince sıkı savaşıcağına söz verdi. Ve kardeşi için, kelimeler dilinin ucuna kadar gelse de, veda etmedi.

Pişman olmayacağını umuyordu.

Sebastian askerleri bilgilendirdikten sonra tüm grubu gölgeler içinde gizlemişti. Bu muhteşem ve korkunç bir güç gösterisiydi, neden bu topraklara hükmettiğinin bir hatırlatıcısıydı.

Şimdi ormanın içinde sürünüyorlardı, çıplak gözle görülemiyorlardı ve geceyle bütünleşmişlerdi.

En azından diğerleri öyleydi.

Marius dışarıdaki garip adamdı.

Vampir arkadaşları kadar sessiz olmaya çalışsa da, her adım atışında gök gürlüyormuş gibi hissediyordu. Ağırlığının altında bir dal kırıldığında ya da çam iğneleri tuniğine sürtündüğünde irkildi.

Diğer herkesin sesi çıkmıyordu, hayaletler ormanda kayıp gidiyordu. O değil.

Yine de iyiydi. Bir kez olsun vampir olmamak bir lütuftu.

Kalçasındaki bıçak bunu hatırlatıyordu.

Birinin İlk'i öldürmesi gerekiyordu ve bu o olacaktı.

Yaklaşık yarım saattir izciyi takip ediyorlardı, ölüm kokusu giderek güçleniyordu ki çığlıklar havaya yükseldi.

Kraliyet ailesi de dahil olmak üzere her bir vampir dondu kaldı. Omuzları dikleşti ve hep birlikte havayı kokladılar.

"Kan," diye hırladı Vivienne.

Kralın içinden bir homurtu yükseldi. "Bu yaratık durdurulmalı."

Kimse Sebastian'la tartışmadı. Gecenin içinden daha fazla çığlık yükselirken nasıl tartışabilirlerdi ki?

Marius'un büyüü damarlarında dolaşmaya devam ederken, hâlâ gölgeler içinde gizlenen ölümün seslerine doğru koşmaya başladılar. Çok geçmeden, savaşta en sertleşmiş askerlere bile kâbuslar yaşatacak bir sahne önlerinde belirdi.

Sebastian yumruğunu havaya kaldırdı ve küçük ordu hep birlikte durdu. Vampirlerin yarısından fazlası, Sanguis Kalesi'ni evleri olarak gören insanları ve hizmetkârları korumak için orada kalmıştı.

Luna buna önlem demişti.

Marius önündeki manzarayı seyrederken, ölümlüleri korumaları için vampirleri kalede bırakmanın iyi bir fikir olduğunu anladı.

İlk karda diz çökmüş, çırpınan bir insanı kavıyor ve boynundan besleniyordu. Adam, kendisinden önce en az bir düzine olduğu anlaşılan diğer insanların sonuncusuydu. Uzunlar dağılmış, giysiler parçalanmış ve yırtılmıştı; cesetler, kar ve ağaçlar gibi görünürdeki her şey kıpkırmızı olmuştu.

Dokunulmamış hiçbir şey yoktu.

Ölüm buradaydı ve öncekinden farklı görünüyordu. İlk'in bedeni hâlâ gri ve cansızdı, ama şekli dolmuştu.

Tamamen çıplaktı, daha önce giydiği paçavraları atmıştı. Yaraları iltihaplanmıştı ve hâlâ siyah kan sızıyordu ama bu durum onu rahatsız etmiyor gibiydi. Vücudu kızıla boyanmıştı ve saçlarının uçları kanla ıslanmıştı.

Kollarındaki adam inledi ve bu ses Marius'ün yüreğini burktu.

Planın üzerinden çoktan geçmiş oldukları için minnettardı çünkü şu anda bunun için zaman yoktu. Ölmek üzere olan insanı kurtarmak istiyorlarsa hızlı hareket etmeleri gerekiyordu.

Kral parmaklarını sessiz bir işaretle döndürdü ve vampir ordusu açıklığın etrafına yayıldı. Gölgeleri olanlar onları

Silahlar. Sırtlardan kanatlar fırladı. Kılıçlar ve diğer gümüş bıçaklar çekildi.

Bunlar İlk'in kaçma ihtimaline karşı alınmış önlemlerdi. Umarım onlara ihtiyaçları olmazdı.

Vivienne Marius'a döndü, kanatları arkasına doğru açılmıştı ve kılıcı elindeydi. Onu korumak için kanını akıtan bu vampir vahşiydi ve bu gece bir savaşçı gibi görünüyordu.

Onun savaşçısı.

Bu iş biter bitmez, Marius Vivienne'e neler hissettiğini anlatmayı planlıyordu. Ondan kendisiyle kalmasını isteyecekti. Koruması olarak değil, her yönden bir ortak olarak. Maceralarda, keşiflerde ve hayatta.

"Hazır mısın?" Vivienne mırıldandı.

Sebastian, İlk'i buldukları andan itibaren tek bir ses bile çıkarmamaları gerektiğini açıkça belirtmişti. Vahşi vampiri gafil avlamak şarttı.

Marius başıyla onayladı. Çantasını Sanguis Kalesi'nde bırakmıştı ve kutsanmış su şişesi boynundaki kordonda asılıydı.

Vivienne gülümsedi ve sanki ayın ışıltısının tadını çıkarıyordu. Günlerinin geri kalanında bu ifadenin sıcaklığına sığınabilirdi.

Uzanıp onun elini sıkarken gözleri çok uzaklarda parlayan yıldızları yansıtıyordu. *Bunu başarabilirsin*, dedi dokunuş.

O da kızın elini tuttu ve geri çekilmeden önce avucunun ortasına bir öpücük kondurdu.

İşte bu kadar. Marius derin bir nefes aldı ve Issız Kılıcın kabzasını kavradı, silah ısınıyordu. Metalin yan tarafa çarpmamasına dikkat ederek tek bir yumuşak hareketle kınından çıkardı.

Titreşen siyah bıçağın etrafında karanlık zonkluyordu.

Vivienne nefesini içine çekti ve bakışları silaha kilitlenmiş halde geri çekildi.

İlk hâlâ insanla ziyafet çekiyordu, adamın çığlıkları her geçen an daha da zayıflıyordu.

Marius çabuk hareket etmeliydi.

Boştaki eliyle şişeyi boynuna doğru çekti. Su, havuzda olduğu gibi aynı parlak mavi renkte parlıyordu ve bir an için Vivienne suya atladığında hissettiği korkuyu yeniden . Ama artık geçmişti ve o güvendeydi. Arkasını dönüp vahşi vampire sırtını dönerken kendine bunu hatırlattı.

Forsaken Kılıcı'nı önünde tuttu. Inferna'nın talimatları zihninde yuvarlanıyor, onun söylediği kadim sözler dilinin ucuna geliyordu.

Gözlerini sıkarak kapatan Marius, onları tekrar açmadan önce bunun işe yaraması için dinliyor olabilecek tanrılara hızlı bir dua gönderdi. Bıçağı avucunun içinde düz tuttu ve şişeyi eğdi.

Yanardöner mavi dudaktan taşarak hançerin üzerine düştü.

Marius kadim kelimeleri hafızasından çekip çıkararak ağzından kaçırdı. Ruhların kadim dilini bilmemesine rağmen, bir şekilde anlamlarını anlıyordu.

Isvana ve Ithiar, ay tanrıçası ve kan tanrısı, isimlerinizi çağırıyor ve bu kılıcı kutsamanızı istiyorum.

Su obsidyene çarptı ve cızırdadı. Mavi kıvılcımlar havaya yükseldi.

Arkasından bir çılgılık yükseldi. İlk'in kurbanı ölmek üzereydi.

Marius dikkatini hançere verdi ve büyüü bitirdi.

Kan ve ölüm el ele gider. Ve hayat

denge gerektirir.

Özgürlüğün bir kez daha hüküm sürmesi için bu kılıç, kontrol

altına almaya çalıştığı kişiye hızlı bir son getirsin.

Son sözler şişeden dökülen son su damlalarıyla aynı zamana denk geldi.

Mavi girdaplar bıçağın üzerinde Marius'ün çözemeyeceği kadar hızlı bir şekilde ilerledi ve sonra hançerin tamamı ısındı.

Kuzey krallığı için hiç de uygun olmayan ılık bir esinti yanından geçerken bir adım geriye sendeledi. Yer titriyordu ve Marius kalbinin derinliklerinde silahın hazır olduğunu biliyordu.

Boş şişeyi karın üzerine bırakan Marius, parmaklarını hançerin kabzasına doladı. Derin bir nefes aldı, soğuk gece havası ciğerlerini doldururken arkasını döndü.

an gelmişti. Bu-

Kadim obsidyen gözler doğrudan saklandığı yere bakarken boğazından bir çılgılık yükseldi. Gölgelelerin onu hâlâ gözden gizlediğinden emindi ama bir şekilde İlk onların orada olduğunu biliyordu.

Marius yutkundu ve tanrıların bahsettiği silahı daha sıkı kavradı.

Artık geri dönüş yoktu.

OceanofPDF.com

O bir Tanrıça'ydı.

A *birkaç dakika önce*

Burada biri vardı.

Therese hava değiştiği anda onların varlığını hissetti. Serin gece yarısı havası dönerek yerini daha derin bir şeye bıraktı. Daha karanlık.

Dişlerini son yemeğinin boğazında tutarak gözlerini kaldırdı ve çok ani hareket etmemeye dikkat ederek etrafına gizlice baktı.

İlk bakışta hiçbir şey olağandışı görünmüyordu. Orman sadece bir orman gibi görünüyordu. Ama ilk tepkilere güvenilmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Başka varlıkların varlığını hissedebiliyordu. Gölgele damarlarında dolaşıyor ve kara büyüsü ona dikkat etmesi için bağıırıyordu.

Birileri buradaydı ve ona gizlice yaklaşabileceklerini düşünüyorlardı. Belli ki kiminle hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Therese bir Birincisi, On İki'lerden biri ve bu topraklardaki herkesten daha güçlü. Yaralarının iyileşmemesi önemli değildi çünkü damarlarında binlerce yılın gücü dolaşıyordu.

O aptal cadı Selene Du Pont, İlkler'i büyülü mezarlara atarak dünyayı kurtardığını sandı ama bunun yerine onları mahkûm etti.

Therese'in zaferi o kadar yakındı ki bunu hissedebiliyordu. Artık mezarından sürünerek çıkan o zayıf, kırık dökük vampir değildi. İyi beslenmiş, güçlü ve kendisine ait olan şey için savaşmaya hazırды.

İthiar'ın kızıydı ve bu onun hakkıydı.

Yer sarsılmadan önce birkaç dakika geçti. Sarsıntı bir sarsıntıdan biraz daha fazlasıydı ama uğursuz ve önseziliydi.

Hava açıklanamaz bir şekilde ısındı ve Therese dilinin arkasında kadim büyüünün acı, karanlık tadını aldı. Bunda tanıdık bir şeyler vardı.

En son böyle bir büyüünün tadına baktığı gecenin kilit altında tutulduğu gece olduğunu fark edince gözleri büyüdü. Kaskatı kesildi, dişlerini hâlâ yaşama tutunmaya çalışan, inleyen adamdan çekip çıkardı ve cesedi yere bıraktı. Yaraları yüzünden ölmezse onunla daha sonra ilgilenecekti.

Büyü daha da güçlendi ve ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Dudakları bir hırıltıyla büküldü ve bakışları karanlığın diğerlerinden daha yoğun görüldüğü yere kayarken burun delikleri alevlendi.

Therese ayağa kalktı, çıplak bedenine soğuk karın ısırdığını fark etmedi bile. Giysiler insanlar tarafından kusurlu, kusurlu bedenlerini gizlemek için kullanılan sınırlardı. Ay'ın kusursuz bir kızı olarak böyle bir saçmalığa ihtiyacı yoktu.

Gölgeler ellerinden dışarı fırlamış, onun emirlerini yerine getirmek için bekliyorlardı.

Bir kalp atışı sonra, önündeki karanlık dalgalandı ve siyah dövüş derileri giymiş bir çift kanatlı vampir açıklığa adım attı. Çok güzellerdi... ama o da öyleydi. Kendilerini güçle taşıyorlardı, alınlarında duran taşlar kimliklerini doğruluyordu.

Therese gözlerini kısıtı ve hırladı.

Bunlar sahtekârlardı. Kendilerine Eleyta'nın kralı ve kraliçesi deme cüretini gösterenler.

İçini boşalttığı ölümlü sürünerek uzaklaşırken arkasından bir inilti geldi. Therese alay etti. Bırak kaçsın. Bu ikisini halledecek ve sonra onu avlayacaktı. Bu çok daha eğlenceli olurdu.

Ama önce sözde soyluların ölmesi gerekiyordu.

Dürüst olmak gerekirse, çocuktan biraz daha fazlasıydılar. Bakışlarında derinlik yoktu ve omuzlarında binlerce yıl yaşamış olmanın getirdiği ağırlıktan yoksundular.

Onu kendi başlarına durdurabileceklerini mi sandılar? Aptallar. Onlara kıyasla o bir tanrıçaydı ve çok geçmeden Ithiar'ın onu neden kutsadığını anlayacaklardı.

Çok kısa hayatlarının son hatasını yapmışlardı.

"Sen," diye hırladı Therese, pürüzsüz sesi karanlık ve ölümlü doluydu. "Eleyta'nın *Kral* ve *Kraliçesi*. Bana ait olanı çaldınız."

Hepsini geri alacaktı.

Onların taları. Tahtları. Toprakları.

Hepsi onun olacaktı.

Erkek kanatlarını arkaya doğru ırttı ve öne doğru bir adım attı. "Görünüşe göre dezavantajlı durumdayız." Kaşlarını kaldırdı ve parmaklarını iki yana açtı. "Bizim kim olduğumuzu biliyorsun ama sen kimsin?"

Onunla eşitlermiş gibi konuşmaya nasıl cüret eder?

Tiksintiyle dudağını büktü. "Bu sorunun cevabını zaten biliyor olmalısın."

Onun zamanında herkes onun kim olduğunu biliyordu. Vampir olsun olmasın, On İki'nin gücünü tanımayan tek bir kişi bile yoktu.

"Bizi eğlendir," dedi, gölgeler elinin etrafında dönüyordu.

Onu birkaç parça karanlıkla mı tehdit ediyordu? Bu sözde kralın birkaç kademe aşaağı çekilmesi gerekiyordu.

Sırıttı. "ok hoş. Bunu da yapabilirim."

Elinde pek çok numara vardı. Kralın bakışlarını tutarak nefesini verdi ve karanlığın çıplak formunun etrafında dönerek onu okşamasına izin verdi. Bunlar sadece onun kontrol ettiğı gölgeler değildi.

Karanlık oydu ve o da ta kendisiydi. "Adın ne senin?" diye hırladı adam.

Eğer onu korkutmaya çalışıyorsa, fena halde başarısız oluyordu. Ondan çok daha korkutucu yatak partnerlerinden hoşlanmıştı.

Tırnaklarını inceledi. Hepsi kırılmış ve kanla kaplanmıştı. Sahtekârlık sorunundan kurtulur kurtulmaz manikür sıcak bir banyoya girecekti.

"Benim adım Therese," diye mırıldandı ellerini çevirip kana bulanmış avuç içlerini incelerken. Evet, kesinlikle manikür . Bir kalp atışı sonra bakışlarını onunkilerle buluşturmak için kaldırdı. "Ama bana böyle hitap etmemelisin."

"Öyle mi?" Eğleniyor gibiydi, ki bu garipti çünkü burada daha güçlü olanın kendisi olduğu açıktı. "Sana nasıl hitap edeyim?"

"Ölüm," diye hırladı ve ellerini iki yanına bıraktı.

Erkeğin içinden karanlık bir gümbürtü geçti ama endişeli görünmüyordu. Bu onun adına bir hataydı.

"Halkıma zarar verdin, Therese," dedi, onun talimatlarını görmezden gelerek.

"Onları incitmek mi?" Ayaklarının dibinde yere serilmiş cesetlere baktı ve omuz silkti. "Sanırım yaptım."

Sözde kral homurdandı.

Ölmüş olmalarını umursaması mı gerekiyordu? Kendini boş hissediyordu. Ama bu yeni bir şey değildi. Kendini bildi bileli boş hissediyordu.

"Onlar da insan," dedi. "Onların görevi bize besin sağlamak. Ne daha fazlası ne de daha azı. Tanrılar her zaman böyle olmasını istemişlerdir."

"Yanılıyorsunuz." Bunu söyleyen, tüm insanların taparcasına sevdiği gizemli kraliçeydi. "Tanrılar denge ister."

Therese alay etti. Bu genç vampir sanki ne anlama geldiklerini biliyormuş gibi kelimeler savuruyordu.

Therese, Ithiar'ın önünde diz çökmüş ve onun damarlarından ölümsüzlük kutsamasını almıştı. Denge mi? On İki'nin hükmetmesi gerekiyordu. Her zaman böyle olmuştur.

Bu sözde kraliçe ve kocası, vampir türünün son birkaç bin yılda yumuşadığının kanıtıydı.

Therese bu ülkenin başındaki yerini geri aldığında bunu düzeltecekti. İnsanlara konumlarını hatırlatacaktı - Onikiler, ardından vampir türünün geri kalanı ve sonra da diğer herkes.

Mezarından kaçmış olması iyi bir şeydi. Bu ülkenin kimin yetkili olduğunu hatırlatmaya çok ihtiyacı vardı.

Therese boynunu kırdı. Bu konuşmayla işi bitmişti. Gevezelik etmekten, umursuyormuş gibi yapmaktan, hepsinden bıkmıştı. Bu vampirler ona ait olanı çalmışlardı ve şimdi bunu hayatlarıyla ödeyeceklerdi.

Bir adım öne çıktı. "Neyin önemli olduğunu düşündüğünüz konusunda beni aydınlattığınız için teşekkür ederim. Bu ülkeyi bir kez daha yönetirken bunları aklında tutacağımın emin olabilirsiniz."

"İşte mesele bu," dedi kraliçe dedikleri kişi. Bu ülkeyi sen yönetmeyeceksin, ne şimdi, ne de hiçbir zaman."

Therese sırtıttı. Bu kadın çok genç görünüyordu. Çok saf. En azından erkek zamanında biraz ölüm görmüş gibi görünüyordu. Ama kadın? Ay'ın kızı olmak için fazla yumuşaktı.

"Öyle mi?" Therese alaycı bir şekilde gülümsedi. "Peki beni durduracak mısın?"

Kral eliyle bir fiske vurdu ve gölgeler düşerek yüz vampiri ortaya çıkardı.

Therese'in gözleri küçük ordunun görüntüsünü seyrederken büyüdü. Etrafını sarmışlardı.

Korkması mı gerekiyordu? İçinden bir kahkaha yükseldi. Açıkça ölümü dileyen bir sürü vampir. İyi o zaman. Onlara boyun eğecekti. Ne de olsa gücünü dünyaya gösterme vakti gelmişti.

Sonra arkasından bir ses geldi.

"Seni durdurmayacaklar," dedi erkeksi bir ses. "Ama ben durduracağım."

OceanofPDF.com

Küllenmiş Et ve Yürüyen Ölüm

T Kabzasını sıkıca önünde tutan Marius'un avucundaki Terk Edilmiş Kılıç sıcaktı.

Sözleri ormanda yankılandı.

Onlar seni durdurmayacak ama ben durduracağım.

Her kelimesinde ciddiydi. Bu yaratığın yaşamasına izin vermelerinin hiçbir yolu yoktu.

Yakından bakıldığında, İlk uzaktan görüldüğünden daha da korkunçtu. Sebastian ve Luna vampirin dikkatini dağıtmıştı ama bu kısım ona kalmıştı.

Bunu yapmak zorundaydı. Ailesi için. Ülkesi için.

Ve daha da önemlisi, hayatındaki en önemli kişi haline gelmekte olan vampir için. Vivienne yanındaydı, varlığı ona güç veriyordu. Serçe parmağı onunkine değdi, küçük dokunuş içinden bir güven dalgası gönderdi.

Bunu yapabilirsin.

Birinci yavaşça arkasını dönerken kendi kendine böyle söyledi. Kaçmak bir seçenek değildi. Başarılı olmaları gerekiyordu.

Kadim vampirle arasında üç metre vardı ama bu yeterli değildi. İçindeki her içgüdü, büyü ya da başka türlü, bu tehlikeli, ölümcül yırtıcıdan kaçması için çılgılık atıyordu.

Hareketleri kıvrak ve zarıftı, sebep olduğu katliamla tamamen çelişiyordu. Bir düzine insanın kalıntıları ormanın zeminine saçılmıştı, bu da onun korkunç eylemlerini hatırlatıyordu. Sanki tepeden tırnağa kana bulanmış olmak yetmezmiş gibi.

İlk, baştan sona bir ölüm yaratıyordu.

Ve sonra obsidyen bakışları yükseldi ve onunkilerle buluştu. Kız sırtırken Marius ürpermesine engel olamadı.

Siyah gözleri onunla ilk karşılaştığında olduğu kadar korkutucuydu ama bu yaşlı vampirde şimdi farklı bir şeyler vardı. Daha önce orada olmayan bir yaşam duygusu.

Yine de tek fark bu değildi.

Gözlerinde parlayan delilik, bu yaratığın normal olmadığının açık bir hatırlatıcısıydı. Sanki kanla kaplı gri teni yeterince hatırlatıcı değilmiş gibi.

"Sen mi?" Kadim vampirin ağzı alaycı bir ifadeye büründü. "Sen bir buçukluktan başka bir şey değilsin. Damarlarında ölümlü kanı dolaşıyor."

Bu sözler çeyrek yüzyıl boyunca Marius'un aklından çıkmamıştı ama artık soyundan utanmasına izin vermeyecekti. Kanı sayesinde Forsaken Kılıcı'nı kullanabiliyordu ve sadece onun sayesinde İlk'i sonsuza dek durdurma şansları vardı.

"Yanıliyorsun," dedi, aşağılık yaratığa karşı kendini savunmasına gerek olmadığını bilmesine rağmen. "Seni yok edebilirim ve edeceğim de."

Onu hafife almak, kadim vampirin uzun yaşamının son eylemi olacaktı.

"Benimle dövüşmek mi istiyorsun, ölümlü?" Kıpırmızı dişlerini göstererek hırladı. "Peki. Önce seni öldüreceğim. Benim için pek önemi yok."

Luna yakınlarda soluk soluğa kaldı. Marius göz ucuyla Sebastian ve Luna'yı görebiliyordu. Kralın kolu karısının karnına dolanmış, sanki onu tutuyormuş gibiydi.

Veda etmemişlerdi.

Umarım bu, Luna'nın sonsuz günlerinin geri kalanında peşini bırakmayacak bir hata değildir.

İlk'in ağzından bir hırıltı koptu ve Marius sohbet etme zamanının geçtiğini anladı. İyi olmuştu. İlk ne kadar çabuk ölürse, gelecekle ilgili planlarını Vivienne'le o kadar çabuk paylaşabilirdi.

Hızla dövüş pozisyonuna geçti. Etrafının farkındaydı.

-Vampirler, kar, kanlı cesetler... Ama dikkati ölümün kadim yaratığına kilitlenmişti.

Öne doğru eğildi, parmakları kıvrıldı ve ona doğru ilerlerken etrafında gölgeler uçtu.

Hançer, Marius'ün elinde uğursuz bir uyarı gibi titreşiyordu. *Henüz değil.*

Nasıl bildiğinden emin değildi ama biliyordu. İlk hamleyi yapamazdı.

Suların Ruhu'nun uyarısı zihninde güçlüydü.

Kalbe nişan al, Prens.

Birinci sağa doğru bir adım attı.

Marius, aralarında boşluk bırakarak onun hareketlerini yansıttı. Kadın nefes alıyordu, ya da en azından onun gibi bir yaratığın ihtiyaç duyduğu nefes alma yaklaşımını yapıyordu, o da aynısını yapıyordu.

Kaşlarını kaldırdı, gölgelerden bir kırbaç oluşturdu ve ona doğru fırlattı.

Marius sola doğru fırladı. Kırbaç yanağını sıyırdı ve eti acıdı.

Rakibi nefesini içine çekti ve gözlerindeki karanlık derinleşti.

Etrafındaki gölgeler kalınlaştı ve sonra sert bir kahkaha attı.

Bu konuda hiçbir şey Marius'e eğlenceli gelmiyordu.

"Bizim için kanını akıtman ne büyük incelik, ölümlü." Gözlerindeki delilik parıldadı ve adamın midesinde bir çukur oluştu.

Biz mi?

Marius'un iri gözleri Birinci'nin omzunun üzerinden Luna'nınkilerle buluştu. Kız kardeşi belli belirsiz başını salladı.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı.

Sebastian'ın omuzları gerildi ve geri çekilip Luna'nın yanında dururken ellerinde gölgelerden yapılmış ikiz kılıçlar oluştu. Bakışları ormanın içinde dönerek aramaya başladı.

Dehşet Marius'un omurgasına yayıldı ve tüyleri diken diken oldu.

"Aman Tanrım," diye kıkırdadı İlk, sesi sıcaklıktan yoksundu. "Yalnız olduğumu mu sanıyordun?"

Bu nasıl bir soruydu böyle? Tabii ki yalnızdı. Başka kim-

Marius'un zihni bulanıklaştı ve İlk elini salladığında düşünmek imkânsız hale geldi. Gölgeler ondan akarak geceyi kararttı. Dalgalandılar ve hava değişti.

Zaten Marius'ün zorlukla nefes almasını sağlayacak kadar güçlü olan ölüm kokusu katlanarak arttı. Sanki bir cehennem çukuruna düşmüş gibiydi.

Ki bu hiç mantıklı değildi.

Vivienne öne atılıp sol kolunu yakaladığında yanından bir nefes sesi geldi.

"Marius, görüyor musun... Orada...."

Kolunu sıkarken sesi titredi ve kesildi. Söyleyecek söz bulamaması, sesindeki korku kadar rahatsız edici değildi.

"Onları görüyorum." Marius'un eli Forsaken Kılıcı'nın kabzasını sıkıca kavradı, oymalar avucuna batıyor ve derisini kesmekle tehdit ediyordu.

Tüm tanrılar ve kutsal saydığı her şey adına, bu çok kötüydü. Mümkünse Vivienne'le bugüne kadar karşılaştıkları her şeyden daha kötüydü. Bu da çok şey ifade ediyordu.

Belki de koruması haklıydı. Belki de ortalama bir insandan daha fazla bela çekiyordu çünkü bu...

Boğazında büyüyen yumruyu yutkunarak geçiştirdi.

Bu hayal edebileceğinden çok daha kötüydü.

Önlerinde çözülmekte olan kâbusa bakarken zaman yavaşlıyor gibiydi.

İlk'in etrafında yarım daire şeklinde duran, vücutları garip açılarla bükülmüş, sanki uzuvları kırılmış ve asla düzgün bir şekilde düzelmemiş, kanlı ve yırtık kıyafetler giyen üç erkek ve iki kadın vardı. Onlar... vampirlerdi. Ya da en azından öyle olduklarını düşünüyordu.

Genellikle, ayın çocukları gerçek olamayacak kadar güzeldi.

Luna bunun mükemmel bir örneğiydi. Kız kardeşi eskisi gibiydi ama öyle değildi. Yüzündeki çizgiler daha pürüzsüz, cildi daha parlak ve gözleri daha büyüleyiciydi. Her zaman güzeldi ama bir vampir olarak sadece varlığıyla bile dikkat çekiyordu. Kimse onu görmezden gelemezdi, isteseler bile. Sebastian'la birlikteyken, ki Bağ sayesinde bu her zaman oluyordu, doğal olarak herkesin dikkatini çekiyorlardı.

Onlar ülkedeki en güçlü vampirlerdi. Isvana'nın kendisi tarafından kutsanmışlardı.

Bu yaratıklar öyle değildi.

İlk gibi, bu tuhaf varlıkların da kül rengi derileri vardı. Gözleri siyahtı, yaşam kıvılcımlarından yoksun boş çukurlardı. Yanakları çökük, yüz hatları çok belirgindi. Saçları kafataslarından öbek öbek sarkıyordu ve Marius'e en yakın olanın kafatasından siyah kan sızıyordu.

Vampir olmayan vampirler gülümsedi. Dişleri diş etlerine gömülmüştü ama her nasılsa Vivienne'inkilerden daha keskin görünüyorlardı. Daha ölümcül.

Korkunç bir manzaraydı.

Hep birlikte Marius'a döndüler.

Hep birlikte, boş bakışları adamın yanağındaki kesiğe kaydı; yüzünden hâlâ kan damlıyordu.

Ve hep birlikte, bir gölge sürüsü salıverdiler ve hırladılar. Korkunç ses ormanda yankılandı ve üzerlerindeki garip sükûneti bozdu.

Sebastian, Birinci'nin ve sapkınlarının arkasında vampirlere komutlar yağdırdı.

Luna avucunu uzattı, ellerinden karanlık akıyordu. Vivienne hırladı.

Ya birincisi?

Manyakça gülerken dudakları sonsuza dek Marius'ün aklından çıkmayacak bir gülümsemeye dönüştü.

"Yeni çağa hoş geldin, buçukluk." Ona doğru sinsice ilerkelimleri savurdu. "Ölmeden önce yeni sarayıma bir göz atmanın tadını çıkar."

Mahkeme mi? Bu canavarlar insan değildi. Artık değillerdi. Canlıdan çok ölüydüler, gerçekte var olmayan reenkarne bedenlerdi. Yürüyen ölü adamlar ve kadınlar, başka bir şey değil.

Marius, İlk'in yüzyıllar boyunca o mezarda çürüdükten sonra aklını yitirdiğinden zaten emin olmasaydı, bu açıklama onun için bunu doğrulayacaktı.

Bakışlarını ölümcül vampire diken Marius geri adım attı. Forsaken Kılıcı'nın kabzasındaki oymalar avucunu kesti. Kırık derinin acısını hissetti ama aşağı bakmaya cesaret edemedi.

Birinci elini salladı. "Ziyafet, güzellerim. Onlara neden benim Seçilmişlerim olduğunuzu gösterin."

Onun işaretiyle beş ölümsüz de dönüp ormana doğru koşmaya başladı. Gecenin normal yaratıklarından daha hızlıydılar ve kralın ordusu yeterince hızlı değildi.

Zalimlerden biri havaya sıçrayıp dişlerini boynuna geçirdiğinde bir asker çığlık attı. Yaratık uzanıp vampirin kafasını omuzlarından ayırarak ormana fırlatırken kıpkırmızı kan fişkırdı.

Marius daha korkunç bir cinayete tanık olduğunu anlayamadan, yaratık başka bir vampiri parçalamaya başlamıştı bile. Ve bir başkasını.

Etraftan çığlıklar ve alarm sesleri yükseliyordu.

Sadece beş ölümsüz vampir vardı.

Beş.

Sorun olmamalıydılar. Bu kavga başlamadan bitmiş olmalıydı.

Durum öyle değildi.

Bir zamanlar insan olan bir yaratık Sebastian ve Luna ile birlikte dövüşüyordu. Luna yıllardır Sebastian'la birlikte eğitim alıyordu ama rakibini zar zor zapt ediyorlardı.

Ne oluyordu?

Birinci manyakça sıırttı. Bu hareketin rahatlatıcı hiçbir yanı yoktu.

"Gördün mü?" diye tısladı, gözlerini çılgın bir parıltı kapladı. "İşte bu yüzden *ben* Ithiar'ın seçilmiş kızıyım. İnanılmayacak kadar güçlü, Onikiler'in bir üyesi ve bu toprakların gerçek bir hükümdarıyım. Kimse bana karşı duramaz."

Belki de haklıydı. Belki de yaşadıkları onca şeyden sonra bile yine de başarısız olacaklardı.

Olabilir.

Ama Marius savaşmadan pes etmezdi. Bu kadar yol geldikten sonra Çok uzak.

Ve böylece, tanrılara son bir kez dua ederek, İlk'in bakışlarıyla buluştu ve gülümsedi. "Önce beni geçmen gerekecek."

OceanofPDF.com

Öfke, Kızgınlık ve Umutsuzluk

D ölüm buradaydı. Vivienne onun soğuk varlığıyla daha önce de karşılaştığını sanıyordu ama . Yaşadığı deneyimlerin hiçbiri bu vahşiyile kıyaslanamazdı.

Etrafında yıkım gerçekleşiyor.

Bir saat önce, beş yaratığın bu kadar kısa sürede bu kadar yıkıma neden olabileceğine asla inanmazdı.

Şimdi mi?

Korkunç kanıt etrafını sarmıştı.

Vivienne karanlığın içinden çıkan iğrenç yaratıklardan birinin etrafında dans ederken kılıcını siyah kan kapladı. Onlara vampir demeyi reddediyordu çünkü kendisine hiç benzemiyorlardı.

Ordunun geri kalanı ne olduğunu anlamadan önce, sapkınlar bir dakikadan kısa bir süre içinde on bir vampir askerini öldürmüştü.

Şimdi, garip yaratıklar orduyla savaşıyordu. Hareketleri ve stratejileri bile anlamsızdı. Hortlaklar sadece kendilerinin duyabildiği bir müzik eşliğinde dans ediyor, ormanda yer değiştiriyor ve mümkün olduğunca çok vampire dehşet saçıyorlardı.

Vivienne, yıllar önce kuzeyde birlikte çalıştığı bir asker olan Jasper Boucher'ın yanında savaşıyordu. Jasper Boucher da kendisiyle aynı dönemde asker olmuştu ve aralarında hiçbir zaman romantik bir bağ kurulmamış olsa da Vivienne onu iyi bir tanıdık olarak görüyordu.

Jasper onun yanında nefes nefese kalmış, gölgelerden yapılmış bir savaş baltasını kavrarken önlerindeki canavara bakıyorlardı. Tepeden tırnağa kıpkırmızı kanla kaplıydı ama umurunda değil gibiydi.

Vivienne'in bakışları yaratığın yanından geçerek prense kaydı. İlk'in etrafında dönmeye devam ediyordu, obsidyen kılıcı elinde parlıyordu. Her parçası onun yanında savaşmayı arzuluyordu ama bu yaratıkların icabına bakılana kadar bunu .

Canavarı çoktan karnından bıçaklamıştı ve yaradan siyah kan akıyordu ama yaratık bunu umursamıyor gibiydi.

Jasper Vivienne'e baktı, etraflarındaki savaşın kaosundan sesini duyurabilmek için bağıyordu. "Bu çok kötü!"

Her zaman bariz olana işaret eden biri olmuştu. İlk tanıştıklarında bu onu eğlendirmişti ama şimdi? O kadar da değil.

"Evet."

Yaratık Jasper'a doğru hamle yapmadan önce söyleyebildiği tek şey buydu. Doğal olmayan bir hızla hareket ediyor, vahşi bir köpek gibi hırlıyor ve uzun dişlerini birbirine geçiriyordu. Sesi kana susamış bir Yavru Kuş'a benziyordu ama vampirlerin Üretildiklerinde sahip oldukları yaşam duygusundan yoksundu.

Canavar ölüydü ama canlıydı. Gözlerinde hayat yoktu ama yine de şiddetle öldürüyordu.

Jasper baltasını savurarak yoldan çekildi. Silah yaratığın sağ koluna isabet etti ve uzvu tamamen kesti. Her yere mürekkep sıçradı.

Yaratık kolunu kaybettiği için öfkelenerek çığlık attı. Yavaşlamak yerine Jasper'a doğru fırladı. Öncekinden daha hızlı hareket ediyordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Vivienne'in vampir duyularıyla bile, bulanık bir şekilde koşan ölümsüz canavarı zar zor takip edebiliyordu.

"Jasper, et!" diye bağırdı.

Etrafında döndü, kanlı baltasını bir kükremeyele kaldırdı ve havada savurdu. Silahın etrafında gölgeler dalgalandı ve hırladı.

Yaratık darbeden kaçarken dudaklarından uyumsuz bir çığlık koptu. Kalan elinin parmakları yumruk şeklinde kıvrıldı ve Jasper'ın tüniğini ve göğsünü sanki vücudu kâğıttan yapılmış gibi deldi.

Canavar göğsünden zonklayan bir organı çekip çıkarırken Jasper kükredi. Vivienne'in gözleri şokla irileşti ve kendi kalbi göğsünde küt küt atmaya başladı. Yaratık kalbinden büyük bir ısırik alırken Jasper'ın kükremesi bir iniltiye dönüştü.

Oh, Tanrım.

Vivienne'in boğazındaki safra yükseldi ve ayaklarının üzerinde sallandı.

Jasper'ın ağız bir şey söyleyecek, çığlık atacak, ağılayacak ya da karşılık verecekmiş gibi açıldı ama buna hiç fırsatı olmadı. Siyah örümcek ağıları sanki kazığa oturtulmuş gibi derisini sardı ve bir an sonra bedeni küle dönüşerek rüzgârda kayboldu.

Vivienne vampirlerin kalplerinin çıkarılıp yenmesiyle ölebileceklerini bile bilmiyordu. Bildiği kadarıyla bu mümkün olmamalıydı.

Ama öyleydi, çünkü Jasper çok ama çok ölüydü.

Aklından vampir için sessiz bir dua geçti ama yas tutacak zamanı yoktu.

Kanı dondu ve bir savaş ılığı atarken nefesi kısa aralıklarla kesildi. Kılıcını havaya kaldırarak canavar yaratığa doğru döndü. Zonklayan kalp hâlâ yaratığın parmakları arasındaydı.

Vivienne bıçağını çaprazlamasına savurarak önce ete, sonra kemiğe vurdu.

Canavarın kalan eli yere düştü ve yaratık kulakları yırtan bir çığlık attı. Vivienne'e döndü. Ağızından kan ve irin damlıyor, gri derisini kıpkırmızıya boyuyordu. Jasper'ın kalbinin kalıntıları hâlâ ağızdayken gülümsedi.

Vivienne'in hasta olmamak için her şeyi vardı.

Eğer bu normal bir rakip olsaydı, kullanılabilir uzuvları olmadığı için kaçabilirlerdi. Ama bu yaratıklar normal değildi.

Gölgeler, ölümsüz varlığın bedeninden birbiri üzerine yığılarak akın etti. Diğer vampirlerin karanlıklarını silah yapmak için kullandıkları gibi, canavarın gölgeleri de çalışan iki kol oluşturdu.

Yaralarından hâlâ siyah kan akıyordu ama yaratık yeni parmaklarını esnetirken gölge uzuvlar mükemmel bir şekilde işlevsel görünüyordu.

Isvana hepsine yardım eder.

Yaratığın gülümsemesi genişlerken ölü gözler Vivienne'inkilerle buluştu.

Buz gibi bir dehşet midesinde kıvrıldı ve titreyerek bir adım geri attı. Bu canavarları öldürmek için ne gerekiyordu?

Başka bir asker bir savaş ılığı atarak onun önüne koştu. Gölgeler çarpıştı ve ölümsüz yaratığın dikkati bir an için dağıldı.

savaş devam ediyordu.

Görünürdeki her şey kana boyanmıştı ve vampirler ölüyordu. Uzuvları gölgelerden oluşmasına rağmen kraliyet ailesi bile henüz ölümsüzlerini yok etmeyi başaramamıştı.

Vivienne gökyüzüne baktı. Ay hâlâ tepedeydi ve birkaç saat daha gece olacaktı.

Bu nasıl bitecek?

Başka bir sapkınlık ona saldırarak onu düşüncelerinden uzaklaştırdı.

Eğildi ve kılıcını savurarak yeni düşmanının karnına sapladı. Silahını çekip kurtarıken inledi.

Aynı anda, Vivienne'in her yerde tanıyabileceği bir ses açıklığın ortasından yükseldi. Kalbi hızla çarptı ve nefesini içine çekerek başını sese doğru çevirdi.

"Oh, hayır," diye nefes aldı, korku kalbini ürpertiyordu.

İlk, Marius'ün etrafında dönüyor, kadim varlık buçuklukla oynuyormuş gibi görünürken ikisi dans ediyordu ama artık durum böyle değildi.

Prens hançerini önünde tutuyordu, vampir ona doğru hamle yaparken tutuşunu hiç bozmadı. Onun saldırısından kaçarak obsidyen bıçağını savurdu. Yan tarafına isabet etti ve siyah kan aktı.

Vivienne'in kalbi hızla çarpmaya başladı ve elleri kayganlaştı. Savaş sırasında genellikle sakın ve soğukkanlıydı ama kalbini verdiği biri, onu öldürmeye hazır kadim bir yaratıkla savaşmıyordu.

Neden prene aşık olmuştu? Neden sadece işini yapıp onu korumamış ve bu işi bitirmemişti? Neden gidip kalbini böyle belaya işaret eden birine vermek zorundaydı?

Neden, neden, neden?

Sorular Vivienne'in zihninde dönüp duruyordu ve dikkati o kadar dağılmıştı ki, karnını deşmeye çalışan pençelerden güçlkle kurtuldu.

Bu çok fazlaydı. Çok zordu. Bu yaratıklarla savaşmak ve Marius'a göz kulak olmak kalbini ikiye bölmek gibiydi. Bunun için yaratılmamıştı.

Açıklığın karşısındaki kraliyet ailesini görebiliyordu. Hâlâ canavarlarıyla savaşıyorlardı ama kraliçenin bakışları arada bir Marius'a kayıyordu.

Vivienne gibi o da gözlerini prensten alamıyordu. Ve bunun iyi bir nedeni vardı.

Marius ve Birinci, sadece tek bir şeye yol açabilecek bir dansa girişmişlerdi: ölüm.

Kadim vampirin Marius'la konuşma şeklinden onu kolayca öldürebileceğini düşündüğü belliydi ama prens iyi eğitilmişti. Marius, İlk'in saldırılarını bir asker rahatlığıyla savuştururken Vivienne'in göğsü gururla ısındı.

İyi dövüşüyordu. İlk'le son karşılaşmalarından bu yana bir iki şey öğrenmiş gibi görünüyordu çünkü kendi başının çaresine bakıyordu.

Ama ne kadar dayanabilirdi?

Vivienne'in kılıcını sıkıca kavramasına neden olan soru buydu.

Buna hemen bir son vermeleri gerekiyordu.

Bir çığlık Vivienne'in bakışlarını prensten ayırdı ve ölümsüz yaratıklardan biri daha ona doğru atılınca gözleri büyüdü.

Tanrılar. Bu şeylerden gerçekten nefret etmeye başlamıştı.

Bu kadın Vivienne'in daha önce hiç dövüşmediği biriydi. Uzun sarı saçları arkasına dökülüyordu ve bir zamanlar elbise olabilecek kıpkırmızı, kanla ıslanmış kumaş iskelet gibi gri bedenine yapışmıştı. Boynunda bir kolye asılıydı, takı Vivienne'in annesi Aurora'nın eskiden taktığına şaşırtıcı derecede benziyordu.

Vivienne tereddüt etti.

Tanrılar kahretsin, ama bu yaratıkla ilgili bir şey diğerlerinden daha gerçek hissettiriyordu. Sanki diğerlerinde olmayan bir yaşam parçası hâlâ ona bağlıydı.

Vivienne nefesini içine çekerek diğer kadının gözlerinde insanlığa dair bir ipucu aradı.

Dipsiz, boş çukurlardı. Orada kurtarılabilecek hiçbir şey yoktu.

Vivienne'in tereddütü sadece bir an sürdü, ama bu bir an çok uzundu.

Yaratığın pençeleri göğsünde gezindi. İçinden ateş fışkırdı ve geriye doğru tökezlerken çığlık attı.

Yanıyor.

Kızgın alevler onu içten dışa doğru tüketti.

Tanrılar aşkına, acıyordu. Aklından lanetler geçti ve yarasından kan akarken vücudu onu dizlerinin üzerine çökmeye zorladı ama o bunu reddetti. Pes edemezdi. Şimdi değil.

Vivienne yakıcı acıyı bastırarak üzerinde döndü ve kılıcını savurarak canavarı uyluğunun üst kısmından yakaladı. Kılıcı eti kesip kemiğe saplandı. Kılıcı yaratıktan çalışırken kolu çığlık attı.

Sıkışmıştı.

Vivienne homurdandı, topuklarını yere vurdu ve çekti. Kılıç kımıldamadı.

Onu içten içe yiyip bitiren alevlerle tam bir tezat oluşturan buz gibi bir korku uzuvlarına yayıldı ve zar zor nefes alabiliyordu.

Hayır, hayır, hayır.

Yaratık aşağı uzandı, uzun parmakları kalçasına saplanmış çeliğin etrafını sardı ve çekti.

Vivienne çığlık attı ve çırpındı ama bu lanet olası ölümsüz varlık çok güçlüydü. Tanrıların lanetlediği santim santim, yaratık onu ileri doğru çekti.

Vivienne'in göğsündeki ateş, kor yutmuş ve diri diri yanıyormuş gibi hissedene kadar daha da kötüleşti.

O kadar uğraşmıştı ki. Çok şey yaptı.

Ama her türlü yaşam belirtisinden yoksun o siyah gözlere bakarken, bunun yeterli olmadığını fark etti. Burada, savaş alanına dönmüş bu ormanda ölecek ve hayatı sona erecekti. Bir asrı asker olarak geçirmişti ama şüphesiz son birkaç hafta hayatının en mutlu dönemi.

İçindeki alevler bir şenlik ateşine dönüşerek onu tüketti.

Yaralarından kan sızıyordu.

Bir zamanlar kadın olan canavar çığlık attı, kılıcı Vivienne'in elinden çekip aldı ve onu yakaladı. Parmakları Vivienne'in koluna pençe gibi saplandı.

Demek buydu.

Vivienne'in en derin pişmanlığı, bu hayattan bir sonraki hayata taşıyacağı pişmanlığı, Marius'a onu sevdiğini hiç söylememiş olmasıydı. Onunla daha fazla maceraya atılmak, dünyayı onunla birlikte görmek ve hayatı onun yanında deneyimlemek istediğini ona hiç söylememişti.

Ve şimdi, bu şansı asla elde edemeyecekti.

Son ölümünü getiren kişi yüzüne hırlarken gözlerinin arkasında yanan yaşlar toplandı.

Ölüm güzel değildi. Hoş karşılanmazdı.

Ama Vivienne için gelmişti.

Yine de ölümün kollarına isteyerek girmeyecekti. Sonunda aşkı bulmuştu. Ateş onu içten dışa yutarken bile, kendini yaratığın pençesinden kurtarmaya çalıştı.

Jilet gibi keskin tırnaklar Vivienne'in kolunu pençeleyerek derinin katmanlarını soydu. Yanma şiddetlendi.

Vivienne ıgık attı, acısı arttıkça bacakları tutmaz oldu. Düştü, kanlı karda geriye doğru sürünürken gözyaşları yanaklarından aşağı süzölüyordu. Belki kılıcını bulabilirse kendini koruyabilirdi. Ölümsüz vampiri öldürebilirdi.

Belki-

"Vivienne!" Savaş alanından gelen ıgık, zihnini ele geçiren umutsuz sisi yarıp geçti.

O ses.

O sesi tanıyordu.

Sese doğru hareket etmeye çalıştı ama alevler göğsünü ve kolunu büküp yaktı. Saf ateş onu içten dışa doğru sarmıştı.

Son yaklaşıyordu.

Vivienne'in daha önce hiç hissetmediğı bir soğuk kapladı içini ve titredi.

Ölüm sıcak olmazdı. Rahat olmayacaktı. Kahkaha, macera ve aşkla dolu olmazdı.

Ölüm yalnızlık olacaktı ve o da doğrudan ona doğru

gidiyordu. Nefes nefese kalırken gözyaşları yanaklarından aşağı süzölüyordu.

Zaman yavaşladı, uzanmış pençeleri ve siyah gözleriyle ölümsüz canavar onu öldürmeden önce ona son bir an verdi.

Vivienne her zaman, zamanı geldiğinde ölümün gözlerinin içine bakacağını ve onun, doğum gecesinde kendisine verilmiş olan son yaşam vaatlerini almasını izleyeceğini düşünmüştü.

Yanılmıştı.

Vivienne başını canavardan çevirdi ve kanlı açıklığa baktı. Kalbi son bir kez daha çarptı ve Marius'un kahverengi gözleri onunkilere kilitlendiğinde ağzı bir nefesle açıldı.

Yangın azaldı. Sadece birazcık. Kalbine küçük bir huzur külçesinin yerleşmesine yetecek kadar.

Onun adını soludu.

Prens *kükredi*, bu ses ondan daha önce duyduğu hiçbir şeye benzemiyordu. Öfke, kızgınlık ve umutsuzluk bir araya gelmişti.

İlk, göğsünden vahşi bir ıgık kopararak Marius'e saldırdı. Tüm ölümsüz yaratıklardan aynı anda aynı korkunç sesler geldi.

Ve sonra, ölüm Vivienne'in üzerine çöktü.

OceanofPDF.com

Kanlı Bir Savaş Alanı

N *Hayır, hayır, hayır.*

Vivienne'in gözleri onunkilerle kilitlenirken Marius'ün aklından geçen, düşünebildiği tek şey buydu.

Yolun karşısında, kız kardeşi ve eniştesinin o yaratıklardan biriyle savaştığını görebiliyordu.

Ölüm, kan ve vahşet etraflarını sarmıştı.

Soğuk hava düzinelerce kayıp hayatın ağırlığını taşıyordu. Bu kadar az yaratığın bu kadar çok yıkıma neden olabileceğini kim bilebilirdi? Hiç savaşa gitmemişti ama tanrılar adına, bu korkunç bir manzaraydı.

İşler nasıl bu noktaya gelmişti?

Arkasından gelen çılgın bir kahkaha onu düşüncelerinden uzaklaştırdı.

İlk.

Kadim vampirin saldırısından kaçmak için dönüp eğilirken Marius'un bedenindeki itici güç öfkeydi. Buna bir son vermeliydi. Vivienne'in ona ihtiyacı vardı.

Hançer elinde titriyordu, kabzası o kadar sıcaktı ki neredeyse onu yakıyordu. Bıçak tüm savaş boyunca hareketlerine rehberlik etmiş, onu tam olarak anlamlandıramadığı bir şekilde güçlendirmişti.

Şimdi, şöyle der gibiydi.

Marius kılıcın büyüsünü ya da onunla nasıl konuştuğunu sorgulamadı. Zamanı yoktu.

Göz ucuyla, ölümsüz yaratıklardan birinin Vivienne'in kanlı, morarmış bedenine çarpmasını dehşet içinde izledi. Sarışın canavar başını kaldırdığında Marius çılgılık attı, çok keskin dişleri ay ışığında parlıyordu.

Topukları üzerinde döndü, neredeyse kanlı karda kayıyordu ve öfkesini ve korkusunu haykırdı. Vücudu kendiliğinden hareket etti ve kendisine ait değilmiş gibi görünen bir hızla İlk'in üzerine atıldı. Kabzası avucunu yakan Terk Edilmiş Kılıcı kaldırdı.

Yaşlı vampir hırlayarak ona doğru koştu ve Marius bunun son olduğunu anladı.

Son durak.

Görüşünü kırmızıya boyadı, kulaklarını bir kükreme doldurdu ve Suyun Ruhu'nun sözleri zihninde yankılandı. *Kalbe nişan al.*

Bu onların son umuduydu.

İlk hırladı ve Marius'ün kolunu demir bir kavrayışla yakaladı. Kadim varlık kıkırdadı, bu ses Marius'ün tüylerini diken diken etti.

Bıçak elinde titreşti. Parmakları kabzanın üzerinde kıvrıldı. Tanrılara, hareketlerine rehberlik etmelerini isteyen bir dua gönderemedi, eli hareket etmeye başlamıştı bile.

İlk'in parmakları derisine saplandı, eti yırtıp kanamasına neden olurken, o da Forsaken Kılıcı'nı göğsüne sapladı. Obsidyen hançer ete saplanıp hedefini bulduğunda cızırtılı bir ses havayı doldurdu.

Zaman yavaşladı ve Marius'ün kalbi kulaklarında gümbürdeyen bir davula dönüştü. Nefesi boğazında düğümlendi.

feryatlar yükseldi. Hançer ısındı.

Gölgeler Birinci'den akıyordu.

Gökten bir gök gürültüsü sesi geldi.

Marius'un önünde, Luna ve Sebastian'ın savaştığı ölümsüz vampirin etrafını gölgeler sarmıştı. Bir an yaratık oradaydı. Sonra, bir kül ve karanlık patlamasıyla yok oldu.

Yapmış mıydı?

Vivienne'i kurtarmak için onları zamanında durdurmuş muydu?

Marius iyi olup olmadığına istedi ama kıpırdıyamadı.

Karanlık, İlk'in göğsünden kabardı, bir dalga gibi titreşti. Marius'un üzerine çöktü ve uzun, hiç bitmeyen bir an boyunca görüşünü çaldı. Sanki tüm dünya aynı anda nefes almıştı.

Kalbi durdu, ciğerleri nefes almayı kesti ve hatta büyü damarlarında katılaştı.

O an sonsuza kadar sürdü ve göz açıp kapayıncaya kadar bitti.

Karanlık ortadan kalktığında, birkaç şey aynı anda gerçekleşmiş gibiydi.

Marius parmaklarını bıçağın etrafında sıkı.

İlk'in ağzı şok içinde açık kaldı ve gözlerini kırpmadan ona baktı. Kolunu kavrayan parmakları kasıldı.

Unutulmuş Kılıç'tan kulakları tırmalayan, tiz bir vınlama sesi geldi. Kabzası parlak mavi renkte parlıyor, etrafından siyah kan sızarken gece gökyüzünü aydınlatıyordu.

Kadim vampir ağzını açıp kapattı. Elini Marius'ün kolundan kaldırdı, parmakları seğiriyordu.

"İmkânsız," diye mırıldandı, ağzından siyah kan akıyordu. "Ben... yapamam... yapamam..."

Bıçağın vınlaması bir çığlığa dönüşürken sonraki sözleri asla gelmedi. Gölge, kadim vampirin kül rengi teninde dökülen mürekkep şişeleri gibi gezindi ve saniyeler içinde onu kapladı.

Kül rengi ten siyaha döndü.

Marius'un gözleri büyüdü ve İlk'in eti kendi içine doğru büzülüp vampirin iskeletine sarılırken parmaklarını bıçaktan çekme isteğiyle savaştı.

İlk'in ölmesi sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu. Ya da belki de Marius'un vampirine ulaşmak için duyduğu umutsuz ihtiyaç, bu kadim yaratığın varlığının daha hızlı sona ermesini dilemesine neden oluyordu.

İlk'in kanı sertleşip parıldayan siyah taşla dönüşürken sonsuz, acı dolu saniyeler geçti.

Mevsimler göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Ömürler geçti. Evrenler yaratıldı ve yok edildi.

Vivienne'in düşünceleri Marius'ün aklını meşgul ediyordu. Ona ulaşmalıydı. Onu görmeliydi. Onu kurtarmak için. Onu sevdiğini söylemek için. Ona ihtiyacı vardı ama bu lanet olası bıçakla bu çarpık anın içinde donup kalmıştı.

İlk neden ölmesin ki?

Zaman onun düşmanıydı ve bunun bitmesini beklerken onunla savaşamıyordu bile.

Sonunda, bitmek bilmeyen bir sonsuzluktan sonra, kabza Marius'un avuçlarında soğudu.

Kılıcını geri çekti ve İlk'in bedeni ormanda yankılanan büyük bir *gürültüyle* yere düştü.

Öldü.

O gerçekten, gerçekten ölmüştü.

Daha bir dakika bile geçmemişti ki bir el sağlam koluna indi. Aşağı baktığında kardeşinin parmaklarının onu kavradığını gördü, siyah kan etini kaplamıştı.

"Geri çekil, Marius." Luna'nın sesi yumuşak ve kraliyet otoritesiyle doluydu.

Adam kadının dediğini yaptı, hareketleri kaskatı kesilmişti. Luna hareketsiz bedenin yerini aldı ve sağ elini önüne uzattı.

Marius ancak o zaman vampirlerden hiçbirinin önlerinde olmadığını fark etti. sayesinde fazla uzaklaşmış olamazlardı, ama onları göremiyordu.

Vivienne diğerleriyle miydi?

Orada olmak zorundaydı. Alternatifini düşünmeye dayanamıyordu. Ona bir şey olduğu düşüncesi bile göğsünü sıkıştırıyordu.

O daha sormadan, parlak sarı kıvılcımlar kız kardeşinin elinin üzerinde dans etti.

Saf güneş ışığının korları geceyi aydınlattı ve Luna kaşlarını çatarak avucunun içinde parlayan bir küre oluşturdu. Küre genişleyerek büyük bir portakal büyüklüğüne ulaştı ve ardından güneş ışığı topunu İlk'e doğru fırlattı.

Hedefi mükemmeldi.

Mermi kadim vampirin cansız bedeninin üzerine düştü ve ceset alevler içinde kaldı. Ateş normalden çok daha sıcaktı ve ceset saniyeler içinde yok oldu.

Bundan bir kalp atışı sonra, ateş yok oldu.

Son kıvılcım da söndüğünde Marius döndü ve Vivienne'i gördüğü son yere doğru koşmaya başladı. Luna arkasından seslendi ama o durmadı. Vampirini bulmak zorundaydı. Artık İlk öldüğüne göre, önemli olan tek şey Vivienne'di.

Orman korkunç, kanlı bir savaş alanına dönmüştü ama ağaçların yanından geçip onu gördüğü son noktaya doğru koşarken kanın farkına bile varmadı.

Kül, karı ve yakındaki ağaçları kaplamıştı. Kıpırmızı karın üzerinde bir bedenin izi vardı ama kadın orada değildi.

Marius dizlerinin üzerine çöktü ve avucunu yüzüstü yere koydu. Kalbi hızla çarpıyordu. Kız neredeydi?

"Marius," diye usulca konuştu Luna onun arkasında, birkaç adım ötede duruyordu. İp sayesinde daha fazla yaklaşamamış olmalıydı. "Vivienne'i arıyorsun, değil mi?"

Etrafında döndü. "Evet. Nerede o?"

"Sebastian'ın elinde. Ama bilmelisin ki, o-"

Sözlerinin devamını duymak için beklemedi. Ayağa kalktı ve kanatlarını açmış yerde diz çökmüş olan krala doğru koştu.

Sebastian'a yaklaştığında alçak bir inilti havayı doldurdu ve Marius'ün sesin ondan geldiğini anlaması bir an aldı.

Kralın yanında sıra sıra dizilmiş yirmiden fazla vampir vardı, hepsi de çeşitli yaralanma ve ölüm durumlarındaydı.

Marius gözlerini kayınbiraderine en yakın olandan alamıyordu.

Ateşli kızıl saçları çok solgun bir yüzü çerçevesliyordu ve bir zamanlar çok fazla yaşam barındıran güzel siyah gözler gece gökyüzüne boş boş bakıyordu. Vivienne'in göğsü kan içindeydi ve kolları iki yanında gevşek bir şekilde yatıyordu.

Biri bağırdı, sesi ormanda yankılanıyordu. O mu yoksa Luna mı olduğundan emin değildi.

Marius, Sebastian'ın yanında dizlerinin üzerine çöktü, pantolonundaki karın ısırmasına aldırmadan Vivienne'in elini tuttu.

Buz gibi soğuktu.

"Uyan," diye yalvardı ona, gözleri yanıyordu. "Lütfen, uyanman gerek. Başardık."

Kadın hareket etmedi ve göğsüne saplanan acıyla kalbi sıkışmaya başladı.

Marius ölümün bir olasılık olduğunu biliyordu ama bu ona yabancı bir kavramdı. İkisini de ziyaret edebileceğini hiç düşünmemişti. Tanrılar aşkına, vampirler ölümsüzdü. Gecenin yaratıklarının ölmemesi gerekirdi. Sonsuza dek yaşamaları gerekiyordu. *Onun* da sonsuza dek yaşaması gerekiyordu.

Tanrı'nın cezası bir aptaldı. Ve

şimdi, Vivienne...

O... Bu...

Marius nefes aldı... ya da en azından almaya çalıştı.

Gerçekte, bir yumruk ciğerlerini sıkıştırıyordu. Hava uzak bir hatıraydı.

"Kalk," diye fısıldadı, tuzlu gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Onları durdurmak için hiçbir şey yapmadı. "Kalk. Kalk. Bağır bana. Bana ne kadar çekici olduğumu söyle

Bela. Bana kızgın ol. Sadece... lütfen." Sesi çatladı ve kelimeler boğazından zorlukla çıkabildi. "Uyan."

İstediğini yapmadı. Tabii ki yapmadı.

Bir el omzuna dokundu.

"O gitti," dedi Sebastian. Kralın sesi alışılmadık derecede yumuşaktı, genellikle karısına ayırdığı nezaketle doluydu.

Bu her şeyi daha da kötüleştirdi.

"Hayır." Marius başını salladı, gördüklerini kabullenmek istemiyor ve kabullenemiyordu. Duyduklarını da. Bu bir numara olmalıydı. Bir şaka. Bu gerçek olamazdı. "Ölmüş olamaz."

Ölüm çok kesindi. Çok soğuktu.

Vivienne ise hayat doluydu.

Diğer tarafındaki kumaş hışırdadı ve Luna onun elini korumasından kurtardı.

"Özür dilerim, Marius," diye fısıldadı, onun parmaklarını kendi parmaklarının arasına sıkıştırarak. Hayır.

Böyle bir olamazdı. Buna inanmayı reddetti.

Vivienne'in nemli ellerini bir kez daha kendi ellerinin arasında tutana kadar kız kardeşinin elinden kurtulduğunu fark etmedi.

"Uyan," diye fısıldadı, daha önceki yalvarışını tekrarlayarak. "Uyanmak zorundasın."

Onsuz Sanguis Kalesi'ne dönmek istemiyordu. Onsuz hiçbir maceraya atılmak istemiyordu. Onsuz *hiçbir şey* yapmak istemiyordu.

"Marius-"

"Hayır."

Luna iyi niyetliydi ama şu anda kız kardeşiyle konuşamazdı. Ona bakamazdı. Vivienne'in elini kanlı olduğunu umursamadan dudaklarına götürdü. Onu hayal kırıklığına uğrattıktan sonra kanın ne önemi vardı ki?

Avucunun içini öptü, etinin soğukluğu karşısında kalbi kırıldı.

"Çok üzgünüm Viv," diye mırıldandı kırık bir sesle tenine karşı. "I-"

Gözleri büyüdü ve dudaklarını başparmağıyla değiştirdi. Kaçırılmış olma ihtimaline karşı nefes almak bir yana, kıpırdamaya bile cesaret edemedi. Ya gerçek değilse diye. Ya gerçekten, gerçekten ölmüşse diye.

Tekrar hissetmeden önce ömürler gibi gelen saniyeler geçti.

Bir ırpınış.

Zar zor , bir yaşam fisıltısı, ama o. Vardı. Oradaydı.

Marius'ün tüm dünyası bu küçük harekete odaklanmıştı. Vivienne'i kollarının arasına aldı, kendi yaraları onunkilerle kıyaslanamazdı.

"Hâlâ hayatta." Ayağa kalktı ve kraliyet ailesiyle yüzleşti. "Ona yardım getirmeliyiz. Hemen."

OceanofPDF.com

Ölüm Kanatlarda Bekliyordu

Vivienne yüzüyordu.

Etrafındaki her şey karanlık ve boştu.

Bu uzayda gölgeler yoktu çünkü ışık yabancı bir kavramdı. Yıldızlar yoktu. Ay yoktu. Ondan başka hiçbir şey yoktu.

Ağırlıksızdı ve hiçbir şey doğru değildi.

Hiçbir şey göremiyordu, ama gözlerini açmaya çalıştığında hiçbir şey olmadı. Sanki bedeni zihnine bağlı olduğunu unutmuş gibiydi. Ellerini, ayak parmaklarını, hatta daha önce onu içten dışa doğru yiyip bitiren yakıcı acıyı bile hissedemiyordu.

O sadece... öyleydi.

Ne kadar zamandır buradaydı? Dakikalar gibi gelmişti ama on yıllar ya da yüzyıllar olabilirdi.

Her neresiyse, bu yerde hiçbir anlamı yoktu.

Bu boşluk sonsuzluğun geri kalanı boyunca onun evi mi olacaktı? Her zaman, eğer son ölümüyle karşılaşırsa, hayatın sadece... sona ereceğini varsaymıştı.

Belki de . Belki de buydu.

Yine de ölü gibi hissetmiyordu. şey hissetmiyordu.

Vivienne Boşluk'a benzeyen bu boşluğun hiçliğinde ne kadar süre süzüldüğünü bilmiyordu ama değildi. Şu anda bulunduğu boşluğun karanlığını bir şey delip geçene kadar hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi görünüyordu.

İlk başta, gümüş bir kıvılcımdan başka bir şey değildi. Bir an var, bir an yok.

Hayal gücünün bir ürünü müydü?

Bir süre sonra tekrar oldu. Gümüş parladı, kaybolmadan önce patlayan bir yıldız gibi karanlığın içinden fırladı.

Bu sefer gerçek olduğundan emindi. Yine oldu.

Ve tekrar.

Her seferinde gümüş parıltısı daha parlaktı ve kaybolmadan önce daha uzun süre kaldı.

İçinde derinlerde bir şeyler kıpırdandı. Tuhaf parıltılar ona sesleniyor, tam olarak anlam veremediği bir parçasıyla konuşuyordu.

Daha fazla gümüş ortaya çıktı. Parlak ışığın küçük dalları çoğaldı. Çok geçmeden, bir yer olmayan bu yer siyahtan çok gümüşe dönüştü.

Ve sonra onu duydu. Belli belirsiz, zar zor duyulabilen bir mırıltı karanlığı vardı. Sanki suyun altındaymış gibiydi. Onları zar zor duyabiliyordu ama ses ruhunda yankılanıyordu.

"Viv?" Ses gidip . "Geri gel."

Bu sesle kalbi sızladı ve bu garip yere girdiğinden beri ilk kez *hissetti*.

Yine de ne dediklerini tam olarak anlamadı. Geri dönmek mi?

Neredeydi o?

"Lütfen..."

ihtiyacım var..."

Ses giderek zayıflıyor ve gümüş şeritler tekrar kayboluyordu.

Vivienne'in içindeki bir şey çılgılık attı ve eğer giderlerse bir daha asla geri dönemeyeceklerini biliyordu. Sonsuza dek bu karanlık yerde sıkışıp kalacaktı.

Nedense bu, şimdiye kadar yaşadığı şeyden daha çok canını yakmıştı.

Bu yerde nasıl hareket edeceğini anlamış olmayı dileyerek ışığa doğru uzandı.

"Vivienne." Yine o ses onu çağırıyordu. "Lütfen..."

Bunu nasıl yaptığını bilmiyordu. Saf iradeyle mi, garip bir büyüyle mi yoksa tamamen başka bir şeyle mi olduğundan emin değildi ama bunun bir önemi . Gerçekten de değildi. Önemli olan tek şey, bir an o ağırlıksız, hiçbir şey olmayan yerde olması ve bir an sonra olmamasıydı.

Gümüş ışık onu içine çekti, okşadı ve kucakladı ve sonra kayboldu.

Uzun bir an boyunca, karanlıktan başka bir şey yoktu.

Ve sonra, acı vardı.

Oh, Tanrım.

Her yerdeydi. Başı kafatasının sınırlarına çarpıyordu. Uzuvarları kurşundan yapılmıştı ve hareket edemiyordu. Göğsü yanıyordu, yanıyordu, yanıyordu, yanıyordu.

Nefes almak güneş ışığı parçalarını içine çekmek gibiydi ve ciğerleri alev almasına ramak kalmış gibi hissediyordu. Kalbinin her atışı göğsünü delen bir hançer gibiydi.

Hiçbir şey iyi değildi. Hiçbir şey kolay değildi.

Neden geri gelmişti? Boşluğun içinde hiçbir şey hissetmemişti.

Bu, bundan daha iyiydi.

Eğer hayat buysa, o bunu istemiyordu. Bu acı dolu varoluşun içinde sıkışıp kalmak, sadece içinden akan mutlak acıyı hissetmek için yaşamak istemiyordu. Ağrılar ve sızılar bunun yanında hiçbir şeydi.

Sanki gümüş yutmuş gibiydi ve şimdi karanlığın yerine damarlarında ölümcül bileşik dolaşıyordu.

Düşünmek bile acı veriyordu.

Kısık bir inilti cızırtılı boğazından yukarı tırmandı. Bu kaba ses yanılttı. Bütün bunlar yanılttı.

Bunu hak etmek için ne yapmıştı? Yanından keskin bir nefes geldi ve parmakları yanağını okşadı. Dokunuş nazikti ama Vivienne yüzünü buruşturmaktan kendini alamadı. Cildi yanıyordu ve her dokunuş çok fazlaydı.

Daha önceki boşluk bir merhametti. Bir erteleme.

Bu bir işkenceydi. Bir asker olarak aldığı canların karşılığı.

Başarısızlıklarının cezası. Günahlarının cezası.

Cehennem gibiydi.

"Beni duyabiliyor musun, Viv?" Kelimeler acı dolu bir fısıltı gibiydi. "Özür dilerim.

Çok özür dilerim."

Islaklık, yukarıdan yağmur damlaları gibi yanaklarına düştü, teninin altında kükreyen cehenneme serinletici bir merhem oldu. Başını tuzlu yağmura doğru çevirdi.

"Gözlerini aç," diye mırıldandı tanıdık ses. "Lütfen."

Bu son kelime neden kalbini bu kadar etkilemişti? Neden bu hareket, içinden yakıcı bir acı geçmesine rağmen gözlerini açmak için mücadele etmesine neden oluyordu? Neden o-

Kahverengi gözleri onunkilerle buluştuğunda nefesi kesik kesik dışarı çıktı.

Marius'un alnında endişe çizgileri belirdi ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. Burnuna ve çenesine siyah kan sıçramıştı ama o bunu fark etmemişti.

fark etmiş gibi görünüyordu. Tanıdığı o endişesiz adam gitmiş, yerine derinden sorunlu biri gelmişti

"Acıyor," diye fısıldadı, aklına ilk gelen bu iki kelimeydi.

Acıyı kabul etmekten nefret ediyordu, şu anda güçlü olanın olmamasından nefret ediyordu ama içinden akıp giden acıyı aklından çıkaramıyordu.

"Biliyorum." Yanaklarından daha fazla gözyaşı süzüldü. Onu hiç ağlarken görmüş müydü?

daha önce? "Seni uyandırmak için güçlü bir ilaç verdiler ama korkarım uzun sürmeyecek."

Onun doğru söylediğini anlamak için şifacı olmasına gerek yoktu. Göğsündeki ateş şiddetlenmişti ve ölüm kanatlarını açmış bekliyordu.

Bakışları prensin yanından geçti. Kral ve kraliçe, belli belirsiz tanıdığı şifacı ve cadılardan oluşan bir ekiple birlikte duvarın önünde duruyordu.

"Neden?" Sözcük boğazını yakarak ilerledi ve onu soluk soluğa bıraktı.

Neden uyandırdın beni?

Beni neden geri

getirdin? Neden bunları

yapıyorsun?

Bu soru ona da en az onun kadar acı vermiş gibiydi.

Yanağını okşadı ve daha yakına eğildi. "İlk... Yaptığı o yaratıklar normal değildi. Ve onlar... sana zarar verdiler."

Sadece o değil. Vivienne'in zihninden kanlı bir ormanın görüntüleri geçti.

Göğsü sıkıştı. "Onlar..."

"Hepsi öldü," dedi Marius, gözleri onunkilerden hiç ayrılmadan. Onun yanına tünemişti.

Dört direkli bir yatakta olduğunu fark etti. Birisi kanlı dış giysilerini yırtmıştı ve karnına gevşekçe sarılmış bandajlar vardı.

Yanmayı durdurmadılar.

"Başardın." Gurur kalbini ısıttı, ateşten bir anlığına uzaklaştı.

Başını salladı ve ona sulu bir gülümseme verdi. "Hançerle İlk'i öldürdüm ve geri kalanlar anında öldü."

"Güzel," diye nefes aldı. "Bu çok iyi."

En azından Marius güvendeydi. Yakında ölecek olsa da, bu acı onu içten içe yiyip bitirecek olsa da, kız kardeşi ve eniştesiyle birlikte güvende olacaktı.

Gözleri ağırlaştı ve yakınlarda bir yerde ölüm gülümsedi.

Fazla uzun sürmez.

"Marius, ben-" diye başladı aynı anda, "Kendini bana , Vivienne."

İkisi de durakladı ve birbirlerine baktılar.

"Ne?" Kelimeleri ağzından güçlükle çıkarabildi. Onu yanlış duymuş olmalıydı.

"Kendini bana bağla," diye tekrarladı prens. "Seni seviyorum ve  lmeni ." Sanki gülünç olduklarını biliyormuş gibi sözleri daha hızlı çıkıyordu. " ıfacılar normal kanın seni kurtarmaya yeteceğini d   nm yorlar ama bana bağlanırsan, ben senin Kaynağın olursam ve birbirimize bağlanırsak, bu yeterli olacaktır."

Gözlerini kırpı tırarak ona baktı, ka ları çatılmıştı. Acı zihnini bulandırıyor ve onu yanlış duymasına neden oluyordu. Öyle değil mi? Söylediğini sandığı şeyi söylemiş olmasına imkân yoktu.

Yine de kontrol etmesi gerekiyordu.

"Sen... beni seviyor musun?" diye sordu.

"Seviyorum. Sanırım benim için birini  ld rd ğ n anda sana aşık oldum." Dudakları kıpırdadı ve tekrarladı: "Seni çok seviyorum Vivienne Beaumont. Kalbimi  aldın ve onu geri istemiyorum."

Kendisine yöneltilen bu    kelimeyi duyacağını hiç d   nmemişti, özellikle de ölüm d  eğindeyken krallığın prensinden geleceğini.

  inden akıp giden acı ve ızdıraba rağmen ona gülümsedi. Korumaya yemin ettiğı adama aşık olarak tam bir aptallık etmişti... ama o da onu seviyordu.

Eğer kız onun kalbini  aldıysa, o da kızın kalbine girmeyi başarmıştı. Onun karanlığını gördü ve dönüp başka yöne kaçmadı.

Onu *seviyordu*.

Bir şekilde, bu her şeyin o kadar da acıtmamasını sağladı.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı, kelimelerin boğazından çıkması sonsuza kadar sürdü.

Seyircilerinin bir önemi yoktu. Hem de hiç.  nemli olan tek şey karşısındaki adamdı.

Dudağını ısırđı ve elinin tersini öptü. "Peki, ne diyorsun? Kendini bana bağlayacak mısın?"

Ona baktı. "Bir Bağlanma... *sonsuz* kadar."

Birlikte bir sonsuzluk.

"Biliyorum," diye mırıldandı başparmağını onun yanağında gezdirirken. "Hayatımı birlikte geçirmeyi tercih edeceğim kimse yok."

"Bunu benim için yapar mısın?" diye fısıldadı. "Pişman olmanı istemiyorum."

pişman olmasını istemiyordu.

Bağlar, Bağlar gibi, geri alınamazdı. Güçlü olan partner hayatta olduğu sürece devam ederdi. Geri dönüşü olmayacaktı, bir gün, bir yıl ya da bir yüzyıl sonra artık bunu istemediğine karar veremeyecekti. Artık onu istemiyordu.

Gözleri yumuşadı ve eğilerek dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi. Öpücük tüy kadar hafıftı ama kadının tüm varlığında yankılandı.

"Asla," diye yemin etti, sesi derinleşerek. "Seni pişman etmeden önce kendimi bu kaleye zincirler ve dört duvarını asla terk etmeyeceğime yemin ederim."

Gözlerinde herhangi bir yalan işareti aradı ama yoktu.

İçinde bulunduğu ıstıraba rağmen Vivienne'in kalbi bu açıklama karşısında yerinden fırlayacak gibi oldu. "Tamam," diye nefes aldı. "Yapacağım."

Vivienne yatakta doğrulduğunda sırtını bir yastık destekliyordu. Ayrılmadan önce şifacılar ona kanla karışık acı kül tadında bir iksir vermişlerdi ama bu iksir midesindeki yaraları hareket edebilmesine yetecek kadar iyileştirmişti.

Marius Vivienne'in solunda duruyordu, parmakları Vivienne'in parmaklarına dolanmıştı. Koluna beyaz bir bandaj sarılmıştı ama o bunu fark etmemişti. Bağlanmayı kabul ettiği anda elini tutmuş ve o zamandan beri bırakmamıştı.

Destek için minnettar olduğunu söylemekten utanmıyordu. Şifacılar ona ilacı verdiklerinde, göğsündeki ağrı sabit bir zonklamaya dönüşmüştü ama yanma hâlâ oradaydı. Ölümün kanatlarda beklediğini, zamanını beklediğini hissedebiliyordu.

Kral Sebastian ve Kraliçe Luna yatağın önünde durmuş, yüzlerinde endişeli bir ifade vardı.

"Bundan emin misin, Marius?" Kralın bakışları önce Vivienne'e, sonra da yanındaki prene yönelirken karanlıktı.

"Evet." Marius, Vivienne'in elini sıktı. "Kendimi bağlamayı tercih edeceğim kimse yok."

Kraliçe başını eğmeden önce kocasıyla bakıştı. "Pekâlâ. Size güveniyoruz." Vivienne'e gülümsedi ve ayağa kalktı kardeşinin yanında. "Sen çok özel biri olmalısın ve önümüzdeki yıllarda seni daha yakından tanımak için sabırsızlanıyorum."

Kabullenme, aynen böyle. Marius'un kız kardeşini bu kadar çok sevmesine şaşmamalı.

Vivienne'in kalbi ısındı ve başını salladı. "Teşekkür ederim, Majesteleri. Dört gözle bekliyorum."

Kraliçe tsk'ladı. "Yok öyle bir şey. Kardeşimle evlenmiyor olabilirsin ama kendini ona bağlamak üzeresin. Uzun bir süre buralarda olacaksınız. Bize isimlerimizle hitap edin lütfen."

Buna alışmak biraz zaman alır.

"Tamam, yapacağım." Vivienne göğsündeki ateş genişledikçe tıslayarak yastıkların üzerinde kaydı.

Marius hemen fark etti. Tabii ki fark etti.

"Bunu şimdi yapmamız gerekiyor," dedi ciddi bir şekilde. Ona odaklandığında neşeli prens görünürde yoktu. "Dayan Viv. Acıdığını biliyorum ama yakında bitecek."

Acı içini tamamen doldursa da ona güveniyordu. "Tamam," diye fısıldadı.

Kral -Sebastian- yakındaki bir masadan altın bir kadeh aldı. Daha önce bir hizmetkâr getirmişti. "İkiniz de bu bağlamayı kabul ediyorsunuz, değil mi?"

Yatağa geçmeden önce sözlü olarak onay vermelerini bekledi. "Bağlama işlemini genellikle bir rahip yapar ama Luna'yla bana olanların tekrarlanmasını istemediğimiz için

tören. Senin için sorun olur mu?"

Kralın kendisi tarafından yapılan bir bağlama. Kim tahmin edebilirdi ki?

"Sorun yok," diye mırıldandı Vivienne.

Prens onun parmaklarını sıktı. "Umurumda değil. Sadece acele et."

Vivienne'in sağlam kolunu ağzına götürmesine yardım etti ve dişleriyle hassas etini delmesini bekledi. Kanın bakırımsı tadı ağzına dolmadan önce keskin, delici bir acı duydu.

Sebastian, kız kolunu ağzından çektiği anda kadehle oradaydı ve kızın kanını yakaladı.

"Bu tanıdık geliyor," dedi Luna, yüzünde dans eden bir gülümseme ifadesiyle.

Fincanın yarısı dolduğunda kral "Çok," diye cevap verdi. "Yine de sürpriz bir Bağlama olmayacak."

"Isvana'ya teşekkürler," diye mırıldandı karısı.

Kral kadehi Vivienne'in kolundan uzaklaştırırken Marius da ona bir bez bandaj uzattı. Prens düşünceliliği Vivienne'in kalbini ısıttı. Normalde derisi kendiliğinden iyileşirdi ama yaratıkların ona verdiği onca zarardan sonra buna ihtiyacı vardı.

Bezi bileğine bastırarak yastıklara yaslandı. Bileğini ısırarak gibi küçük bir hareket bile çok fazla enerji harcamasına neden olmuştu. Gözlerini açık tutmak en yorucu işlerden biriydi ama yine de prens bir hançer çıkarıp - obsidyen bıçağı değil - ucunu sağ ön kolunun yumuşak derisine bastırırken başka tarafa bakmayı reddetti.

Kanının kokusu havaya yayıldı ve dişleri titredi. Şimdi bile, ölümün eşiğindeyken, içindeki karanlık ondan içmek istiyordu.

Ama bu beklemek zorunda.

Kadeh dolunca Marius yarasını sardı ve yatağın kenarındaki yerine oturdu.

Kral kadehi aldı ve ilahi söylemeye başladı. Isvana'nın kadim dilinde konuşarak ay tanrıçasından kanlarını ve Bağlayıcı'yı kutsamasını istedi.

Çok geçmeden dua sona erdi.

"geldi." Kral onlara döndü. "İlk kim gitmek ister?"

Vivienne kendini prene bağlama zamanı geldiğinde gergin olacağını düşünmüştü ama bunun yerine içini mutlak bir sakinlik duygusu kapladı.

"Ben" diye fısıldadı.

Buna hazırdı. Bağlı olmayı tercih edeceği başka kimse yoktu. Marius'u tüm kalbiyle seviyordu ve bunu ona göstermenin bundan daha iyi bir yolu olabilir miydi?

Sebastian kadehi Marius'a uzattı. Prens kıpırdandı, kadehi Marius'ün dudaklarına götürürken gülümsedi.

"Aç kapıyı," diye mırıldandı.

İçgüdüsel olarak dudaklarını araladı ve adam fincanı eğerken gözlerini onunkilere kilitledi.

Kıpkırmızı sıvı diline değdiği anda Vivienne bir iniltiyi güçlkle bastırdı. Daha önce Marius'ün kanını tatmıştı ama bunun yanında hiçbir şeydi. Kanı tıpkı kokusu gibi akçaağaç ve amber tadındaydı ama *daha fazlasıydı*. Daha derindi. Ve şimdi onunkiyle karışıyor, en çılgın rüyalarında bile hayal edemeyeceği farklı bir lezzet yaratıyordu.

İçti ve içti.

Ateş donuk bir kükremeden sessiz bir uğultuya dönüştü; karanlığı şarkı söyledi ve her bir parçası yüzüyormuş gibi hissetti.

Kadehin yarısı boşaldığında, Marius kadehi onun dudaklarından çekti. Kadehi kaldırıp tereddüt etmeden içerken bile bakışları onunkilerden hiç ayrılmadı. Kanlarını yutarken boğazı düğümlendi, son damlasına kadar içti.

Sebastian tekrar dua etmeye başladığında havayı büyünün tınısı doldurdu.

Vivienne vücudunun iyileştiğini, yeni Bağlı Ortağından güç aldığını hissedebiliyordu. Yaralar birbirine dikildi, yırtıldığı yerde deri oluştu, nabızı yavaşladı ve normale döndü ve onu tüketmekle tehdit eden ateş yok oldu.

Ve bileklerinde siyah bantlar belirlediğinde, herkese bağlılıklarını gösteren karmaşık girdaplı bilezikler, Vivienne gülümsedi.

Bunun olacağını hiç tahmin etmemişti ama şimdi buradaydı ve hayatını başka türlü hayal edemiyordu.

İki kişi bir kişi olmuştu.

Sonsuzluk boyunca birbirine bağlı. Asla çözülmeyecek.

Ve daha önce hiç hissetmediği derin bir mutluluk duygusu bedenini, zihnini ve ruhunu doldururken kalbi yükseldi.

Mucizeden Başka Bir Şey Değil

T Gümüş düzlemler parlaktı ve her yol ay ışığıyla doluymuş gibi parıldıyordu.

Marius eğilip bir patika seçerken hava hafıftı. Kendini vampirine bağladığından bu yana geçen bir buçuk hafta içinde sürekli bir gülümseme içinde kalmış gibi görünen ağzı, bileğinin etrafına sarılmış siyah işaretleri görünce bir sırtışa dönüştü.

Etinin üzerinde uzanan o karmaşık girdapları görmeye asla doyamayacaktı. Hayatını adadığı inanılmaz vampirin bir hatırlatıcısı olan İşaretlerini sonsuza dek gururla taşıyacaktı.

O ve Vivienne Bağlama Töreni'nden sonra derin bir uykuya dalmışlardı. Vücutlarının iyileşmek için zamana ihtiyacı vardı, hem İlk'le olan savaştan hem de kendilerini birbirlerine bağlamanın zorluğundan.

Bağlama'dan üç gün sonra, Vivienne'in yanındaki yatağında tamamen giyinik olarak uyandı. Luna ve Sebastian onun yanında nöbet tutuyordu ve Vivienne kıpırdandığında kraliyet ailesi rahat bir nefes aldı.

Marius uyandığı için rahatlamıştı ama Vivienne uyumaya devam edince bu rahatlama yerini endişeye bıraktı. Luna'nın Marius'u yemek yemeye ve duş almaya zorlamak zorunda kaldığı iki gün boyunca Vivienne'in eli Marius'un elinin içinde kıpırdandı.

Göz kamaştırıcı obsidyen gözlerini kırpıştırarak açtığında, nefes almakta zorlanmasına neden olacak kadar güçlü bir rahatlama hissetti.

Marius Vivienne'in elini sıkıca kavradı, eğildi ve onu öptü. değildi.

Yaşıyordu, uyanıktı ve Bağlama işe yaramıştı.

Herkes bunun bir mucizeden başka bir şey olmadığı konusunda hemfikir. İlk ölmüştü. Diğer mezarlar hâlâ mühürlüydü ve Sebastian bir grup

Cadılar taşlara yeni büyüler yaparak asla açılmamalarını sağladılar. Terk Edilmiş Kılıç, Lightriver Manastırı'nda güvenle saklanıyordu. Ülke barış içindeydi.

Bir rüya gibiydi, Marius'un gümüş düzlemlerde yürümeyi seçmesinin nedeni de buydu. Onlardan hiçbir şeyin saklanmadığından emin olmak istiyordu.

Parmaklarını ilk patikada gezdirerek, gözlerinin önünden geçen gelecek hayallerini katalogladı. Sanguis Kalesi'ni gördü. Kız kardeşini. Tanımadığı bir dağ. Uzakta parıldayan Karadeniz. Vivienne, önünde durmuş, gülümsüyordu.

Marius elini çekerek yolu saygıyla yere bıraktı. Bu iyi bir gelecekti.

Bir sonrakini aldı ve o da benzerdi. Karanlık yoktu. Korkacak bir şey yok. İlk'e ya da onun karanlık yaratıklarına dair hiçbir ipucu yoktu.

Üçüncü yolda Vivienne ve Felix ile kâğıt oynadı. Damat, Marius'ün duyamayacağı bir şey söyledi ve Vivienne güldü. Tanrım, bu ses *her şeydi*. O anda bu sesi tekrar tekrar duymak için ne gerekiyorsa yapacağını biliyordu.

Dördüncü imgelemde kızıl saçlı bir elf Luna ile sohbet ediyordu. İki kadın, küçük çocuklar kraliçenin kedilerini taht odasında kovalarken gülüşüyorlardı.

Marius başka bir yol seçti. Ve başka bir yol. Ve başka bir yol.

Son yolu da yere koyup büyüsüne ulaştığında, kendini her zamankinden daha hafif hissetti. Her gelecek farklıydı, ama hepsinin ortak bir yanı vardı: iyiydiler.

Ölümlü kanı kadar onun bir parçası olan gümüş telleri çekiştirerek, gümüş düzlemler kaybolurken sırttı.

MARIUS bedenine döndüğünde keskin bir nefes aldı. Parmakları sandalyesinin kadife kolçaklarına dolandı ve vampirinin yanında olduğunu gösteren serin kokuyu içine çekti.

Bağlı değillerdi ve aynı yerde kalmaları gerekmiyordu ama Marius uyandığından beri Vivienne'in yanından ayrılmak istemiyordu. Vivienne de aynı fikirde gibiydi çünkü açıkça konuşmamış olsalar da ikisi de Sanguis Kalesi'ndeki odasında yaşıyor ve onun yatağını paylaşıyorlardı.

Bağlama'dan sonra iyileştiği için birkaç öpücük paylaşmaktan başka bir şey yapmamışlardı ama ikisi de diğerinden uzaklaşmamıştı. Her uyandığında, onun hala orada olduğundan, hala nefes aldığından ve hala kendisine bağlı olduğundan emin olmak için yuvarlandı.

"Eee?" Sevdığı vampir yataklarının kenarına tünemiş, dikkatle ona bakıyordu. "Ne gördün?"

Tanrım, çok güzeldi. O gümüş düzlemlerde yürürken düş almış olmalıydı çünkü nemli kızıl saçları bir omzunun üzerinden karmaşık bir örgü halinde sarkıyordu. Kıvrımlarını saran siyah dövüş derisi giymişti ve tanıştıkları ilk geceki kıyafetini anımsatıyordu.

Teni normal rengine dönmüştü ve kırmızı dudakları onu çağırıyordu. Kanatları arkasına doğru açılmıştı, derisi onlara uygun şekilde yapılmıştı. Siyah uzantılar mükemmeldi, Ölüm Dağı'nda yaşadıkları travmaya dair hiçbir iz taşıyorlardı.

Vivienne'in kendisini ona bağladığına hâlâ inanamıyordu. Bu hak etmediği bir onurdu ama yaptığı son şey olsa bile onun ilgisine ve sevgisine layık olacaktı.

Ne de olsa sonsuza dek birlikte olacaklardı. Bağlar, vampirlerin yalnızca tek bir Kaynak'a ihtiyaç duyması anlamına geliyordu ve bu da onun ömrünü onunla eşleşecek şekilde uzatacaktı.

Sonsuzluğu birlikte geçirmeyi tercih edeceği başka birini düşünemiyordu. Bu, kısa bir süre önce üniversite balosundan gizlice kaçıp İlk'i tek başına durdurmaya çalıştığı halinden çok farklıydı. Macerasının sonucunun bu olacağına asla inanmazdı: aşık ve her yönden kendisinden daha iyi olan güçlü, çarpıcı bir vampire bağlı.

O, Dört Krallık'taki en şanslı adamdı.

Marius ayağa kalktı ve odayı geçerek onun yanına oturdu. "Birçok şey gördüm ve hepsi de iyiydi. Görünürde karanlığın izi bile yoktu."

Vivienne nefes verdi, omuzları gevşedi. Perdeler çekilmişti, geceye daha birkaç saat vardı ve bir Işık Elfi küresi titreşerek onu mor bir ışıltıya bürüdü. Bu sadece onun güzelliğine güzellik katıyordu.

"İsvana'ya teşekkür ederim." Onun eline uzandı ve izlerini takip etti. "Nasıl hissediyorsun? Gümüş düzlemlerde yürümek seni yordu mu?"

Soruyu düşünerek durakladı. Gümüş düzlemlerde yürümek onu tüketmiş olmalıydı. Ne de olsa bu eylem hiçbir zaman kolay olmamıştı. Yine de, doğuştan hakkı olan o büyü kuyusunu içinde ararken, sanki hiç dokunmamış gibi gümüşle dolup taşıdığını gördü.

"Kendimi iyi hissediyorum," dedi ona.

Hatta eskisinden daha *iyi* hissediyordu.

"Gerçekten mi?" Vivienne'in gözleri onunkileri aradı ve sanki ruhunun derinliklerini görüyor gibiydi. Parmakları onunkileri sıkıca kavradı ve yüzüne bir gülümseme yayıldı. Kanatları arkasında çırpınıyordu, bu kesinlikle çok tatlıydı. "Bu inanılmaz."

"Öyle." Yakınına eğildi, boştaki eli kızın kalçasına indi ve ağzının kenarını öptü. Nefes aldı, ses doğrudan adamın kalbine gitti. Tanrım, bu kadını seviyordu. Dudaklarına doğru fısıldadı. "Bağlayıcı olmalı. Teşekkür ederim."

Bu, düşünmediği ek bir avantajdı.

Muhtemelen bir şey söylemek için ağzını açtı ama adam bir öpücükle onun sözlerini yuttu.

Bunun sadece hızlı bir kucaklaşma olmasını istemişti. Bir öpücük, daha fazlası değil. Hayatını pek çok yönden daha iyi hale getirdiği için bir minnettarlık gösterisi.

Niyeti onu kızın dudaklarının yumuşaklığına, gümüş düzlemlerde yürürken içmiş olması gereken kahvenin acı tadına ya da ağızları birleşirken kızıdan dökülen iniltiye hazırlamamıştı.

Öpüştüler ve adam kucaklaşmanın içinde kendini kaybetti.

Kalbi hızla çarptı ve dilini dudaklarının kenarında gezdirirken içinden bir sıcaklık geçti. Kadın dudaklarını isteyerek ayırdı ve adam dilini dişlerinden birinin ucunda gezdirdi. Daha önce öpüştiklerinde bile onlara dokunmaya cesaret edememişti.

Ama şimdi?

Şimdi o onu seviyordu, o da onu seviyordu ve birbirlerine bağlıydılar. Onun altında ürperdi, eli boynunun arkasına uzandı ve onu daha yakına çekti.

"Daha fazla," diye mırıldandı dudaklarına karşı. Sanki iki kez söylenmesi gerekiyormuş gibi.

Dilini her bir dişe sürterek onu titreten ve inleten şeyin ne olduğunu öğrendi. Her soluk alıp veriş ve ses, devam etmesi için onu daha da teşvik ediyordu.

Kız, adamın ensesini sıkıca kavradı.

Ellerini kalçalarına götürerek onu yataktan kaldırdı.

Dudakları birbirine kenetlenmişti, öpüşmeleri sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu ve adam onu kucağına oturttu. Kanatları arkasına doğru açılmış, duvarlardaki apliklere yuvalanmış menekşe rengi gözleri engelliyordu.

"Seni çok seviyorum," diye mırıldandı, elleri vücudunda gezinirken. Dokunmak. Öğrenmek. Okşamak.

Buna asla doyamayacaktı. Ona.

Biriyle birlikte olduğu diğer her seferinde, birlikte geçirdikleri zaman aceleye gelmişti. Çok az duygu işin içine girmişti ve hiç böyle hissetmemişti. Sanki tüm dünyası onunla başlayıp onunla bitiyormuş gibi.

Kale altlarında parçalanabilirdi ve o bunu umursamazdı. Dünyanın en güzel kadını kucağında otururken ve onu damarlarında dolaşan tutkuyla öperken nasıl umursayabilirdi ki?

Kız ağzını onunkinden ayırana kadar ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi. Alnını onunkine yasladığında gözleri kararmış, yanakları kızarmıştı. Aynı havayı paylaşıyorlardı, göğüs kafesleri birbiriyle uyumlu bir şekilde inip kalkarken derin derin nefes alıyorlardı. Dudaklarını araladı ve diş etlerinin arasına yuvalanmış keskin dişlerini bir an için görmesini sağladı.

Tanrıların lanetlediği kadar güzeldi... ve kendini ona bağlamıştı.

Marius, bu inanılmaz vampirin kendisini sevdiğini bilmenin mi, yoksa parmaklarının altında yarasayı andıran zarları hissetme arzusunun mu onu harekete geçirdiğinden emin değildi, ama her iki durumda da sol kolunu kadının ortasına doladı, bakışlarını onun üzerinde tuttu ve sağ elinin parmaklarını kadının kanadında gezdirmek için arkasına uzandı. Beklemediği bir şekilde yumuşaktı ama aynı zamanda görüldüğünden çok daha sertti.

Tıpkı onun gibi.

"Ah," diye nefes verdi vampiri, dokunuşuyla titreyerek. "Yapmamalısın-"

"Bunu yapmak mı?" Avucunu siyah zarların üzerine düz bir şekilde koydu.

Vivienne'in içinden geçen tepki niteliğindeki ürperti ona nefesini emdirdi.

Parmaklarını kanadının üzerinde gezdirerek onu öptü. "Nasıl bir his?"

"Hissettiriyor..." Adam elini tekrar kanadın üzerine koyduğunda nefesini içine çekti. "Oh, Tanrım. *İyi hissettiriyor.*"

Kızın kucağında ağır ağır nefes almasına bakarak bu sonuca zaten varmıştı ama onun bu sözleri söylediğini duymak ve kanatlarına dokunduğunda göğsünün kabarmasını izlemek o anı daha da güçlü kıldı.

Kanatlarının zarlarını izleyerek, sırtına bağlandıkları noktaya giden bir çizgiyi takip etti.

"Ben... Oh." Kucağında kıvranarak inledi. Parmakları gömleğinin altından geçerek adamın karnının düzlemlerinde gezindi. "Seni istiyorum, Marius."

Ona kendisini sevdiğini söylediğinde, bu üç kelimenin o güne kadar duyduğu en inanılmaz kelimeler olduğunu düşünmüştü. Yanılmıştı.

Eli kızın kanadında durdu ve bir kez daha gözlerinin içine bakmak için durakladı. "Kendini yeterince güçlü hissettiğinden emin misin?"

Onu bu konuda zorlamayacaktı. Sonsuzlukları vardı. Onun için rahat olmayan bir şey yapmalarına gerek yoktu. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman.

Gözleri büyüdü ve bir kalp bile geçmeden onları ters çevirdi. Adam sırtüstü yatmış, kadın onun üzerine binerken ona bakıyordu. Kanatları arkasında açılmış, yatağın enine boyuna uzanıyordu. Dişleri mor ışıktaki parlıyordu ve yüzünde bir eğlence ifadesi dans ediyordu.

"Gücümü mü sorguluyorsunuz, Majesteleri?" "Asla," diye nefes aldı.

Dudakları bir gülümsemeye dönüştü ve eğilerek onu öptü. "Güzel. Bu ilişkide hangimizin vampir olduğunu unutmanı istemem." Kızın saç örgüsüne uzandı ve bileğine dolayarak onu aşağı çekti. Dudakları onunkilerin üzerinde dans etti ve tüm vücudu daha fazlasını arzuladı.

Onu.

"Belki de küçük bir hatırlatmaya ihtiyacım vardır." Dili dişini sıyırdı ve ağzına fısıldadı, "Isır beni, Viv."

Ardından keskin bir nefes aldı ve onu yatağa geri itti. Karanlık bakışları onunkilerin üzerinde gezindi ve en uzun an boyunca ikisi de konuşmadı. Onun isteğini geri alacağını mı düşünüyordu?

Asla.

Yavaşça başını salladı, örgüsü hâlâ adamın yumruğuna takılıydı. "Bana güveniyor musun?" "Hayatım pahasına," diye dürüstçe cevap verdi. Daha önce hiç kimseye bu kadar güvenmemişti.

ona yaptığı gibi.

Nefes verdi, kanatları arkasından kırıldı ve sonra ağzı adamın boğazındaydı.

Parmakları adamın omuzlarını kavradı ve iki sivri ucu boynunun derisiyle buluşmadan önce boğazını öptü. Kadın ısıırırken nefes aldı, kanını ağzına çekerken acının parıltısı hızla yerini tamamen başka bir şeye bıraktı.

İkisi de inledi, kadın içerken ses odayı doldurdu.

Bu, geçmişte ondan beslendiği zamanlara hiç benzemiyordu. Daha fazlasıydı.

Daha derin. Daha iyi.

Aralarındaki bağ şarkı söyledi, büyüğü titreşti ve kanını içine çekerken bileğindeki izler karıncalandı.

Bir vampirin kendisinden içmesinin zevkten daha az bir şey olacağını nasıl düşünebilirdi ki?

O içerken elleri birbirlerinin üzerinde dolaştı. Parmaklarını kızın derisinin altından geçirdi ve parmakları kızın pürüzsüz, yumuşak tenini sıyırdığında içinden geçen ürpertiden zevk aldı.

Gömleğinin yakasını buldu ve onu daha çok arzulamasına neden olan bir güç gösterisiyle kumaşı üzerinden yırttı.

Dişleri adamın boynunu terk etti ve "Çok fazla kıyafet var" diye nefes aldı. Adam tüm kalbiyle aynı fikirdeydi.

Saniyeler içinde giysileri yere yığıldı.

Marius, bağlı olduğu bu güzel vampire hayran olmaktan alamıyordu.

Vivienne'in her parçası inanılmazdı, sanki tanrılar tarafından kendisi düşünülmüşü. O güzel bir karanlık sanat eseri ve hayatının geri kalanında her gün ona hayran kalacaktı.

Onun kızıydı.

Onunla birlikte dünyayı keşfetmek, her günü birlikte geçirmek, seyahat etmek ve hayatı deneyimlemek için sabırsızlanıyordu.

"Senin Vivienne," diye mırıldandı Vivienne'in ağzına karşı, bir öpücük talep ederek. Kızın siyah gözleri onunkilerin üzerinde gezinirken bir sevgi okyanusuyla parlıyordu.

"Evet, " diye kabul etti. "Seni seviyorum, Marius."

Elleri kalçalarını buldu ve onları çevirerek yatağa uzanması için ona rehberlik etti. Kanatlarını geri çekti ve adam onu nazıkçe aşağı iterken ona baktı.

Kendini bacaklarının arasına yerleştirdi ve onu tekrar öptü, ağzının onunkine karşı verdiği hissin tadını çıkardı. Eşleşen İşaretlerine hayret ederek bileklerini topladı ve başının üzerinde tuttu.

Başını eğerek onu öptü ve dudaklarına doğru mırıldandı: "Seni sonsuza dek seveceğim."

Ve sonra aralarında başka söz geçmedi.

Dişlerini bir kez daha adamın boynuna geçirdi ve aralarındaki son engeller de ortadan kalkarken içti.

İkisi bir oldu.

Prens ve vampir.

Bağlı Ortaklar.
Kız onundu, adam da kızın.
Sonsuza kadar.

OceanofPDF.com

Sonsöz

S yıllar sonra bile

"Eğer istemiyorsan bunu yapmak zorunda değiliz." Marius'un sesi Vivienne'in arkasından geliyordu, elleri Vivienne'in belini sararken ona sarıldı. Adamın tanıdık sıcaklığı sırtına baskı yapıyordu ve kadın mırıldanarak başını adamın omuzlarına yasladı.

"Biliyorum," diye mırıldandı. "Ama istiyorum"

Bu konuda heyecanlıydı. Zaten bağlı oldukları için bu bağlılık gerçekten gerekli olmasa da, bunu yapmak istiyordu.

Sadece gözlerinde yaşlarla uyanmayı beklemiyordu.

Başparmağı kadının karnı boyunca ilerleyerek ipek geceliğinin üzerinde akılsızca desenler çizdi. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Bakışları gardırobun üst kısmında asılı duran beyaz, dantelli elbiseye döndü. Özel dikim elbise çok güzeldi. Vücudu sarıyordu ama çok sıkı değildi. Sırt kısmı alçaktı, neredeyse hiç yoktu. Kanatları için mükemmeldi. Olmasını umduğu her şey vardı.

"Keşke annem de burada olsaydı. Buna bayılırdı." Vivienne döndü ve prensinin yakışıklı yüzüne baktı. "O da *seni* severdi. İkisi de severdi."

Ailesi Marius'un ne kadar büyük bir adam olduğunu görecekti.

Geçtiğimiz yedi yıl boyunca, Bağlı Ortağı ile Dört Krallık'ı dolaşmış ve onun pek çok farklı yönünü görmüştü. Güldüğünde gözlerinin nasıl kırıştığını. İlgisini çektiğinde elini kalçasına vuruşunu. Öfkelendiğinde ya da telaşlandığında yanaklarının kızarması.

Her yönü onu daha çok sevmesine neden oluyordu.

Bu yüzden, Marius bir yıl önce Bağlanma yıldönümlerinde ona evlenme teklif ettiğinde, hiç düşünmeden kabul etmişti.

İlk bağlandıklarında aşkları kırılgan ve tazeydi ama artık durum böyle değildi. Zamanla güçlenmişti ve şimdi, onları birbirine bağlayan sihir kadar kırılmazdı.

Marius onu usulca öptü, dudakları onunkilerin üzerinde gezindi. "Eminim şu anda annemle babamın yanında bizi izliyorlardır."

Ona yaslandı.

"Sence bizimle gurur duyuyorlar mıdır?" diye fısıldadı.

Parmağı çenesinin altına gitti ve bakışlarıyla buluşana kadar başını yavaşça eğdi. "Hiç şüphesiz, Viv."

Adam ona şefkatle bakarken omuzlarındaki gerginlik eridi. Nasıl bu kadar kutsanmış olduğunu asla tam olarak anlayamayacaktı.

"Biliyor musun, ben gelmiş geçmiş en kötü korumayım," diye mırıldandı kollarında dönerken.

Kahverengi gözleri büyüdü. "Hayır-"

Kıkırdadı, işaretli elini kaldırdı ve işaret parmağını adamın dudaklarına koyarak onu susturdu.

"Öyleyim ve sorun değil." Bağlanmalarının o güzel siyah işaretlerini görünce göğsü ısındı. Asla solmayacaklardı, onları birbirine bağlayan büyü'nün kalıcı bir hatırlatıcısıydılar. "Bir koruma olarak başarısız olmuş olabilirim ama iyi bir eş olacağımdan eminim."

Dudakları yukarı doğru eğildi. "Harika bir eş olacaksın," diye mırıldandı, parmağının ucunu öperek. "Şimdiye kadar sahip olduklarımın en iyisi."

"Sahip olabileceğin tek kişi," diye hatırlattı ona.

"Aynen öyle. Ben de öyle dedim." Elleri kadının kalçalarına düştü ve başını eğdi. Onu uzun ve sert bir şekilde öptü, dili ağzının içinde gezindi.

"Karım olman için sabırsızlanıyorum Vivienne," dedi Vivienne'in dudaklarına karşı. "Bunun için çok uzun zaman bekledim."

"Umarım beklediğimize değmiştir."

Onu yerden kaldırıp yatağa taşıdı. Bacaklarının arasına yerleşen adam, parmak uçlarını köprücük kemiğinden aşağı, ipek geceliğinin üzerinden ve etek ucunun altından geçirirken ona sevgi ve şefkatle baktı.

Elini kızın kalçasına koydu ve mırıldandı: "Senin için sonsuza kadar bekleyebilirdim, benim gecenin güzel yaratığı."

Sonra eğildi ve onu ne kadar çok sevdiğini gösterdi.

VIVIENNE'İN KALBI, Sanguis Kalesi'nin taht odasının büyük çift kapısının önünde dururken sürekli atıyordu. İki vampir her iki tarafta nöbet tutuyordu ama ilk geldiğinde onu selamlamak dışında ikisi de onunla konuşmamıştı.

Bu iyiydi - bu onun zihinsel olarak önündeki şeye hazırlanma anıydı.

Bir yıldır bu günü bekliyordu ve sonunda o an gelmişti. Beyaz dantel elbisesi vücudunun üzerine örtülmüş, kanatları arkasına doğru açılmış ve kan kırmızısı güllerden oluşan bir buketi elleriyle göğsüne bastırmıştı.

Nefes al.

Elbiseyi giyene ve iki şato hizmetlisinin yeni prenses hakkında konuşmalarına kulak misafiri olana kadar sakindi. Sonra kalbi uzun bir an için durdu ve bir daha da tam olarak kendine gelememişti.

Nedense bu düğünün Marius'ü sevdiğini ve hayatının geri kalanını onunla geçirmek istediğini dünyaya ilan etmekten daha fazlasını yapacağını aklından çıkarmıştı. Ona göre, bağlı oldukları için bu en iyi ihtimalle bir formaliteydi.

Ama şimdi, kendini onunla evliliğe bağlayarak, onun karısından daha fazlası olacağını fark etti. Bir prenses olacaktı.

Bu, kendisi için hayal ettiği her şeyden o kadar uzaktı ki, uzun bir an için diğer yöne kaçmayı düşündü.

Prensese olacak biri değildi, olmayı da hiç istememişti.

O bir askerdi. Bir korumaydı. Tanrılar aşkına, savaş derisi giymeyi elbise giymeye, kılıç kullanmayı nakış işlemeye ve öldürmeyi çay içip siyaset konuşmaya tercih ediyordu.

Mükemmel bir prenesten olabildiğince uzaktı.

Ama sonra, Vivienne kendisini boğmakla tehdit eden karanlık panik okyanusunda boğulmadan önce, Marius'un yüzünü hayal etti. Güldüğünde parlayan kahverengi gözleri. Saçlarının sert kesimi. Buçukluk kulaklarının hafif kıvrımı. Onu öpmeden hemen önce gözlerinin kararması. Şimdiye kadar yaşadıkları ve henüz yaşamadıkları maceraları.

Ve yavaşça, kalp atış hızı sabitlendi. Nefes alış veriş düzleşti. Gerginlik içinden sızdı.

Ona ne dedikleri önemli değildi: koruma, prenses ya da sadece Vivienne. Bunu Eleyta halkı, Sanguis Kalesi'nde yaşayan vampirler ya da hatta kral ve kraliçe için .

Bu tek bir kişi içindi. Onun Bağlı Ortağı, prensi, *her şeyi*.

Vivienne'in derin bir nefes alıp omuzlarını yuvarlamasına neden olan bu düşünceydi.

Bunu yapabiliirdi.

Kapının diğer tarafından sessiz bir vuruş geldi. Kapı kırılarak açıldı.

"Vakit geldi," diye mırıldandı kraliçenin hizmetçisi Fleur.

Vivienne gülümsedi ve başını salladı. Müzik yükseldi ve muhafızlar kapıları açarken Vivienne sırtını dikleştirdi.

En ufak bir endişe belirtisi bile hissetmiyordu. Yaratıcısı Ian, ön sırada Felix'in yanında oturuyordu. Güllerini sıkıca kavrayarak onlara gülümsedi ve tıklım tıklım dolu taht odasına doğru ilerledi.

Yaşam ve Ölümün Yüce Hanımları koridorun diğer tarafında oturuyordu. Eşleri ve aileleriyle birlikte Ithenmyr'den gelmişlerdi.

Burada daha pek çok kişi vardı ve Vivienne müstakbel kocasına doğru yürürken onlar da gülümseyen yüzlerden oluşan bir bulanıklığa dönüştüler.

Ön tarafta, genellikle tahtların oturduğu podyumun sağ tarafında, fenerler içinde yanan özel Işık Elf kürelerinin bulunduğu küçük bir masa vardı. Masanın üzerinde Marius ve Vivienne'in ölmüş anne ve babalarına gönderilmiş mesajların yazılı olduğu iki mühürlü zarf duruyordu. Kendisinininkini yazarken ağlamıştı ama şimdi ağlamayacaktı.

Bakışları masadan prense kaydı ve içinde kalmış olabilecek korku dağıldı.

Eleyta'nın buçukluk Prensi Marius Wisethorn, sık siyah ipek bir tunik ve ona uygun bir pantolon giymiş halde kürsüde duruyordu. Alnında siyah bir taç duruyordu ve kolunun altından bağlama işareti görünüyordu, kadının kolundakiyle mükemmel bir uyum içindeydi.

Arkasındaki kraliyet mensuplarıyla konuşuyordu ama müzik geleneksel gelin marşına geçtiği anda ona doğru döndü.

Bu onun işaretiydi. Prense doğru yürüdü, diğer her şey kaybolurken gözleri birbirine kilitlendi. Kale, kalabalık, hatta kral ve kraliçe bile.

İkisi dışında başka hiçbir şey yoktu.

Birbirlerini sadece saatler önce görmüş olmaları önemli değildi. On yıldan daha uzun bir süredir birbirlerinin yanında yaşıyor olmaları önemli değildi. Diğer insanların onları izliyor olması bile önemli değildi.

Bu an sadece ve sadece onlarındı.

Sevdiği prens başını eğdi, parmaklarını gözlerinin altında gezdirirken omuzları titriyordu. Dudağını ısırırken yüzünde sulu bir gülümseme dans ediyordu. Ona olan aşkı aşikârdı ve kalbi onu görünce küt küt atmaya başladı.

İşte taptığım adam bu.

Kadın kürsünün altına ulaştığında "Merhaba," diye mırıldandı.

Vivienne merdivenleri çıkarken alt dudağını dişlerinin arasından geçirdi. Prensini yanında durmadan önce çiçeklerini Luna'ya uzattı.

"Hey," diye fısıldadı.

Marius uzanıp onun ellerini tutarken gözlerini kırıştırdı. Adamın sıcaklığı onu sardı ve Marius ona doğru eğildi.

"Çok güzelsin." Marius birleşen ellerini kaldırdı ve dudaklarını onun tenine bastırdı. "Ve sen benimsin."

"Her zaman," diye fısıldadı.

Tören sorunsuz geçti. Bir rahip yerine, kral ve kraliçe evliliklerine başkanlık etme onurunu onlara bahşetmişlerdi. Vivienne onların sözlerini zar zor duydu ve yüzükler takılırken dikkatini bile vermedi. Bunun yerine kendini Marius'un kahverengi bakışlarının derinliklerinde kaybetti.

O onun
prensiydi.

Onun prensi.

Hayat ve macera ortağı. Peki ya
şimdi?

Kocası.

Hayatını başka biriyle geçirmeyi hayal bile edemezdi.

Kraliçe ellerini çırparak, "Sizi karı koca ilan ediyorum," dediğinde Vivienne sırttı.

Sebastian, "Gelini öpebilirsiniz," diye ekledi.

Kalabalığın üzerine bir sessizlik çöktü ve Vivienne onların gözlerini üzerinde hissedebilse de umursamadı. Bırakın izlesinler.

Marius onun elini bıraktı ve başparmağıyla yanağını okşayarak yüzünü kavradı. Tek gördüğü, tek önemsedığı oydu. Marius ona doğru eğildiğinde kalbi göğsünde hızla çarpmaya başladı.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı, kelimeler sadece onun duyabileceği şekilde kısılmıştı. "Tanrıların lanetlediği kadar çok."

Sonra dudakları onunkilerle buluştu.

Bu öpücük bir gagalama değildi. Dudaklarının onunkilere değmesi de değildi. Onu asla terk etmeyeceğine dair ateşli bir söz, aşkının bir ilanı ve günlerinin geri kalanını hayatın birçok macerasını birlikte yaşayarak geçireceklerine dair bir yemindi.

Sonunda ayrıldıklarında kalabalık alkışladı, yanakları kızarmış ve gözleri kararmıştı.

Kral boğazını temizledi. "Bayanlar ve baylar. Saygıdeğer konuklar. Sizlere yeni evli çifti takdim etmek benim için büyük bir onurdur. Prens Marius ve Eleyta Prensesi Vivienne Wisethorn."

Katılımcılar ayağa kalkarken Vivienne'in yanaklarına sıcaklık hücum etti. Marius sırtarak Vivienne'in elini sıkıca kavradı ve onu kürsüden aşağıya doğru çekti. Gülüşerek taht odasından birlikte çıktılar.

Kapılar arkalarından çarparak kapanırken Vivienne yıllar önce tanıştıkları o ilk geceyi düşündü.

Prensi balo salonunda kovalarken bunu asla hayal edemezdi ama yine de hayatının başka bir şekilde devam edeceğini düşünemiyordu.

Vivienne'in yarının ne getireceği hakkında hiçbir fikri yoktu ve umurunda da değildi. Kalbi hafif, ruhu özgür ve mutluydu. Sevdği prens yanındaydı ve onunla her şeyi yapabiliyordu.

Burası her zaman olması gereken yeri.

Son

MARIUS VE VIVIENNE'IN YOLCULUĞUNA EŞLİK ETTİĞİNİZ İÇİN TEŞEKKÜR
EDERİZ.

Yorumlar benim gibi bağımsız yazarlar için dünyalara bedeldir. Eğer bu hikayeyi beğendiyseniz, bir yorum bırakmanız benim için çok anlamlı olacaktır.

Bu kitap hakkında konuşmak ister misiniz? Gelin benimle ve okurlarımla Facebook'ta takılın! [Elayna R. Gallea'nın Okuyucu Grubuna Katılın](#)

OceanofPDF.com

SHE'S BORN TO DIE. HE LIVES TO HUNT.

Elayna R. Gallea'nın bu yeni yetişkin, yavaş ilerleyen, düşmanların aşıklara dönüştüğü romantik dünyasına girin. [2025 kışı](#) geliyor.

Tanıtım yazısına bir göz atın:

Ölmek için doğmuş. O avlanmak için yaşıyor.

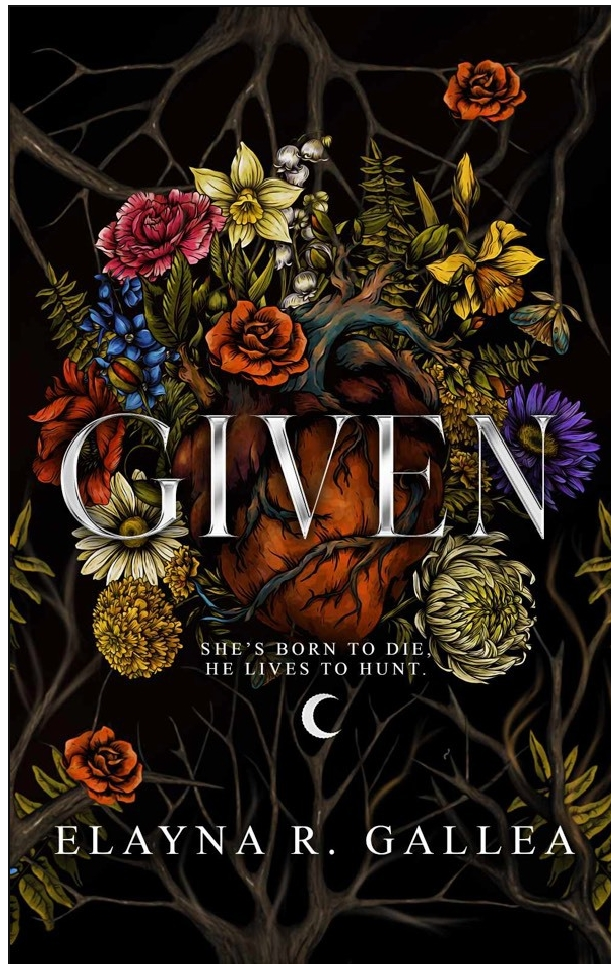
Wren alnında bir işaretle doğdu. Yirminci yılında tanrılara hizmet edeceğini her zaman biliyordu ve krallığı güvende tuttukları için onlar için çalışmaya hevesliydi. Ta ki bir Veriliş Töreni'ne gizlice girip en yakın arkadaşının tanrılar adına katledilişini izleyene kadar.

Dehşete kapılan Wren, karanlığın örtüsü altında köyünden kaçır. Planı basittir: krallıktan kaçmak ve hayatta kalmak. Hayatta kalmak iyi gitmektedir, ta ki ormanda yaralı, baygın bir adama rastlayana kadar. Onu ölüme terk etmek istemez ve onu iyileştirir. Ancak adam uyandığında onun bir Avcı olduğunu fark eder. Peki ya avı?

Onunla.

Şimdi ona borçludur. Açıklanamaz bir şekilde ona çekilen ve ahlaki bir ikilemde kalan adam, ona bir hediye verir: bir günlük avantaj.

İşaretliler tanrılara geri verilmelidir. Kanun böyle. Ve Avcı onu yakaladığında, kaçmak için ne gerekiyorsa yapacaktır...

OceanofPDF.com

Acknowledgments

Burada oturmuş bu sayfaya bakıyorum ve siz okuyucularıma minnettarlığımı ifade edecek kelimeleri bulmaya çalışıyorum. Bunu bilmiyor olabilirsin ama hayatımı değiştirdin.

The Binding Chronicles'ı eline alan her bir kişi, sadece benim değil, ailemin de hayatının akışının değişmesine vesile oldu.

Tether fikri iki yıl önce aklıma geldiğinde, bu serinin bu kadar ilgi göreceğini tahmin etmemiştim. Düşündüğümde hala aklımı başımdan alıyor. Marius benimle konuşmaya başladığında, Eleyta'ya geri dönme kararı kolay bir karardı.

Daha önce de bunlardan pek çoğunu yazdım (Sorunlu 19. kitabım), ama nedense bu seferki farklı hissettiriyor. Belki bu dünyanın İkinci Dönemine veda ettiğim içindir (en azından şimdilik), belki de hayatım değiştiği içindir. Her iki durumda da, teşekkür . Okuduğunuz için teşekkür ederim, bu maceralı yolculukta benimle geldiğiniz için teşekkür ederim, burada kaldığınız için teşekkür ederim.

Size inanılmaz derecede minnettarım.

Aaron'a, kocama. Benim kayam. Desteğim. Sen benim *her şeyimsin*. Siz olmasaydınız, bu sayfada tek bir kelime bile olmazdı.

Britanny ve Jack'e. İkinizi de çok ama çok seviyorum ve size çocuklarım diyebildiğim için çok şanslıyım. Büyümenizi izlemek inanılmazdı ve sizinle gurur duyuyorum.

Çalışma eşim Daniela'ya, konuşacak birine ihtiyaç duyduğumda elimi tuttuğun için teşekkür ederim.

Beta okuyucularıma, bu kelimeler henüz pürüzlüyken zaman ayırıp okudukları için teşekkür ederim.

Küçük köyümü oluşturan ekibimin tüm üyelerine teşekkür ederim. Her kitapta çok fazla hareketli parça var ve kelimeleri sayfaya dökmek için çalışırken bana verdiğiniz destek için minnettarım.

Ve bir kez daha teşekkür ederim, sevgili okuyucu.

Hayatımı değiştirdiniz ve umarım kitaplarımda biraz kaçış bulursunuz.
Xoxo,
Elayna

OceanofPDF.com

About the Author

Elayna R. Gallea, kocası ve iki çocuğuyla birlikte Kanada'nın güzel New Brunswick eyaletinde yaşıyor. Saint John Nehri Vadisi'ndeki karlar ve ormanlar ülkesinde yaşıyorlar.

Elayna kafasının içinde yaşamadığı zamanlarda evinde Food Network izlerken, Broadway müziği dinlerken ve bir sonraki yemeğini planlarken bulunabilir.

Elayna bol miktarda çikolata, peynir ve şaraptan hoşlanır. Bu sırayla değil.

Onu her gün Tiktok ve Instagram'da kendini aptal yerine koyarken bulabilirsiniz.

[OceanofPDF.com](https://www.OceanofPDF.com)

Also by Elayna R. Gallea

The Ithenmyr Chronicles (*Tethered ile aynı zamanda Dört Krallık'ta geçer*)

[Toprağın ve Alevin](#)

[Kanatların Çalıların](#)

[Külün ve Sarmaşığın](#)

[Devedikenleri ve](#)

[Pençeler Şeyl ve Duman](#)

Seçme Günlükleri [Aşk ve](#)

[İhanet Oyunu Arzu ve](#)

[Aldatmanın Kalbi Yıldızların](#)

[ve Fırtınaların Laneti](#)

The Giving Chronicles

[Verilen](#)

Romancing Aranthium

[Ateş ve Don Mahkemesi](#)

[Denizler ve Fırtınalar](#)

[Mahkemesi Rüzgar ve](#)

[Kanatlar Mahkemesi](#)

OceanofPDF.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

